

Джек Лондон

Сърцата на тримата

ПРЕДГОВОР

Надявам се читателят да ме извини, че започвам този предговор със самохвалство. Всъщност това произведение е юбилейно. С написването му аз чествам четиридесетия си рожден ден, петдесетата си книга, шестнадесетата година от писателското си поприще и нова насока в творчеството си.

„Сърцата на тримата“ е наистина нова насока. Положително никога досега не съм писал нищо подобно; почти сигурно е, че никога вече не ще напиша нищо подобно. И ни най-малко не се свеня да заявя колко съм горд, че съм го написал. А сега съветвам читателя, който обича бързо развиващо се действие, да не чете нататък моите самохвалства и предговор, а да се задълбочи и самото повествование и да ми каже дали не се чете на един дъх.

За по-любопитните ще дам още някои обяснения. Откакто киното се превърна в най-популярното развлечение и завладя пелия свят, личността на сюжети и фабули във фонда на световната белетристика започна бързо да се изчерпва. Едно-единствено филмово предприятие с двадесетина режисьори е в състояние да филмира за една година цялото литературно творчество на Шекспир, Балзак, Дикенс, Скот, Зола, Толстой, погълнало целия им живот, и на десетки други не толкова плодови ти писатели. А тъй като филмови предприятия има със стотици, те са изправени пред недостиг на суровини, от които се правят филми.

Правото на филмиране на всички романи, разкази и драми със запазени авторски права бе откупено или осигурено с договор, а всички подобни суровини, авторското право върху които е било покрито с давност, се филмираха с бързина, с каквато моряци, озовали се на бряг със златоносен пясък, биха събирали късове самородно злато. Хиляди сценаристи – дори десетки хиляди, защото всички мъже, жени и деца решиха, че могат да пишат сценарии, – та десетки хиляди сценаристи се разшетаха самоволно из цялата литература (със или без запазени авторски права) и започнаха да грабят списанията, кажи-речи, направо от печатарската машина, за да откраднат всяка нова сценка или сюжет, или историйка, хрумнала на техните събрата по перо.

Между другото справедливо ще е да подчертая, че макар това и да беше до вчера, то беше в дните, преди сценаристите да спечелят уважение, и те работеха свръх определеното работно време за разни грубияни

директори срещу петнадесет или двадесет долара седмично или продаваха стоката си на свободния пазар по десет до двадесет долара за сценарий и в половината случаи биваха изигравани с припадащото им се възнаграждение или пък техните не по-малко покварени безсрамни другари, които робуваха на редовна работа, крадяха тяхната крадена стока. Но днес, само един ден по-късно, аз познавам сценаристи, които имат по три коли, по двама шофьори, изпращат децата си в най-аристократичните училища и поддържат състоянието си на постоянна платежоспособност.

До голяма степен именно поради този недостиг на суровини започнаха да ценят и уважават сценаристите. Изведнъж започнаха да ги търсят, да се отнасят към тях с почит, да ги възнаграждават по-добре и в замяна да очакват от тях по-качествена стока. Една от фазите в тези нови търсения на материал бе опитът да се привлекат на работа известни писатели. Но това, че някой си написал двадесетина романа, не представляваше гаранция, че ще може да напише добър сценарий. Тъкмо обратното, много скоро стана явно, че най-сигурна гаранция за нespoлука представлява отбелязаният преди това успех в писането на романи.

Ала производителите на филми не се предадоха. Разделение на труда – ето кос реши въпроса. Сключили съюз с мощни вестникарски сдружения или, в случая със „Сърцата на тримата“, съвсем без да сключват подобни съюзи, те започнаха да заръчват сценарии на висококвалифицирани сценаристи (които и да се обесят, не биха могли да пишат романи), а тези сценарии на свой ред се преработваха и романи от романисти (които и да се обесят, не биха могли да пишат сценарии).

И ето господин Марле Годард идва при някой си Джек Лондон и казва: „Времето, мястото и действащите лица са установени; производителите на филма, вестниците и капиталът са готови; хайде да се уговорим.“ И ние се уговорихме. Резултат: „Сърцата на тримата“. След като кажа, че господин Годард е създал „Злощастията на Полин“, „Подвизите на Илейн“, „Богинята“, поредицата „Забогатявай бързо, Уолингфорд“ и тъй нататък, никой не ще може да се усъмни във високото му майсторство. Името на сегашната ни героиня Леонсия е също лично негово хрумване.

Той написа първите няколко епизода в своето ранчо в Лунната долина. Но той пишеше по-бързо, отколкото аз, и завърши своите петнадесет епизода седмици преди мен. Не се заблуждавайте от думата „епизод“. Първият епизод обхваща три хиляди фута филмова лента. Всеки от следващите четиринадесет епизода обхваща по две хиляди

фута ленти. И всеки епизод съдържа около деветдесет сцени, което прави общо към хиляда и триста сцени. Въпреки всичко ние работихме едновременно всеки върху своята задача. Аз не можех да пиша с оглед на това, което щеше да се случи в следващата или подир десетина глави, защото не го знаех. Не го знаеше и господин Годард. Неизбежната последица бе тази, че в „Сърцата на тримата“ може би липсва органична свързаност, при все че положително има последователност.

Представете си моята изненада, когато в Хавай, където се трудя над романизирането на десетия епизод, получавам по пощата сценария на четиринадесетия епизод и като го поглеждам, откривам, че моят герой се е оженил не за тази жена, за която трябва, и ми остава само един епизод, в който мога да се отърва от нея и да обвържа героя с единствената подходяща жена. За всичко това моля да погледнете последната глава на петнадесетия епизод, Хайде, нека господни Годард ми покаже Как ДА го направя!

Защото господин Годард е несравним в развоя на действието и не надминат в бързината. Литературната страна съвсем не го тревожи. „Изразете“ – спокойно казва той в режисьорско указание до филмовия артист. Очевидно артистът изразява, защото господин Годард продължава да иска все повече действие. „Изразете «скръб»“ – заповядва той – или „мъка“, или „яд“ или „умилително съчувствие“, или „намерение да убие“ или „склонност към самоубийство.“ И толкова. И толкова (рибна да бъде, защото как иначе той би могъл да завърши всичките хиляда и триста сцени?)

Но представете си как се чувствам аз, нещастният, като не мога да изрека чудотворното „изразете“, а трябва да описвам, при тона по необходимост доста подробно, всички тези настроения и положения, така безгрижно създадени мимоходом от господин Годард. Ами че Дикенс е смятал за дребна работа да употреби хиляда или повече думи, за да опише и по-изтънко да определи точно еди-каква си мъка на еди-кое действашо лице. Обаче господин Годард казва: „Изразете!“ и робите на кинокамерата изпълняват нареждането.

Какво действие! Навремето си написях няколко приключенски романа, но никога, във всичките тях взети накуп, не съм вложил толкова действие, което да се равнява на съдържащото се в „Сърцата на тримата“.

Обаче сега аз зная защо киното се ползува с успех. Сега зная защо „Господин Барне от Ню Йорк“ и „Грънчарят от Тексас“ са се продавали в милиони екземпляри. Сега зная защо една бомбастична агитационна

реч може да спечели повече гласове, отколкото най-благородната и най-възвишена държавническа постъпка или мисъл. Това романизиране на сценария, написан от господин Годард, представляваше за мен интересен опит и този опит бе поучителен. Той ми помогна да доловя основните моменти, принципните положения, да се ориентирам и да видя в нова светлина своите отдавна изковани социологически обобщения. Чрез това приключение в писателството аз започнах да разбирам душата на народните маси по-дълбоко, отколкото бях мислил, че ги разбирам преди, и да си давам сметка, по-ясно от всеки друг път, за изразителната игра на демагога, който печели гласовете на масите благодарение на това, че умее да завладява техните души. Ще бъда изненадан, ако тази книга не се разпродаде в голям тираж. („Изразете изненада“ – би казал господин Годард; или: „Изразете продажба в голям тираж.“)

Ако това приключение („Сърцата на тримата“) е плодна сътрудничество, аз съм във възторг от него. Но – уви! – боя се, че в такъв случай сътрудници като господин Годард са един на милион. Пие нито веднъж не сме разменили поне една дума, не сме спорили, не сме разисквали. По и самият аз трябва да съм сътрудник-бисер. Нима не го оставих, без да се оплаквам и да му хленча „да изразяла“ в течение на петнадесетте епизода на сценария, в течение на хиляда и триста сцени и в тридесет и един хиляди фута филм, в течение на сто и единадесетте хиляди думи на романизирането? И въпреки всичко, след като съм изпълнил задачата си, бих искал да не съм го писал аз – поради тона, че ми се ще да го прочета, за да видя дали се чете с увлечение. Любопитен съм да зная! Любопитен съм да зная!

Уайкики, Хавай.

23 март 1916 г.

Джек Лондон

ГРЪБ ДО ГРЪБ ДВАМИНА С ТЕБЕ

Искате ли радост, злато?
Слушайте ме: най-добре
потърсете ги, пирати,
сред безкрайното море.

Припев:
Синя шир и вихри бесни!
Ний не губихме кураж:
гръб до гръб двамина с тебе
бихме се с цял екипаж!

Дайте ножа, пистолета!
Нас не ще ни победят!
С топ ще ви разбием борда,
с меч ще си разчистим път!

Припев:
Синя шир и вихри бесни!
Ний не губихме кураж:
гръб до гръб двамина с тебе
бихме се с цял екипаж!

Да живеят ром и плячка,
и най-злият ураган!
Няма милост за моряка!
Смърт на всеки капитан!

Припев:
Синя шир и вихри бесни
Ний не губихме кураж:
гръб до гръб двамина с тебе
бихме се с цял екипаж!

Грабехме от всеки кораб
само стоки и жени
и оставяхме го сетне
сред вилнеещи вълни!

Припев:

Синя шир и вихри бесни!
Ний не губихме кураж:
гръб до гръб двамина с тебе
бихме се с цял екипаж!

Джордж Стърлинг

ГЛАВА I

Събитията се развиха много бързо за Франсис Морган тази късна пролетна утрин. Ако някога е имало човек, който би могъл с един скок да се върне към времето на страшната кървава драма и трагедия на първобитния живот и средновековната мелодрама на чувства и страсти, присъща на латинската раса от Новия свят, Франсис Морган бе предопределен да бъде този човек и съдбата много бързаше да изпълни предопределението си.

Въпреки това Франсис бе обладан от мързел и не подозираше, че в света настъпва някакво раздвижване, пък и сам той, кажи-речи, не беше се раздвижил още. До късно през нощта бе играл бридж, та затова стана и късно сутринта. Късно закуси с плодове и овесени ядки с мляко и отиде в библиотеката, тази строго елегантна стая, от която към края на живота си баща му бе ръководил своите огромни и разнообразни предприятия.

– Паркър – попита Франсис камериера, който преди беше прислужвал на баща му, – забелязвал ли си изобщо някакви признаци на затлъстяване у Р. Х. М. в последните му дни?

– О, не, сър! – бе отговорът на Паркър, изречен с почителност, добавяща на добре обучен слуга, но придружен от неволен поглед, с който бегло прецени великолепната снага на младия мъж. – Баща ви, сър, до края си остана слаб. Винаги е имал все същата фигура: широк в раменете и гърдите, с едър кокал, но винаги слаб, сър, винаги тънък в кръста. Когато го сложиха на масата и измиха, сър, тялото му би засрамило повечето млади мъже в града. Той винаги добре се грижеше за себе си; помагаша му упражненията в леглото, сър. Половин час всяка сутрин. Нищо не можеше да му попречи. Наричаше ги „закон божий“.

– Да, той беше човек с чудесна фигура – лениво отговори младежът и хвърли поглед към борсовия телеграфен апарат и няколкото телефона, инсталирани от баща му.

– Точно така – с готовност се съгласи Паркър. – Той беше слаб и аристократичен въпреки раменете, едрия кокал и гърдите. А вие сте наследили всичко това, сър, само че в още по-голяма степен.

Младият Франсис Морган, наследил освен мускулите и много милиони долари, с наслада се отпусна в огромното кожено кресло, протегна крака като някой як лъв от зоологическата градина, преливащ от

сили, и погледна едно заглавие в сутрешния вестник, което го осведоми за ново свличане в участъка Кулебра в Панама.

– Ако не знаех, че ние, Моргановците, нямаме тази склонност... – той се прозина, – щях вече да затлъстея от такъв живот... Нали, Паркър?

Възстаричкият камериер, несметнал за нужно да отговори веднага, се стресна от резкия въпрос, нарушил паузата.

– О, да, сър! – побърза да каже той. – Искам да кажа не, сър! Вие сте във великолепно състояние.

– Нищо подобно – убедително му възрази младежът. – Може да не затлъстявам, но положително започвам да се отпускам... Нали, Паркър?

– Да, сър! Не, сър... не, искам да кажа не, сър! Вие сте си съвсем същият, какъвто бяхте преди три години, когато се върнахте у дома от колежа.

– И реших, че безделието е мое призвание – изсмя се Франсис. – Паркър!

Паркър се превърна целият в слух. Господарят му се задълбочи в размишления, сякаш въпросът бе от изключително значение, и задърпа щръкналите космички на малките, приличащи на четка за зъби мустачки, които си беше пуснал напоследък.

– Паркър, отивам на риболов.

– Да, сър.

– Поръчал съм да ми пратят няколко въдичарски пръта. Моля ти се, сглоби ги и ми ги донеси да им хвърля едно око. Влязло ми е в ума, че две седмици в гората ще ми дойдат много добре. Ако не го направя, положително ще започна да трупам тлъстини и ще опозоря цялото родословие. Спомняш ли си за сър Хенри?... За стария чудак сър Хенри, стария пират и главорез?

– Да, сър; чел съм за него, сър.

Паркър се спря на прага и зачака този миг, когато словоохотливостта на младия му господар ще се поизчерпи и ще му позволи да излезе и да изпълни поръчението.

– Не че мога чак да се гордея с него, дъртия пират.

– О, не, сър! – запротестира Паркър. – Той е бил губернатор на Ямайка. Той е умрял, заобиколен от почит.

Голям късмет, че не е умрял на бесилката – засмя се Франсис. – Всъщност той е единственият позор за семейството, което е основал. Но това, което исках да кажа, е, че съм го проучил много внимателно. Той се е грижил за фигурата си и умрял с тънък кръст, слава богу. Оставил ни е хубаво наследство. Ние, Моргановците, не можахме да намерим

неговото съкровище, но тънкият кръст, който ни е завещал, е наследство, по-скъпо от разни рубини. Това се нарича „установена родова черта“, поне така са ме учили професорите по биология.

При настъпилата тишина Паркър беззвучно се измъкна от стаята, а Франсис Морган се задълбочи в статията за Панама и научи, че каналът надали ще бъде отворен за преминаване през следващите три седмици.

Един от телефоните извън и по електрическите нерви на постигналата съвършенство цивилизация съдбата за първи път протегна своите пипалца и се свърза с Франсис Морган в библиотеката на господарската къща, която баща му беше построил на Ривърсайд Драйв.

– Но, скъпа госпожо Карудърс! – възрази Франсис в слушалката. – Каквото ще да е, то е само местна паника. „Тампико Петролиъм“ се държи. То не е спекулантско предприятие. Вложените в него пари са сигурни. Дръжте акциите. Не ги изпускайте... Тука трябва да е дошъл някой минесотски чифликчия, който се мъчи да откупи повечко акции, понеже му се виждат сигурни, каквито са си... Какво от това, че са се качили с два пункта? Недейте продава. Това не е нито лотария, нито рулетка. Това е честно промишлено предприятие. Съжалявам, че е огромно по размери, иначе щях да го финансирам съвсем сам... Слушайте, моля ви се, нищо не рискувате! Та сегашната ни поръчка за цистерни е за по-вече от милион долара! Нашата железопътна линия и трите ни петролопровода струват повече от пет милиона! Ами че действащите кладенци ей сега дават петрол за стотина милиона и ние се чудим как да го извозваме на брега при танкерите. Тъкмо сега му е времето човек да вложи капитала си. Още година-две и държавните облигации ще изглеждат съвсем нищожни в сравнение с вашите акции...

Да, да, моля. Не обръщайте внимание на борсовите колебания. И моля ви се, преди всичко аз не съм ви съветвал да ги купувате. Никога не съм давал такива съвети на никой приятел. Но щом вече ги имате на ръка, ще държите здраво. „Тампико Петролиъм“ е сигурен като Английската държавна банка... Да, Дики и аз разделихме печалбата снощи. Чудесна компания и страшен късмет... Ха-ха! Моят темперамент ли? Ха-ха!... Да?... Кажете на Хари, че ще се махна за една-две седмици... На риба, пъстървички; нали знаете: пролет и поточета, мъзгата кипи, всичко напъпва и цъфти и тъй нататък... Да, довиждане и дръжте на „Тампико Петролиъм“. Ако цената поспадне, след като този минесотски чифликчия спре да я вдига, купете си още малко – и аз така ще направя. То е все едно да намериш пари на пътя... Да... Да, разбира се... Тези акции са твърде сигурни, за да си позволи човек да ги продаде при такова

повишение, защото може вече да не слязат по-надолу... Разбира се, зная какво приказвам... Да, да... Довиждане.

Той придърпа към удобното си кресло лентата на телеграфния апарат, свързан с борсата, лениво плъзна поглед по нея и с леко нарастващ интерес прочете съдържащото се там съобщение.

Паркър се върна с няколко тънчки вдичарски пръта, всеки от тях блестящ бисер на майсторска и художествена изработка. Франсис скочи от креслото, захвърли настрана и забрави телеграфната лента, с възторжена радост, като хлапе, заразглежда играчките и се залови да ги опитва една след друга, да ги размахва така, че рязко да изсвирват във въздуха като камшик, бавно, с внимателно и отмерено движение да ги вдига към високия таван, сякаш хвърля въдица в някакъв невидим вир в другия край на стаята, където има спотаена пъстърва.

Един от телефоните извъня. На лицето му мигновено се изписа раздразнение.

– За бога, обади се ти, Паркър! – заповяда той. – Ако е някоя глупачка, която играе на борсата, кажи й, че съм умрял или съм пиян, или болен от тифус, или се женя, или ме е сполетяло някакво друго бедствие.

След краткотраен разговор, воден от страна на Паркър със съдържан и нисък тон, който напълно подходеше на студеното, строго, благородно величие на стаята, той каза в слушалката: „Една минутка, сър!“, запуши я с ръка и рече:

Обажда се господин Баском, сър. Иска да говори с вас.

Кажи на господин Баском да върви по дяволите – отговори Франсис и замахна с пръчката така, че ако на нея наистина имаше влакно и ако бе литнало по пътя, начертан от възхитения му поглед, то щеше да мине през прозореца и вероятно щеше да стресне градинаря, който коленичеше вън над пресаждания от него розов храст.

– Господин Баском казва, че се отнася до борсата, сър, и че би искал да поприказва с вас само за един миг – настоя Паркър, но толкова деликатно и меко, сякаш само повтаряше някакво незначително и маловажно съобщение.

– Добре – Франсис грижливо опря пръчката на масата и отиде при телефона.

– Ало! – обади се той в слушалката. – Да, аз съм Морган. Казвайте. Какво има?

Той слуша около една минута и ядно прекъсна говорещия:

– Да продаваме ли? Ще има да вземате! Нищо подобно... Разбира

се, радвам се да го чуя. Дори да се качат с десет пункта (което няма да стане), нищо няма да продават. Може повишението да е закономерно и цената вече да не спадне. Акциите са сигурни. Те струват много повече от цената, на която се котират. Хората може и да не го знаят, но аз зная. След една година ще се котират по двеста долара... разбира се, ако Мексико може да спре тези игри на революция... Щом цената падне, ще получите от мен нареждане да купувате... Глупости! Кой иска да контролира акциите? Това е чисто спорадично положение... а? Извинете. Искам да кажа, че е само временно. Сега отивам за две седмици на риболов. Ако курсът спадне с пет пункта, купувайте. Купувайте всичко, което ви предложат. Така е: когато човек притежава почтено предприятие, почнат ли да му се вдигат акциите, това е почти толкова лошо, колкото и когато почнат да падат... да... Разбира се... да. Довиждане.

И докато Франсис продължаваше с възхищение да се занимава с въдиците си, съдбата усилено се трудеше в частния кабинет на Томас Ригън в търговската част на града. След като нареди на разните си борсови посредници да купуват акциите на „Тампико Петролиъм“ и пусна по различните си тайни канали за разпространяване на новини загадъчния слух, че нещо не било наред с концесията, дадена на „Тампико Петролиъм“ от мексиканското правителство, Томас Ригън се зае с доклада на собствения си агент, експерт по петрола, който бе прекарал два месеца на самото място, за да разузнае какви са действителните перспективи и възможности на „Тампико Петролиъм“.

Един чиновник влезе с визитна картичка и събщи, че посетителят е настойчив чужденец. Ригън го изслуша, хвърли поглед на картичката и каза:

– Кажете на този сеньор Алварес Торес от Сиудад де Колон, че не мога да го приема.

След пет минути чиновникът се върна; този път на картичката беше надраскана с молив някаква бележка. Ригън се усмихна, когато прочете:

Драги г-н Ригън,

Уважаеми сър,

Имам честта да Ви осведомя, че зная нещо за местонамирането на съкровището, което сър Хенри Морган заровил в пиратските си дни.

Алварес Торес

Ригън поклати глава и чиновникът бе вече почти прекрачил прага,

когато господарят изведнъж му извика:

– Поканете го... веднага.

Когато остана сам, Ригън тихичко се засмя на мярналото се в главата му ново хрумване.

– Вчерашно хлапе! – промърмори той през дима от току-що запалената пура. – Мисли си, че може да играе ролята на лъв, както я играеше старият Р. Х. М. Хубавичко кастрене, ето какво му трябва, и старият Томас Р. ще се погрижи да го получи.

Английският език на сеньор Алварес Торес бе толкова безупречен, колкото и модният му пролетен костюм и при все че бледожълтеникавият цвят на кожата говореше за латиноамериканския му произход, при все че в блясъка на черните му очи красноречиво прозираше отдавна сляла се в едно смес от испанска и индианска кръв, той имаше дотолкова нюйоркски вид, че Томас Ригън не би могъл да желае нищо повече.

– Благодарение на големи усилия и дългогодишни проучвания най-после успях да вляза в дирите на златото, плякосано от сър Хенри Морган – подхвана Торес. – Разбира се, то е на Москитовия бряг. Ще ви кажа веднага, че е на по-малко от хиляда мили от лагуната Чирики и може да се каже, Бокас дел Торо е най-близкият град. Аз съм роден там (обаче образованието си получих в Париж) и зная тази местност на пръсти. Една малка шхуна... разноските са малки, свършено малки, но затова пък каква отплата, каква награда – съкровището!

Сеньор Торес млъкна от красноречиво безсилие да се изрази по-определено, а Томас Ригън, корав човек, свикнал да има работа с корави хора, се залови да разчепква и живота, и сведенията му като специалист по криминални дела на кръстосан разпит.

– Да – скоро си призна сеньор Торес, – аз съм малко затруднен... как да кажа?... незабавно да намеря средства.

– Имате нужда от пари – грубо отрязва борсовият деятел и посетителят утвърдително се поклонил с огорчен вид.

Още много неща призна той под огъня на сипещите се въпроси. Да, вярно е, че съвсем наскоро е напуснал Бокас дел Торо, но вярвал, че никога вече няма да се върне. И все пак би се върнал, ако се окаже възможно да се нареди нещо...

Но Ригън го прекъсна с грубостта на властник, обръщай се към подолни човешки същества. Той написа чек на името на Алварес Торес и когато този господин погледна чека, видя вписана сумата хиляда долара.

– Вижте сега какво искам – заговори Ригън. – аз ни най-малко не

вярвам на вашите приказки. Обаче имам един млад приятел, обичам това момче от все сърце, но той твърде много скита, привличат го светлините, жените и тъй нататък, кали разбирате? – И синьор Алварес Торес му се поклони, както един светски човек се покланя на друг светски човек. – Та за доброто на неговото здраве, както и на неговата кесия, пък и за спасението на неговата душа, най-хубавото нещо, което би могло да му се случи, е пътешествие за търсене на съкровище, приключение, физическо упражнение и... сигурен съм, че напълно ме разбирате.

Алварес Торес отново се поклони.

– Вие имате нужда от пари – продължи Ригън. – Помъчете се да го заинтересувате. Тези хиляда долара са за вашите усилия. Съумейте да го заинтересувате така, че да тръгне да търси златото на стария Морган, и ще имате още две хиляди. Съумейте да го заинтересувате до такава степен, че да го няма три месеца – още две хиляди, шест месеца – още пет хиляди. О, повярвайте ми, аз се познавах с баща му. Ние бяхме другари, съдружници, бих... бих казал, почти братя. Готов съм да жертвувам каква да е сума, само да върна сина му в правия път, достоен за истински мъж. Какво ще кажете? Тази хилядарка е ваша за начало. Съгласен ли сте?

С треперещи пръсти сеньор Алварес Торес сгъваше и разгъваше чека.

– Аз... аз приемам – измънка той и взе чак да се запъва от вълнение: – Аз... Аз... Как да се изразя?... Аз съм на вашите заповеди.

След пет минути, когато стана да си върви с най-пълни указания относно ролята, която трябваше да играе, и с историята си за съкровището на Морган, непроменена за убедителност от съобразителния, практичен и търсещ строга последователност борсаджия, сеньор Торес изтърси почти с шеговит, но въпреки това много прочувствен тон:

– И най-смешното в цялата работа, господин Ригън, е, че всичко това е вярно. Промените, които ме посъветвахте да направя в разказа си, го правят да звучи по-достоверен, но той си е достоверен и без тях. Имам нужда от пари. Вие сте извънредно щедър и аз ще направя всичко, каквото мога... Аз... аз се гордея с това, че съм артист. Но самата гола истина е, че ключът за намиране на заровената от Морган плячка не е измислица. Имал съм достъп до книжа, недостъпни за широката публика, което всъщност съвсем не е съществено, защото мъжете от моето семейство (това са мои семейни книжа) са имали същия достъп и мнозина преди мене са се блъскали над тях цял живот в безплодни търсения. И въпреки всичко те са били на прав път с изключение на това, че са се

заблуждавали и бъркали мястото с двадесет мили. То си беше посочено в книгата. Бъркали са го, понеже според мен това бе преднамерен трик, загадка, ребус, маскировка, плетеница, която аз и само аз успях да разплетя и разгада. Някогашните мореплаватели всички до един са прибягвали към такива хитрости, когато са чертали картите си. По този начин испанските ми прадеди укрили Хавайските острови с една разлика от пет градуса географска дължина.

Ала всичко това бе съвсем непонятно за Томас Ригън, който се усмихваше, за да покаже, че го слуша, и със същата усмивка прикриваше търпеливото си недоверие на зает делови човек.

Едва си беше отишъл сеньор Торес, и в кабинета въведеха Франсис Морган.

Мина ми през ума да се отбия за малък съвет – каза той, след като двамата се поздравиха. – Пък и към кой друг да се обърна, ако не към вас – нали сте работили в такова близко сътрудничество с баща ми? До колкото знам, вие сте били съдружници в някоя от най-големите сделки. Той винаги ми е казвал да имам вяра във вашите съждения. И ето ме при вас, а пък имам намерение да отида на риболов. Какво става с „Тампико Петролиъм“?

– Че *какво* да става? – отговори с въпрос Ригън, като се престори майсторски, че не знае нищо тъкмо за това, което сам бе предизвикал. – С „Тампико Петролиъм“?

Франсис кимна, отпусна се на един стол и запали цигара, а Ригън зачете лентата на борсовия телеграфен апарат.

– Акциите на „Тампико Петролиъм“ са се качили... с два пункта... редно е да се тревожиш – подхвърли той.

– Същото казвам и аз – съгласи се Франсис. – Редно е да се тревожа. Но все пак не мислите ли, че някоя група е надушила истинската им стойност... а тя е голяма... Казвам го само на вас... искам да кажа строго поверително, нали разбирате? – Ригън кимна. – Голямо предприятие. Всичко му е наред. Сериозно предприятие. Без лъжи и измами. Сега това раздвижане... не смятате ли, че някой или някоя група се мъчи да откупи повече акции, та да ги вземе в свои ръце?

Съдружникът на баща му, увенчан с почтени побелели коси, под които се криеше подъл ум, тръсна тези коси.

– Ами че може да е само паника – рече той, – а може хората, които играят на борсата, и да са предугадили, че акциите си струват парите. Какво ще кажеш?

– Разбира се, че си струват парите! – разпалено откликна Франсис.

– Имам такива хубави сведения, Ригън, че бихте зяпнали от почуда. Както казвам на всичките си приятели, това е предприятие без лъжа и измама. Направо ме е яд, че ми се наложи да приема участието на широката публика. То беше толкова огромно, че не можех иначе. Не бих могъл да го разработя дори с всичките пари, които ми остави баща ми... искам да кажа, свободни пари, не средствата, вложени другаде... пари, с които можех да боравя.

– Да не ти трябва пари? – попита старецът.

– О, имам си солидна сумичка, с която да оперирам – нехайно отговори младежът.

– Искаш да кажеш?...

– Разбира се. Точно така. Ако акциите спаднат, ще купувам. То е все едно да намериш пари на пътя.

– И колко смяташ да вложиш в тях? – бе следващият изпитателен въпрос на Ригън, зададен с престорено изражение на добродушие, преплетено с одобрение.

– Всичко, каквото имам – без да се замисли, отвърна Франсис Морган. – Казвам ви, Ригън, това е огромно предприятие.

– Почти не съм се интересува от него, Франсис, но като съдя по малкото, което зная, ще кажа, че изглежда надеждно.

– Изглежда! Казвам ви, Ригън, то е златна мина, без лъжа и измама и е срамата, че трябваше да продам от акциите. Няма нужда никого и нещо да разорявам, за да го вдигна на крака. Светът само ще спечели, като му хвърля... страх ме е да кажа колко стотици милиона варела чист петрол... Слушайте, само един кладенец в находището Уастека е давал по двадесет и седем хиляди варела на ден й течение на седем месеца. И още продължава да ги дава. То е капка в морето в сравнение с онова, което сме хвърлили на пазара досега. Относителното му тегло е двадесет и две и има по-малко от нула цяло и две десети на сто утайка. А има един кладенец... трябва само да се построи шестдесет мили петролопровод до него и да се осигури известна безопасност... който залива цялата околност, не по-малко от седемдесет хиляди варела на ден. Разбира се, всичко това ви го казвам поверително, нали? Работата върви прекрасно и не искам акциите на „Тампико Петролиъм“ да се качат до небесата.

Не се тревожи за това, мойто момче. Първо трябва да вкараш своя петрол в тръбопроводи и да оправиш мексиканската революция; едва тогава акциите на „Тампико Петролиъм“ ще се вдигнат. Я си върви да ловиш риба и не мисли за това. – Ригън замълча, като се престоря майсторски, че изведнъж си е спомнил за нещо, и вдигна визитната картичка

на Алварес Торес с надрасканата на нея с молив бележка. – Виж кой току-що беше при мен. – Сякаш изведнъж му хрумна нещо, Ригън задържа за миг картичката. – Защо ще ходиш на лов за някаква си там пъстърва? В края на краищата това е просто развлечение. Ето ти тука една риба, нея да уловиш, ще е истинско развлечение, истинско мъжко, а не детско развлечение, не развлечение в ловна хижа в Андироските планини с разкоша на персийски дворец, с хладилници, слуги и електрически звънци. Баща ти винаги досега много се гордееше със своя родоначалник пират. Твърдеше, че приличал на него, а ти положително приличаш на татко си.

– Сър Хенри! – усмихна се Франсис и посегна да вземе картичката. – И аз малко се гордея с този стар нехранимайко.

Той прочете бележката и въпросително вдигна очи.

– Думите на този негодник звучат доста убедително – обясни Ригън. – Твърди, че е родом точно от Москутовия бряг и че се е натъкнал на данните в частните си семейни книжа. Не че вярвам и на една дума от приказките му. Нямам нито време, нито желание да вярвам на глупости извън обсега на моите интереси.

– Въпреки всичко сър Хенри е умрял, кажи-речи, като бедняк – забеляза Франсис и моргановската упоритост за миг пролича по свъсилите се вежди. – И никой никога не е намерил нещо от заровените му скровища.

– На слука – добродушно му се присмя Ригън.

– Все пак бих искал да се видя с този Алварес Торес – възкликна младежът.

Вятър работа – продължи Ригън. – Макар и да трябва да призная, че думите на тоя приятел звучат удивително правдоподобно. Ами че ако бях по-млад... не, дявол да го вземе, аз съм създаден за тази работа тука.

– Знаете ли къде мога да го намеря? – запита Франсис в следващия миг и с това съвсем несъзнателно мушна врата си в мрежата от пипалца, която съдбата, въплътена се във видимия образ на Томас Ригън, беше простряла, за да го хване.

Срещата се състоя на другата сутрин в кабинета на Ригън. Още щом видя Франсис, сеньор Алварес Торес се стресна, но веднага се овладя. Това не отбягна от погледа на Ригън, който с усмивка подхвърли:

– Сякаш е самият стар пират, нали?

– Да, приликата е поразителна – излъга или само наполовина излъга Торес, защото наистина забеляза колко много прилича Франсис на портретите на сър Хенри Морган, които беше виждал; обаче в същото време

пред очите му се мярна видението на друг, при това жив човек, който приличаше и на Франсис, и на сър Хенри не по-малко, отколкото те двамата приличаха един на друг.

Франсис бе младеж, за когото не съществуваха пречки. Двамата се задълбочиха в проучването на съвременни и старинни карти и в стари документи, написани с избеляло вече мастило на пожълтяла от времето хартия, и след като измина половин час, той заяви, че ще хване следващата си риба или на Бика, или на Телеца – двете островчета пред лагуната Чирики, на едно от които, както уверяваше Торес, се намирало съкровището.

– Ще взема тазвечерния влак за Ню Орлеан – заяви Франсис. – Тъкмо ще успее да се прехвърля на някой от параходите на „Юнайтед фрут къмпани“, които отиват в Колон... о, аз проучих всичко това, преди да си легна снощи.

– Но недейте наема шхуна в Колон – посъветва го Торес. – Идете с кон по суша до Белен. Там е най-хубавото място за наемане на кораб с простодушни местни моряци, а и всичко друго е просто.

– Звучи добре! – съгласи се Франсис. – Винаги ми се е искало да видя тия места. Ще бъдете ли готов да вземете тазвечерния влак, сеньор Торес?... Естествено, вие разбирате, че при тия обстоятелства касиер ще бъда аз и разноските ще плащам аз.

Но Алварес Торес долови тайния поглед на Ригън и без да се запъне, находчиво излъга:

– Съжалявам, но ще трябва да се присъединя към вас по-късно, господин Морган. Една малка неотложна работа – как да се изразя? – едно незначително съдебно дело, края на което трябва да изчакам. Не че е важна сумата на иска. Обаче това е семеен въпрос и следователно извънредно важен. Ние Торесовците, имаме своя гордост, която, признавам, се смята за глупаво нещо във вашата страна, но за нас е нещо много сериозно.

– Той може да те настигне по-късно и да те оправи, ако загубиш дирите – успокоително каза Ригън. – И преди да си забравил, никак няма да е зле да уговориш със сеньор Торес подялбата на плячката... ако изобщо някога я намерите.

– Какво бихте казали вие? – попита Франсис.

– Да делите по равно, наполовина – отговори Ригън, щедро разпределяйки между двамата мъже нещо, което бе убеден, че не съществуваше.

– А вие ще ме настигнете колкото можете по-скоро, нали? – попита

Франсис латиноамериканец. – Ригън, заемте се лично с неговото малко дело и го уредете, съгласен ли сте?

– Разбира се, мойто момче – беше отговорът. – Ами ако се наложи, да авансирам ли сеньор Алварес?

– Чудесно! – Франсис стисна десниците на двамата с двете си ръце. – Това ще ми спести излишни грижи. Е, трябва да бързам да си събера нещата, да отменя разни срещи и да хвана влака. Всичко хубаво, Ригън. Довиждане, сеньор Торес, докато се срещнем някъде около Бокас дел Торо или в някоя малка дупка в земята на Бика или Телеца... казвате, според вас трябва да е на Телеца. Е, дотогава adios.

А сеньор Алварес Торес остана още малко при Ригън и получи изрични нареждания за ролята, която трябваше да играе, като се започне с протакането и забавянето на експедицията на Франсис и се завърши със същото протакане и забавяне до самия край.

– Накъсо казано – заключи Ригън, – почти ми е безразлично дали ще се върне изобщо... стига да можете да го задържите там по-дълго за доброто на здравето му.

ГЛАВА II

Парите, както и младостта, не познават прегради и един следобед, три седмици след като се беше сбогувал с Ригън, Франсис Морган, когото човешките закони и повелите на природата бяха надарили и с младост, и с пари, се намери скован от безветрие близо до брега на борда на шхуната си „Анхелика“. Водата беше като стъкло, лекото поклащане на кораба едва се долавяше. И под натиска на безкрайна скука и излишъка от енергия, който също не признаваше прегради, той помоли мелеза капитан, наполовина ямайски негър и наполовина индианец, да заповяда Да спуснат на вода малка лодка.

– Струва ми се, че бих могъл да ударя някой папагал или маймуна, или нещо друго – обясни той и продължи да разглежда през увеличаващия дванадесет пъти цайсов бинокъл обраслия с гъста растителност бряг на половин миля от тях.

– Най-вероятното е, сър, да ви ухапе някоя лабари, това е тукашна змия, чиято отрова е смъртоносна – усмихна се мелезът, капитан и собственик на „Анхелика“, който бе наследил дарба за езици от майка си, родена на остров Ямайка.

Но нищо не можеше да задържи Франсис, защото в този миг в бинокъла му на среден план се появя първо една бяла хасиенда, после, на брега, облечена в бяло женска фигура, а след това той видя, че и тя разучава и него, и шхуната с бинокъл.

– Спуснете лодката, капитане – заповяда той. – Кой живее там? ... Бели хора ли са?

– Семейството на Енрико Солано, сър – отговори капитанът. – Само да ги знаете: надути благородници от стар испански род, притежават всичко, каквото виждате от морето до Кордилерите и половината от лагуната Чирики. Много са бедни, невероятно богати... но само с камънаци... а пък горделиви и пиперлии като люти чушки!

Когато Франсис потегли с мъничката лодчица към брега, будният поглед на капитана откри, че младежът не се е погрижил да вземе нито бойна, нито ловна пушка за предполагаемия папагал или маймуна. А след това очите му различиха на тъмния фон на джунглите облечената в бяло женска фигура.

Франсис гребеше направо към брега, покрит с бял коралов пясък, и не смееше да погледне през рамо, за Да се увери дали жената е там, или

е изчезнала. Беше му хрумнало напълно естественото за всеки здрав млад мъж желание да се запознае с тази селска девойка, по-правилно казано – полудива бяла жена или, в най-добрия случай, дълбока провинциалистка, с която би могъл да се позабавлява и посмее, докато затишието държи „Анхелика“ закована на място. Когато лодката застърга по дъното, той скочи на брега и я издърпа със силната си ръка достатъчно високо на пясъка, за да се задържи там от собствената си тежест. След това се обърна. Брегът бе пуст до самите джунгли. Франсис самоуверено закрачи напред. „Всеки пътник, попаднал на непознат бряг, има право да потърси местни жители, за да ги попита за пътя“ – това бе мисълта, която прилагаше на дело.

И на Франсис, предвкушвал само няколко мига развлечение, бяха предложени развлечения, които надминаваха най-необузданите му надежди. Жената, която вече бе благоволила да се мерне пред неговия взор и която беше преценил като жена-дете – зряла и добре развита, но все пак повече дете, – изскочи от зеления гъстак на джунглата също като скрит в кутийка палячо на пружина и с двете си ръце го хвана над лакътя. Стремителността и силата, с която се вкопчи в него, го изненадаха. Франсис смъкна шапката със свободната си ръка и се поклонил на непознатата с невъзмутимостта на един Морган, възпитан в Ню Йорк и научен да не се изненадва от нищо, но трепна от нова изненада, или от няколко наведнъж. Трепна не само от хубостта ѝ на светла брюнетка, която го поразил като силен удар, но и от нейния пронизващ, изпълнен с непоколебима решителност поглед. Започна дори да му се струва, че трябва да я познава. Доколкото му беше известно от опит, непознати не се гледат така.

Ръцете ѝ започнаха да го дърпат и девойката възбудено пошепна:

– Бързо! Вървете след мен!

За миг той се възпротиви. Тя го разтърси, обзета от нетърпение, и се помъчи да го притегли и поведе след себе си. Франсис предположи, че това е някаква необикновена игра, в каквато човек може да бъде привлечен по крайбрежието на Централна Америка, и я последва с усмивка, без да е съвсем сигурен дали върви доброволно, или се оставя да бъде стремително дърпан от нея в джунглата.

– Правете, каквото правя аз – хвърли му тя поглед през рамо, като го водеше вече, сложила само едната си ръка в неговата.

Той се усмихна и се подчини: пълзеше, когато тя пълзеше, превиваше се одве, когато тя се превиваше, а във въображението му проблясваха спомени за Джон Смит и Покахонтас¹.

Внезапно тя го спря, седна на земята, дръпна го с ръка да седне до нея, след това го пусна, притисна ръката си до сърцето и задъхано промълви:

– Слава богу! О, милостива дево Марийо!

Той направи същото (така му беше заповядала самата тя и такива, изглежда, бяха правилата на играта) и с усмивка притисна ръката си до сърцето, макар и да не призова нито господата, нито дева Мария.

– Не можете ли да бъдете сериозен? – сопна му се девойката, когато забеляза това.

В същия миг Франсис доби дълбоко сериозен и напълно естествен вид.

– Мила моя госпожице... – започна той.

Но един рязък жест го прекъсна и с растящо учудване той я видя да се навежда и ослушва и чу шум от хора, минаващи по някаква пътечка на няколко крачки от тях.

Девойката притисна топла мека длан към неговата, за да мълчи, а после го напусна със стремителност, която Франсис вече бе започнал да смята обичайна за нея, и леко изтича по пътеката. Той насмалко не подсвири от изумление. И сигурно щеше да го направи, ако не беше чул наблизко гласа и, рязко да пита нещо на испански някакви мъже, чиито гласове й отговориха полусмирено, полунастойчиво и полувъзмутено.

Той чу как те, без да спрат да говорят, тръгнаха нататък, а след няколко минути мъртва тишина тя властно му заповяда да излезе.

„Охо! Интересно какво ли би правил при такива обстоятелства Ригън!“ – с усмивка си помисли той и се подчини.

Франсис тръгна подире й (сега вече не ръка за ръка) през джунглата към брега. Когато девойката се спря, той я настигна и застана с лице към нея, все още под впечатлението на завладялото го хрумване, че това е игра.

– Стой! – изсмя се Франсис и допря рамото й! – Стой! – повтори той. – Вие гоните!

Черните й очи го парнаха с гневен блясък.

– Глупак! – възкликна тя и с излишна според него интимност вдигна пръст до неговите приличащи на четка за зъби мустачки. – Като че ли това може да ви прикрие.

– Но мила моя госпожице... – понечи той да възрази, че

1. *Покахонтас* – дъщеря на индиански вожд, спасил живота на Джон Смит, английски заселник, управител на колонията Вирджиния. Б. пр.

положително не се познава с нея.

Отговорът ѝ, който го накара да се пресече на половин дума, бе толкова необикновен и чудноват, както и всичко друго, което бе правила досега. Това стана толкова бързо, че Франсис не можа да види откъде изникна мъничкото сребърно револверче, цевта на което не само се насочи срещу корема му, но и плътно се притисна в него.

– Моя мила госпожице... – отново се опита да подхване той.

– Не искам да приказвам с вас – запуши тя устата му. – Вървете си на своята шхуна и се махайте... – Той долови сподавеното ѝ ридание през паузата, след която девойката довърши – ... завинаги.

Този път, щом отвори уста да заговори, думите замряха на устните му от силно мушване с дулото на оръжието в корема.

– Ако посмеете някога да се върнете (да ми прости мадоната!), аз ще се самоубия!

– В такъв случай по-добре ще е да си вървя – нехайно рече Франсис, обърна се и величествено закричи към лодката, обзет от смущение и от желание да се изсмее на самия себе си заради играната от него глупава и непонятна роля.

В усилието да запази сетната капка собствено достойнство, той не забеляза, че девойката върви подире му. Когато вдигна носа на лодката от пясъка, Франсис си даде сметка, че едва доловим повей шумоли в листата на палмите. Водата край брега бе започнала да потъмнява от налетелия от сушата ветрец, а далече оттатък огледалната повърхност, рифовете, затварящи лагуната Чирики, трептяха като мираж над покрито-то се с тъмни бразди море.

Той понечи да се качи в лодката, но едно ридание го накара да спре и да обърне глава. Отпуснала ръката с револвера, непознатата млада жена плачеше. Без много да мисли, Франсис пристъпи към нея и въпросително и съчувствено я докосна с ръка. Девойката потрепери от допира, дръпна се от него и с упрек го загледа през сълзя. Той сви рамене пред постоянната промяна на настроенията ѝ и безсилен да проумее загадъчното ѝ държане, вече беше готов да се обърне към лодката, когато тя го спря.

– Бихте могли поне... – започна тя, но се запъна и преглътна. – Бихте могли да ме целунете за сбогом.

Тя поривисто се приближи с отворени обятия и увиснал в дясната ѝ ръка, неотговарящ на положението револвер. Франсис озадачено се поколеба за миг, после я прегърна и се смая, когато получи страстна целувка по устните, след което девойката обори глава на рамото му и

избухна в сълзи. Въпреки изумлението той усещаше револвера, притиснат между плешките към гърба си. Тя вдигна мокро от сълзи лице и го зацелува пак и пак, а той си мислеше дали не постъпва непочтено, като отговаря на целувките ѝ с почти раван на нейния и не по-малко загадъчен порив.

Обзет от чувството, че въобще не го е грижа колко ще продължи този нежен епизод, Франсис се стресна, когато тя бързо се дръпна от него и с лице, отново пламнало от гняв и презрение, заплашително му посочи с револвера лодката.

Франсис сви рамене, сякаш искаше да каже, че не може да каже „не“ на хубава жена, покорно седна на греблата с лице към девойката и загреба към лагуната.

– Светата дева да ме спаси от своенравното ми сърце! – навика девойката, дръпна със свободната си ръка някакъв медальон от пазвата си и сред дъжд от златни мъниста захвърли накита във водата, между себе си и Франсис.

В същия миг той видя трима мъже, въоръжени с пушки, да изскачат от джунглата към мястото, където девойката се беше отпуснала на пясъка. Когато я вдигнаха, те забелязаха Франсис, който беше почнал да гребе здравата. През рамо той видя „Анхелика“, обърната по вятъра и леко наведена, да пори водите към него. В следващия миг един от триото на брега, брадат възрастен мъж, насочи бинокъла на девойката към него. А след още един миг, захвърлил бинокъла, брататият се целеше в него с пушката...

Куршумът плесна във водата на една крачка от борда на лодката и Франсис видя как момичето скочи на крака, бутна с ръка приклада и осуети втория изстрел. След това, гребейки бързо, той видя мъжете да се отделят от девойката и да се прицелват в него с пушките си и видя как девойката ги заплаши с револвера и накара да свалят оръжието си.

Обърната срещу вятъра, за да забави ход, „Анхелика“ пенеше водата до самата му лодка и с един ловък скок Франсис се озова на борда; капитанът вече бе завъртял шурвала, шхуната се обърна по вятъра и изду платна. С момчешки жар Франсис изпрати за сбогом въздушна целувка на девойката, която не сваляше очи от него, и я видя, че захлупи лице на рамото на брататия възрастен мъж.

– Лют пипер, а... тези проклетци, ужасни, побъркани от гордост Солановци – подхвърли на Франсис мелезът капитан и белите му зъби блеснаха.

– Съвсем чалнати... направо шури, празни глави – засмя се в

отговор Франсис, изтича към парапета и продължи да праща въздушни целувки на непознатата девойка.

Гонена от духация към морето вятър, „Анхелика“ излезе от лагуната Чирики, измина около петдесет мили покрай рифовете и стигна до островите Бик и Телец към полунощ, когато капитанът я спря, за да дочака развиделяването. След закуска един моряк, ямайски негър, закара Франсис с малката лодчица да поразучи Бика, по-големия от двата острова, където, според думите на капитана, можеше да свари по това време на годината много индианци, дошли от материка на лов за костенурки.

И Франсис тозчас откри, че се е отдалечил не само на тридесет градуа географска ширина от Ню Йорк, но и на тридесет столетия от последната дума на цивилизацията, кажи-речи, до първата дияра на първобитния човек. Голи, само с дрипи от ютено зебло на бедрата, въоръжени със страхотно тежки, приличащи на брадви мачете, ловците на костенурки бързо доказаха, че са истински просяци и опасни главорези. Бикът бил тяхна собственост, заявиха му те, като използваха за преводач неговия моряк; обаче Телецът, който им принадлежал в миналото, през сезона на лова на костенурки, сега бял завладян от един нетърпим бесен гринго, чието безразсъдно и властно държане му спечелило сред тях с цената на страха уважение, дължимо на човешко същество, по-ужасно от самите тях.

Срещу сребърен долар Франсис изпрати по одного от тях съобщение до тайнствения гринго, че иска да го посети; в това време останалите се скупчиха около лодката, взеха да просят пари, недружелюбно да го разглеждат и дори най-безочливо му откраднаха лулата, още топла от устните му, както я беше оставил до себе си на кърмата. Той веднага шибна един юмрук в ухото на крадеца и на следващия крадец, който пък я грабна от него, и си върна лулата. Изтеглените мачете заблестяха на слънцето, готови да го наскат на парчета, но Франсис обузда шайката, като насочи срещу тях автоматичния си пистолет; а докато дръпналите се вкупом настрана индианци зловещо си шепнеха, той направи откритието, че единственият му моряк преводач не е надежден, и видя завръщащия се пратеник. Негърът се приближи до ловците на костенурки и им заговори с приятелски и угоднически тон, който не се хареса на Франсис. Пратеникът му връчи собствената му бележка, която бе надраскано с молив: „Vamos“.

– Май че ще трябва да отида отгатък лично – каза Франсис на негъра, след като го повика със знак.

– Съветвам ви да бъдете много внимателен и крайно предпазлив, сър – предупреди го негърът. – Съвсем не е изключено тези лишени от разсъдък животни да постъпят по най-неразумен начин, сър.

– Качвай се в лодката и ме прекарай оттатък – заповяда кратко Франсис.

– Не, сър – отговори чернокожият моряк. – Много съжалявам, сър, но трябва да ви кажа, че съм се пазарил за матрос на капитан Трефетен и не съм се пазарил да се самоубивам, тъй че не виждам защо трябва да отивам с вас оттатък на сигурна смърт, сър. Най-хубавото, което можем да направим, е да се измъкнем оттука, че е доста горещо, а положително и без всякакво съмнение ще стане още по-горещо, ако останем, сър.

С дълбока погнуса и презрение Франсис мушна автоматичния си пистолет в джоба, обърна гръб на облечените със зебло диваци и закрачи между палмите. Там, където огромна коралова канара стърчеше изправена на ръб от някакъв отдавнашен земен трус, той слезе на пясъка. Край брега на Телеца, отвъд тесния проток, имаше малка лодка. На брега от тази страна стоеше неустойчиво наглед и явно пробито кану, издълбано от цяло дърво. Когато го наведе, за да излее събралата се вода, Франсис забеляза, че ловците на костенурки то бяха последвали и сега го зяпаха от края на кокосовата горичка, обаче малодушният му моряк не се виждаше.

Да премине протока, бе въпрос на няколко мига, но щом стъпи на брега на Телеца, той бе посрещнат от нова проява на негостоприемство от страна на висок, бос млад мъж, който излезе иззад една палма с автоматичен пистолет в ръка и кресна: – Vamos! Махай се! Да те няма!

– И таз хубава! – възкликна Франсис полу на шега, полусериозно. – Човек не може да мръдне по тия места, без да му тикнат пистолет под носа. И всеки ти казва: „Махай се pronto“.

– Никой не те е канил – отвърна непознатият. – Ти се натрапваш. Махай се от моя остров. Давам ти половин минута.

– Започвам вече да се ядосвам, друже – напълно искрено му каза Франсис и същевременно измери под око разстоянието до най-близкия палмов ствол. – Когато и да срещна тука, все е налудничав и неучтив и явно гледа колкото може по-скоро да се отърве от присъствието ми: до-там ме докараха, че и аз вече започвам да ставам като всички тук. Освен това голото ви уверение, че островът бил ваш, не е доказателство...

Поради бързината, с която се хвърли към прикритието на палмата, изречението му остана недовършено. Той стигна зад ствола едновременно с куршума, който с глух звук се заби в дървото.

– Ето ти, щом си го просиш! – извика той и изпрати един куршум точно в средата на палмовия дънер, зад който се криеше противникът му.

В течение на няколко минути и двамата гърмяха напосоки или стреляха след продължително дебнене, но когато изпрати осмия си и последен куршум, Франсис остана с неприятното убеждение, че е наброил само седем изстрела от страна на непознатия. Той свали корковия си шлем и предпазливо го подаде иззад палмата и противникът му веднага го продупчи.

– С какъв пистолет стреляте? – запита той със студена учтивост.

– Колт – отговори непознатият.

Франсис смело излезе от прикритието.

– В такъв случай сте свършили патроните си – каза той. – Аз ги броих. Осем. Сега можем да си поприказваме.

Непознатият излезе иззад дървото и Франсис неволно се възхити от прекрасната му фигура, въпреки че облеклото му се състоеше от чифт мръсни платнени панталони, памучна фланелка и сомбреро с увиснала периферия. Освен това му се стори, че вече го е виждал някъде, но съвсем не му дойде наум, че стои пред свой двойник.

– Да поприказваме! – подигравателно изръмжа непознатият, захвърли пистолета и измъкна нож. – Сега ще ти отрежа ушите, а може и да те скалпирам.

– Я гледай! Какви добродушни и мили зверове имало по тия краища – отвърна Франсис с нарастващ гняв и възмущение. Той също измъкна ловджийския си нож, съвсем новичък още и неупотребяван. – Виж какво, хайде да се преборим и да ги зарежем тия кървави разправии от евтините романчета.

– Трябват ми твоите уши – любезно отговори непознатият и бавно запристъпва напред.

– Добре. Който пръв повали другия по гръб, ще му вземе ушите.

– Дадено. – Младият мъж с платнените панталони прибра ножа.

– Жалко, че няма някоя кинокамера да ни снима – позасмя се Франсис и също прибра своя. – Вече ме хванаха дяволите! Сега съм като най-свирепия индианец! Пази се! Ей сега ще видиш! С каква да е хватка, но ще те поваля!

Действията и думите се сляха в едно, но великолепно му нападение завърши позорно, понеже непознатият, очевидно подготвен за удара, отстъпи, щом телата им се сблъскаха, падна по гръб, мушна единия си крак в корема на Франсис и от здравата опора на земята с неударжим

тласък го праметна презглава.

При падането на пясъка Франсис остана почти без дъх, а натискът на стоварилото се в същия миг отгоре му тяло на врага съвсем го пресе-че. Както лежеше проснат по гръб, без да може да промълви нито дума, той забеляза, че възседналият го мъж го зараглежда с внезапно любопитство.

– За какво ти са тия мустаци? – промърмори непознатият.

– Хайде, режи ги! – изпъшка Франсис, щом можа да си поеме дъх. – Ушите са твои, но мустаците са си мои. Те не влизат в уговорката. Освен това тази хватка беше чисто жиу-жицу.

– Ти каза: „С каква да е хватка, но ще те поваля“ – със смях повтори собствените му думи непознатият. – Колкото за ушите, можеш да си ги задържиш. Никога не съм се канил да ти ги отрязвам, а сега, като ги гледам отблизо, те ме съблазняват още по-малко. Ставай и се махай от-тук. Аз те бих. Vamos! И да не си се опитал да се промъкнеш пак тука. Марш! Да те няма!

С още по-голямо възмущение, към което сега се добави унижение-то от претърпяното поражение, Франсис се запъти обратно към брега и кануто.

– Хей, малкия, няма ли да ми оставиш визитната си картичка? – извика подире му победителят.

– На главорези визитни картички не се дават – тросна му се Франсис през рамо, клекна и хвана греблото. – Казвам се Морган.

Непознатият трепна от учудване и изненада, отвори уста да каже нещо, но промени намерението си и промърмори под носа си: – От същото родословие... нищо чудно, че си приличаме.

Все още измъчван от негодувание, Франсис стигна отново брега на остров Бик, седна на крайчеца на кануто, напълни и запали лулата си и мрачно се замисли. „Луди, всички до един – така си мислеше той. – Никой не се държи разумно. Бих искал да видя как старият Ригън би се оправил с тези хора. Сигурно биха му отрязали ушите!“

Да можеше да види в този миг младежа с платнените панталони и познато лице, Франсис щеше съвсем да се убеди, че цяла Латинска Америка е населена само с невменяеми, защото въпросният младеж, прибрал се в покритата с трева колиба в сърцето на своя остров, тъкмо се беше заловил да разглежда закачената на стената фотографска репродукция от рисуван с маслени бои портрет на прародителя им сър Хенри Морган и с усмивка мърмореше на глас:

– Май че успях да всея страх божий в душата на този член на

семейство Морган... Е, стари пирате – продължи той със същата усмивка, – двама от последните ти потомци насмалко не си светиха маслото с автоматични пистолети, пред които твоят кремъклия пицов не чини пукната пара.

Той се наведе над един очукан и изпояден от червеи моряшки сандък, вдигна белязания с буквата „М“ капак и отново се обърна към портрета:

– Е, родоначалнико, стари уелски пирате, единственото наследство, което си ми оставил, са старите ти дрипи и лице, което прилича на твоето. Но струва ми се, че ако наистина ме хванат дяволите, бих могъл да повтора твоето геройство от Порт-о-Пренс² не по-зле от самия теб.

Подир миг той започна да вади и да облича изгнилите от времето и изпоядени от молци одеяния и добави:

– Е, ето че старите дрипи са на гърба ми. Хайде, скъпи родоначалнико, излез от рамката си и ако смееш, кажи, че има нещо, по което не си приличаме.

Когато се премени с древните одежди на сър Хенри Морган, запаса къса сабя на кръста и мушна два тежки кремъклия пицова с огромни размери в широкия пояс, приликата между живия човек и рисувания образ на стария пират, превърнал се отдавна в прах, бе поразителна.

Гръб до гръб двамина с тебе
бихме се с цял екипаж...

Младежът докосна струните на една китара, запя стария пиратски напев и му се стори, че портретът на неговия працядо избледнява и прелива в друга картина; ето какво видя той:

Опрял гръб на гротмачтата, същият този працядо стоеше с бляскаща в ръката му сабя пред полукръг от фантастично облечени главорези моряци, а зад него, от другата страна на мачтата, друг докаран и въоръжен като него мъж размахваше сабя пред втори полукръг от главорези, който сключваше пръстена около мачтата.

Тази жива картина на въображението му изчезна при скъсването на една от струните, която бе дръпнал твърде силно. И в настъпилата изведнъж тишина му се стори, че в някакво ново видение старият сър Хенри е излязъл от рамката, застанал е до него съвсем като жив, дърпа го за ръкава навън от колибата и непрекъснато повтаря със задгробен шепот:

2. *Порт-о-пренс* – столица и главно пристанище на Хаити. Б. р.

Гръб до гръб двамина с тебе
бихме се с цял екипаж...

Младият мъж се подчини на призрания си водач или на подтика на собствената си дълбока интуиция, излезе, запъти се към брега и като погледна оттам през тесния проток към остров Бик, видя доскорошния си противник, опрял гръб на големия отломък коралова: скала, да отбива с изхвърлено от морето парче дърво нападението на препасани с дрипи от зебло и размахали своите мачете индианци.

А Франсис беше на края на силите си и тъкмо залитна, зашеметен от улучилия го в главата камък, когато видя привидение, което почти го накара да повярва, че е вече умрял и се намира в царството на сенките, защото самият сър Хенри Морган със сабя в ръка тичаше по брега, за да му се притече на помощ. Нещо повече – привидението въртеше сабята, посичаше индианците отляво и отдясно и пееше с цяло гърло:

Гръб до гръб двамина с тебе
бихме се с цял екипаж...

Когато краката му се подкосиха и той бавно се огъна и се отпусна на земята, Франсис видя, че индианците са се разпръснали и бягат от яростния устрем на зловещия пират, и ги чу да викат:

– Боже, смили се над нас! Света дево, спаси ни? Това е духът на стария Морган!

Франсис отвори очи в покритата с трева колиба в самия център на Телца. Първо в слабите проблясъци на възвръщащото се съзнание той съзря рисувания лик на сър Хенри Морган, който го гледаше от стената. След това забеляза по-младо издание на същия в триизмерна жива, движеща се плът, което мушна в устата му манерка с коняк и му заповяда да пие. Щом допря устни до манерката, Франсис скочи на крака; движени от една и съща подбуда, и той, и непознатият се изгледаха право в очите, погледнаха портрета на стената, чукнаха се с манерките и пиха за човека от портрета и един за друг.

– Ти ми каза, че си Морган – рече непознатият. – Аз също съм Морган. Този там на стената е сложил началото на моя род. Ами ти от кой род си?

– На стария пират – отговори Франсис. – Малкото ми име е Франсис. А твоето?

– Хенри... точно по оригинала. Трябва да сме далечни братовчеди или нещо подобно. Аз съм тръгнал да търся плячката на хитрия стар уелски скъперник.

– Аз също – каза Франсис и протегна ръка. – Но не признавам никаква делба.

– В тебе се обажда старата кръв – с одобрение се усмихна Хенри. – Който я намери пръв, той ще я вземе. През последните шест месеца съм преобърнал нагоре с краката почти целия остров и единственото, което можах да открия, са тия стари дрипи. Готов съм да те изпреваря, ако мога, но и да застана гръб до гръб с тебе всеки път, когато ме повикаш на помощ.

Тази песен е цяло чудо! – възкликна Франсис. – Искам да я науча. Я запей пак тоя куплет.

И двамата се чукнаха с манерките си и подеха в един глас:

Гръб до гръб двамина с тебе
бихме се с цял екипаж...

ГЛАВА III

Но страшно главоболие накара Франсис да спре да пее и той с радост се остави да го сложи в закачения на хлад хамак, след което Хенри отиде с лодката до „Анхелика“, за да предаде на капитана заповедта на своя гост да остане на котва, но да не позволява на никой от моряците да слиза на Телеца. Едва късно на другата сутрин, след дълги часове тежък сън, Франсис се изправи на крака и заяви, че главата му се е проявила.

– Знам го какво е, веднъж ме хвърли един кон – съчувствено рече странният му сродник и му наля огромна чаша благоуханно кафе. – Изпий ей това. Ще се родиш наново. Не мога да ти предложа много нещо за закуска освен бекон, сухари и пържени яйца от костенурка. Пресни са. За това гарантирам, защото ги изрових тая сутрин, докато ти спеше.

Това кафе е цяла закуска само по себе си – похвали го Франсис, който разучаваше своя роднина и току поглеждаше портрета на техния пра дядо.

Ти си също като него, и то не само по външен вид – засмя се Хенри, доловял втрещения му поглед. – Когато се отказа от всякаква делба вчера, с устата ти говореше самият сър Хенри. Той е изпитвал дълбока неприязън към всякаква делба дори със собствения си екипаж. Точно това му е причинявало най-много неприятности. И положително никога не е разделил нито една пара от съкровищата си с никой от своите потомци. Виж, аз съм по-друг. Не само ще разделя с тебе Телеца, но ще ти подаря и моята половина отгоре, всичко накуп: тази колиба, всичката тази чудесна покъщнина, недвижимо имущество, наследствени права и тъй нататък и всички останали яйца от костенурки. Кога искаш да се нанесеш?

– Искаш да кажеш? ... – попита Франсис.

– Точно това. Тука няма нищо. Аз съм изровил и преобърнал целия остров и всичко, което съм намерил, е ей онзи сандък, натъпкан със стари дрехи.

– Той трябва да те е насърчил.

– Ужасно. Реших, че съкровището е вече в ръцете ми. Във всеки случай сандъкът ми подсказва, че съм на прав път.

– Че защо да не си опитаме късмета на Бика? – попита Франсис.

– Тъкмо тази мисъл занимава сега и мен – отговори Хенри, – макар

и да имам известни указания, които ме насочват към материка. Тия дявдовци са имали обичая да крият истинската дължина и ширина с по няколко градуса.

Десет градуса северна ширина и деветдесет градуса източна дължина, отбелязани на картата, може да значат дванадесет градуса северна ширина и деветдесет и два източна дължина – съгласи се Франсис. – А пък може да значи и осем градуса северна ширина и осемдесет и осем източна дължина. Поправката са пазели наум, а когато са умирали ненадейно, какъвто им е бил обичаят, изглежда, че и тайната умираше заедно с тях.

Аз съм доста склонен да се прехвърля на Бика и да изгоня тия ловци на костенурки обратно на материка – продължи Хенри. – А от друга страна, много ми се иска първо да проследя дирята, която води към материка. Предполагам, че и ти си пълен с разни догадки, а?

То се знае – кимна Франсис. – Но знаеш ли, ще ми се да си взема обратно думите относно делбата.

– Стига да искаш – подкани го Хенри.

– В такъв случай искам.

Ръцете им се протегнаха и стиснаха за потвърждаване на договора.

– „Морган, Морган“ – дружество със строго ограничена отговорност – изсмя се Франсис.

– Актив: цялото Карибско море, североизточното крайбрежие на Южна Америка, по-голямата част от Централна Америка, един сандък, пълен със свършено негодни стари дрехи, и множество дупки в земята – подхвана шегата Хенри. – Пасив: ухапвания от змии, крадливи индианци, малария, жълта треска...

– И хубави девойки, които имат навика ту да целуват съвсем непознати мъже, ту да заплашват споменатите съвсем непознати мъже с лъскави сребърни револвери – прекъсна го Франсис. – Чакай да ти разправа. Онзи ден отидох до материка с лодка. Щом стъпих на брега, срещу мен изскочи най-хубавото момиче на света и ме помъкна в джунглата. Помислих си, че ще ме изяде или ще се омъжи за мен. Не знаех кое от двете. Но преди още да разбере, знаеш ли какво направи тази хубавица? Подхвърли ми доста нелюбезни забележки за мустаците и ме подгони обратно към лодката с револвер. Каза ми да се махам и никога да не се връщам или нещо друго в този смисъл.

– Горедолу къде на материка се случи това? – попита Хенри с напрежение, но Франсис, който се подсмиваше на спомена за злополучието си приключение, не забеляза възбудата му.

– Долу, към другия край на лагуната Чирики – отговори той. – Това било родово владение на семейство Солано, както ми казаха; а те са пиперлия семейство, в това можах да се убедя. Но още не съм ти казал всичко. Слушай. Първо тя ме замъкна в гъстака и ме обиди на мустаци; след това ме подгони обратно към лодката с насочен срещу мен револвер, а после поиска да знае защо не съм я целувал. Можеш ли да си представиш такова нещо?

– И ти я целуна? – попита Хенри и ръката му неволно се сви в юмрук.

– Какво друго можеше да направи един нещастен чужденец в чужда страна? При това момиченцето си го биваше...

В следващата част от секундата Франсис блокира пред челюстта си страхотния удар на юмука на Хенри.

– Аз... аз моля да ме извиниш – измънка Хенри и тежко се отпусна на вехтия моряшки сандък. – Зная, че съм глупак, но да ме вземат дяволите, ако мога да понеса...

– Ето, че пак те прихванаха – с възмущение го прекъсна Франсис. – Побъркан като всички други в тази побъркана страна! Ту превързваш пукнатата ми глава, ту искаш съвсем да откъснеш същата тая глава. Щур като девойката, дето ту ме целуваше, ту ме мушкаше с револвера под лъжичката.

– Прав си, продължавай, аз си го заслужавам – умърлушено призна Хенри, но неволно започна да се горещи и завърши: – Да те вземат... дяволите да те вземат, това е била Леонсия!

– Че какво като е била Леонсия? Или Мерседес? Или Долорес? Нима не може човек да целуне хубаво момиче срещу дулото на револвера, без да се страхува, че първият нехранимайко с мръсни платнени панталони, когото срещне на нищо и никаква купчина пясък, наричана остров, ще му откъсне главата?

– Когато хубавото момиче е годеница на този нехранимайко с мръсни платнени панталони...

– Да не искаш да кажеш... – развълнувано го прекъсна Франсис.

– ... за споменатия нехранимайко не е много забавно да му разправят, че неговата избраница е целувала слязъл от шхуната на съмнителен ямайски негър друг нехранимайко, когото никога не е виждала преди – довърши изречението Хенри.

– А тя ме е взела за теб – замислено проточи Франсис, който веднага схвана положението. – Не те упреквам, дето избухна, но трябва да признаеш, че имаш отвратителен характер. Вчера искаше да ми

отрежеш ушите, нали?

– Твоят не е по-добър, мойто момче. Как настояваше да ти ги отрежа, когато те повалих по гръб... ха-ха!

Двамата младежи избухнаха в сърдечен дружески смях.

– Това е характерът на стария Морган – забеляза Хенри. – Според всичко, което се говори, той бил избухлив дърт негодник.

– Надали по-избухлив от тия Солановци, чийто зет се каниш да станеш. Че нали почти цялото семейство наизскача на брега и взе да ме соли с пушките си, докато се връщах. А твоята Леонсия вдигна детската си играчка срещу един брадат дъртак, който може да е бил баща ѝ, и му даде да разбере, че ще го надупчи целия, ако не спре да стреля по мене.

– Обзалагам се, че е бил баща ѝ, самият старец Енрико – възкликна Хенри. – А другите мъжаги са били братята ѝ.

– Бива си ги тия гущери! – възкликна Франсис. – Слушай, не смяташ ли, че животът ти може да стане малко нещо скучен, когато влезеш в такова миролюбиво, кротко семейство! – Той млькна за момент, поразен от нова мисъл. – Между другото, Хенри, понеже те всички са мислили, че това си ти, а не аз, за кой дявол са искали да те убият, теб? Да не би със свадливия си моргановски характер да си разгневил близките на бъдещата си съпруга?

Хенри го изгледа за миг, сякаш се колебаеше дали да му каже, или не, но после отговори:

– Нямам нищо против да ти разправя. То е една каша и като че ли виновна си беше моята избухливост. Скарах се с чичо ѝ. Той беше най-малкият брат на баща ѝ...

– *Беше?* – прекъсна го Франсис, като натърти многозначително на миналото време.

– Казах ти: *беше!* – кимна Хенри. – Вече не е. Казваше се Алфаро Солано и също беше доста избухлив. Те претендират, че са потомци на испанските конкистадори и се надуват повече от пуяци. Беше натрупал пари от търговия с дървен материал и тъкмо беше разработил голяма плантация за агава³ по-надолу по крайбрежието. После ние се скарахме. Това стана в тамошното градче Сан Антонио. Може да е било недоразумение, макар все още да смятам, че той не беше прав. Все се заяждаше с мене: не искаше да се ожена за Леонсия, разбираш ли? Да, голяма разправия беше. Всичко започна в една пулкерия⁴; Алфаро седеше там на

3. *Агава* – американско влакнодаино растение. Б. пр.

4. *Пулкерия* – кръчма, в която се продава ракия – пулке. Б. пр.

чаша мескал⁵ и беше си пийнал повече, отколкото трябва. Оскърби ме здравата. Стана нужда да ни разтърват и да ни вземат револверите; на раздяла и двамата се заклехме, че единият ще види сметката на другия. Бедата беше там, че имаше двайсетина свидетели, които чува кавгата и заканите. Не се минаха и два часа и самият комисар с двама жандарми ме завари, както се бях навел над трупа на Алфaro в една затънтена уличка. Някой му беше забил нож в гърба и аз се бях спънал в него на път към брега. Да им обяснявам? Не можеше и дума да става. Нали се бяхме скарали и закатали да си отмъстим, а сега, по-малко от два часа след тая работа, бяха ме хванали над неизстиналия му труп. Оттогава не съм се връщал в Сан Антонио, а в онзи ден офейках, без да губя много време. Алфaro беше много популярен, един от ония сърцати хора, дето стават любимци на тълпата, нали знаеш? С тях не можеше и дума да става за някакъв съд. Искаха да ми светят маслото на самото място и аз веднага си плюх на петите, pronto⁶.

После, в Бокас дел Торо, един пратеник на Леонсия ми върна годежния пръстен. Това е то! Цялата тая работа ме отврати и понеже не смеех да се върна, тъй като всички Солановци и другите жители горят от желание да ми отнемат живота, дойдох тука да поживея малко като отшелник и да потърся съкровището на Морган... Но все още се чудя кой ли е забил ножа на Алфaro. Ако някога го открия, ще се оправдая пред Леонсия и другите Солановци я няма никакво съмнение, че тогава ще има сватба. Но станалото – станало и нямам нищо против да призная, че Алфaro беше добър мъж, макар и да избухваше за нищо и никакво.

– Картината е ясна – промърмори Франсис. – Нищо чудно, че баща й и братята й искаха да ме надупчат... Знаеш ли, колкото повече те гледам, толкова повече се уверявам, че си приличаме като две капки вода, ако не смятаме моите мустаци...

– И ей това нещо... – Хенри запретна ръкава си и на лявата му ръка се показва дълъг тънък бял белег. – Останал ми е от момчешките години. Паднах от една вятърна мелница през стъкления покрив на оранжерията под нея.

– Слушай сега какво ще ти кажа – заговори Франсис и лицето му се оживи от хрумналото му разрешение на въпроса. – Някой трябва да те оправи в тая каша и този някой се казва Франсис, съдружник във

5. Мескал – мексиканска ракия, която се прави от едноименния вид кактус. Б. пр.

6. Pronto (исп.) – бързо, веднага. Б. пр.

фирмата „Морган & Морган“. Ти остани тука или иди да продължиш издирванията на остров Бик, а пък аз ще се върна и ще обясня всичко на Леонсия и на близките й...

– Ако не те застрелят, преди още да си им обяснил, че ти не си аз – с горчивина подхвърли Хенри. – Там е бедата с тия Солановци. Първо стрелят, после приказват. Не се вслушват в никакви доводи, докато не пречукат противника си.

– Въпреки това ще си опитам късмета, приятелю – настоя Франсис, който се беше запалил от своя план да уреди обърканото положение между Хенри и девойката.

Но чувството, с което си помисли за нея, го озадачи. Жегна го нещо повече от съжаление, че това хубаво създание принадлежи по право на човека, който толкова много приличаше на него, и отново си я представи, както я беше видял на брега, когато, обладана от противоречиви чувства, девойката ту беше горяла от обич и копнеж по него, ту бе го изгаряла с презрение и ненавист. Той неволно въздъхна.

– Тази въздишка пък за какво беше? – подигравателно попита Хенри.

– Леонсия е извънредно хубава девойка – отговори с прозрачна откровеност Франсис. – Въпреки всичко тя е твоя и аз ще се погрижа да я получиш. Къде е пръстенът, дето ти го е върнала? Ако не го сложа на пръста й от твое име и не се върна след една седмица с радостни новини, можеш да ми отрежеш не само ушите, но и мустаците.

Подир един час, в отговор на сигнал от брега, капитан Трефетен беше изпратил от „Анхелика“ лодка и двамата младежи вече си казваха сбогом.

Още две подробности, Франсис. Първо, забравих да ти кажа, че Леонсия съвсем не е Солано, макар и да мисли, че е. Каза ми по самият Алфаро. Тя е осиновено дете и старият Енрико направо я боготвори, при все че в жилите й не тече нито неговата кръв, нито кръвта на неговия народ. Алфаро не ми обясни как точно стои тая работа, но ми каза, че в нея нямало нищо испанско. Дори не зная дали е англичанка или американка. Говори доста добре английски, обаче по е научила в манастира. Виждаш ли, тя е била осиновена, когато е била съвсем малка, и никога през ум не й е минавало, че Енрико не й е баща.

– Нищо чудно тогава, че у нея имаше презрение и омраза към мен, тоест към теб – изсмя се Франсис, – щом е вярвала, пък и още вярва, че си забил нож в гърба на родния й чичо.

Хенри кимна и продължи:

– Другото нещо е доста важно. Това е законът. Или по-скоро липсата на закон. Тук, в тая затънтена дупка, си правят каквото поискат. Панама е далече, а губернаторът на този щат или област, или каквото е там, е един сънлив дядо Силен⁷. Човекът, от когото трябва да се пазиш, е шефът на полицията в Сан Антонио. Той е малък цар в този пущинак, а това, че е подло човече, мога да ти подпиша. Подкупничество е твърде слабо определение за някои от неговите тъмни сделки, а е жесток и кръвожаден като невестулка. А да осъди някого на смърт, за него е върховна наслада. Душа дава да беси хора. Каквото и да правиш, винаги се пази от него... Е, хайде, довиждане. Каквото и да намеря на Бика, половината е твое... И гледай да сложиш пръстена на пръста на Леонсия.

Подир два дена, след като мелезът капитан разубна на брега и се върна със съобщението, че всички мъже от семейството на Леонсия отсъствуват, Франсис слезе на брега, където я бе видял за първи път. Нямаше и следа нито от девойки със сребърни револвери, нито от мъже с пушки. Всичко тънеше в мир и единственото живо същество на брега беше едно дрипаво индианче, което при вида на монетата веднага се съгласи да занесе бележка на младата сеньорита в голямата хасиенда. Докато пишеше набързо на листче, откъснато от бележника си: „Аз съм човекът, когото взехте за Хенри Морган, и Ви нося вест от него...“, Франсис съвсем не подозираше, че е пред прага на редица злощастия, които щяха да го сполетят със същата бързина и стремителност, както и при първото му идване.

Всъщност, ако можеше да надзърне над издатината на скалата, о която се беше облегал, докато съчиняваше бележката до Леонсия, щеше с изненада да види самата млада дама да излиза като морска богиня от водата след освежаваща баня. Но той спокойно продължаваше да пише, а индианчето бе погълнато от тази операция още повече от него, тъй че след като заобиколи скалата, Леонсия ги забеляза първа. Тя се съдържа да не извика, обърна се и побягна слепешката към зеленото прикритие на джунглата.

Почти веднага след това уплашеният ѝ писък го предупреди, че тя е някъде наблизко. Бележката и моливът паднаха на пясъка, Франсис се втурна по посока на вика и се сблъска с мократа полуоблечена млада жена, която се дърпаше заднишком от това, което я бе накарало да

7. Силен – в древногръцката митология – учителят на Дионис, изобразяван като вечно пиян старец. Б. пр.

изпищи. Неочакваното сблъскване изтръгна от нея втори уплашен вик, преди да може да се обърне и да разбере, че това не е нападател, а спасител.

С лице, побеляло от уплаха, девойката се стрелна покрай него и се препъна в индианчето, но не се спря, докато не се озова на открития пясък.

– Какво има? – попита Франсис. – Ранена ли сте? Какво се е случило?

Тя му посочи голото си коляно, където две малки капчици кръв се бяха показали една до друга от две едва забележими ранички.

– Усойница – каза. – Смъртоносна усойница. След пет минути ще бъда мъртва и се радвам; радвам се, защото тогава няма вече да терзаете сърцето ми.

Тя му се закани с пръст, опита се да го укори още веднъж, но не можа да проговори и падна в безсъзнание на пясъка.

Франсис знаеше за змиите на Централна Америка само онова, което бе чувал от хората, но и то беше достатъчно страшно. Разправяха, че дори мулета и кучета умирали в ужасни мъки пет или десет минути след ухапване от змийчета, дълги две-три педи. „Нищо чудно, че припадна – помисли си той; – без съмнение това е влиянието на тази ужасно бързо действаща отрова.“ Знанията му за лекуването при ухапване от змия почиваха също върху чутото, но в паметта му проблесна мисълта, че трябва да се направи турникет, за да се спре кръвообращението над раната и да не се позволи отровата да стигне до сърцето.

Той извади носната си кърпа, върза я хлабаво над коляното на девойката, вмъкна под нея изхвърлена от морето пръчка и с въртене жестоко пристегна кърпата. После, пак според онова, което беше чувал, с бързи движения отвори малкото острие на джобното си ножче, обгори го с няколко клечки кибрит, за да го обеззарази, и внимателно, но неумолимо го заби в двете ранички, направени от зъбите на змията.

Сам той беше уплашен до смърт, действуваше с трескава пъргавина и се опасяваше, че всеки момент прекрасното тяло пред него може да се свие от гърчовите на смъртта. Според това, което беше чувал, жертвите на змийската отрова започвали бързо да подпухнат до невероятни размери. Преди още да свърши с отварянето на раните от змийските зъби, беше решил какви ще бъдат следващите мерки. Първо, щеше да изсмуче по възможност всичката отрова; след това да запали цигара и да обгори с нея отворените рани.

Но още докато правеше кръстообразните разрези с върха на

ножчето си, девойката неспокойно се размърда.

– Легнете! – заповяда Франсис на Леонсия, която седна тъкмо когато той се наведе, за да изсмуче отровата.

В отговор получи звънка плесница от малката ѝ ръка. В същия миг от джунглата, подскачайки, се появи индианчето; хванало за опашката мъртво змийче, то го размахваше и възторжено крещеше:

– Лабари! Лабари!

Франсис схвана тези викове в най-лош смисъл.

– Легнете и мирувайте! – рязко повтори той. – Нямам нито секунда за губене.

Но Леонсия не виждаше нищо освен мъртвата змия. Облекчението ѝ бе очевидно, обаче Франсис не го забеляза, защото пак се наведе, за да пристъпи към класическото лекуване на ухапване от змия.

– Да не сте посмели! – заплаши го девойката. – Това е само една наскоро излюпена лабари, ухапването ѝ е безвредно. А аз помислих, че е усойница. Приличат си, когато лабари е още малка.

Тя усети болка от спрелия кръвообращението ѝ турникет, погледна надолу и видя вързаната около крака ѝ носна кърпа.

– О, какво сте направили?

Ярка руменина се разля по лицето ѝ.

– Но това беше само мъничка лабари! – упрекна го тя.

– Вие ми казахте, че било усойница – възрази Франсис.

Леонсия закри, лицето си с ръце, розовите ѝ уши пламтяха. Въпреки това Франсис беше готов да се закълне, че тя се смееше (освен ако не беше изпаднала в истерия), и за първи път разбра колко трудно наистина беше да изпълни поетото от него задължение – да сложи на пръста ѝ пръстен от друг мъж. Затова с усилие на волята той си наложи да не обръща внимание на нейната хубост и чар и жлъчно подхвърли:

– А сега предполагам, че някой от вашите господа ще ме надупчи целия заради това, че не мога да различа лабари от усойница. Бихте могли да повикате някой от ратаите да го направи. Или може би бихте искали да ми теглите куршума самата вие.

Но тя като че ли не го чу, защото скочи бързо и гъвкаво, както и трябваше да се очаква от създание с такова великолепно телосложение, и затупа с крак в пясъка.

– Изтръпна... кракът ми – обясни тя, този път без да крие смеха, си в шепа.

– Постъпвате съвсем позорно – преднамерено ѝ подхвърли Франсис, – щом смятате, че аз съм убил чичо ви.

При това подсещане Леонсия спря да се смее и лицето ѝ пребледня. Тя не отговори, но се наведе и с треперещи от гняв пръсти се опита да развърже кърпата, сякаш ѝ се гадеше от нея.

– Чакайте да ви помогна – любезно предложи той.

– Звяр! – избухна Леонсия. – Дръпнете се настрана. Сянката ви пада върху мене!

– Сега сте прелестна, очарователна! – подразни я той, като потискаше неудържимо надигналото се желание да я стисне в прегръдките си. – Сега сте точно такава, каквато ви запомних миналия път тука на брега, когато ме упреквахте, че не ви целунах, а в следния миг ме целунахте вие – да, да, целунах те ме, – а след още един миг заплашвахте завинаги да повредите храносмилането ми с мъничкото си пистолетче. Не, не сте се променили изобщо. Вие сте си същата необузdana Леонсия. По-добре ще е да ми позволите да развържа кърпата. Не виждате ли, че възелът се е затегнал? Вашите пръстчета никога не ще се справят с него.

Тя, тупна с крак, обзета от такъв гняв, че не можеше да проговори.

– Имам късмет, че не носите вашата играчка, когато отивате да се къпете – продължаваше да я дразни Франсис, – иначе тука на брега много скоро щяха да погребат един твърде мил млад мъж, който има само най-добри намерения.

В този миг индианчето се върна тичешком с хавлията на Леонсия, която тя дръпна от него и бързо облече. След това, с помощта на момчето, се залови за възела. Когато двамата свалиха кърпата, девойката я захвърли надалече, сякаш това наистина беше някоя усойница.

– Такова мръсно нещо! – възкликва тя, за да го уязви.

Обаче Франсис, който все още се мъчеше, да притъпи влечението си към нея, бавно поклати глава и рече:

– Това няма да ви спаси, Леонсия, аз ви белязах със свой знак, който никога не ще се заличи.

Той посочи разрезите, които бе направил на коляното ѝ и се изсмя.

– Знакът на звяра! – отвърна девойката я се обърна да си върви. – Предупреждавам ви да се махнете оттука, господин Хенри Морган.

Но Франсис ѝ прегради пътя.

– А сега да поговорим сериозно, госпожице Солано – каза той с друг тон. – Изслушайте ме. Хвърляйте колкото си искате мълнии с очи, но не ме прекъсвайте. – Той се наведе и вдигна бележката, която беше започнал да пише. – Тъкмо се канех да ви изпратя това по момчето, когато изпищяхте. Вземете го. Прочетете го. То няма да ви ухапе. Не е усойница.

Макар и да отказа да вземе писмото, Леонсия неволно плъзна поглед но първия ред:

„Аз съм човекът, когото взехте за Хенри Морган...“

Изненадана, тя го погледна с очи, които не можеха да разберат, но които се досещаха за много неясни неща.

– Честна дума – сериозно каза Франсис.

– Вие... не... сте... Хенри? – едва промълви тя.

– Не, не съм. Бъдете така добра да го вземете и да го прочетете.

Този път Леонсия го послуша, а той впи очи в лицето на тази блондинка, придобило от лъчите на тропическото слънце златистоматов тен, който придаваше цвят на кръвта под кожата или пък самата кръв му придаваше удивителния златистоматов тен.

Сякаш събуден от сън, той изведнъж разбра, че гледа в уплашените ѝ, питащи кадифенокафяви очи.

– И кой е трябвало да подпише това? – повтори девойката.

Франсис се съвзе и се поклони.

– Но името?... Вашето име?

– Морган, Франсис Морган. Както обяснявам в писмото, Хенри и аз сме някакви далечни роднини – четиридесет и пети братовчеди или нещо подобно.

За негово изумление в очите ѝ внезапно се появи дълбоко съмнение и те заблестяха от познатия му вече гняв.

– Хенри – с упрек каза тя. – Това е хитрост, дяволска въдица, на която се мъчите да ме хванете. Разбира се, вие сте Хенри!

Франсис посочи мустачките си.

– Пуснали сте ги междувремето – предизвикателно рече Леонсия.

Той запретна левия ръкав и ѝ показа ръката си между китката и лакътя. Но по лицето ѝ не пролича, че разбира какво може да значи това.

– Спомняте ли си белега? – попита я Франсис.

Леонсия кимна.

– Намерете го тогава.

Тя се наведе, плъзна бърз поглед по ръката, нищо не намери, бавно поклати глава и със запъване промълви:

– Аз... аз ви моля да ми простите. Ужасно съм се заблудила и като си помисля как... как се държах с вас...

– Целувката беше възхитителна! – закачливо възрази той.

Тя си припомни по-скорошни произшествия, погледна коляното си и потисна, по негова преценка, най-очарователен смях.

– Казвате, че ми носите вест от Хенри – рязко промени темата

девойката. – И че той е невинен?... Истина ли е? О, толкова ми се иска да ви повярвам!

– Аз съм напълно убеден, че е толкова виновен в убийството на чичо ви, колкото и аз...

– Тогава не ми казвайте нищо повече, поне засега – радостно го прекъсна тя. – Първо трябва да ви се извиня, при все че, както трябва да признаете, някои неща, които направихте и казахте, бяха отвратителни. Нямахте право да ме целувате.

– Ако си спомняте – възрази той, – аз го направих под дулото на револвера. Можех ли да зная дали няма да ме застреляте, ако не го сторех.

– О, млъкнете, млъкнете! – замоли се девойката. – Сега трябва да дойдете с мене у дома. А пътем можете да ми разкажете за Хенри.

Очите ѝ случайно се спряха върху кърпичката, която бе захвърлила с такова презрение. Тя изтича и я вдигна.

– Бедничката ми несправедливо обидена кърпичка – галено проточи тя. – И от теб трябва да поискам прошка. Ще те опера сама и... – Тя вдигна очи към Франсис и продължи: – И ще ви я върна, сър, чиста и свежа, цялата пропита от сърдечната ми благодарност...

– Ами знакът на звяра? – попита я младият мъж.

– Много се извинявам – рече тя с разкаяние.

– А ще ми позволите ли да хвърлям сянката си върху вас?

– Разбира се! Разбира се! – весело възкликна Леонсия. – Ето! Сега съм във вашата сянка. И да тръгваме.

Франсис хвърли едно песо на хилещото се индианче, обърна се и в най-добро настроение я последва през тропическия гъсталак по пътеката, която водеше към бялата хасиенда.

Разположилият се на широката веранда пред хасиендата на Солановци Алварес Торес видя през тропическите храсти двойката, която се приближаваше по лъкатушещия към къщата път. И това, което видя, го накара да заскърца със зъби и да стигне до много погрешни заключения. Той замърмори полугласно проклетия и забрави цигарата си.

А това, което видя, бяха Леонсия и Франсис, толкова задълбочени и увлечени от разговора си, че бяха забравили за всичко наоколо. Той видя как думите и ръкомаханията на Франсис станаха тъй убедителни, че накараха Леонсия изведнъж да се спре, заслушана в неговите молби. След това – и Торес почти не можеше да повярва на очите си – той видя как Франсис извади пръстен, а Леонсия, извърнала лице, протегна лявата си ръка и остави младия мъж да го сложи на средния ѝ пръст. Онзи пръст, на който се носи годежен пръстен, и Торес беше готов да се

закълне, че е така.

Всъщност цялата работа се състоеше в това, че Леонсия бе позволила Франсис да ѝ сложи отново годежния пръстен на Хенри. Но и той не разбираше защо Леонсия го прие без особено желание.

Торес захвърли изгасналата цигара, яростно засука мустаците си, сякаш за да уталожить собствената си възбуда, и се запъти да ги пресрещне на верандата. Той не отговори на поздрава на девойката. Вместо това, с изписалия се на лицето му несдържан гняв, присъщ на латинската раса, се нахвърли върху Франсис:

– Не може да се очаква от един убиец да изпитва срам, но може да се очаква най-просто приличие!

Франсис своенравно се усмихна.

– Пак започва същото! – каза той. – Още един смахнат в тази смахнатата страна. За последен път, Леонсия, аз се видях с този господин в Ню Йорк. Тогава много му се искаше да свърши с мен една работа. Сега го срещам тука и първото нещо, което ми казва, е, че съм непочтен, безсрамен убиец.

– Сеньор Торес, трябва да се извините – ядосано заяви девойката. – В дома на Солано ние нямаме навика да допускаме гостите ни да бъдат оскърявани.

– В такъв случай, доколкото разбирам, в дома на Солано сте свикнали случайни авантюристи да убиват вашите мъже – сонпато отвърна той. – Някоя жертва не е прекалено голяма, щом се прави в името на гостоприемството.

– Не се заблуждавайте, сеньор Торес – любезно го посъветва Франсис. – Вие сте на погрешен път. Аз зная в какво се състои грешката ви. Вие смятате, че аз съм Хенри Морган. Аз съм Франсис Морган и не толкова отдавна ние сключихме сделка в кабинета на Ригън в Ню Йорк. Ето ви мойта ръка. Стиснете я и това ще бъде достатъчно като извинение при тези обстоятелства.

Торес, зашеметен за миг от грешката си, пое протегнатата ръка и замърмори извинения и пред Франсис, и пред Леонсия.

– А сега – през смях заговори радостно домакинята и плесна с ръце, за да повика прислужника – трябва да настаня господин Морган и да отида да се облека. А след това, сеньор Торес, ако ни простите, ще ви разкажем за Хенри.

Леонсия си отиде, Франсис се запъти към отредената му стая, воден от млада и хубава метиска, а в това време умът на Торес отново заработи и той почувствува безкрайно изумление и яд. Нали човекът, когото

бе видял да слага годежен пръстен на Леонсия, бе нов и непознат за нея. За миг той потъна в трескави и гневни размишления. Леонсия, която мислено винаги бе наричал царица на своите мечти, изневиделица се беше сгодила с непознат гринго от Ню Йорк. Това беше невероятно, чудовишно!

Торес плесна с ръце, повика файтона, с който беше дошъл от Сан Антонио, и вече се отдалечаваше по пътя, когато Франсис излезе на верандата, за да поговори с него за разни подробности относно мястото, където беше скрито съкровището на стария Морган.

След като се наобядваха, щом вятърът задуха откъм сушата, което предсказваше благоприятно време и бързо пътуване през лагуната Чирики и нататък до островите Бик и Телец, обзет от нетърпение да занесе на Хенри радостната новина, че пръстенът му краси пръстчето на Леонсия, Франсис най-решително се отказа от гостоприемното ѝ предложение да остане да пренощува и да се запознае с Енрико Солано и снажните му синове. Франсис имаше и още една причина да ускори заминаването си. Присъствието на Леонсия бе непоносимо за него и то ни най-малко в неблагоприятен за нея смисъл. Той бе очарован, увлечен по нея до такава степен, че не смееше да се поддаде на това очарование и увлечение, ако искаше да удържи на мъжката си честна дума, дадена на човека с платнените панталони, който дори и в този миг копаеше дупки в пясъците на остров Бик.

И тъй, Франсис потегли с писмо от Леонсия до Хенри в джоба. Сбогуването беше много кратко. С въздишка, потисната тъй бързо, че Леонсия се чудеше дали наистина я беше чула, или само си я беше въобразила, той си дръпна ръката и тръгна. Девоjkата изпрати с поглед отдалечаващата се фигура, докато се загуби по пътя, след това загледа със смътна тревога пръстена на ръката си.

От брега Франсис даде знак на закотвената „Анхелика“ да му изпратят лодка. Но преди още да я пуснат във водата, на брега изскочиха шестима конници с револвери на кръста, с пушки, преметнати през седлата, и в галоп се понесоха към него. Двама препускаха отпред. Останалите четирима бяха мелези и имаха вид на разбойници. В единия от двамата водачи Франсис позна Торес. Всички пушки се насочиха срещу Франсис и не му остана нищо друго, освен да изпълни заповедта, изръмжава от непознатия водач, и да вдигне ръце.

– Само като си помисли човек – гласно изрази мнението си Франсис. – Едно време, едва онзи ден... или това е било преди милион години... аз смятах играта на бридж при един долар точката за много

вълнуващо изживяване. Сега, господа, вие на конете, дето заплашвате с оръжието си да вкарате насилствено чужди тела в нещастната ми плът, кажете ми какво става. Нима никога не ще мога да напусна този бряг без огнестрелни усложнения? Какво ви трябва: моите уши или само мустаците?

– Ти ни трябваш – отговори непознатият водач, чиито мустаци стърчаха със същата магнетична сила, която блестеше и в лукавите му черни очи.

– А кой, в името на първородния грях и всички прекрасни влечуги, сте вие?

– Това е негова милост синьор Мариано Веркара-е-Ихос, полицейският началник на Сан Антонио – отговори Торес.

– Сега я втасахме! – изсмя се Франсис, като си спомни как му го бе описал Хенри. – Сигурно смятате, че съм нарушил някакво правило на пристанищната служба или санитарно предписание, като съм хвърлил котва тука. Но тези въпроси ще трябва да уредите с моя капитан, капитан Трефетен, един много почтен господин. Аз съм само наемател на шхуната, обикновен пътник. Ще се уверите, че капитан Трефетен е много добре запознат с морските закони и обичаи.

– Търсен сте за убийството на Алфаро Солано – гласеше отговорът на Торес. – Не можайте да ме излъжете, Хенри Морган, с приказките си в хасиендата, че сте били някой друг. Аз познавам този друг. Той се казва Франсис Морган и мога без всяко колебание да добавя, че не е убиец, а почтен човек.

– Нови двайсет! – възкликна Франсис. – И въпреки това вие се ръкувахте с мен, сеньор Торес.

– Излъгах се – печално призна Торес. – Но само за миг. Ще се предадете ли без съпротива?

– Като че ли... – Франсис красноречиво сви рамене и погледна шестте пушки. – Предполагам, че делото ми ще бъде разгледано pronto и на разсъмване ще ме обесите.

– Правосъдието се върши бързо в Панама – отговори шефът на полицията на понятен английски, макар и с чудноват изговор. – Но не чак толкова бързо. Няма да ви обесим на разсъмване. В десет часа сутринта е по-удобно във всяко отношение, не мислите ли?

– О, разбира се – отвърна Франсис. – Нека да е в единадесет или в дванадесет, по пладне, за мен няма значение.

– Ще бъдете ли така любезен да дойдете с нас, сеньор – каза Мариано Веркара-е-Ихос, но мекият тон не можете да прикрие

непреклонността на намеренията му. – Хуан! Игнасио! – заповяда той на испански. – Слезте от конете! Вземете му оръжието. Не, не е нужно да му връзвате ръцете. Сложете го на коня зад Грегорио.

Озовал се в чисто белосана килия с пет фута дебели кирпичени стени и пръстен под, покрит с телата на заспалите пет-шест затворени пеони, Франсис се вслуша в долитащото немного отдалече чуване, спомни си съдебния процес, от който току-що беше излязъл, и тихо и продължително изсвири. Часът беше осем и половина вечерта. Процесът беше започнал в осем. Чуването подсказваше, че коват скелето – това високо място, на което му бе съдено в десет часа сутринта да увисне в пространството, вдигнат от земята с въже, увито около врата му. Съденето бе траяло половин час според часовника му, Двадесет минути щяха да бъдат достатъчни, ако Леонсия не се беше втурнала в залата и проточила заседанието с десетте минути, любезно дадени ѝ като на високопоставена дама от семейство Солано.

– „Шефът беше прав – призна Франсис в разговор със самия себе си. – В Панама правосъдието наистина се раздава бързо.“

Само притежаването на адресираното до Хенри Морган писмо, което му беше дала Леонсия, бе достатъчно, за да го осъдят. Останалото беше лесно. Половин дузина свидетели дадоха показания за убийството и потвърдиха, че е било извършено именно от него. Същите показания даде и самият шеф на полицията. Единственият светъл миг бе внезапното появяване на сцената на Леонсия, съпроводжана от една трепереща от старост леля от семейство Солано. Това бе наистина мил жест – борбата, която прекрасната девойка води за неговия живот, въпреки факта, че безполезността ѝ бе предрешена.

Когато тя го накара да запретне ръкава и покаже лявата си ръка, Франсис забеляза шефът на полицията презрително да свива рамене. Чу Леонсия да засипва Торес с пламенни думи, изречени на испански и твърде бързо, за да може да ги разбере. След това видя и чу ръкомаханията и рева на изпълнителата съдебната зала сган, когато Торес стана да отговаря на съда.

Но това, което не видя, беше как Торес размени шепнешком няколко думи с шефа, докато си пробиваше път през тълпата до свидетелската скамейка. Франсис не забеляза тази малка подробност, а също така нямаше представа, че Ригън плаща на Торес, за да го задържи колкото може по-дълго, а ако е възможно и завинаги, далеч от Ню Йорк; не знаеше и това, че самият Торес е влюбен в Леонсия и изгаря от ревност и

безпределна злоба.

Всичко това не му позволи да прозре играта, криеща се зад въпроса на Леонсия, принудил Торес да признае, че никога не е виждал белег на лявата ръка на Франсис Морган. Когато Леонсия се обърна с тържествуващ поглед към дребничкия стар съдия, шефът на полицията излезе напред и гръмогласно го запита:

– Можете ли да се закълнете, че някога сте виждали белег на ръката на Хенри Морган?

Торес се смути и обърка, погледна сащисано съдията и умолително Леонсия и най-после, без да проговори, поклати глава в знак, че не може да се закълне.

Тълпата дрипльовци тържествуващо зарева. Съдията прочете присъдата, ревърт се удвои и Франсис набързо, но не без известна съпротива от негова страна, бе отведен в килията от жандармите и комисаря, които явно се мъчеха да го спасят от сганта, нежелаеща да чака за неговата смърт до десет часа сутринта на другия ден.

„Този нещастник Торес, как го загази с белега на Хенри!“ – размишляваше със съчувствие Франсис, когато някой дръпна резетата на неговата врата и той скочи на крака пред появилата се Леонсия.

В първия миг тя не отговори на поздрава му, а се нахвърли върху комисаря с гневен поток от испански думи и със заповеднически жестове, които го накараха да отстъпи, понеже веднага нареди на тъмничаря да премести пеоните в други килии, а сам се извини с нервен поклон, излезе и затвори вратата.

И тогава Леонсия загуби самообладанието си и се разрида на рамото на Франсис, в неговите обятия.

– Проклетата страна! Проклетата страна! Тук няма доблест!

И както държеше в прегръдката си гъвкавата ѝ снага, безгранично прелестна с влудяващата си женственост, Франсис си спомни за Хенри с платнените му панталони и сомбреро с увиснали поли, с боси крака, ровещ дупки в пясъците на остров Бик.

Той се помъчи да се изтръгне от тези прекрасни: обятия, но успя да го стори само наполовина. И все пак, като се дръпна на толкова незначително разстояние, опита се да действа по повелите на разума, а ле на тъй силно завладелите го чувства.

– Е, сега лай-после разбрах какво значи „инсцениран процес“ – заговори той съвсем не за това, което подсказваше сърцето му. – Ако тези ваши латински съотечественици разсъждаваха по-спокойно, вместо да действуват толкова буйно, биха могли да строят железници и да

допринасят за развитието на страната. Това дело беше направо една необуздана инсценировка. Те просто знаеха, че съм виновен и така им се искаше да ме накажат, че дори не си направиха труд да потърсят доказателства или да установят самоличността ми. Защо да отлагат? Те знаеха, че Хенри Морган е заклал Алфаро. Те знаеха, че аз съм Хенри Морган! Когато човек знае, защо да се мъчи да разследва?

Девојката бе глуха за думите му: тя хълцаше и се мъчеше да се притисне към него, докато той говореше, а когато младият мъж свърши, беше отново в обятията му, долепила се до него с уста, повдигната към неговата; и преди той сам да разбере, неговите устни се впиха в нейните.

– Обичам те! Обичам те! – шепнеше тя откъслечно.

– Не! Не! – отричаше се Франсис от онова, което най-много желаеше. – Ние толкова много си приличаме с Хенри. Вие обичате Хенри, а аз не съм Хенри.

Тя го пусна отривисто, свали пръстена на Хенри от ръката си и го захвърли на пода. Франсис беше така замаян, че нямаше представа какво можеше да се случи в следващия миг, ако не го беше спасил комисарят, който влезе с часовник в ръка, и забил очи в него, се стараше да не види нищо друго освен миговете отброявани от секундната стрелка.

Леонсия гордо се изправи, но малко остана да се разридае отново, когато Франсис сложи пръстена на Хенри обратно на пръста ѝ и ѝ целуна ръка за сбогом. Преди да прекрачи прага, тя се обърна и с беззвучно движение на устните си му пошепна: „Обичам те!“

Точно в десет часа изведоха Франсис във вътрешния двор на затвора, където се издигаше бесилката. Тука, весели и шумни, бяха се събрали всички жители на Сан Антонио, както и голяма част от околното население; тука бяха и Леонсия, Енрико Солано и петте му снажни синове. Енрико и синовете му се горещяха и перчеха, но шефът на полицията, подкрепян от комисаря и жандармите му, оставаше непреклонен. Напразно Леонсия се мъчеше да се доближи до Франсис, когато го закараха до бесилката, и напразно Солановци я убеждаваха да напусне двора. Все тъй напразно баща ѝ и братята ѝ уверяваха, че Франсис не е човекът, търсен от правосъдието. Шефът на полицията презрително се, усмихна и заповяда да се пристъпи към екзекуцията.

След като се качи на скелето и застана под самата бесилка, Франсис се отказа от молитвите на свещеника и му каза на испански, че невинно осъденият на обесване човек не се нуждае от застъпничеството на оня свят, но хората, които го бесят, имат нужда от такова застъпничество.

Те вече бяха вързали краката на Франсис и тъкмо връзваха ръцете, а хората, които държаха клупа и черната качулка, бяха готови да му ги сложат, когато отвън се чу приближаващ се пеещ глас; той пееше:

Гръб до гръб двамина с тебе
бихме се с цял екипаж...

Почти припадналата Леонсия се съвзе при звука на този глас и извика с несдържана радост, когато видя Хенри Морган да блъска настрана стражите при портата, които се мъчеха да му преградят пътя, и да влиза в двора.

Единственият, който изпита досада от появяването му, бе Торес, но никога не забеляза това в настъпилата суматоха. Населението бе съгласно с шефа, който сви рамене и заяви, че няма значение дали ще е единият или другият, стига да продължи бесенето. Тогава Солановци започнаха да твърдят, че Хенри също не е виновен в убийството на Алфаро. Но изходът бе намерен от Франсис, който се обади от скелето, докато му развързваха ръцете и краката, и надвика общата врява:

– Вие съдихте мен! Не сте съдили него! Не можете да обесите човек без съд! Трябва да го съдите!

И когато Франсис слезе от скелето и стисна десницата на Хенри с двете си ръце, комисарят, следван от шефа, надлежно арестува Хенри Морган за убийството на Алфаро Солано.

ГЛАВА IV

– Трябва да действваме бързо, това е най-важното – заяви Франсис пред тайния съвет на Солановци, който заседаваше на верандата в хасиендата им.

– Кое било най-важното! – възкликна с презрителна насмешка Леонсия и престана трескаво да крачи насам-натам. – Най-важното е това, че трябва да го спасим.

С тези думи тя буйно размаха пръст под носа на Франсис, за да подчертае изказването си. Понеже това не я задоволи, тя размаха пръста си със същата убедителност и под носовете на всички други – на баща си и братята си.

– Бързо! – разпалено продължи тя. – Разбира се, трябва да бързаме. Или трябва да бързаме, или... – Гласът ѝ секна от неизразим ужас пред онова, което щеше да сполети Хенри, ако не бързат.

– За шефа всички гринго са еднакви – съчувствено кимна Франсис. „Тя е божествено красива, прекрасна!“ – помисли си той. – Шефът положително командва целия Сан Антонио и бързата разправа е негов девиз. Няма да даде на Хенри повече време, отколкото даде на мен. Трябва да го отървем още тази вечер.

– Слушайте сега! – пак подхвана Леонсия. – Ние, Солановци, не можем да допуснем тази... тази екзекуция. Нашата гордост... вашата чест. Не можем да допуснем това! Говорете, кой да е от вас. Татко, ти. Предложи нещо...

Но докато те обсъждаха положението, Франсис, който засега мълчеше, се терзаеше от обхваналата го мъка. Жарът на Леонсия бе великолепен, но той бе събуден от друг мъж и не можеше да се каже, че го въодушевяваше. Много ярък беше споменът за онзи миг, когато бяха освободили него и арестували Хенри. Със същата остра болка в сърцето още виждаше пред очите си Леонсия в прегръдките на Хенри, виждаше Хенри да търси ръката ѝ, за да се увери, че пръстенът му е на нея, виждаше и последвалата продължителна целувка на прегърнатата двойка.

„Е, толкоз! – въздъхна той. – Направих всичко, каквото можех.“ Нима след като бяха отвели Хенри, не беше казал на Леонсия, съвсем спокойно и хладнокръвно, че Хенри е неин годеник и възлюбен и най-добрият възможен избор за дъщерята на семейство Солано?

Но споменът за тава не го направи ни най-малко по-щастлив. Нито

правилността на постъпката. А тя беше правилна. В това той изобщо не се съмняваше и то му даваше сили да потисне чувствата си към девойката. И въпреки всичко откри, че в този случай правилността на постъпката бе много жалко утешение.

От друга страна, какво друго би могъл да очаква? Бе имал нещастие то да пристигне в Централна Америка твърде късно – само толкова! – и да намери това цвете между жените вече завоювано от човек, дошъл преди него, човек, който не беше с нищо по-лош от него, а както му подсказваше чувството за справедливост, дори и по-добър. И същото чувство за справедливост искате от него да остане верен на Хенри, на Хенри Морган, човека от същото потекло и кръв; на Хенри Морган, сприхавия потомък, на сприхав працядо, облечен с платнени панталони и сомбреро с увиснали поли, със слабост към ушите, на непознати младежи, който преживяваше със сухари и яйца от костенурки и преравяше островите Бик и Телец заради съкровището на стария сър Хенри.

И докато Енрико Солано и синовете му ковахя планове и проекти на широката си веранда, а Франсис ги слушаше само с половин ухо, при тях дойде една прислужница, пошепна нещо на Леонсия и я заведе зад тъгъла на верандата, където се разигра сцена, която би предизвикала смяха и гнева на Франсис.

Там, в цялото великолепие на средновековната испанска носия на богат земевладелец, каквито все още се носят в Латинска Америка, с нисък поклон и свалено сомбреро в ръка я посрещна Алварес Торес и я настани на плетено канапе. Нейният поздрав прозвуча тъжно, но в него се долавяше и любопитство, сякаш тя вярваше, че Торес е дошъл с обнадеждаващи думи.

Делото е приключено, Леонсия – каза Торес тихо и меко, както се говори за умрелите. – Той е осъден. Присъдата ще бъде напълнена утре в десет часа. Всичко това е печално, твърде печално. Но... – Торес сви рамене. – Не, няма да казвам нищо лошо за него. Той беше почтен човек. Единственото лошо нещо беше неговият нрав. Беше прекалено похивист, прекалено избухлив. Този нрав го накара да постъпи против честта си. Ако можеше да разсъждава хладно в този момент, никога нямаше да забие нож на Алфаро...

– Но той не е убил чичо ми! – възкликна Леонсия и вдигна сведените си очи.

– Много жалко – меко и тъжно продължи Торес, като се мъчеше да не й противоречи. – За съжаление съдията, народът, шефът на

полицията са единокласни в убеждението си, че го е извършил. Много жалко. Но аз не съм дошъл да говоря за това, Дойдох да ви предложа услугите си за всичко, каквото бихте ми заповядали. Моят живот, моята чест са на ваше разположение. Кажете. Аз съм ваш роб.

Изведнъж Торес изящно се отпусна на едно коляно пред нея, хвана лежащата на скута ѝ ръка и щеше незабавно да продължи многословната си реч, ако очите му не бяха се спрели върху брилянтния пръстен на средния ѝ пръст. Той се навъси, но прикри това, като наведе глава, докато успя да променя изражението си, и заговори:

– Познавах ви още когато бяхте малка, Леонсия, така очарователно малка, и винаги съм ви обичал... Не, чуйте ме, моля! Трябва да излезе чувствата си. Изслушайте ме. Винаги съм ви обичал. Но когато се завърнахте от манастира, от учението си в чужбина, като жена, като знатна, благородна дама, достойна за господарка в дома на Солано, вие ме изгорихте със своята красота. Аз бях търпелив. Въздържах се да говоря. Може би сте се досещали. Положително сте се досещали. И оттогава аз горя. Оттогава ме поглъща пламъкът на вашата красота, пламъкът на вашата душа, която е по-съвършена от хубостта ви.

Човек не можеше да го спре. – Леонсия добре знаеше това и търпеливо го слушаше, загледана в наведената му глава, и безцелно се питаше защо косата му е толкова грозно подстригана и дали се е подстригвал за последен път в Ню Йорк или в Сан Антонио.

– Знаете ли какво сте били за мене, откакто се завърнахте?

Тя не отговори, нито се опита да си дръпне ръката, при все че Торес я стискаше и пръстенът на Хенри се врязваше в плътта ѝ. Беше престанала, да го слуша, унесена в мисли, които я водеха много далече. Не с такива надуты речи беше ѝ се обяснил и спечелил любовта ѝ Хенри Морган – такива бяха мислите ѝ. Защо тези хора с испанска кръв винаги изразяват чувствата си по такъв пресилен начин? Хенри се държа съвсем другояче. Той не ѝ каза почти нито една дума. Направо пристъпи към действие. Пленен от нея, пленил я и сам той, без предупреждение – толкова сигурен, че не ще я изненада, нито уплаши, – беше я обвил с ръце и притиснал устните си към нейните. И тя нито се стресна, нито остана съвсем равнодушна. И едва след тази първа целувка, все още стиснал я в обятията си, Хенри ѝ заговори.

А какъв ли план коват зад ъгъла на къщата нейните хора и Франсис Морган? – продължаваше да размишлява тя, глуха за славословията на падналия в краката ѝ обожател. Франсис! Ах!... Девојката едва не въздъхна, озадачена защо, след като е сигурна, че обича Хенри, този

непознат гринго така вълнува нейното сърце. Нима е безпътница? Единия ли обича? Или другия? Обича ли въобще някого? Не! Не! Тя не е непостоянна, нито невярна. И все пак?... Може да е така, защото Хенри и Франсис толкова много си приличат и бедното ѝ, глупаво, любещо женско сърце не може да ги различи един от друг както трябва. И все пак, макар по-рано да ѝ се бе струвало, че е готова да последва Хенри до края на света, какъвто и да му е късметът и сполуката, сега ѝ се струваше, че е готова да последва Франсис още по-надалече. Тя люби Хенри – тържествено провъзгласяваше сърцето ѝ. Но тя любеше и Франсис и беше почти сигурна, че и Франсис я люби също – усещането на жарките му устни върху нейните в затворническата килия бе незаличимо; и в любовта ѝ към двамата мъже имаше разлика, която беше в разрез със здравия ѝ разум и почти я караше със срам да си признае, че тя, последната и единствената жена в рода Солано, е развратница.

Остра болка от врязалия се в плътта ѝ пръстен на Хенри, причинена от страстното стискане на Торес, я накара да се сепне и отново да заслуша потока на словесните му излияния:

– Вие сте възхитителен шип, забил се в моите гърди, остра шпора, която непрестанно разкъсва сърцето ми с най-сладката и най-мъчителната болка на любовта. Аз мечтаех за вас... и заради вас. Винаги сте имали само едно име за мен: Царица на моите мечти. И вие ще се омъжите за мен, моя Леонсия, Ние ще забравим за този луд гринго, който е вече мъртъв. Аз ще бъда нежен, мил. Ще ви любя вечно. И никога сянката му не ще застане между нас. Що се отнася до мен, аз не ще го допусна. Колкото за вас... Ще ви любя тъй, че споменът за него не ще има възможност да застане между нас и дори за миг да причини болка на вашето сърце.

Леонсия се замисли как да постъпи и дългото ѝ мълчание разпали надеждите на Торес. Девојката чувствуваше, че трябва да опечели време. Ако искат да спасят Хенри... нали Торес ѝ предложи услугите си? Не беше лесно да го отблъсне, щом от това можеше да зависи един човешки живот.

– Говорете!... Аз изгарям! – подкани я Торес със задавен глас.

– Мълчете! Мълчете! – тихо рече тя. – Как мога да слушам нечии любовни признания, докато мъжът, когото любех, е още жив?

Любех! Миналото време я накара да трепне. Трепна от него и Торес – надеждите му припламнаха по-ярко. Леонсия беше почти негова. Тя каза *любех*. Значи вече не хранеше любов към Хенри. Беше го обичала, но вече не го обичаше, и тя, тази нежна и чувствителна девојка и жена,

не можеше да му признае любовта си, докато другият мъж бе още жив – това беше ясно. Каква изтънченост! Той се гордееше със собствената си изтънченост и се поздравя, че е изтълкувал правилно недоизказаните й мисли. „Добре – реши Торес, – аз ще направя тъй, че за човека, осъден да умре в десет часа сутринта, да няма нито милост, нито избавление.“ Едно му беше ясно: иска ли да спечели Леонсия по-скоро, и Хенри Морган трябва да умре по-скоро.

– Да не говорим за това повече... засега – рече той с рицарско благородство, стисна й нежно ръката, изправи се и продължително я изгледа.

Леонсия му отвърна с леко ръкостискане в знак на благодарност, след това освободи ръката си и стана.

– Елате – каза тя. – Ще отидем при другите. Те сега обмислят плана или се мъчат да измислят някакъв план за спасяването на Хенри Морган.

Разговорът на групата мъже замря, когато двамата се присъединиха към тях, сякаш донейде се съмняваха в Торес.

– Намислихте ли вече нещо? – попита Леонсия.

Старият Енрико, който въпреки възрастта си, бе прав, строен и изясен като синовете си, поклати глава.

– Аз имам един план, ако ми позволите... – заговори Торес, но млъкна, забелязал предупреждаващия поглед на Алехандро, най-големия син.

На пътеката под верандата се бяха появили приличащи на плашила момчета просяци. Десетгодишни според ръста си те изглеждаха много по-възрастни, ако се съдеше по лукавия поглед и изражение на лицата. Бяха облечени с по едно неподобно одяние – можеше да се каже, че са поделили помежду си риза и панталони. Но каква риза! И какви панталони! Панталоните, мъжки размер, от стар док, се държаха на врата на едното с канап вместо колан, стегнат така, че да не се смъкват от рамената. Ръцете му бяха мушнати през дупките, където някога са били странничните джобове. Крачолите на панталоните бяха отрязани с нож според дължината на краката му. Полите на мъжката риза, с която беше облечено другото момче, се влачеха по земята. – *Vamos!* Махайте се! – яростно им кресна Алехандро.

Но момчето с панталоните свали камъка, който носеше на голата си глава, и показа сложеното под него писмо. Алехандро се наведе от верандата, взе писмото и след като хвърли поглед на надписа, го подаде на Леонсия; в това време момчетата започнаха да хленчат за пари.

Франсис, с неволна усмивка пред зрелището, което представляваха, им хвърли няколко дребни сребърни монети и ризата и панталоните защитаваха обратно по пътеката.

Писмото беше от Хенри и Леонсия набързо го прочете. То не можеше да се нарече прощално, понеже Хенри го беше написал като човек, който изобщо не смята да умира, освен ако го сполети някое невероятно нещастие. Въпреки това, допускайки, че подобно невероятно нещо можеше да се случи, Хенри все пак се сбогуваше и добавяше шеговитата препоръка на Леонсия да не забравя Франсис, който напълно заслужавал вниманието ѝ, понеже толкова много приличал на самия него.

В първия миг Леонсия искаше да покаже писмото на другите, но писаното за Франсис я накара да се въздържи.

– От Хенри е – каза тя и мушна бележката в пазвата си. – Няма нищо важно. Изглежда, той ни най-малко не се съмнява, че ще успее някак да избяга.

– Ние ще се погрижим да успее! – с увереност заяви Франсис.

Леонсия му се усмихна в знак на благодарност и се обърна с въпросителна усмивка към Торес:

– Вие говорихте за някакъв план, сеньор Торес?

Торес се усмихна, засука мустаците си и доби важен вид.

– Има един начин, начина на гринго, на англосаксонците, той е прост и бие право в целта. Точно така: направо в целта. Ще отидем и ще грабнем Хенри от затвора с открития, брутален, безцеремонен похват на гринго. Тава е единственото нещо, което няма да очакват. По крайбрежието има достатъчно необесени нехранимайковци, с които може да се нападне затворът. Наемете ги, платете им добре, но не им давайте всичко предварително, и работата е наред.

Леонсия с въодушевление кимна в знак на съгласие. Очите на стария Енрико заблестяха, а ноздрите му се издуха, сякаш вече му беше замиридало на барут. Младешите се запалиха от неговия огън. И всички се обърнаха към Франсис, за да чуят неговото мнение или съгласие. Той бавно поклати глава и Леонсия с несдържано възклицание изрази разочарованието си от него.

– Този начин е безнадежден – каза Франсис. – Защо всички ще си залагате главите в един такъв лудешки опит, осъден на неуспех от самото начало? – Докато говореше, той стана от мястото си до Леонсия и се запъти към перилата така, че да застане за миг между Торес и другите мъже, и същевременно успя да хвърли предупреждаващ поглед на Енрико и синовете му. – А колкото за Хенри, май че неговата е свършена...

– Искате да кажете, че се съмнявате в мене? – наежи се Торес.

– Какво говорите, човече! – възрази Франсис.

Но Торес не се успокои.

– Искате да кажете, че вие, човек, с когото почти не се познавам, ми забранявате да участвам в семейния съвет на Солановци, които са мои най-стари и най-почитани приятели!

Старият Енрико, от чиито очи не беше отбягнал гневът срещу Франсис, изписал се по лицето на Леонсия, сполучи да предупреди де войката със знак, прекъсна Торес с любезен жест и заговори:

– Няма такива семейни съвети на Солановци, на които да не можете да присъствувате, сеньор Торес. Вие сте наистина стар приятел на семейството. Покойният ви баща и аз бяхме другари, кажи-речи, братя. Но това – и вие ще простите на един старец, че се произнася така, – това не пречи на сеньор Морган да е прав, когато казва, че вашият план е безнадежден. Да се нападне затворът, е направо безумие. Погледнете дебелината на стените. Те биха издържали седмици обсада. И въпреки това, признавам, в първия момент вие почти ме съблазнихте с идеята си. Знаете, когато бях млад и се биех с индианците високо в Кордилерите, ние имахме съвсем същия случай. Хайде да седнем по-удобничко и аз ще ви разкажа как стана тази работа...

Но Торес, зает с много други неща, отказа да чака и с успокоени дружески чувства стисна ръка на всички, извини се с няколко думи пред Франсис, яхна коня си със среброшито седло и сребърна юзда и пое към Сан Антонио. Едно от нещата, които го караха да бърза, беше телеграфната връзка, поддържана от него с кантората на Ригън на Уол Стрийт. Торес имаше таен достъп в панамската правителствена радиостанция в Сан Антонио и благодарение на това можеше да предава съобщения по телеграфната станция във Вера Крус. Тази връзка с Ригън не само се беше оказала доходна, но и съвпаднаше с личните му кроежи, засягащи Леонсия и Моргановците.

– Какво имате против сеньор Торес, та се отнесохте с подозрение към неговия план и го ядосахте? – обърна се към Франсис Леонсия.

– Нищо – отговори той, – освен това, че нямаме нужда от него и че не съм в особен възторг от него. Той е глупак и е способен да развали кой да е план. Спомнете си как я оплеска в показанията си на моето дело. Може би не бива да му се доверяваме. Не знам. Във всеки случай каква ще е ползата да му се доверим, щом нямаме нужда от него? Но планът му е добър. Ние ще отидем направо в затвора и ще отвлечем Хенри, стига всички да сте съгласни. И няма нужда да се доверяваме на

тълна необесени нехранимайковци и разна сбирщина от крайбрежието. Ако не можем ние, шестима здрави мъже, да свършим тази работа, по-добре ще е направо да се откажем.

– В затвора винаги се навъртат най-малко десетина пазачи – възрази Рикардо, най-малкият брат на Леонсия, към осемнадесетгодишен младеж.

Леонсия, която отново гореше от нетърпение, се намръщи, но Франсис се застъпи за момчето.

– Добре казано – съгласи се той. – Ще обезвредим пазачите.

– Ами тия дебели стени – подхвърли Мартинес Солано, близнакът на Алварадо.

– Ще минем през тях – отговори Франсис.

– Но как? – възкликна Леонсия.

– Точно за това искам да поговорим. Вие, сеньор Солано, сигурно имате достатъчно ездитни коне? Добре. А вие, Алехандро, не бихте ли могли случайно да ми намерите някъде из плантацията една-две шашки динамит? Хубаво, от хубаво по-хубаво! А вие, Леонсия, като господарка на хасиендата, би трябвало да знаете дали имате в избата си достатъчно запас от онова уиски с три звезди.

– Е, заговорът става по-сложен – засмя се той, след като получи утвърдителния й отговор. – Ето, че притежаваме всичко необходимо за приключенски роман от рода на тези на Райдър Хагардо⁸ от Рекс Бийч. Сега слушайте... Не, чакайте. Искам да поприказвам с вас, Леонсия, за някои подробности на представлението...

8. *Райдър Хагард* – автор на приключенски романи („Рудниците на цар Соломон“, „Дъщерята на Моитссума“ и др.). Б. пр.

ГЛАВА V

Отдавна беше минало пладне; Хенри стоеше пред решетестия прозорец в килията си, гледаше улицата и се чудеше дали няма най-сетне да задуха някакъв ветрец откъм лагуната Чирики и да поразхлади неподвижния въздух. Улицата беше прашна и мръсна – мръсна, понеже единствените чистачи, които бе познавала, откакто преди столетия е бил основан градът, бяха бездомните псета и гадни лешояди; те и сега бродеха и подскачаха по буницата. Ниските белосани сгради от камък и кирпич превръщаха улицата в пещ.

Тази белота околоръст и прахолякът бяха почти болезнено нетърпими за очите и Хенри щеше вече да извърне поглед, ако няколкото окъсани безделници, които дремеха в насрещния вход, изведнъж не бяха се сепнали и загледали с интерес към горния край на улицата. Хенри не можеше още нищо да види, но вече чуваше трополенето на някаква бясно носеща се кола. След миг в неговия кръгозор се втурна разнебитена каручка, теглена от подплашен кон. Белокосият и белобрад старец на капрата напразно се мъчеше да го опре.

Хенри се усмихна и се зачуди, че раздрънканата каручка още не е станала на парчета – толкова страшно се друсаше по дълбоките дупки. Всичките ѝ колелета, полуизскочили или заплашващи да изскочат, кривяха и едно с едно не вървеше в ред. И ако каручката се крепеше, то истинско чудо, според Хенри, беше това, че невъзможните ѝ хамути още не бяха се разпокъсали. Когато стигна точно срещу прозореца, старецът направи последно усилие, приповдигна се от седалката и дръпна поводите. Единият беше гнил и се скъса. Каруцарят се повали заднишком на седалката и опъналият се от тежестта му здрав повод накара коня рязко да извие надясно. Какво стана тогава – дали някое колело се счупи, или първо изскочи и след това се счупи, – Хенри не можа да разбере. Единственото безспорно нещо беше, че каручката се превърна в куп развалини. Старецът се повлече в прахоляка, упорито вкопчил се в здравия повод, и завъртя коня в кръг, след което той спря и запръхтя, обърнал муцуна към стопанина си.

Докато успее да се направи на крака, около него се насъбра тълпа безделници. Но изсипалите се от затвора жандарми грубо ги разблъскаха наляво ѝ надясно. Хенри остана на прозореца и за човек, комуто остават само няколко часа живот, бе прекалено забавно това, което видя и чу

по-нататък.

Старецът даде на един жандарм да подържи коня и без да се изтръска от мръсотииите, припряно закуцука към каручката и се залови да преглежда няколкото големи и малки сандъци, с които бе натоварена. За единия от тях се, тревожеше особено много, дори се опита да го повдигне и сякаш се послуша, докато вършеше това.

Когато един от жандармите му заговори, той се изправи и даде многословен отговор:

– Аз ли? Уви, сеньори, аз съм стар човек и далече от своя дом. Аз съм Леополдо Нарваес. Вярно, майка ми беше немкиня, светиите да дарят покой на праха ѝ; но баща ми беше Балтасар де Хесус-и-Хервайос-е-Нарваес, син на генерал Нарваес, известен с бойната си слава, който се е сражавал под предводителството на великия Боливар. А сега съм почти разорен и далече от дома си.

Насърчен от други въпроси, отрупани с учтиви съболезнования, богат запас от каквито притежава и най-окаяният дрипльо, той вежливо поблагодари ѝ продължи разказа си:

– Идвам от Бокас дел Торо. Пътувам пет дни и търговията не върви. Живея в Колон и бих предпочел да съм си там. Но дори и един благороден Нарваес може да стане амбулантен търговец, а дори и амбулантният търговец трябва да живее, а, сеньори, нали? Но кажете ми, не живее ли в този хубав град Сан Антонио някой си Томас Ромеро?

– Навсякъде в Панама има колкото щеш Томас Ромеровци – прихна да се смее Педро Сурита, помощник-тъмничарят. – Трябва да дадете попълни описания.

– Той е братовчед на втората ми жена – с надежда отговори старчето и като че ли се сачиса от гръмогласния смях на тълпата.

– Във и около Сан Антонио живеят десетина Томас Ромеровци – продължи помощник-тъмничарят, – всеки от тях може да бъде братовчед на втората ви жена, сеньор. Томас Ромеро пияницата. Томас Ромеро крадецът. Томас Ромеро... не, него го обесиха преди един месец за убийство и грабеж. Богатият Томас Ромеро, който има много добитък в планините. Томас Ромеро...

При споменаването на всеки от тях Леополдо Нарваес печално поклащаше глава, докато не чу за скотовъдеца. Тогава той светна от надежда и прекъсна Педро Сурита:

– Извинете, сеньор, това трябва да е той или някой като него. Аз ще го намеря. Ако мога да оставя на сигурно място скъпоценната си стока, ще отида да го потърся още сега. Добре, че нещастieto ме сполетя

именно тука. Ще мога да доверя стоката си на вас, защото достатъчно е човек да ви погледне с половин око, за да разбере, че сте честен и почтен мъж. – С тези думи той затършува в джоба, измъкна две сребърни песо и ги подаде на тъмничаря. – Ето, искам да създам малко удоволствие на вас и на вашите хора, задето ми помогнахте.

Хенри се поусмихна, когато забеляза внезапния интерес и уважение към стареца от страна на Педро Сурита и жандармите, предизвикани от дадените им две монети. Те грубо избутаха по-любопитните зяпачи назад от счупената каручка и се заловиха да внасят сандъците в затвора.

– Полека, сеньори, полека! – дълбоко развълнуван, се замоли старецът, когато те вдигнаха големия сандък. – Дръжте го внимателно. Тава е скъпо нещо и трошливо, извънредно трошливо.

Докато жандармите внасяха товара от каручката в затвора, старият разпрегна коня и остави всичките такъми, освен юздата, в колата.

Педро Сурита заповяда да внесат в затвора и хамутите и със свиреп поглед към насъбралата се голотия обясни:

– Щом си обърнем гърба, и няма да остане ни каишка, ни тока.

Старецът се покатери върху останките от каручката и с помощта на Педро Сурита и неговата команда сполучи да яхне коня.

– Ха така! – рече той и с признателност добави: – Хиляди благодарности, сеньори. Голям късмет имах, че срещнах честни хора, при които стоката ми ще бъде на сигурно място – бедняшка стока, стока на амбулантен търговец, нали разбирате? Но за мен тя е всичко, тя е моето препитание. Много ми беше приятно да се запознаем. Утре ще се върна с моя сродник, когото положително ще намеря, и ще ви освободя от бремето да пазите нищожното ми имущество. Старецът свали шапка. – Adios, сеньори, – Adios.

Той внимателно подкара ходом, с известен страх от коня, който беше причинил злополуката. В това време Педро Сурита го повика; той спря и обърна глава.

– Потърсете на гробищата, сеньор Нарваес – посъветва го тъмничарят. – Там има най-малко сто Томас Ромеровци.

– Много ви моля, сеньоре, да пазите големия сандък! – викна му в отговор амбулантният търговец.

Хенри гледаше как опустява улицата – жандармите и жителите се изпъкряха от палещото слънце. „Нищо чудно, че гласът на стария амбулантен търговец ми се видя някак познат – мислеше си той. – То е, защото езикът му се върти само наполовина по испански, а другата половина е немска, наследена от майка му. Въпреки това говори като местен

жител и ще бъде ограбен като местен жител, ако в тежкия сандък, който остави на тъмничарите, има нещо ценно“ – заключи Хенри и престана да се занимава със случката.

В това време в караулното помещение, само на някакви си двадесетина крачки от килията на Хенри, вече ограбваха Леополдо Нарваес. Всичко започна с това, че Педро Сурита подробно и дълбокомислено огледа големия сандък. Той го повдигна от единия край, за да провери колко тежи, и задуши като хрътка през една цепнатина, сякаш носът можеше да му подсказва нещо за съдържанието.

– Остави го, Педро – изсмя му се един от жандармите. – Нали ти платиха две песо, за да бъдеш честен.

Помощник-тъмничарят въздъхна, дръпна се настрана, седна, погледна пак към сандъка и отново въздъхна. Разговорът замря. Очите на всички непрекъснато се насочваха към сандъка. Тестето омазнени карти не можа да отвлече вниманието им. Играта замря. Жандармът, който се пошегува с Педро, отиде при сандъка и също го подуши.

– Нищо не усещам – заяви той. – В този сандък няма нищо, което да мирише. Какво ли може да е? Този кабахиеро, каза, че било ценно.

– Кабахиеро! – изсумтя друг жандарм. – По ми се вярва бащата на стария да е продавал развалена риба из улиците на Колон, пък и бащата на баща му също. Всеки просяк лъже, че е потомък на конкистадорите.

– А защо пък да не е, Рафаел? – сопна му се Педро Сурита. – Не сме ли всички ние техни потомци?

– Няма съмнение – на драго сърце се съгласи Рафаел. – Конкистадорите изклаха много...

– И бяха прадеди на онези, които останаха живи – довърши вместо него Педро и предизвика общ смях. – И все пак аз съм, кажи-речи, готов да дам едното песо, за да узная какво има в този сандък.

– Ето го Игнасио! – зарадва се Рафаел на влезлия ключар, чиито подпухнали очи издаваха, че току-що се е събудил след сиестата⁹ си. – На него не са му платили да бъде честен. Хайде, Игнасио, задоволи любителството ни и ни кажи какво има в този сандък.

– Че отде да знам? – рече Игнасио и се вторачи в предмета на техния интерес. – Аз ей сега се събудих.

– Значи, на теб не са ти платили да бъдеш честен, нали? – попита Рафаел.

9. *Сиеста* – следобедна почивка през най-горещата част от денонощието, задължителна в тропическите страни. Б. пр.

– Милостива майко божия, че кой е този, дето ще ми плати да бъда честен? – изненада се ключарят.

– Тогава вземи ей оная брадвичка и отвори сандъка – без заобикалки му каза Рафаел.

– Ние не можем, защото колкото е вярно, че Педро трябва да раздели двете песо с нас, толкова е вярно и това, че на нас са ни платили да бъдем честни. Отворя сандъка, Игнасио, че иначе ще умрем от любопитство.

– Ние ще погледнем, само ще погледнем – припряно промърмори Педро, когато ключарят разкова и повдигна една от дъските с острието на брадвичката. – После пак ще заковем сандъка и... Мушни си ръката вътре, Игнасио. Какво има там?... А? Какво напипа? Аа!

След дълго дърпане и теглене ръката на Игнасио се появи отново, стиснала картонена кутия.

– Изваждай внимателно, че нали ще трябва да слагаме обратно – предупреди тъмничарят.

Когато най-сетне амбалажната и тънката хартия бяха отвити, очите на всички се впиха в голямо шише уиски.

– Каква прекрасна опаковка! – промърмори със страхопочитание Педро. – Трябва да е много хубаво, та да полагат за него такива грижи.

– Това е уиски американо – въздъхна един от жандармите. – Само веднъж съм пил уиски американо. Чудесно е. То ми даде такава смелост, че изскочих на арената в Сантос с голи ръце срещу разярен бик. Вярно е, че бикът ме повали, но нали изскочих на арената!

Педро взе бутилката и понечи да й счупи гърлото.

– Чакай! – извика Рафаел. – На теб са ти платили да бъдеш честен.

– Сам този, който ми е платил, не е честен – възрази Педро. – Това нещо е контрабанда. За него не е платено мито. Старецът носи контрабандна стока. Хайде сега с благодарност и чиста съвест да встъпим във владението й. Ще я конфискуваме! Ще я унищожим!

Без да чакат бутилката да мине от ръка на ръка, Игнасио и Рафаел разопаковаха други и им отчупиха гърлата.

Три звезди, екстра качество! – ораторствуваше в настъпилото мълчание Педро Сурита, като сочеше и търговската марка. – Нали знаете, гринго имат само хубаво уиски. Една звезда показва, че е много хубаво; две звезди, че е отлично; три звезди, че е великолепно, най-хубаво и похубаво от най-хубавото. О, аз зная. Гринго са силни по силните питиета. Те не признават пулке.

– Ами четири звезди? – попита Игнасио; гласът му беше дрезгав от

уискито, влажните му очи блестяха.

– Четири звезди? Приятелю Игнасио, четири звезди или ще ти докарат мигновена смърт, или ще те пренесат в рая.

Не се минаха много минути и Рафаел вече прегръщаше друг жандарм, наричаше го свой брат и твърдеше, че на хората им трябва много малко, за да бъдат щастливи на тази земя.

– Старецът е глупак, три пъти глупак, три пъти по три пъти глупак – обади се Аугустино, жандарм с мрачно лице, който за първи път си отварише устата.

– Viva Аугустино! – провъзгласи Рафаел. – Трите звезди извършиха чудо. Гледайте! Не са ли отключили устата на Аугустино?

– А старецът си е три пъти по три пъти глупак! – яростно ревеше Аугустино. – Това божествено питие е било негово, съвсем негово, и той е пътувал с него пет дена сам от Бокас дел Торо и не си е сръбнал нито една глътчица! Такива глупаци като него човек трябва да слага голи върху мравуняк, ето какво ще ви кажа!

– Старецът е мошеник – рече Педро. – И като дойде утре да прибере трите си звезди, аз ще го арестувам за контрабанда. Ще можем всички да се гордеем с това.

– Ако унищожим доказателствата... ей така? – попита Аугустино и отчупи гърлото на нова бутилка.

– Ще запазим доказателствата... ей така! – отговори Педро и трясна една празна бутилка на каменните плочи. – Слушайте, другари. Сандъкът беше много тежък... нали всички сте съгласни? Той падна. Бутилките се счупиха. Уискито изтече и така ние разбрахме за контрабандата. Сандъкът и счупените бутилки ще бъдат достатъчно доказателство.

Колкото повече намаляваше уискито, толкова повече се увеличаваше врявата. Един жандарм се скара с Игнасио за някакъв забравен дълг от десет сентаво. Двама други седяха прегърнати на пода и оплакваха нещастния си семеен живот. Аугустино с разточително многословие обясняваше своята философия, че мълчанието е злато. А Педро Сурита се разчувства на тема „братство“.

– Дори и моите затворници – ломотеше той. – Аз ги обичам като братя. Животът е тъжен. – Бликналите от очите му сълзи го накараха да замълчи и да пийне още една глътка. – Моите затворници са като собствените ми деца. Сърцето ми кърви от мъка за тях. Вижте. Аз плача. Хайде да им дадем и на тях. Нека и те да изживеят миг щастие. Игнасио, най-обичан братко. Направи ми услуга. Виж, аз ридая на гърдите ти. Занеси една бутилка от този еликсир на оня гринго Морган. Кажи му

колко ми е мъка, че утре трябва да бъде обесен. Предай му моите поздравии и го покани да си пийне и да бъде щастлив днес.

Когато Игнасио излезе да изпълни поръчението, жандармът, който някога бе изсочил на арената в Сантос, зарева:

– Бик ми дайте! Дайте ми бик!

– Той иска бик, миличкият, за да го прегърне и да му покаже колко го обича – обясни Педро Сурита през нов поток от сълзи. – И аз обичам биковете. Обичам всичко живо. Обичам дори москитите. Целият свят е изпълнен с обич. Това е тайната на света. Ще ми се да имам лъв, че да си играя с него...

Добре познатата мелодия на „Гръб до гръб двамина с тебе“, която някой открито свиреше на улицата, привлече вниманието на Хенри, но тъкмо когато пресичаше голямата килия, за да отиде при прозореца, скърцането на ключа в бравата го накара бързо да легне на пода и да се престори на заспал. В килията със залитане влезе пияният Игнасио и тържествено поднесе на Хенри бутилката.

– Със сърдечните поздравии на добрия ни тъмничар Педро Сурита – изломоти той. – Педро каза да се напиеш и да забравиш, че утре ще трябва да ти метне въжето на врата.

– Предай сърдечните ми поздравии на сеньор Педро Сурита и му кажи от мое име да се маха по дяволите заедно с уискито си – отговори Хенри.

Ключарят се изправи и спря да залита, сякаш изведнъж беше изтрезнял.

Хенри се втурна при прозореца, тъкмо навреме да се озове лице срещу лице с Франсис, който му мушна револвер през решетката.

– Здравей, samarada – каза Франсис. – Ей сега ще те измъкнем оттука. – В ръцете си той държеше две шашки динамит с фитил и капси. – Донесъл съм той чудесен лост, за да те вдигна. Бягай в отсрещния ъгъл на килията, защото след една минута, pronto, в тая стена ще има такава дупка, че и „Анхелика“ ще може да мине през нея. А пък „Анхелика“ те чака до самия бряг... Хайде дръпни се назад. Сега ще ги възпламеня. Фитилът е къс.

Хенри едва бе успял да се дръпне в задния ъгъл на килията, когато някой се замъчи да налучка ключалката, вратата се отключи и отвори и вътре нахлу врява, смесена с проклетия, и главното, което можа да чуе между тях, беше древният и неизменен боен вик на Латинска Америка: „Смърт на гринго!“

После той чу бръщолевенето на влезлите Рафаел и Педро.

– Той е враг на братската любов! – преплиташе език единият.

– Казал е да се махам по дяволите, нали това е казал, Игнасио? – бърбореше другият.

Двамата държаха в ръцете си пушки, а зад тях напираше пияната ган, (въоръжила се кой с каквото завари, като се почне от къси саби и старинни пистолети, та до брадвички и бутилки. Когато видяха револвера на Хенри, те се спряха, а Педро заопипва с несигурни ръце пушката си и запелтечи с тържествен тон:

– Сеньор Морган, ей сега ще ви изпратим на законното ви местожителство в ада.

Но Игнасио не изчака. Той притисна пушката до бедрото си, гръм на напосоки и не улучи Хенри с половината ширина на килията, но в последния миг падна, прострелян от куршума на Хенри. Останалите отстъпиха презглава в коридора, укрива се там и започнаха да стрелят през вратата.

Стаил се в безопасен ъгъл с надеждата, че няма да го улучи някой рикоширал куршум, Хенри благодареше на щастливата си звезда за дебелината на стените и чакаше взрива.

И взривът дойде. Прозорецът и стената под него се превърнаха в един общ отвор. Ударен в главата от отхвъркналото парче зид, Хенри се отпусна зашеметен на пода, а когато прахолякът от мазилката и барутният дим се разсеяха пред премрежения му поглед, стори му се, че Франсис преплува през дупката при него. Докато Франсис го измъкна навън, Хенри вече се беше съвзел. Той видя Енрико Солано и най-малкия му син Рикардо с пушки в ръце да задържат тълпата, насъбрала се в горния край на улицата, а близнаците Алварадо и Мартинес по същия начин да задържат тълпата, насъбрала се в долния край.

Но жителите бяха любопитни и нищо повече: те можеха само да загубят живота си, ако се опитаха да препречат пътя на такива корави хора, които вдигаха във въздуха стени и нападаха затвори посред бял ден. Те отстъпиха почтително пред вървящите вкупом нападатели, когато се запътиха надолу по улицата.

– Конете чакат зад първия ъгъл – каза Франсис на Хенри, стискайки му ръка. – И Леонсия е при тях. В галоп за петнадесет минути ще сме на брега, където ни чака шхуната.

Знаеш ли, аз те научих на чудесна песен – засмя се Хенри. – Стори ми се, че не може да има нищо по-хубаво от нея, когато те чух да я свириш. Тия кучета бяха толкова нетърпеливи, че не можеха да дочакат до

утре да ме обесят. Насмукали се с уиски и решили да ме пречукат веднага. Ама че смешна история, с уискито. На един стар каба̀лиеро, амбулантен търговец, точно пред затвора му се счупи колата, натоварена с това уиски...

– Защото дори един благороден Нарваес, син на Балтасар де Хесус-и-Хервайос-е-Нарваес, сина на генерал Нарваес, известен, с бойната си слава, може да стане амбулантен търговец, а дори и един амбулантен търговец трябва да живее, а, сеньори, нали? – повтори с гласа на стареца Франсис.

Хенри го позна, избухна в смях и добави със сериозен тон:

– Франсис, радвам се за едно нещо, дяволски много се радвам...

– И какво е то? – попита го Франсис в настъпилото мълчание тъкмо когато свиха зад ъгъла, където ги чакаха конете.

– Че не ти отрязах ушите оня ден на остров Телец, когато те повалих по гръб и ти настояваше да ги отрежа.

ГЛАВА VI

Мариано Веркара-е-Ихос, полицейският началник на Сан Антонио, се облегна на стола си в съдебната зала и със спокойна, доволна усмивка си сви цигара. Делото завърши точно както бе предрешено. Той не беше оставил дребничкия стар съдия да пие нито чаша мескал през целия ден и бе възнаграден с това, че съдията разгледа делото и произнесе присъда според предварителната програма. Не беше направил нито една грешка. Шестимата избягали пеони бяха тежко глобени и върнати обратно на плантацията в Сантос. Срокът на робския им договор бе удължен, за да отработят глобата. А шефът на полицията забогатя от тази сделка с двеста американски златни доларчета. „Тези гринго в Сантос – мислеше си с усмивка той – са хора, с които си струва да поддържаш връзка. Вярно е, че допринасят за напредъка на страната с плантацията си за агава. Но има и нещо по-хубаво от това: те имат пари в невероятно количество и плащат добре за разните малки услуги, които мога да им окажа.“

Устата му се разтегна още повече, когато поздрави Алварес Торес.

– Вижте какво – тихо зашепна на ухото му Торес. – Можем да се отървем и от ония двамата дяволи, Моргановците. Тази свиня Хенри ще намаже въжето утре. Нищо не ни пречи още днес да пратим на оня свят и оная свиня Франсис.

Шефът не проговори и само въпросително вдигна вежди.

– Посъветвах го да нападне затвора. Солановци повярваха на лъжите му и се съюзиха с него. Сигурно ще направят опит за нападение тази вечер. Няма да успеят по-рано. От вас зависи да се подготвите за тая работа и да се погрижите Франсис Морган да бъде на всяка цена убит в схватката.

– Заради какво и защо? – реши да се противопостави шефът. – Аз искам да махна от пътя Хенри. А пък тоя Франсис нека си върви обратно в любимия си Ню Йорк.

– Трябва да го пратим на оня свят още днес, вие сам ще прецените съображенията. Както знаете от моите телеграми, които изпращам чрез правителствената радиостанция и които вие четете...

– При което условие ви издействувах позволение да използвате правителствената станция – напомни му шефът.

– И от което не се оплаквам – увери го Торес. – Но както казах, вие

знаете, че отношенията ми с нийоркчанина Ригън са поверителни и важни. – Той притисна ръка до джоба на самото си. – Току-що получих нова телеграма. С нея ме задължават да задържа тая свиня Франсис за един месец, а ако не го оставя да се върне в Ню Йорк изобщо (не вярвам криво да съм разбрал сеньор Ригън), ще бъде още по-добре. Та ако сполуча в тая работа, и вие няма да сте на загуба.

– Но вие не сте ми казали нито колко сте получили, нито колко ще получите – опипа почвата шефът.

– Това е частно споразумение, пък и не е чак толкова много, колкото си въобразявате. Той е стиснат човек, тоя сеньор Ригън, стиснат човек. Но въпреки всичко аз честно ще разделя с вас печалбата да тази сделка.

Шефът кимна в знак на съгласие, сетне добави:

– Ще вземете ли поне хиляда златни долара?

Предполагам. Не вярвам тая ирландска борсатджийска свиня да ми плати по-малко; а ако тая свиня Франсис остави костите си в Сан Антонио, петстотин са ваши.

– Няма ли да ви плати сто хиляди в злато? – продължаваше да разпитва шефът.

Торес се изсмя, като че бяха му казали шега.

– Все ще е повече от хиляда – настояваше шефът.

– Може и да се покаже шедър – отговори Торес. – Може и да моя даде още петстотин отгоре, половината от които, естествено, както вече казах, също ще бъдат ваши.

– Още сега оттука ще отида в затвора – заяви шефът. – Можете да бъдете сигурен в мене, сеньор Торес, както аз съм сигурен във вас. Елате. Ще отидем незабавно, веднага, вие и аз, и ще можете сам да видите приготовленията, които ще направя за посрещането на тоя Франсис Морган. Още не съм забравил как се борави с пушка. Освен това ще наредя на трима жандарми да стрелят само в него. Та казвате, че тоя гринго, това куче, ще шурмува нашия затвор, а? Хайде. Тръгваме веднага.

Той се изправи и захвърли цигарата си с демонстративна решителност и енергия. Но едва беше прекосил половината стая, когато някакво дрипаво момче, запъхтяно и потно, го дръпна за ръкава в захленчи:

– Нося ви новина. Нали ще ми платите за нея, високоуважаван сеньоре? Тичал съм из целия път.

– Ще те пратя в Сан Хуан, лешоядите да ти кълват месата, мършо негодна такава! – отговори шефът.

Момчето се сви от заплахата, но празният стомах, немотията и

желанието да изкара пари за билет за следващия бой с бикове му вдъхнаха смелост.

– Помнете, че аз ви донесох новината, сеньор, тичал съм из целия път, душа не ми е останала, както виждате, сеньор. Ще ви я кажа, но нали ще помните, че аз бях този, който е тичал целия път и ви я казах пръв?

– Да, да, ще помня, говедо такова. Но тежко ти, ако наистина го запомня. Каква е тази глупава новина? Тя може да не струва и едно сентаво. И ако не струва и толкова, ще те накарам да съжаляваш, че си видял слънчевия лик. И лешоядите на Сан Хуан ще ти се видят рай в сравнение с това, което ще те сполети.

– Затворът – заговори на пресекулки момчето. – Новият гринго, тоя, дето щяха да го бесят вчера, вдигна във въздуха стената на затвора. Божичко мили! Дупката е колкото камбанарията на катедралата. А другият гринго, тоя, дето толкова му прилича, същият, дето щяха да го обесят утре, избяга през дупката. Оня сам го измъкна през дупката. Аз видях това със собствените си очи и веднага се спуснах тичешком чак до тука, и вие ще помните...

Но шефът на полицията вече беше впил унищожаваш поглед в Торес.

– Та казвате, ако този сеньор Ригън прояви княжеска разточителност, може да ни даде, на вас и на мен, щедрата сума, която споменахте, а? Пет пъти по толкова, десет пъти по толкова ще трябва да плати, щом този гринго, този тигър, руши законността и реда и здравите стени на нашите затвори.

– Както и да е, тава трябва да е лъжлива тревога, само сламката, която сочи накъде духа вятърът в намеренията на този Франсис Морган – промърмори с кисела усмивка Торес. – Не забравяйте, че идеята да нападне затвора му дадох аз.

– В такъв случай вие и сеньор Ригън ще платите хубавата стена на затвора, нали? – попита шефът, но после, след кратко мълчание добави: – Не че вярвам наистина да го е направил. Това не е възможно. Дори и един глупав гринго не би посмял.

През вратата на съдебната зала, с пушка в ръка, с още течаша по лицето му кръв от цепнатата кожа на главата, влезе жандармът Рафаел и разбута любопитните, които вече бяха започнали да се трупат около Торес и шефа.

– Унищожени сме! – бяха първите думи на Рафаел. – Затворът е почти разрушен! Динамит! Сто фунта динамит! Хиляда фунта! Ние

храбро се втурнахме да спасяваме затвора. Но той хвъркна във въздуха... хилядата фунта динамит. Аз паднах в безсъзнание с пушка в ръка. Когато дойдох на себе си, се огледах. Всички други, храбрият Педро, храбрият Игнасио, храбрият Аугустино, всички лежах наоколо ми мъртви, – Той би могъл да каже „мъртвопияни“, но латиноамериканската му природа бе така устроена, че описваше катастрофата с най-силни и трагични краски, както наистина я виждаше във въображението си. Те лежах мъртви. Може и да не са мъртви, а само зашеметени. Аз запълзях. Килията на този гринго Морган беше празна. В стената имаше огромна, страхотна дупка. Изпълзях през дупката на улицата. Там имаше голяма тълпа. Но този гринго Морган го нямаше. Поприказвах с един безделник, който беше видял всичко и знаеше. Чакали ги коне. Препуснали към брега. Там имало шхуна с вдигната котва. Тя плавала назад-напред и ги чакала. Тоя Франсис Морган яздел с един чувал злато на седлото си. Безделникът го видял. Бил голям чувал.

– Ами дупката? – попита шефът. – Дупката в стената?

– По-голяма е от чувала, много по-голяма! – отговори Рафаел. – Ню чувалът бил голям. Така ми каза безделникът. И той яздел с чувала на седлото си.

– Моят затвор! – възкликна шефът. Той измъкна кама, скрита в сакото под лявата му мишница, и високо я вдигна за острието така, че дръжката заприлича на истински кръст, на който бе изящно гравирани разпнатият Христос. – Кълна се във всички светии, че ще си отмъстя. Моят затвор! Нашето правосъдие! Нашата законност!... Конете! Дайте конете! Жандарм, конете! – Той се завъртя към Торес, сякаш беше чул някакво възражение, и закрещя: – По дяволите сеньор Ригън! Тука съм засегнат самият аз!

Това е предизвикателство спрямо мене! Затворът ми е разрушен! С моята законност... с нашата законност са се подиграли, драги приятели! Конете! Конете! Реквизирайте ги из улиците! По-бързо! По-бързо!

Капитан Трефетен, собственикът на „Анхелика“, син на индианка от племето май и на ямайски негър, крачеше по тясната задна палуба на шхуната си, гледаше към брега на Сан Антонио, където можеше да различи лодката си, която се завръщаше препълнена с хора, и размишляваше дали не е по-добре да избяга от своя налудничав наемател американец. Същевременно размишляваше дали няма да е по-добре да остане, да развали договора и да сключи нов на тройно по-висока цена, защото се терзаеше от противоречията на смесената си кръв. Негърската жилка клонеше към благоразумие и спазване на панамските закони.

Индианската жилка го подбутваше към беззаконие и примамливи стълкновения.

Индианската кръв на майка му се наложи в борбата и го накара да вдигне кливера, да свали главното платно и да се насочи към брега, за да прибере по-бързо идващата лодка. Когато забеляза пушките в ръцете на Солановци и двамата Моргановци, той насмалко не обърна шхуната, за да ги зареже и избяга. Но когато забеляза на кърмата на лодката жена, жаждата за романтика и трупане на пари му подсказаха да остане и да вземе лодката на борда. Защото капитан Трефетен знаеше: появи ли се в разпавиите между мъжете жена, ръка за ръка е нея се появяват опасността и печалбата.

И жената, опасността и печалбата – Леонсия, пушките и един чувал пари – се качиха на борда едно през друго, тъй като поради слабия вяжър капитанът не си даде труд да поспре шхуната.

– Радвам се да ви видя на борда, сър – обърна се капитан Трефетен към Франсис и белите му зъби блеснаха между усмихнатите устни. – Но кой е този човек? – той посочи с кимане Хенри.

– Приятел, капитане, мой гост, всъщност роднина.

– Ами смея ли да ви попитам, сър, кои са тези господа, които така бясно препускат по брега?

Франсис хвърли бърз поглед към групата конници, които се носеха в галоп по пясъка, грабна безцеремонно бинокъла от ръката на капитала и загледа с него.

– Начело е самият шеф – съобщи той на Леонсия, баща ѝ и братята, – води цял куп жандарми. – Изведнъж той отривисто възкликна, напрегнато се втренчи с бинокъла и поклати глава. – Стори ми се, че разпознах нашия приятел Торес.

– С нашите врагове! – с недоверие извика Леонсия, като си спомни как същата заран, на терасата на хасиендата, Торес ѝ направи предложение за женитба и постави на нейно разположение услугите и честта си.

– Трябва да съм сгрешил – призна Франсис. – Така са се скупчили! Но тоя, дето е два разтега по-напред от другите, е шефът.

Що за птица е тоя Торес? – рязко попита Хенри. – Не ми се хареса още от самото начало, но изглежда, че винаги е добре дошъл под вашия покрив, Леонсия.

– Най-учтиво и с най-покорно уважение ви моля да ме извините, сър – с мазен глас ги прекъсна капитан Трефетен. – Но трябва да обърна вниманието ви на предишния си въпрос, сър. А той беше: каква е тази кавалкада, която така стремглаво се нося по пясъка?

– Опитаха се да ме обесят вчера – изсмя се Франсис. – А се канеха да обесят утре и моя сродник. Само че ние ги изпреварихме. И ето че сме тука. Позволете да ви обърна внимание, капитане, че горните ви платна плющят на вятъра. Вие стоите на едно място. Колко още смятате да се разтакавате тука?

– Господин Морган, сър – заговори капитанът, – служа с безпрекословното почитание, което ви дължа като наемател на кораба ми. Въпреки това трябва да ви уведомя, че съм британски поданик. Крал Джордж е мой крал, сър, и аз дължа подчинение преди всичко на него и на неговите морски закони в отношенията си с всички народи, сър. Ясно схващам, че сте нарушили законите на брега, иначе обществените служители не биха ви преследвали толкова настойчиво, сър. Не е толкова трудно да разбере и това, че сега искате аз да наруша морските закона и да ви помогна да избягате. Затова моята чест ме задължава да остана тук, докато това малко затруднение, в което може да сте изпаднали на брега, не се уреди за общото задоволство на засегнатите страни, сър, както и за задоволството на моя законен владетел.

– Я вдигай платната и много не дрънкай, капитане! – гневно се намеси Хенри.

– Сър, вярвам, че ще бъдете толкова милостив да ме извините, но за съжаление трябва да ви уведомя за две неща. Нито сте мой наемател, нито сте доблестният крал Джордж, комуто честно и предано служа.

– Добре, нали аз съм наемателят, капитане? – дружелюбно каза Франсис, който се беше научил да се приспособява към противоречията в думите и кръвта на този човек. – Така че бъдете тъй любезен да обърнете шхуната и с помощта на господата и на стихващия вятър да ни изведете колкото можете по-скоро от лагуната Чирики.

– Ние не сме се договаряли, сър, моята „Анхелика“ да нарушава законите на Панама и на крал Джордж.

– Ще ви платя добре – тросна му се Франсис, който вече започваше да се ядосва. – Залавяйте се за работа!

– В такъв случай, сър, ще сключите ли с мен нов договор при тройно по-висока цена?

Франсис отривисто кимна.

– Тогава, моля ви, почакайте малко, сър. Трябва да донеса от кабинета перо и хартия, за да съставим документа.

– О, боже! – изпъшка Франсис. – Обръщайте я тръгвайте първо. Договора със същия успех можем да подпишем и в движение, вместо да стоим на място. Вижте! Те започват да стрелят.

Мелезът капитан чу гърмежите, огледа опънатите си платна и откри дупка от куршум високо до горния край на главното платно.

– Добре, сър – съгласи се той. – Вие сте джентълмен и почтен човек. Вярвам на думата ви, че ще сложите подписа си на документа при пръв удобен, случай... Хей, ти, негре! Завърти руля. Обръщай! Живо, чернокожи безделници, отпуснете главното платно! А ти, Пърсивал¹⁰, помогни там с въжетата на утлегара!

Всички се подчиниха, подчини се и Пърсивал, ухилен тронав негр от Кингстън, който беше толкова тъмен, колкото беше светло името му: подчини се и друг, наричан по-скромно Хуан, който беше по-скоро метис, отколкото негр, както свидетелствуваше съвсем светложълтеникавата му кожа, чиито пръсти, отпускащи в този миг главното платно, бяха тънки и изящни като на девойка.

– Прасни го тоя негр по главата, ако продължава да нахалничи – изрѣмжа полугласно Хенри на Франсис. – Като нищо мога да го направя още сега.

Но Франсис поклати глава.

– Той не е лош, но е ямайски негр, а ти ги знаеш какви са. Същевременно е и индианец. Нищо не на пречи да бъдем снизходителни към него, понеже е виновна дивата му природа. Не че мисли нещо лошо, само иска да се напечели и страда от многословие. Просто трябва да изрича тези дълги слова, иначе ще пукне.

В този миг Енрико Солано се приближи до Хенри; ноздрите му потрепваха, пръстите неспокойно стискаха пушката, очите му крадешком следяха безредните изстрели, идващи от брега.

– Имам голяма вина пред вас, сеньор Морган – заговори той и му подаде ръка. – В първия пристъп на болката при смъртта на любимия ми брат Алфаро, признавам си, бях виновен в това, че ви заподозрях в неговото убийство. – Очите на стария Енрико пламнаха от съкрушителен, но несъкрушим гняв. – Защото е било убийство, подло и страховливо, удар с нож в гърба на тъмно! Трябваше да разсъждавам по-трезво. Но бях зашеметен, а всички доказателства бяха против вас. Не се спрях дори пред мисълта, че моята дълбоко обичана и единствена дъщеря е ваша годеница; не се замислих и за това, че човек с вашата прямота, мъжественост и храброст не е способен да забие нож в гърба под прикритието на тъмнината. Съжалявам. Моля да ме извините. И съм горд отново да ви приема

10. *Пърсивал* (Парсивал) – митологичен герой, пресъздаден в едноименната Вагнерова опера, кой го благодарение на честността си успява да надвие всички пречки и да устои на всички съблазни. Б. пр.

в семейството си като бъдещ съпруг на моята Леонсия.

Докато ставаше това чистосърдечно възвръщане на Хенри Морган в семейството Солано, Леонсия се дразнеше, че баща ѝ, по латиноамерикански маниер, употребява толкова много изискани думи и изрази, когато е достатъчно само едно изречение, едно ръкостискане, един искрен поглед право в очите; мислеше си, че ако ролите бяха разменени, и Хенри, и Франсис биха се задоволили само с толкова. Защо, питаше се тя, защо хората от испанския ѝ род трябва сякаш да се състезават в словесното си разточителство със словесното разточителство на ямайския негър?

А докато се подновяваше годежът на Хенри и Леонсия, Франсис, който се мъчеше да си даде незаинтересован вид, без да иска забележа, че морякът със светложълта кожа, наричан Хуан, разисква нещо с останалия екипаж на предната палуба, многозначително свива рамене и разпалено размахва ръце.

ГЛАВА VII

– Сега изтървахме и двете свини, и двамата гринго! – завайка се на брега Алварес Торес, когато засилилият се вятър наду платната на „Анхелика“ и тя се отдалечи във от обсега на изстрелите.

– Май че бих подарил три камбани на катедралата, само и само да останат на сто крачки от тази пушка! – заяви Мариано Веркара-е-Ихос. – А да имах власт над всичките гринго, те щяха да се озоват на оня свят толкова бързо, че дяволът е ада щеше да се види принуден да учи английски.

Алварес Торес заблъска с юмрук по седлото от безсилна злоба и разочарование.

– Царицата на моите мечти! – почти изплака той. – Тя отпътува, замина заедно с двамата Моргановци! Аз я видях да се качва на шхуната. Ами нюйоркският Ригън! Излезе ли от лагуната Чирики, шхуната може да се запъти направо към Ню Йорк. И тази свиня Франсис няма да е отсъствувал един месец и сеньор Ригън няма да преведе никакви пари.

– Няма да излязат от лагуната Чирики – тържествено изрече шефът. – Аз не съм неразумно животно. Аз съм човек. Знаем, че няма да излязат. Не се ли заклев във вечна мъст? Слънцето залязва и залезът предсказва, че през нощта почти няма да има вятър. Стига да погледнете небето, и ще разберете. Вижте тези пухкави плаващи облачета. Дори и да има малко вятър, той ще е от североизток. Ще ги подкара направо към протока Чорера. Няма да посмеят да минат през него. Тоя чернокож капитан познава лагуната на пръсти. Той ще се опита да мине по околния път и да излезе край Бокас дел Торо или през протока Картаго. Но и така да направи, ние ще го надхитрим. Аз имам мозък, разум. Разум! Слушайте. Това е дълъг път. Ще се спуснем направо по брега до Лас Палмас. Там е капитан Росаро с „Долорес“.

– Оня взел-дал стар влекач, дето не може и да се помръдне ли? – попита Торес.

– Но като няма вятър тая нощ и няма вятър утре сутринта, той ще стигне „Анхелика“ – отговори шефът. – Напред, другари! Ще препускаме! Капитан Росаро ми е приятел. Само да кажа, и ще ми направи каквато поискам услуга.

На съмване грохналите хора се домъкнаха с капналите си коне през занемареното селце Лас Палмас до занемарения пристан, където

извънредно занемарен влекач, който плачеше за пребоядисване, зарадва техния взор. Виещият се от камина пушек възвестяваше, че влекачът е под пара, и шефът уморено заликува.

– Добро утро, сеньор капитан Росаро! Радвам се да ви видя – поздравя той коравия испанец-капитан, който се беше излегнал върху навити въжета и сърбаше кафе от тракашо по зъбите му канче.

– Утрото щеше да е по-добро, да не ме беше разлюляла проклетата треска – кисело изсумтя капитан Росаро; ръката, която държеше канчето, раменете и цялото му тяло се тресяха така неудържимо, че горещата течност се плискаше по брадата и полуразголените му, обрасли с прошарена козина гърди. – На, адско изчадие! – кресна той и замери сканчето и съдържанието му слабо като клечка мелезче, очевидно негов слуга, което не бе имало сили да съдържи смеха си.

– Но слънцето ще изгрее и треската ще свърши работата си и ще ви остави – учтиво каза шефът, без да обърне внимание на проявеното от капитана раздражение. – А и вие сте си свършили работата тук и се каните да потеглите за Бокас дел Торо, а ние ще дойдем с вас, всички, и ще изживеем рядко приключение. Ще пленим шхуната „Анхелика“, скована през цялата нощ в лагуната от затишието, ще арестувам сума хора, и вашата храброст и умение така ще се разчуют из цяла Панама, капитане, та ще забравите, че някога ви е докосвала треската.

– Колко? – без заобикалки попита капитан Росаро.

– Колко ли? – с изненада повтори шефът. – Това е държавен въпрос, скъпи приятелю. И това е точно на пътя ви за Бокас дел Торо. Няма да ви струва нито една допълнителна лопата въглища.

– Muchacho! Още кафе! – изрева на момчето капитанът на влекача.

Настъпи мълчание, през време на което и Торес, и шефът, и всичките му преуморени подчинени копнееха за малко от врялото кафе, донесено от момчето. Капитан Росаро затрака със зъби по ръба на чашата като с кастанети, но сполучи да го изсърба, без да го разплиска, макар и да си изгори устата.

Някакъв швед с безизразно лице, изпоцапан комбинезон и фуражка, на която имаше надпис „Механик“, се качи на палубата, запали лула и сякаш изпадна в транс, приседнал на ниските перила на влекача.

– Колко? – повтори капитан Росаро.

– Хайде да тръгваме, скъпи приятелю – каза шефът. – А после, когато пристъпът на треската премине, ще обсъдим въпроса разумно, понеже сме разумни същества, не сме животни.

– Колко? – пак попита капитан Росаро. – Аз никога не се държа

като животно. Винаги се държа като разумно същество, независимо от това дали слънцето е изгряло, или не и дали ме люлее тази триж проклета треска. Колко?

– Добре, да тръгваме, колко искате? – уморена отстъпи шефът.

– Петдесет долара в злато – без да се замисли, отговори Росаро.

– Нали без друго тръгвате, капитане? – меко запита Торес.

Петдесет в злато, както ви казах вече.

Шефът на полицията с безнадеждно изражение вдигна ръце и се обърна да си върви.

– Нали се заклехте във вечна мъст заради престъплението, извършено спрямо вашия затвор! – напомни му Торес.

– Но не и ако ми струва петдесет долара – сопна му се шефът, като поглеждаше под око дали тресящият се капитан няма да покаже с нещо, че е съгласен да поотстъпи.

– Петдесет златни – рече капитанът, пресуши канчето и се опита да свие цигара с треперещите си пръсти. Той кимна към шведа и добавя: – И още пет златни долара за моя механик. Такъв си ни е обичаят.

Торес се приближи до шефа и пошепна:

– Аз ще платя за влекача, ще поискам от оня гринго Ритън сто, а двамата с вас ще си разделим разликата. Няма да загубим нищо. Ще спечелим. Нали тази свиня Ригън е заръчал да не се спирам пред излишни разходи.

Когато слънцето блесна над хоризонта на изток, един от жандармите потегли обратно към Лас Палмас с изтощените коне, останалите се качиха обратно на палубата на влекача, шведът слезе в машинното отделение, а капитан Росаро, съвзел се от треската под животворните слънчеви лъчи, заповяда на моряците да отвържат въжетата и остави един от тях на руля.

Същата зора, след почти съвсем безветрена нощ, завари „Анхелика“ край сушата, от която не бе успяла да се отдалечи, макар и да беше се придвижила достатъчно много на север, тъй че сега бе на половината път между Сан Антонио и протоците Бокас дел Торо и Картаго. До тези два протока, водещи към открито море, все още имаше двадесет и пет мили, а шхуната сякаш спеше на огледалната повърхност на спокойната лагуна. Влажният задух на тропическата нощ не позволяваше да се спи долу и палубата бе задръстена от спящи хора. Върху покрива на малката кабина, съвсем сама, лежеше Леонсия. В тесните проходи от двете страни на палубата лежах брата и баща ѝ. Отзад, между

входа към кабината и кормилото, спяха един до друг двамата Моргановци – Франсис беше прегърнал Хенри през рамо, сякаш все още го пазеше. От едната страна на руля, седнал, с ръце на коленете и глави на ръцете, спеше полунегърът и полуиндианец капитан, а от другата страна на руля, в съвършено същата поза, спеше кормчията – не друг, а Пърсивал, черният негър от Кингстън. Средната палуба на шхуната бе осеяна с телата на матросите мелези, а отпред, на мъничката предна палуба, проснат с лице, заровено в скръстените му ръце, спеше вахтеният.

Леонсия се събуди първа на високото си ложе върху покрива на кабината. Подпряла глава на ръка, облакътена върху голямото пончо, на което лежеше, девойката гледаше към двамата младежи. Тя копнееше за тях, толкова приличащи един на друг, и изпитваше любов към двамата; спомни си как Хенри я бе целувал по устата, сетне изтръпна и руменина заля бузите ѝ от собствените ѝ мисли, когато си спомни за целувките на Франсис: девойката бе озадачена и изумена, че може да храни любов към двама мъже едновременно. Както вече беше разбрала, тя бе готова да последва Хенри да края на света, а Франсис още по-далече. И не можеше да си обясни разпътните си наклонности.

За да избяга от плашещите я мисли, Леонсия протегна ръка и с крайчеца на провисналото копринено шалче погъделичка носа на Франсис, който след няколко неспокойни движения, все още унесен в сън, замахна да прогони въображаемия комар или муха и удари Хенри по гърдите. Така пръв се събуди Хенри. Той се надигна толкова стремително, че събуди и Франсис.

– Добро утро, весел сроднико – поздравя го Франсис. – Защо буйствуващ?

– Добро утро, добро утро и още веднъж добро утро – изръмжа Хенри. – А ти така буйствуващ насън, че ме събуди с един юмрук в гърдите. Рекох си, че е палачът – нали тая сутрин се канеха да ме обесят. – Той се прозина, протегна се, погледна спокойното море и смушка Франсис, да му покаже спящите капитан и кормчия.

„Толкова са *bonny*¹¹, тези двама Моргановци!“ – помисли си Леонсия и веднага се зачуди защо тази дума ѝ дойде наум на английски, а не на испански. Нима сърцето ѝ е толкова преизпълнено с обич към двамата гринго, че е започнала неволно дори да мисли за тях не на родния си език, а на техния?

За да се отърве от заплетените си мисли, девойката провиси

11. *Bonny* (англ.) – хубав. Б. пр.

шалчето отново, но бе хваната на местопрестъплението и със смях призна, че именна тя е била истинската причина за буйното им събуждане.

Подир три часа, след като закуси с кафе и плодове, Леонсия се озова на руля, за да вземе първия си урок по управляване и ориентиране по компас под ръководството на Франсис. „Анхелика“, гонена от ведрия ветрец, който беше задухал право на север, пореше водите със скорост шест възела. Хенри се люшкеше на обърнатата към вятъра страна на задната палуба, изследваше с бинокъла морето и се мъчеше да си даде вид, че този урок съвсем не го засяга, макар вътрешно и да се бунтуваше против себе си, че не се е досетил пръв да запознае девойката с компаса и кормилото. Все пак той решително се въздържа да се обърне или дори под око да погледне учителя и ученичката.

Но капитан Трефетен, който се отличаваше с безогледно жестокото любопитство на индианеца и дързостта на негъра, поданик на крал Джордж, не притежаваше такова чувство на такт. Той открито запаше и не изпускаше никаква, подробност от естественото влечение, което изпитваха един към друг неговият наемател и хубавата испанка. Когато се наведоха над шурвала, за да погледнат компаса, те се приближиха един към друг и косите на Леонсия докоснаха бузата на Франсис. И тримата, младата девойка и мелезът капитан, доловиха тръпката, предизвикана от тази допир. Обаче мъжът и жената веднага почувствуваха нещо, което мелезът капитан не почувствува – почувствуваха смущение. Двамата се изгледаха с мигновено изумление и виновно сведоха очи. Франсис заговори много бързо и толкова високо, че да го чуе половината шхуна как обяснява връзката между руля и компаса. Но капитан Трефетен се усмихна.

Внезапен порив на вятъра накара Франсис да се хване за шурвала. Ръката му се отпусна върху ръката на Леонсия, която вече лежеше там. Те пак потръпнаха, а капитанът пак се усмихна.

Леонсия вдигна очи към Франсис, сетне смутено ги сведе. Тя издърпа ръката си изпод неговата и сложи край на урока, като се отдалечи с прекрасно престорено безразличие, сякаш рулят и компасът вече не я интересуваха. Но тя остави Франсис пламнал от съзнанието, че е извършил нещо нередно, предателство, и той погледна рамото и профила на Хенри с надеждата, че не е забелязал случилото се. Леонсия, привидно устремила взор през лагуната към обраслия с джунгли бряг, не виждаше нищо и замислено вървеше и превъртваше годежния пръстен на ръката си.

Но Хенри се беше обърнал да им каже за лекия дим, който бе

забелязал на хоризонта, и без да иска, видя всичко. И капитанът със смесена негърска в индианска кръв го видя, че е видял. Той се понаведе към него и с дързостта на негъра, продиктувана от жестокостта на индианеца, полугласно рече:

– О, не се отчайвайте, сър. Сеньоритата има щедро сърце. В него има място за двама доблестни джентълмени като вас.

И в следващата част от секундата получи неизбежния и неизменен урок, че белите не позволяват външни хора да се бъркат в интимните им изживявания; капитанът се оказа проснат по гръб и тилът го болеше от съприкосновението с палубата, а челото, между очите, го болеше от съприкосновението с десния юмрук на Хенри Морган.

Но в капитана се надигна и закипя индианската кръв и той скочи с нож в ръка. Хуан, метисът с бледожълтата кожа, с един скок се озова до своя капитан, също с нож в ръка, а няколко от намиращите се по-близо матроси се присъединиха и в полукръг запристъпваха срещу Хенри, който бързо направи крачка назад, с един удар изотдолу изби от перилата железен лост, хвана го във въздуха и се приготви да се отбранява. Франсис заряза руля, измъкна тичешком автоматичния си револвер, проби си път през кръга и застана до Хенри.

– Какво каза той? – попита той сродника ся.

Ще кажа какво казах – заплаши мелезът капитан, в когото взе връх негърската кръв, защото започна да търси компромис за изнудване. – Аз казах...

– Чакай, капитане! – прекъсна го Хенри. – Съжалявам, че те ударих. Не говори. Дръж си езика зад зъбите. Премълчи си. Забрави го. Съжалявам, че те ударих. Аз... – Хенри Морган неволно замълча, преглътна отвращението си към това, което се канеше да изрече. И заради Леонсия, понеже тя слушаше и гледаше, най-сетне го изрече: – Аз... аз се извинявам, капитане.

– Това е насилие – обидено заяви капитан Трефетен. – Телесна повреда. Никой няма право да нанесе телесна повреда на един поданик на крал Джордж, бог да го благослови, без да плати парично обезщетение.

Когато чу изнудвачът да му поставя толкова безсрамно условията си, Хенри насмалко щеше да се забрави и да се нахвърли върху тази гадина. Но Франсис го хвана за рамото и го задържа; Хенри се помъчи да се овладее, издаде някакъв звук, подобен на дружелюбен смях, измъкна от джоба си две златни монети по десет долара и сякаш го пареха, побърза да ги мушне в ръката на капитан Трефетен.

– Евтино се отърва – не се съдържа да промърмори той.

– Цената не е лоша – увери го капитанът. – Двадесет долара в злато са много добра цена за разбита глава. Аз съм на вашите заповеди, сър. Вие сте истински джентълмен. За тази цена можете да ме удряте, когато пожелаете.

– И мене, сър, и мене! – високо и угоднически захихика кингстънският негър, когото наричаха Пърсивал. – За тази цена, сър, можете да ме цапардосате, когато ви се поиска. И можете да ме бяхтите всеки път, щом ви засърбят парите...

Обаче съдбата бе отредила случаят да приключи с това, защото в същия миг един моряк се провикна от средната палуба:

– Дим! Дим от параход точно зад нас!

За по-малко от час произходът му се изясни: влекачът „Долорес“ настигаше попадналата в безветрие „Анхелика“ с такава бързина, че от половин миля разстояние с бинокъл вече се виждаха въоръжените хора, скупчили се на мъничката му предна палуба. И Хенри, и Франсис разпознаха лицата на шефа на полицията и няколко от жандармите.

Ноздрите на стария Енрико Солано започнаха да се издуват, той нареди на кърмата четиримата си сина, които бяха на борда, и се приготви за бой с тях. Леонсия, разкъсвана от чувствата си към Хенри и Франсис, вътрешно не се интересуваше от ставащото наоколо ѝ, макар за лице и да участвуваше в общите подигравки към неугледния малък влекач и в радостта от порива на вятъра, който наклони левия борд на „Анхелика“ до разпенената вода и я понесе напред с девет възела.

Но времето и вятърът бяха променливи. Лицето на лагуната ту се набраздяваше от бурни вълни, ту ставаше неподвижно.

– Съжалявам, но трябва да ви уведомя, че не ще можем да избягаме, сър – каза капитан Трефетен на Франсис. – Ако вятърът беше постоянен, сър, тогава да. Но той току се променя или стихва. Отиваме право към брега. Попаднали сме в капан, сър и сме горе-долу заловени.

Хенри, който изучаваше близкия бряг, свали бинокъла от очите си и погледна Франсис.

– Казвай! – извика Франсис. – Ти си намислил нещо. Личи по целия ти вид. Разправяй!

– Ей онова там са две островчета, наричани Тигрите – започна да обяснява Хенри. – Те пазят тесния вход в заливчето Хучитан, наричан Ел Тигре, О, можете да ми повярвате, зъбите му са наистина като на тигър. От двете им страни, между тях и брега, е толкова плитко, че не може да мине и китоловна лодка, освен ако човек знае всяка извивка на фарватера, както ги зная аз. Но между тях е дълбоко, макар протокът Ел

Тигре да е толкова тесен, че в него не можеш се обърна. Една шхуна може да мине по него само ако вятърът е по кърмата, или отстрани. Сега вятърът е благоприятен. Ние ще минем. Но това е само половината от моя план...

– Но ако вятърът се промени или стихне, сър – а приливът и отливът в заливчето е цял бързей, както си го зная, – прекрасната ми шхуна ще се разбие в скалите – възрази капитан Трефетен.

– За което, ако се случи, аз ще ви платя пълната ѝ стойност – уверя го накратко Франсис и го бутна настрана. – ...Е, казвай, Хенри, в какво се състои втората половина?

– Срам ме е да ти го кажа – изсмя се Хенри. – Но то ще предизвика повече испански ругатни, отколкото лагуната Чирики е чула от времето, когато старият сър Хенри ограбил Сан Антонио и Бокас дел Торо. Ей сега ще видиш.

Леонсия плесна с ръце и възкликна с искрящи очи:

– Трябва да е чудесно, Хенри! Виждам го по лицето ви. Кажете го и на мен.

Хенри прихвана девойката през кръста, за да я крепи на люлеещата се палуба, отведе я настрана и ѝ зашепна нещо на ухото, а Франсис се помъчи да прикрие вълнението си, като ги видя прегърнати, и се залови да проучва с бинокъла лицата на преследващите ги с влекача хора. Капитан Трефетен злобно се ухили и размени многозначителен поглед с жълтокожия матрос.

– Сега, капитане – каза Хенри, приближавайки се отново към тях, – ние сме точно срещу Ел Тигре. Хващай кормилото и влизай в протока. Освен това искам, и то pronto, едно старо, меко, един пръст дебело въже от манила, повечко канап и конопени конци, бирения сандък от склада, газеното тенеке, дето го опразнихме снощи, и кафеника от кухнята.

– Дълга да обърна вниманието ви на това, че въжето струва доста пари, сър – недоволно забеляза капитан Трефетен, когато Хенри се зае с всички тези разнородни предмети.

– Ще ви се заплати – успокои го Франсис.

– А кафеникът... той е почти нов.

– И той ще ви се плати.

Капитанът въздъхна и се предаде, макар че отново въздъхна при следващата постъпка на Хенри, който започна да отпушва бутилките и да излива бирата.

– Моля ви, сър – обади се Пърсивал, – щом трябва да изливате бирата, изливайте я, моля ви, в гърлото ми.

Хабенето на бирата се прекрати и скоро моряци те наредиха пред Хенри празните бутилки. Той ги запуши наново и ги върза по на шест фута едно от друго за дебелилото един пръст въже. После отрязва от въже-то отделни парчета по два разтега и ги върза като плавници между бирените бутилки. На единия край на главното въже сложи газеното тенеке, на другия – празния бирен сандък и погледна Франсис, който отговори на погледа му:

– О, аз разбрах играта още преди пет минути. Ел Тигре трябва да е много тесен, иначе влекачът ще може да заобиколи тези боклуци.

– Ел Тигре е точно толкова на ширина – беше отговорът. – Има едно място, където фарватерът не достига и четирийсет фута между плитчините. Ако капитанът не се натъкне на нашия капан, ще мине покрай него и ще заседне. Ако се случи такова нещо, те ще могат да прегазят от влекача до брега... Хайде сега да занесем всичко това на кърмата и да се приготвим да го хвърлим във водата. Ти застани на десния борд, а аз ще застана на левия и щом ти кажа, ще метнеш тоя бирен сандък колкото можеш по-далече настрани.

При все че вятърът понамаля, „Анхелика“, която плаваше точно по посоката му, успяваше да напредва с пет възела, обаче „Долорес“ се движеше с шест и бавно я настигаше. Когато от „Долорес“ заговориха пушките, капитанът, под ръководството на Хенри и Франсис, направи на кърмата ниска барикада от чували с картофи и лук, стари платна и намотани въжа. Клекнал ниско зад това прикритие, кормчията продължаваше да управлява. Когато стрелбата се засили, Леонсия отказа да слезе долу, но се съгласи да легне зад кабината. Останалите моряци също потърсиха прикритие по разни ъгли и кътчета, а Солановците, залегнали на кърмата, откриха насрещен огън по влекача.

Хенри и Франсис стояха на определените си места и докато чакаха да стигнат теснината на Ел Тигре, вземаха участие в леката престрелка.

– Моите поздравления, сър – каза на Франсис капитан Трефетен, чиято индианска кръв го караше да повдига глава и да надзърта през перилата, а негърската кръв го заставяше да лежи така притиснат до палубата, сякаш се беше сраснал с нея. – На руля беше самият капитан Росаро и начинът, по който подскочи и се хвана за ръката, води до заключението, че вие много майсторски му я продупчихте с куршума си. Този капитан Росаро е много избухлив *hombre*¹², сър. Бих казал, че го чувам да богохулствува в този миг.

12. *Hombre* (исп.) – човек, мъж. Б. пр.

– Пригответи се за сигнала, Франсис – рече Хенри, остави пушката и внимателно заоглежда ниските брегове на островчетата от двете им страни. – Почти стигнахме. Не избързвай, преди да съм дал сигнала, и когато кажа „три“, хвърляй.

Влекачът беше на двеста ярда и бързо ги настигаше, когато Хенри даде знак. Той и Франсис се изправиха и при командата „три!“, метнаха тенекето и бирения сандък. Те полетяха на две страни и повлякоха по-дире си въжето с накачените на него тенджери, тенекета, бутилки и плавници.

Увлечени от задачата си, Хенри и Франсис останаха прави, за да видят как се опъва капанът от разни предмети, пръснали се по разпенаната повърхност зад шхуната. Пушечен залп от влекача ги накара да се проснат по лице на палубата; но когато надникнаха пак през перилата, видяха как носът на влекача мина над въжето и го натисна надолу. След още една минута видяха влекача да забавя ход и да спира.

– Нещо се е оплело във винта! – извика с възторг Франсис. – Хенри, поздравявам те!

– Сега, ако вятърът не стихне... – скромно рече Хенри.

„Анхелика“ продължаваше да плава и неподвижният влекач ставаше все по-малък в далечината, но не толкова малък, че да не го видят как безпомощно засяда на плитчина и матросите слизат през борда и гаят във водата около него.

– На всяка цена трябва да изпеем нашата песничка! – тържествуващо възкликна Хенри и подхвана първия куплет на „Гръб до гръб двамина с тебе“.

– Всичко това е прекрасно, сър – прекъсна ги капитан Трефетен, когато те довършиха припева (очите му блестяха, а рамената все още мърдаха в такт с песента). – Но вятърът стихна, сър. Ние спряхме. Как ще се измъкнем от залива Хучитан без вятър?

„Долорес“ не е претърпяла крушение. Ние само я задържахме. Някой негрър ще се гмурне, ще очисти винта и тогава тя ще ни хване натясно.

– Не е чак толкова далече до сушата – отсъди Хенри, след като измери на око разстоянието, и се обърна към Енрико: – Какви хора има тук на брега, сеньор Солано? – попита той. – Май или хасиендадо, кажете.

– И хасиендадо, и май – отговори Енрико. – Но аз познавам тия места много добре. Ако шхуната е в опасност, на брега ще бъдем в безопасност. Ще получим коне и седла, и месо, и хляб. Отвъд са

Кордилерите. Какво повече ни трябва?

– Ами Леонсия? – загрижено попита Франсис.

– Тя се е родила на седло и малко са американците, които биха могли да яздят наред с нея – отговори Енрико. – Няма да е зле, с ваше съгласие, да спуснем на вода голямата лодка, щом видим „Долорес“ да тръгва подире ни.

ГЛАВА VIII

– Всичко е наред, капитане, всичко е наред – уверяваше Хенри мелеза капитан, който стоеше до тях на брега и като че ли нямаше желание да се сбoguва и да се върне на „Анхелика“, леко влачена от течението по застиналия в мъртво затишие залив Хучитан.

– Това се нарича отклонение – обясни Франсис. – Чудесна думичка: „отклонение“. И става още по-хубава, когато видиш, че си успял да отклониш удара на неприятеля.

– Ами ако не успееш? – възрази капитан Трефетен. – Тогава тя звучи като една проклета дума, която аз бих назовал *катастрофа*.

– Именно това се случи на „Долорес“, когато оплетохме винта ѝ – засмя се Хенри. – Но ние не знаем значението на тая дума. Вместо нея употребяваме „отклонение“. За да ви докажем, че ще успеем, оставяме с вас двама от синовете на сеньор Солано.

Алварадо и Мартинес познават протоците на пръсти. Те ще ви изведат, щом духне благоприятен вятър. Шефът не се интересува от вас. Той гони нас и щом поемем към планините, ще се втурне по следите ни с всичките си хора.

– Не виждате ли? – намеси се Франсис. – „Анхелика“ е в капан. Ако останем на борда, той ще ни вземе в плен, а с нас и „Анхелика“. Но ние ще се отклоним и ще избягаме в планините. Той преследва нас. „Анхелика“ ще му избяга. А нас, то се знае, няма да ни хване.

– Да предположим, че все пак изгубя шхуната – настояваше мургавият капитан. – Ако се удари в скалите, ще я загубя, а протоците са много опасни.

– Тогава ще ви я платим, както вече ви казах – рече Франсис с явно нарастващо раздражение.

– А пък разните други разноски...

Франсис измъкна бележник и молив, надраска някаква бележка и му я подаде с думите:

– Представете я на сеньор Мелчо Гонсалес в Бокас дел Торо. Тя е за хиляда златни долара. Той е банкер, мой агент, и ще ви ги плати.

Капитан Трефетен загледа с недоверие драскулките на хартиятката.

– О, той има толкова – обади се Хенри.

– Да, сър, знай, сър, че господин Франсис Морган минава за богат джентълмен. Но колко е богат? Дали е поне толкова богат, колкото съм

аз? Аз притежавам „Анхелика“, без да е обременена с каквито и да било дългове. Притежавам два градски парцела в Колон, незастроени. И притежавам четири парцела до пристанището в Белен, които ще ме направят много богат, когато „Юнайтед фрут къмпани“ започне да строи складовете си...

– Какво ти е оставил баща ти, Франсис? – попита на шега Хенри. – Или по-правилно, колко?

Франсис сви рамене и отговори неопределено:

– Повече, отколкото са пръстите на ръцете и краката ми.

– Долари ли, сър? – обади се капитанът.

Хенри рязко поклати глава.

– Хиляди ли, сър?

Хенри отново поклати глава.

– Милиони ли, сър?

– Сега улучи – отговори Хенри. – Господин Франсис Морган е достатъчно богат, за да купи почти цялата република Панама, като изключим от сделката канала.

Морякът с негърска и индианска кръв устреми изпълнените си с недоверие очи към Енрико Солано, който му отговори:

– Той е почтен човек. Зная. Аз осребрих негово писмо с нареждане до сеньор Мелхор Гонсалес в Бокас дел Торо да ми плати хиляда песо. Ей ги там в чувала.

Той кимна с глава към брега, където Леонсия седеше на донесения от шхуната багаж и се забавляваше да пълни една пушка уинчестър. Торбата, която капитанът бе отдавна забелязал, лежеше в краката ѝ на пясъка.

– Много мразя да пътувам с вързани ръце – смутено обясни Франсис на белите мъже в групата. – Човек никога не знае кога може да му дотрябва някой и друг долар. Една вечер закъсах с повредена кола в Смит Ривър Корнърс, близо до Ню Йорк, само с чековата си книжка и, знаете ли, не можах да си купя в градчето дори пакет цигари.

– Веднъж в Барбадос повярвах на един бял господин, който беше наел шхуната за лов на хвърчащи риби... – подхвана капитанът.

– Е, довиждане, капитане – безцеремонно го прекъсна Хенри. – Няма да е зле да се върнеш на борда, защото ние тръгваме.

И за капитан Трефетен, зяпнал в гърбовете на своите заминаващи пасажери, не остана нищо друго, освен да го послуша. Той помогна на хората си да бутнат лодката, качи се вътре, хвана руля и се насочи към „Анхелика“. От време на време капитанът се озърташе и видя как

купчинката хора на брега нарами багажа и изчезна зад непроницаемата зелена стена на растителността.

Те излязоха на нова просека и видяха четири пеони, които изсичаха и изкореняваха девствената тропическа гора, за да посадят на мястото й каучукови дървета за производство на автомобилни гуми. Леонсия вървеше начело, до баща си. Братята й Рикардо и Алехандро, натоварени с багаж, крачеха по средата; натоварени бяха и Франсис и Хенри, които вървяха последни. Това странно шествие бе посрещнато от строен, изправен, възрастен господин с вид на идалго, който препусна с коня си през повалени дървета и дупки от коренища, за да стигне при тях.

Господинът скочи от коня, щом зърна Енрико, свали сомбрерото си, когато позна Леонсия, стисна ръката на Енрико като стар негов приятел и с думи и поглед изрази възхищението си от дъщеря му.

Разговорът се водеше на скорострелен испански и молбата за коне бе посрещната с благосклонно съгласие, преди още да го запознаят с двамата Моргановци. Коня на самия хасиендадо, по латиноамериканския обичай, бе незабавно предложен на Леонсия; без много приказки, той скъси стремената и помогна на девойката да се качи на седлото. Чума, както обясни домакинът, намела всички ездитни коне на плантацията му, но главният надзирател все още имал здрав кон, който щял да бъде доведен веднага за Енрико.

Той стисна сърдечно н с достойнство ръката на Хенри и на Франсис и цели две минути многословно ги уверява, че всеки приятел на скъпия му приятел Енрико е и негов приятел. Когато Енрико попита плантатора за пътеките към Кордилерите и спомена нещо за земното масло, Франсис наостри уши.

– Да не искате да кажете, сеньор – започна той, – че в Панама са открили земно масло?

– Да, открили са – важно кимна плантаторът. – Ние знаехме, че на места избива земно масло и сме го знаели открай време. Но едва дружество „Ермосильо“ изпрати тайно инженери гринго и след това откупи земите. Казват, че това е голямо петролно поле. Но сам аз не разбирам нищо от петрол. Те имали много кладенци и работели с много сонди и петролът бил толкова много, че заливал околностите. Казват, че не могли да го спрат, толкова голямо е количеството и налягането. Трябва им петролопровод до океана и вече са започнали да го строят. А в това време петролът се стича надолу по клисурите – една неоправдана, огромна загуба.

– Не са ли направили резервоари? – попита Франсис и с вълнение си опомни за „Тампико Петролиъм“, в който беше вложена по-голямата част от собственото му състояние и за който, въпреки покачването на акциите му на борсата, не беше чул нищо, откакто бе напуснал Ню Йорк.

Плантаторът поклати глава.

– Транспортът – обясни той. – Превозването на материали от морето до кладенците с мулета се оказа невъзможно. Но те са завирили голяма част. Направили са езера от петрол, огромни резервоари в планински котловини, преградени със земни бентове, и пак не могат да спрат петрола и скъпоценното масло продължава да тече надолу по клисурите.

– Покрили ли са тези резервоари? – осведоми се Франсис, като си спомни за бедствен пожар в ранните дни на „Тампико Петролиъм“.

– Не, сеньор.

Франсис неодобрително поклати глава.

Трябва да ги покрият – каза той. – Една клечка кибрит, хвърлена от някой пиан или отмъстителен пеон, може да опожари всичко. Не си гледат интереса, не си гледат интереса.

– Но аз не съм „Ермосильо“ – забеляза плантаторът.

– Имах предвид дружеството „Ермосильо“, сеньор – обясни Франсис. – Аз се занимавам с петрол. Подобни нещастни случаи и престъпления са ми излизали през носа, защото са ми стрували стотици хиляди долари. Човек никога не знае кога ще се случи такова нещо. Знае само, че се случва...

Какво друго щеше да каже Франсис за целесъобразността да се предпазват петролните резервоари от глупави и озлобени пеони, остана неизвестно, защото в този миг към тях се приближи с пръчка в ръка главният надзирател на плантацията, устремил половината си внимание към новодошлите, а другата половина към работещата наблизко чета пеони.

– Сеньор Рамирес, ще бъдете ли така любезен да слезете от коня си – учтиво се обърна към него работодателят хасиендадо и щом Рамирес слезе, го представи на непознатите.

– Конят е ваш, приятелю Енрико – рече плантаторът. – Ако умре, моля ви при удобен случай да върнете седлото и юздите. А ако нямате удобен случай, моля да забравите, че трябва да ми изпратите нещо друго освен неизменния ви израз на обич към мене. Съжалявам, че вие и вашите спътници не можете да се възползвате от гостоприемството ми. Но шефът на полицията е същински кръвожаден копой, зная. Ние ще

направим всичко възможно да го заблудим.

Щом Леонсия и Енрико възседнаха конете и багажът бе вързан с ремъци за седлата, кавалкадата потегли. Алехандро и Рикардо се хванаха за стремената на баща си и затичаха до него. Така се вървеше по-бързо и затова Франсис и Хенри направиха същото, като се хванаха за стремената на Леонсия. Торбата със сребърните долари бе здраво вързана за нейното седло.

– Това е някаква грешка – обясни плантаторът на своя надзирател. – Енрико Солано е почтен човек. Взима ли участие в нещо, то е винаги почтено. Сега се е свързал с тази работа, нямам представа каква е, но ето че Мариано Веркара-е-Ихос ги е подгонил. Трябва да го заблудим, ако дойде тука.

– Ето го, че идва – забеляза надзирателят, – и досега не е успял да намери коне.

Със съвсем естествен вид той се обърна към работещите пеони и със страшни заплахи взе да ги подканва да свършат както трябва поне половината от дневната си работа.

Плантаторът погледна под око бързо приближаващата се група мъже с Алварес Торес начело, но се престори, че не ги вижда, и започна да разсъждава с надзирателя как ще е най-лесно да изкоренят пъна, над който се трудеха пеоните.

Той отговори любезно на поздрава на Торес и учтиво, макар и с лек присмех, се осведоми дали не е повел тези хора да търсят петрол.

– Не, сеньор – отговори Торес. – Ние търсим сеньор Енрико Солано, дъщеря му, синовете му и двамата високи гринго, които са с тях. Трябват ни тъкмо тези двама гринго. Не са ли минали оттука, сеньор?

– Да, минаха. Аз си помислих, че и тях ги е хванала петролната треска: толкова бързаха, че не пожелаха поне от учтивост да поостанат и да кажат накъде са тръгнали. Нима са извършили някакво нарушение? Но този въпрос е излишен. Сеньор Енрико Солано е твърде почтен човек...

– В коя посока отидоха? – задъхано попита шефът, като си проби път между жандармите, които току-що беше настигнал.

И докато плантаторът и неговият надзирател се мъчеха да спечелят време и извъртаха и накрая им показаха съвсем друга посока, Торес забеляза, че един от песните се е опрял на лопатата си и напрегнато се вслушва. Тогава, докато плантаторът и надзирателят все още заблуждаваха шефа и той даваше нареждане да тръгнат по лъжливата следа, Торес скришом хвърли сребърен долар на слушащия ги пеон. Пеонът

кимна в правилната посока, незабелязано хвана долара и се залови да подкопава корените на огромния пън.

Торес отмени заповедта на шефа.

– Ще тръгнем в противоположна посока – рече той, като намигна на шефа. – Едно пиленце ми каза, че нашият приятел греша и че те са отишли на другата страна.

Когато потерята пое по правилната следа, плантаторът и надзирателят се изгледаха с ужас и изумление. Само с движение на устните надзирателят предупреди господаря си да мълчи и бързо огледа купчинката работници. Виновният пеон работеше ревностно и задълбочено, но друг пеон с едва забележимо кимване го посочи на надзирателя.

– Ето го пиленцето! – извика надзирателят, спусна се при предателя и с все сила го раздруса.

От дрипите на пеона падна сребърният долар.

– Аха! – рече разбралият всичко хасиендадо. – Той изведнъж се е замогнал. Това е ужасно, да имам богати пеони. Без съмнение той е убил някого за тези пари. Набийте го и го накарайте да си признае!

Нешастиникът падна на колене и пръчката на надзирателя заигра по главата и гърба му, докато не си призна какво бе направил, за да спечели долара.

– Бийте го, бийте го още, бийте го до смърт този подлец, който издаде най-скъпите ми приятели! – безучастно каза плантаторът. – Не... внимавайте! Не го бийте съвсем до смърт. Сега нямаме достатъчно работна ръка и не можем да си позволим да излеем докрай справедливото си възмущение. Бийте го толкова, че да не отсъства от работа повече от два дена.

За последвалите изтезания, приключения и злощастни на пеона би могло да се напише цял том, който би представлявал епопея на неговия живот. Обаче да наблюдаваш и да описваш как бият някого почти до смърт, не е чак толкова приятно. Ще се задоволим да кажем, че когато бе изгърпял едва една част от падащия му се бой, той се изтръгна, остави половината си дрипи в ръката на своя мъчител, втурна се като луд към джунглата и така се избави от надзирателя, който беше свикнал да се движи бързо само на кон.

Това нещастно създание, тикано напред от болката в нараненото си тяло и страха от надзирателя, бягаше с такава бързина, че настигна Солановци и двамата американци, изскочи от джунглата и се натъкна на тях, когато те прекосяваха един плитък поток; пеонът падна на колене и захленчи за милост. Хленчеше, защото ги беше предал. Но те не знаеха

това и Франсис, забелязал окаяното му състояние, се поспря само колкото да отвинти металната капачка на джобната си манерка и да го съживи с половината от съдържанието ѝ. След това Франсис забърза напред и остави клетника, който замърмори нечленоразделни благодарности, а после се стрелна в спасителната джунгла, но в друга посока. Обаче както беше недохранен и преуморен, силите му го напуснаха и той се строполи в безсъзнание в зеленото убежище.

Тъкмо тогава стилна до потока и потерята; Алварес Торес вървеше по следата пръв като някоя хрътка, зад него се нижеха жандармите, а последен, без да може да си поеме дъх, пухтеше шефът. Очите на Торес забелязаха следите от мокрите крака на пеона по сухите камъни край рекичката. Не се мина и миг и вкопчили се в жалките останки от облеклото му, жандармите измъкнаха пеона. Паднал на колене (на тази част от неговата анатомия бе съдено да поработи много този ден), той замоли за пощада и бе подложен на разпит. Но пеонът отрече да знае нещо за Солановци. Този, който беше предал и бе бит, а получи само помощ от хората, които беше предал, усети да се събужда у него зрънце благодарност и доброжелателство. Той отрече да ги е виждал, след като ги беше продал за един сребърен долар на просеката. Пръчката на Торес се стовари върху главата му пет пъти, десет пъти и продължаваше да се стоварва така отмерено, сякаш нямаше никога да спре, ако не кажеше истината. В края на краищата пеонът беше едно нещастно, жалко същество, чиято воля болят бе пречупил още от люлката, а парливата болка от пръчката на Торес, страхът, че тази пръчка не ще спре, докато не докара смъртта му – нещо, което неговият собственик хасиендадо не можеше да си позволи, – го накара да се огъне и да им посочи накъде да вървят.

Ала този ден на изпитания още не бе свършил. Едва пеонът бе успял да предаде Солановци за втори път и все още стоеше на колене, когато на местопроизшествието изскочиха на запенени коне плантаторът с потеря от негови съседни хасиендадо и надзиратели, които беше повикал на помощ.

– Този пеон е мой, сеньори! – заяви плантаторът (ръцете го сърбяха да пипне по-скоро беглеца). – Вие го измъчвате.

– А защо да не го измъчваме? – попита шефът на полицията.

– Защото това е мое право и аз искам да го измъчвам сам.

Пеонът подпъзля и се загърчи в краката на шефа, взе да се моли и да заклина да не го дават на собственика му. Но той просеше пощада от човек, който не знаеше що е пощада.

– Разбира се, сеньор – каза шефът на плантатора. – Ние ви го

връщаме. Трябва да спазваме закона, а пеонът е ваша собственост. Освен това не ни трябва повече. Все пак той е чудесен пеон, сеньор. Той направи нещо, което никой пеон не е на правил в цялата история на Панама: в течение на един ден два пъти каза истината.

Със стегнати отпред ръце и вързан с въже за седлото на надзирателя, пеонът пое по обратния път със сигурното чувство, че в най-близко време го чака най-страшният бой през този ден. И той не грешеше. Когато се върнаха в плантацията, те го вързаха като животно за един кол на оградата от бодлива тел, а собственикът и приятелите на собственика, които му бяха помогнали да хване беглеца, влязоха в хасиендата да позакусят. Пеонът знаеше какво го чака след това. Но бодливата тел на оградата и куцата кобила, която пасеше отвъд, породиха някаква мисъл в отчаяния му ум. При все че острите бодли на телта режеха китките му, той бързо претри с тях въжето; спечелил свобода, освен пред закона, нещастникът пропълзя под оградата, изведе куцата кобила през портата, възседна голия ѝ гръб, заудря я с босите си пети по ребрата и се понесе в галоп да търси спасение в Кордилерите.

ГЛАВА IX

В това време потерята настигаше Солановците и Хенри вече дразнеше Франсис:

– Ето, че джунглата е място, където доларите нямат никаква стойност. Не можеш да купиш с тях отпочинали коне, нито можеш да оправиш с тях тези две безгръбначни твари, които трябва да са също болни от чумата, дето е отнесла другите ездитни коне на плантатора.

– Никога още не съм бил някъде, където парите да не могат да свършат работа – отговори Франсис.

– Предполагам, че с тях можеш да си купиш дори чаша вода в ада – подхвърли Хенри.

Леонсия запляска с ръце.

– Не знам – отвърна Франсис. – Никога не съм бил там.

Леонсия отново запляска с ръце.

– Въпреки всичко струва ми се, че мога да накарам доларите да свършат работа и в джунглата и смятам още сега да проверя – продължи Франсис и отвърза торбата с парите от седлото на Леонсия. – Вие вървете напред.

– Трябва да го обясните поне на мен – настоя Леонсия; тя се наведе към него от седлото и Франсис й зашепна нещо, което я накара да избухне в смях, докато Хенри, който се съвещаваше с Енрико и синовете му, вътрешно се ругаеше за глупавата си ревност.

Преди да го изгубят от поглед, те се обърнаха и видяха Франсис да пише нещо с молив в бележника си. Това, което написа, бе кратко, но красноречиво – само цифрата „50“. Той откъсна листчето, сложи го на видно място посред пътеката и го затисна със сребърен долар. Сетне отброи още четиридесет и девет монети от торбата, разпръсна ги около първата и тичешком се втурна нагоре по пътеката да догонва другарите си.

Аугустино, жандармът, който рядко приказваше, когато беше трезвен, а когато се напиеше, многословно проповядваше мъдростта на млъчанието, вървеше начело с наведена глава, сякаш душеше следите на жертвите; изведнъж острият му поглед падна на сребърния долар, с който бе затиснато листчето. Долара той прибра в джоба; листчето предаде на шефа. Торес надникна през рамото на полицейския началник и те

едновременно видяха тайнственото „50“. Шефът захвърли хартиятката, която му се видя без никакво значение, и искаше да продължи преследването, обаче Аугустино я вдигна и се задълбочи в размишления за това „50“. Още докато размишляваше, изтръгналият се от Рафаел вик извести за намирането на още един долар. Тогава Аугустино разбра: тука имаше пръснати петдесет монети. Той хвърли бележката на вятъра и като запълзя, започна да тършува по земята. Всички други жандарми го последваха въпреки напразните усилия на Торес и шефа, които кряскаха проклетия и ги караха да продължат напред.

След като жандармите не можаха да открият повече, те преброиха събраните монети. Излязоха четиридесет и седем.

– Има още три! – възкликна Рафаел и всички отново се втурнаха да търсят. Още пет минути бяха изгубени, докато намерят и останалите монети. Тогава те мушнаха в джобовете си каквото бяха намерили и покорно подновиха преследването, водени от Торес и шефа.

Една миля по-нататък Торес се помъчи да натъпче в пръстта блестящ долар, но това не отбягна от зоркия като на пор поглед на Аугустино и алчните му пръсти изровиха монетата от меката земя. Където имаше един долар, както те вече бяха разбрали, трябваше да има и друга. Потерята спря и докато двамата водачи беснееха и кълнях, останалите тършуваха вляво и вдясно от пътеката.

Висенте, жандарм с кръгло като месечина лице, който приличаше повече на мексикански индианец, отколкото на мая или на панамски мелез, попадна пръв на следата.

Всички се струпаха като хрътки около дърво, на което се е скрил подгонен от тях опосум. И наистина това беше дърво или по-скоро изгнил и кух дънер на дърво, дванадесетина фута висок и около четири в диаметър. На пет фута от земята зееше хралупа. Над хралупата, забодено с шип, висеше листче хартия със същите размери, както и първото, което бяха намерили. На него пишеше: „100“.

Последва блъсканица, в която се загубиха десетина минути, защото пет-шест десни ръце се боричкаха коя първа да бръкне до дъното на хралупата и да стигне съкровището. Обаче хралупата беше по-дълбока от дължината на техните ръце.

– Ще отсечем дънера – извика Рафаел и зачука с дръжката на своето мачете, за да определи къде свършва хралупата. – Ще сечем всички заедно, ще преброим, каквото намерим вътре, и ще го разделим по равно.

Двамата водачи бяха вече съвсем подлудели и шефът бе започнал

да заплашва, че щом се върнат в Сан Антонио, ще ги изпрати в Сан Хуан лешоядите да кълват мършата им.

– Но още не сме в Сан Антонио, слава богу – разчупи печата на мълчанието в трезвите си минути Аугустино, за да изрече нова мъдрост.

– Ние сме бедни хора и ще разделим парите честно и почтено – заговори Рафаел. – Аугустино е прав; слава богу, още не сме в Сан Антонио. Този богат гринго за един ден пръска за нас повече пари по пътя, отколкото бихме могли да спечелим за цяла година в родното си място. Ако ме питате мене, аз съм за революцията, та всички да имат достатъчно пари.

– И водач да бъде богатият гринго – добави Аугустино. – Защото, докато той води по този начин, бих могъл да вървя подире му цял живот.

– Ако те – кимна Рафаел в знак на съгласие и посочи с очи Торес и шефа, – ако те не ни дадат възможност да приберем това, което боговете са разпилели за нас, тогава ще ги пратим на самото дъно на пъкъла. Ние сме мъже, не сме роби. Светът е широк. Кордилерите са пред нас. Ще бъдем всички богати и свободни и ще си живеем в Кордилерите, където индианските девойки са страшно хубави и съблазнителни...

– И веднъж завинаги ще се отървем от жените си, дето са в Сан Антонио – обади се Висенте. – Хайде сега да отсечем това скъпоценно дърво.

Те развъртяха своите мачете и гнилото, заприличало на сунгер дърво лесно се поддаде на тежките, врязващи се в него удари на остриетата. А когато дънерът падна, те преброиха и честно си поделиха не сто, а сто четиридесет и седем сребърни долара.

– Щедър е тоя гринго! – рече Висенте. – Остава повече, отколкото обещава. Да няма още там?

И от купчината гнили парчета, голяма част от които се бяха разтрошили на прах под ударите им, те измъкнаха нови пет монети, като изгубиха още десет минути и с това окончателно влудиха Торес и шефа.

– Не си дава труд да брои тоя богат гринго – каза Рафаел. – Просто отваря торбата и сипва. И това е същата торба, с която е препускал до брега в Сан Антонио, когато с динамит вдигна във въздуха стената на нашия затвор.

Преследването започна отново и всичко вървеше добре половин час, докато стигнаха до изоставено стопанство, наполовина завладяно вече от настъпващата джунгла. Порутена къща със сламен покрив, съборили се бараки за работници, разнебитена ограда за добитъка, от чиито

колове бяха прераснали клони и се бяха превърнали в зелени дървета, и кладенец, изглежда наскоро използван, защото ведрото бе закачено за геранилото с парче нова реата¹³ – всичко това показваше, че тук човекът не бе успял да укроти дивата природа. А на геранилото, на лично място, бе забодено познатото на всеки листче, на което пишеше: „300“.

– Пресвета Богородичке!... Цяло състояние! – провикна се Рафаел.

– Дано дяволът да го измъчва за вечни времена на самото дъно на пъкyla! – обади се Торес.

– Той плаща по-добре от вашия сеньор Ригън – язвително подхвърли отчаяният и възмутен шеф.

– Неговата торба със сребро не е без дъно – отвърна Торес. – Изглежда, ще трябва да приберем всичките му пари и едва след това ще можем да го хванем. Но приберем ли веднъж парите, опразни ли се торбата, ще го хванем.

– Сега да продължим нататък, приятели – с подмилкващ се тон заговори шефът на потерята. – После ще се върнем и на спокойствие ще вземем среброто.

Аугустино пак разчупи печата на мълчанието.

– Човек никога не знае по кой път ще се върне, ако се върне изобщо – песимистично изрече той. Вдъхновен от бисера на мъдростта, който беше отронил, той ги ощастливи с още един: – По-добре триста парчета в ръката, отколкото три милиона на дъното на някой кладенец, който може никога да не видим пак.

– Някой трябва да слезе в кладенеца – рече Рафаел и за опит опъна с цялата си тежест плетеното въже. – Вижте! Реатата е здрава. Ще свалим някого с нея. Кой е храбрецът, който ще слезе долу?

– Аз – предложи Висенте. – Аз ще бъда храбрецът, който ще слезе долу...

– И ще открадне половината от намереното – допълни Рафаел с възникналото у него тозчас подозрение. – Ако слезеш, първо ще ми изброиш парите, които вече имаш. После, когато се качиш, ще можем да те претърсим, за да знаем колко си намерил. След това, като разделим всичко по равно, ще ти върнем и другите пари.

– Тогава няма да слизам заради другари, които ми нямат вяра – упорито каза Висенте. – Тука, пред кладенеца, съм толкова богат, колкото и всеки от вас. Че защо тогава да слизам? Чувал съм хора да загиват на дъното на кладенци.

13. *Peata* (исп.) – въже за връзване на коне. Б. пр.

– Слизай, за бога! – кресна шефът. – По-бързо! По-бързо!

– Много съм дебел, а въжето не е достатъчно здраво и няма да сляза – каза Висенте.

Всички загледаха Аугустино, мълчаливеца, който вече беше изрекъл повече, отколкото обикновено казваше за цяла седмица.

– Гилермо е най-слаб и най-лек – промълви Аугустино.

– Гилермо ще слезе долу! – подхванаха в хор останалите.

Но Гилермо страховито надзърна в отвора на кладенеца, дръпна се заднишком, заклати глава и се закръсти.

– Не слизам дори и за свещеното съкровище в тайния град на майте! – промърмори той.

Шефът измъкна револвера си и с поглед потърси одобрението на другите членове на потерята. С очи и кимане на глави те дадоха съгласието си.

– Заклевам те в божието име да слезеш! – заплаши той дребничкия жандарм, – И побързай, инак така ще те наредя, че никога вече нито да се качваш, нито да слизаш, ами да си останеш тука и вечно да гниеш край тая проклета дупка... Право ли ще е, приятели, да го убия, ако не слезе?

– Право ще е! – завикаха другите.

И Гилермо наброи с разтреперани пръсти монетите, които вече беше събрал, закръсти се, примрял от страх, приближи се, побутван от другарите си, стъпи на ведрото, седна отгоре му, стисна го с крака и се загуби в тъмния отвор.

– Спрете! – закрещя той от кладенеца. – Спрете! Спрете! Вода! Стигнах водата!

Тези, които бяха на геранилото, го задържаха с тежестта си.

– Трябва да ми дадете десет песо повече – извика Гилермо.

– Ще ти дадем ние едно кръщение! – изкрещя някой и всички се заобаждаха:

– Ще се насърбаш с вода днес!

– Сега ще пуснем геранилото!

– Ще прережем въжето!

– Тъкмо ще има един по-малко при делбата!

– Водата е много страшна – отговори Гилермо като някой призрак от тъмните гълбини. – Има полуживи гущери и мъртва птица, която смърди. А може да има и змии. Това, което трябва да направя, заслужава десет песо.

– Ще те удавим! – изкрещя Рафаел.

– Ще стрелям в кладенеца и ще те убия! – заплаши го шефът.

– И да ме застреляте, и да ме удавите, нищо няма да спечелите – долетя отдолу гласът на Гилермо, – защото съкровището ще си остане в кладенеца.

Настъпи мълчание, всички на повърхността се питаха с очи какво да правят.

– А двамата гринго отиват все по-далече и по-далече – възмущаваше се Торес. – Чудесна дисциплина имат вашите жандарми, сеньор Мариано Веркара-е-Ихос!

– Това не ти е Сан Антонио – тросна му се шефът. – Това е пущинакът на Хучитан. Моите псета са послушни в Сан Антонио. В пущинака човек трябва да се държи с тях по-внимателно, иначе може да побеснеят и какво ще стане тогава с нас двамата?

– Това е проклятието на златото – тъжно се предаде Торес. – Как да не стане човек социалист, щом някакъв си гринго може да скове ръцете на правосъдието със златни вериги.

– Сребърни – поправи го шефът.

– Махайте се по дяволите! – викна Торес, – Както сам забелязахте, тука не е Сан Антонио, а пущинакът на Хучитан, и тука нищо не ми пречи да ви пратя по дяволите. Защо ще се караме един с друг заради вашата избухливост, щом благоденствието ни зависи от нашето единство?

– Освен това – долетя отдолу гласът на Гилермо – тука има по-малко от три педи вода. Не можете да ме удавите в нея. Току-що стигнах дъното и в ръката ми вече има четири кръглички сребърни песо. Дъното е постлано с пари. Ще пуснете ли въжето? Или ще ми дадете десет песо повече за тая гадна работа? Водата смърди като разорано гробище.

– Да, да! – завикаха те в кладенеца.

– Кое от двете? Ще пуснете въжето? Или още десет песо?

– Още десет песо! – закрещяха в хор жандармите.

– За бога, по-бързо! По-бързо! – изкряска шефът.

От дъното на кладенеца се чу пликане и ругатни, а по отпускането на въжето те разбраха, че Гилермо е слязъл от ведрото и събира монетите.

– Слагай ги във ведрото, драги Гилермо – обади се Рафаел.

– Слагам ги в джобовете си – чу се отдолу отговорът. – Сложа ли ги във ведрото, вие може да вдигнете първо него и съвсем да забравите да вдигнете след това и мен.

– Реатата може да се скъса от двойното тегло – предупреди Рафаел.

– Реатата може и да не издържи колкото волята ми, защото по този въпрос волята ми е непреклонна – каза Гилермо.

– Ако реатата се скъса... – започна пак Рафаел.

– аз имам решение на този въпрос – отговори Гилермо. – Ще слезеш и ти. Тогава аз ще се кача пръв. После ще вдигнем съкровището във ведрото. И най-накрая ще се качиш ти. Така справедливостта ще възтържествува.

Рафаел чак зяпна от изненада и нищо не отговори.

– Ще слезеш ли, Рафаел?

– Не – отвърна жандармът. – Сложи всичкото сребро в джобовите си и се качи заедно с него.

– Готов съм да прокълна народа, който ме е родил – нетърпеливо забеляза шефът.

– аз вече го прокълнах – рече Торес.

– Вдигайте! – извика Гилермо. – Всичко е в джобовите ми освен вонята и вече се задушавам. Вдигайте по-бързо, инак ще загина, а заедно с мен ще загинат и тристата песо. А пък те са повече от триста. Той трябва да е опразнил торбата си.

Доста напред, където пътеката ставаше стръмна и запъхтените изнурени коне бяха спрели да си починат, Франсис настигна другарите си.

– Никога вече няма да пътувам без звонкови пари на съответната държава – тържествено заяви той и им описа какво беше видял, скрит край изоставената плантация. – Хенри, когато умра и тръгна за небето, ще взема със себе си по-големичка торба с пари. Дори в там може да ме избавят от бог знае какви прекеждия. Слушай. Те се съдърпаха като котки и кучета край кладенеца. Нямаха си вяра един на друг и не пускаха никого да слезе в кладенеца, преди да обещае, че ще предаде на другите всичките пари, които е намерил. Никакво подчинение. Стана нужда шефът да накара най-дребничкия и най-слабия да слезе долу срещу дулото на револвера. А когато слезе, той ги изнуди, преди да се качи пак горе. А когато се качи, те не изпълниха обещанието си и се нахвърлиха да го бият. Още го биеха, когато си тръгнах.

– Но сега торбата ти е празна – каза Хенри.

Което засега е най-голямата ни беда – съгласи се Франсис. – Да имах достатъчно песо, бих могъл вечно да държа потерята далече зад нас. Май че съм бил прекалено щедър. Не знаех колко евтино се продават. Но сега ще ви кажа нещо, от което ще ви настръхне косата. Торес, сеньор Торес, сеньор Алварес Торес, елегантният джентълмен и стар

приятел на семейство Солано, води потерята заедно с шефа. Той се пука от яд, че се бавят. Малко остана да се скарат двамата заради това, че шефът не може да се наложи на хората си. Да, драги мои, и каза на шефа да се маха по дяволите. Много ясно го чух да казва на шефа да се маха по дяволите.

Пет мили по-нататък, където пътеката стръмно се спускаше надолу и отново се изкачваше на отсрещната страна през тъмна клисура, конете на Леонсия и баща ѝ съвсем грохнаха, но Франсис накара всички да продължат напред, а сам той изостана. Даде им няколко минути преднина и продължи след тях като едноличен ариергард. Като походи малко, на едно открито място, където растеше само гъста ниска трева, Франсис се смая, когато в очите му се набиха следите от копитата на двата коня, връзали се в тревата като счупени чинии. В следите беше се събрала тъмна, слузеста течност, в която окото му веднага позна сурово земно масло. Това беше само началото, нещо като просмукали се капки от странична вадичка, отделила се някъде по-нагоре от главния поток. След стотина крачки той стигна и до самия поток, една нефтена река, която на този склон щеше да се превърне в бързей, ако беше вода. Но понеже беше земно масло, гъсто като петмез, то се стичаше надолу бавно, именно като петмез. И Франсис предпочете да спре тука, вместо да прегази лепкавата каша; той седна на един камък, сложи пушката от едната си страна, автоматичния пистолет от другата, сви си цигара и наостри уши да не пропусне първите звуци на приближаващата се потеря.

А битият пеон, заплашен с още бой, шибаше капналата си кобила и препускаше по брега на клисурата над Франсис, но тъкмо пред петролния кладенец изтощеното животно падна. С ритници той го накара да се изправи и го заудря с пръчка, докато кобилата, залитайки, побягна от него и се скри в джунглата. Обаче първият ден на приключенията му (макар и да не го знаеше) още не беше свършил. Пеонът също приклекна на един камък, подви крака, за да не стъпва в земното масло, сви си цигара, запуши и загледа изтичания от кладенеца петрол. Стреснат от стъпките на приближаващи се хора, той избяга в близката джунгла, заднарича оттам и видя да се появяват двама непознати. Те отидоха направо при кладенеца, завъртяха желязното колело, регулиращо клапата, и намалиха още повече изтичането на земното масло.

– Стига толкова! – заповяда единият, който, изглежда, беше началник. – Завъртиш ли още, и налягането ще спуска тръбите, за това най-грижливо ме предупреди инженерът гринго.

Слаба струя, в границите на безопасността, продължаваше да блика

от устието на кладенеца и да се стича по планинския склон. Едва двамата мъже бяха свършили тази работа, когато пристигна група конници и скрилият се пеон позна в тях своя стопанин и надзирателите и хасиендадо от съседните плантации, за които преследването на избягал работник представляваше същото удоволствие, каквото ловът на лисици представлява за англичаните.

Не – казаха двамата работници, – те не са виждали никого. Но плантаторът, който яздеше начело, забеляза следите на кобилата, пришпори коня си и се понесе по дирята, а всички други препуснаха подире му.

Пеонът чакаше, допушваше цигарата си и размишляваше. Когато наоколо вече нямаше никого, той се реши да излезе, отвори докрай регулиращия механизъм и загледа как петролът заблика нагоре под напора на подземното налягане и потече по склона като истинска река. Същевременно се ослуша и долови бълболенето, гъргенето и клокоченето на изтръгвания се газ. Той не разбираше какво означава това и единственото, което му помогна да запази живота си за по-нататъшни приключения, бе фактът, че беше запалил цигарата с последната си клечка кибрит. Напразно тършуваше в дрипите си, зад ушите, в косата. Нямаше повече кибрит.

Пеонът радостно се закиска при вида на тази нефтена река, така безсмислено похабена от него, после си спомни за пътеката в дъното на клисурата, втурна се надолу по склона и се натъкна на Франсис, който го посрещна с насочен срещу него автоматичен пистолет. Пеонът се смъкна ужасен на своите ожулени и изподрани колена и взе да моли за милост човека, когото бе предал два пъти през този ден, Франсис се вгледа, но не можа веднага да го познае поради издрасканите му и разранени лице и глава, превърнали се в някаква маска от спеклата се кръв.

– Amigo, amigo – преплиташе език пеонът.

Ала в този миг Франсис чу как по-долу в клисурата изтрополя камък, бутнат от нечий крак. В следващия миг той позна в тази развалина жалкото същество, на което бе дал половината уиски от манерката си.

– Е, amigo – заговори му Франсис на местния език, – изглежда, че са те подгонили.

– Ще ми вземат живота, ще ме бият до смърт, много са ядосани – отговори с разтреперан глас нещастникът, – Вие сте единственият ми приятел, баща и майка! Спасете ме!

– Знаеш ли да стреляш? – попита Франсис.

– Бях ловец в Кордилерите, преди да ме заробят, сеньор – отговори

пеонът.

Франсис му даде автоматичния пистолет, заповяда му със знак да се укрие и каза да не стреля, докато не е сигурен в целта. И същевременно си помисли: „На игрището в Таритаун сега играят голф, И госпожа Белингъм седи на верандата на клуба, чуди се как ще навакса трите хиляди точки, с които е останала назад, и се моли да ѝ се усмихне щастие-то. А аз... аз съм тука – боже, боже! – и пътя ми препречва река от нефт...“

Размишленията му се прекъснаха толкова неочаквано, колкото неочаквано се зададоха по пътеката шефът, Торес и жандармите. Също така неочаквано той гръмна с пушката си и пак така неочаквано те изчезнаха от погледа му. Франсис не можеше да каже дали е ударил единия от тях, или човекът просто бе паднал в стремежа си по-скоро да отстъпи. Преследвачите нямаха желание да се хвърлят напред и се задоволяваха да стрелят от гъстаката, Франсис и неонът правеха същото, прикриваха се зад скали и храсти и често променяха позициите си.

След като мина един час, в пушката на Франсис остана само един патрон. Пеонът, благодарение на предупрежденията и заплахите на Франсис, имаше още два патрона в автоматичния си пистолет. Но този един час бе час, спечелен за Леонсия и близките ѝ, и Франсис със задоволство си даде сметка, че всеки миг може да се обърне и да избяга, като прегазии нефтената река. И тъй, всичко беше наред и щеше да си бъде наред, ако отгоре не беше ги връхлетяла друга дружина хора, която в движение откри огън иззад дърветата. Бяха плантаторът и неговите приятели хасиендадо, тръгнаха да търсят избягалия пеон, макар Франсис и да не знаеше това. Той реши, че иде още една потеря, която го преследва. Това, че стреляха срещу него, убедително потвърждаваше предположението му.

Пеонът допълзя до Франсис, показва двата патрона в пистолета, преди да му го върне, и изразително го помоли да му даде кибрита си. След това със знак го подкани да прекоси дъното на клисурата и да се качи на отсрещната страна. Досещайки се наполовина за намерението на нещастника, Франсис се подчини, изстреля от новата благоприятна позиция последния патрон от пушката си срещу приближаващата се потеря и я накара отново да потърси прикритие долу в клисурата.

В следващия миг нефтената река избухна в пламъци от мястото, където пеонът я бе подпалил с клечка кибрит. След още един миг от самия кладенец горе на билото изригна на стотина фута височина фонтан от възпламенил се газ. А след още един миг надолу по клисурата срещу

потерята на Торес и шефа рукна огнен поток.

Опърлени от жегата на пожарището, Франсис и пеонът се покате-риха на отсрещния скат, заобиколиха и отминаха пламтящата пътека и тичешком излязоха на пътя по-горе.

ГЛАВА X

Докато Франсис и пеонът бързаха нагоре по излязлата от клисурата пътека, самата клисура, долу, където в нея се вливаше земното масло, беше се превърнала в огнена река, която накара шефа, Торес и жандармите да изкачат стръмната стена на дола. В същото време дружината, преследваща пеона, се видя принудена да се покатери назад и нагоре, за да се избави от развилнелия се пожар в теснината.

Пеонът често се озърташе през рамо, докато най-сетне с радостен вик посочи втори стълб от черен пушек, който се вдигна във въздуха отвъд първия запалил се кладенец.

– Още! – закиска се той. – Има още кладенци. Всички ще се запалят. И така ония и всички като тях ще си платят за безбройните удари, които са ми нанесли. А там има и езеро, цяло море от петрол, колкото залива Хучитан, толкова е голямо.

И Франсис си спомни, че плантаторът му беше споменал за нефтено езеро под открито небе, направо в естествена падина, преградена със земен бент и съдържаща най-малко пет милиона варела петрол, който все още не можеше да се прекара до морето, за да се натоваря на кораби.

– Колко пари струваш ти? – явно ни в клин, ни в ръкав запита той пеона.

Но пеонът не го разбра.

– Колко пари струват дрехите ти, всичко, което имаш върху себе си?

– Половин песо, не, половината на половин песо – печално призна пеонът, като огледа онова, което бе останало от вехтите му дрипи.

– Какво друго притежаваш?

Нешастиникът сви рамене, за да подчертае крайната си немотия, сетне добави с огорчение:

– Нищо освен дългове. Имам да давам двеста и петдесет песо и не ще мога да ги изплатя дорде съм жив, с този дълг ще си и умра, като някой болен от рак. Затова съм роб на хасиендадо.

– Ха! – Франсис не можа да сдържи усмивката си. – Струваш минус двеста и петдесет песо. Това не е дори и цифра, а някаква отвлечена представа за отрицателна величина, съществуваща само в математическото въображение на човека, а ето че изгаряш петрол за не по-малко от милиони песо. Ако ли пък почвата е рохкава и неустойчива и земното

масло избива на повърхността покрай тръбите, има вероятност да се е подпалил петролът на цялото находище, да речем, за милиард долара. Знаеш, за една отвличена величина, възлизаща на двеста и петдесет долара под нищото, ти си истински *hombre*, повярай ми!

Ала пеонът от всичко това разбра само думата „*hombre*“.

– Аз съм мъж – гордо заяви той, изпъчи гърди и вдигна наранената си глава. – Аз съм „*hombre*“, аз съм мая.

– Индианец от племето мая? Ти? – рече с подигравка Франсис.

– Наполовина мая – без желание призна пеонът. – Баща ми е чист мая. Но жените май в Кордилерите не го задоволяваха. Той взе, че се влюби в жена със смесена кръв от *tierra caliente*¹⁴. Така се родих аз; но после тя му изневери с един негър от Барбадос и той се върна да живее в Кордилерите. И аз, като баща си, съм бил роден да любя жена със смесена кръв от *tierra caliente*. Тя искаше пари, а аз изгарях от такова желание да я притежавам, че се продадох за двеста песо и станах пеон. И никога вече не видях нито нея, нито парите. От пет години съм пеон. От пет години робувам и ям бой и ето – след пет години дългът ми е не двеста, а двеста и петдесет песо.

А докато Франсис Морган и многострадалният полумайя навлизаха по-дълбоко в Кордилерите, за да настигнат другарите на Франсис, и докато петролните находища на Хучитан продължаваха да се забулват с все по-гъсти пушечи, още по-нататък, в сърцето на Кордилерите, надряваха други събития, предопределени да съберат на едно място всички преследвачи и всички преследвани – Франсис, Хенри, Леонсия и близките ѝ, пеона, дружината плантатори и жандармите на шефа, а заедно с тях Алварес Торес, жаден не само да си осигури възнаграждението, обещано от Томас Ригън, но и да обладава Леонсия Солано.

В една пещера седяха мъж и жена. Хубава беше жената и млада – метиска, или жена със смесена кръв. При светлината на евтина газена лампа тя четеше на глас от подвързан с телешка кожа том, който беше испански превод на Блэкстоун. Двамата бяха боси, облечени с дълги власеници с качулки, но без ръкави. Нейната качулка висеше на раменете и не закриваше буйните черни коси на главата. Обаче качулката на стареца бе нахлупена на челото му като на монах. Лицето му, гордо и сурово, с остър гърбав нос, беше лице на чистокръвен испанец. Точно такова трябва да е било лицето на Дон Кихот. Но имаше разлика. Очите

14. *Tierra caliente* (исп.) – топлата земя, долината. Б. пр.

на този старец тънеха във вечния мрак на слепеца. Той никога не можеше да види вятърна мелница, за да се нахвърли срещу нея с копието си.

Хубавата метиска му четеше, а той седеше, слушаше и размишляваше в поза, която по нищо не се различаваше от позата на Роденовия „Мислител“. Нито беше мечтател, нито човек, който воюва с вятърни мелници като Дон Кихот. Въпреки слепотата, забулила за него завинаги видимия лик на света, той беше човек на действието, а душата му в никой случай не беше сляпа и безпогрешно прозираше под външния вид на нещата в сърцето и душата на този свят и четеше най-скритите му грехове и злодеяния, както и благородство и добродетели.

Той вдигна ръка, прекъсна четенето и започна да разсъждава на глас за смисъла на това, което бе чул.

– Законите на хората – бавно и уверено заговори той – са днес игра на хитроумие. Не безпристрастието, а хитроумието е оръжието на закона днес. Законът поначало е бил полезен, ала похватите на закона, приложението му са повели хората по лъжливи пътища. Те са взели погрешно начина за цел, средствата за решение. И все пак законът си е закон и е необходим, и е полезен. Само че законът, както го прилагат днес, се е отклонил от правия път. Съдии и адвокати ш устройват състезания и схватки по хитроумие и ученост и съвсем забравят за ищците и ответниците, които стоят пред тях и им плащат, които търсят безпристрастие и справедливост, а не хитроумие и учени приказки. И въпреки това старият Блэкстоун е прав. В самия корен, на самото дъно, в основите на величествената сграда на правосъдието лежи пламенният и искрен стремеж на непокварените хора към справедливост и безпристрастие. Но какво беше казал Наставникът? „Те изобретиха много неща.“ И законът, полезен поначало, бе така извратен от тяхната изобретателност, че не служи нито на тъжителите, нито на пострадащите, а само на затлъстелите съдии и на мършавите и гладни адвокати, които си спечелват име и мазен търбух, ако докажат, че са по-умни от противниците си и от съдиите, които произнасят решенията. Той млъкна, все още в позата на Роденовия „Мислител“ и потъна в размисъл, а метиската зачака обичайния знак да поднови четенето. Най-сетне, сякаш изтръгнал се от унес, в който е претеглял съдбините на цели вселени, старецът заговори пак:

– Но ние тука, в панамските Корделиери, имаме закон, който е справедлив, правилен и безпристрастен. Ние не сме подчинени на никого и не служим дори и на търбуха. Власеницата, а не сукнената дреха води към безпристрастието в решенията на съдията. Чети нататък, Мерседес. Блэкстоун е винаги прав, стига винаги правилно да го четеш...

Това, разбира се, е „парадокс“ и точно това обикновено представляват съвременните закони: парадокс. Чети нататък. Блакстоун е самата основа на човешкото правосъдие, но – боже мой! – колко много злини хитро се вършат от хитри хора в неговото име!

Подир десетина минути слепият мислител вдигна глава, помири се въздуха и даде на девойката знак да спре.

Като забеляза това, тя също подуша въздуха.

– Може би лампата пуши, о, Справедливи – забеляза тя.

– То е от запален петрол – каза старецът. – Но не е от лампата. Миризмата идва отдалече. Освен това чух да се стреля в клисурите.

– Аз не съм чула нищо... – започна девойката.

– Дъще, ти, която виждаш, нямаш нужда да чуващ като мен. Аз чух много изстрели в клисурите. Заповядай на моите деца да узнаят какво е станало и да доложат.

С почтителен поклон, който старецът не можеше да види, но с изострения си слух и точния усет за всяко нейно движение бе доловил, че младата жена повдигна завесата от одеяла и излезе на дневна светлина. От двете страни на входа на пещерата седеше по един мъж от съсловieto на пеоните. Всеки беше въоръжен с пушка и мачете, а в поясите им бяха затъкнати голи ножове. Когато чуха заповедта на девойката, двамата се изправиха и се поклониха – не на нея, а на заповедта и на невидимия източник на заповедта. Единият от тях почука с дръжката на своето мачете по камъка, на който беше седял, след това долепи ухо до камъка и се послуша. В действителност камъкът представляваше оголен край на рудна жила, която минаваше през сърцето на планината и излизахе на отсрещната страна. А там, пред ширна гледка на снишаващи се склонове на Кордилерите, седеше друг пеон, който първо се послуша с ухо, долепено до също такъв къс руда, а след това зачука в отговор със своето мачете. Сетне отиде при едно полуизсъхнало високо дърво на пет-шест крачки от камъка, мушна ръка в хралупата му и задърпа скритото там въже, като човек, който бие камбана на звънарница.

Но не се чу никакъв звук. Вместо това величествен клон, отделящ се на петдесетина фута над главата му от дънера на дървото като рамо на семафор, се заклати нагоре и надолу, сякаш наистина беше семафор. На две мили от него от билото на планината му отговори клонът на също такава дърво семафор. Още по-нататък и по-надолу по склоновете бляскащо на слънцето ръчно огледало препредаде със светлинни знаци заповедта на слепеца от пещерата. И цялата тази част на Кордилерите заговори с условния език на кънтящи рудни жили, слънчеви блясъци и

клатещи се дървесни клони.

Докато Енрико Солано, напет и изправен на коня като индиански младеж, съпровождан от двете страни от хваналите се за седлото му синове Алехандро и Рикардо, гледаше да използва колкото може по-добре времето, печелено от Франсис в ариергарден бой с жандармите, Леонсия на своя кон и Хенри Морган изоставаха. Ту тя, ту той непрекъснато се обръщаха назад, за да видят дали Франсис не ги настига.

Хенри изварди удобен случай и тръгна обратно. Пет минути след това, загрижена не по-малко от него за безопасността на Франсис, Леонсия се опита да обърне коня си. Но той не искаше да се раздели с препускащия напред кон, не ѝ се подчини, разрита се, вдигна се на задните си крака и упорито затъпка на място. Девойката слезе, хвърли поводите на земята – по такъв начин в Панама спъват оседлан кон – и тръгна обратно пеша. Тя вървеше толкова бързо подир Хенри, че беше, кажи-речи, зад гърба му, когато той пресрещна Франсис и пеона. В следващия миг и Хенри, и Франсис вече я мъмреха за постъпката ѝ, но в гласовете и на двамата неволно се промъкваше нежността на влюбения и макар нито на единия, нито на другия да беше приятно да я долови.

Понеже се вслушваха повече в сърцата, отколкото в разума си, те бяха съвсем изненадани, когато от заобикалящите ги джунгли изскочи дружината плантатори с насочени срещу тях пушки. При все че преследвачите хванаха избягалия пеон и веднага се заловиха да го ритат и бият с юмруци, нищо лошо нямаше да се случи на Леонсия и двамата Моргановци, ако с тях беше собственикът на пеона, старият приятел на семейството Солано. Но той лежеше близо до горящото петролно поле и се тресеше от пристъпа на маларията, която ги измъчваше всеки трети ден.

Въпреки че с безмилостните си удари накараха пеона да падне на колене и с ридания да се моли за пощада, плантаторите се показаха изискано учтиви спрямо Леонсия и не проявиха особена враждебност към Франсис и Хенри, макар и да им вързаха ръцете на гърба, като се канеха да ги поведат нагоре по склона на клисурата, където бяха оставили конете си. Но върху пеона те продължаваха да изкарват яда си с прищцата на латиноамериканците жестокост.

Обаче съдбата бе отредила да не могат да направят нищо с пленниците си. Надали радостни викове, на сцената изникнаха, жандармите на шефа, шефът и Алварес Торес. Веднага се вдигна врява на бърз като картечница и отсечен развален испански – всички участници на двете потери се мъчеха да обясняват и да искат обяснение в един глас. И

докато всички говореха едновременно и никой нищо не можеше да разбере, Торес използва общата бъркотия, кимна на Франсис, изглежда победоносно Хенри, изправи се пред Леонсия и ниско и се поклонил с дълбоката почит и учтивост на истински идалго.

– Слушайте! – тихо каза той, когато девойката с погнуса протегна ръка да го спре. – Не ме разбирайте криво. Не изпадайте в грешка. Аз съм тука, за да ви спася и да ви защитя, каквото и да стане. Вие сте царица на моите мечти. Готов съм да умра заради вас, и то с радост, макар че с още по-голяма радост бих живял за вас.

– Не разбирам – рязко отвърна Леонсия. – Не виждам защо трябва да се говори за живот или смърт. Ние не сме сторили нищо лошо. Аз не съм сторила нищо лошо, нито пък баща ми. Нито Франсис Морган, нито Хенри Морган. Следователно, сеньор, тука не става дума за живот или смърт.

Хенри и Франсис бяха си пробили път по-близо до Леонсия и застанали от двете ѝ страни, се заслушаха и чуха сред многогласите викове и кръсъци разговора ѝ с Торес.

– Положително става дума за най-сигурна смърт на Хенри Морган чрез обесване – настоя Торес. – Обвинението, че е убил Алфаре Солано, родния ви чичо и роден брат на баща ви, е доказано извън всякакво съмнение. Да се спаси Хенри Морган, няма никаква възможност. Но аз съм напълно сигурен, че мога да спася Франсис Морган, ако...

– Ако? – попита Леонсия и зъбите ѝ изтракаха почти като на женски леопард.

– Ако... се покажете мила и се омъжете за мен – каза Торес с удивително спокойствие, при все че двамата гринго, безпомощни, с вързани на гърба ръце, го изгледаха едновременно с такъв поглед, сякаш бяха готови направо да го изядат.

В неподправен изблик на страст, след като е бърз поглед все пак първо се увери в безпомощността на двамата Моргановци, Торес сграбчи ръцете ѝ в своите и се опита да я убеди:

– Леонсия, като ваш съпруг, бих могъл да направя нещо за Хенри. Може дори да успее да му спася живота, ако се съгласи незабавно да напусне Панама.

– Испанско куче! – изръмжа Хенри и се загърчи да освободи вързаните си ръце.

– Английско псе! – отвърна Торес и с все сила удари Хенри с опакото на ръката си по устата.

В същия миг кракът на Хенри се стрелна напред и нанесе на Торес

такъв ритник, че той залитна към Франсис, който не захъсна да го ритне на свой ред. Те продължиха да подритват Торес един към друг, докато жандармите не се нахвърлиха върху двамата беззащитни гринго и не започнаха да ги налагат. Торес не само насърчаваше жандармите, но и сам той измъкна нож; под напора на кипналата от гняв и обида латиноамериканска кръв разправията можеше да завърши с кървава трагедия, ако отнякъде не бяха безшумно изникнали двадесетина въоръжени мъже и не бяха все така безшумно станало господари на положението. Някои от тайнствените пришълци бяха облечени с памучни фланелки и панталони, а други с дълги власеници с качулки.

Жандармите и плантаторите се отдръпнаха, обзети от ужас, и се закръстиха с молитви и възклицания:

- Слепия разбойник!
- Жестокия съдник!
- Това са негови хора!
- Загубени сме!

Обаче многострадалният пеон изскочи напред и падна на окървавените си колена пред мъж със строго лице, който, както по всичко личеше, предвождаше хората на Слепия разбойник. От устата на пеона се изтръгна поток високи жалби за правосъдие.

– Знаеш ли какво е това правосъдие, което търсиш? – с гърлен глас го попита главатарят.

– Да, Жестокото правосъдие – отговори пеонът. – Аз зная какво значи да търсиш Жестокото правосъдие и пак се обръщам към него, защото търся справедливост и съвестта ми е чиста.

– Аз също искам Жестокото правосъдие! – извика Леонсия с блестящи очи и добави полугласно на Франсис и Хенри: – Макар и да не зная какво е това Жестоко правосъдие.

– Не мога да си представя да бъде по-несправедливо от правосъдието, което можем да очакваме от Торес и шефа – също полугласно отговори Хенри, след това смело се изстъпи пред закачуления главатар и високо заяви: – И аз искам Жестокото правосъдие!

Главатарят кимна.

– И аз – тихо промърмори Франсис и след това го повтори високо.

Жандармите, изглежда, не влизаха в сметката, а плантаторите изявиха готовност да се подчинят на всяка присъда, която би могъл да произнесе Слепия разбойник. Само шефът възрази.

– Може би не знаете кой съм аз! – развика се той. – Аз съм Мариано Веркара-е Ихос, от стар и именит род, човек с дългогодишна и

честна служба. Аз съм шефът на полицията в Сан Антонио, най-близкият приятел на губернатора, и се ползвам с високо доверие пред правителството на Панама. Аз съм законът. Има само един закон и едно правосъдие и това са законът и правосъдието на Панама, а не на Кордилерите. Аз протестирам против този закон на планината, който вие наричате Жестоко правосъдие! Ще изпратя войска срещу Слепия ви разбойник и лешоядите ще кълват костите му в Сан Хуан!

– Помнете – саркастично подхвърля Торес на разлютилия се полицейски началник, – че това не е Сан Антонио, а пущинакът на Хучитан. А също така, че нямате никаква войска.

– Били ли са тези двама мъже несправедливи спрямо някой от онези, които търсят Жестокото правосъдие? – попита неочаквано главатарят.

– Да – потвърди пеонът. – Те ме биха. Всички ме биха. Тези също ме биха, и то без причина. Ръката ми е цялата в кръв. Тялото ми е покрито със синини и рани. Аз пак се обръщам към Жестокото правосъдие и обвинявам тези двама в несправедливост.

Главатарят кимна и заповяда на хората си да разоръжат всички пленници и да се приготвят за път.

– Справедливост!... Искам справедливост, равна за всички! – провикна се Хенри. – Ръцете ми са вързани на гърба. Трябва или да вържете ръцете на всички, или да няма вързани ръце. Освен това, да се ходи така, с вързани ръце, е много трудно.

Сянка от усмивка се мярна по устните на главатаря и той нареди на хората си да прережат ремъците, това оскърбително доказателство за неравенството, от което се оплака Хенри.

– Е-хей! – широко се усмихна Франсис на Леонсия и Хенри. – Много смътно си спомням, че горе-долу преди милион години съм живял в тихо старо градче, наричано Ню Йорк, където глупаво си въобразявахме, че никога не е имало по-диви и по-проклетни хора, които са те пердашили на голф, изпращали са полицейски инспектор на електрическия стол, воювали са с Тамани¹⁵ или са обявявали четири без коз, когато са имали пет сигурни взятки в ръка.

– Я! – възкликна Хенри подир половин час, когато пътеката ги изведе на било, откъдето се откриваше гледка на по-високите била отвъд. – Я, да ме вземат дяволите, да ме вземат! Тези издокарани със зебло

15. „Тамани“ или „Тамани Хол“ – нюйоркската градска организация на Демократическата партия. Б. пр.

хубостници не са нито животни, нито диваци.

Виж, Франсис! Те познават семафора! Погледни ей това дърво там и онова голямото оттатък клисурата. Виж как им се клатят клоните.

След като изминаха последните няколко мили с вързани очи, пленниците бяха въведени в пещерата, където царуваше Жестокото правосъдие. Когато им махнаха кърпите, те се оказаха в огромна висока пещера, осветена от множество факли, пред тях, на изсечен в скалата трон, седеше сляп беловлас мъж с власеница, а в краката му, допряла рамо до неговите колена – хубава метиска.

Слепецът заговори и в тънкия му, кънтящ като сребърно звънче глас прозвуча преклонната възраст и мъдростта на тежкия опит.

– Някой е призовал Жестокото правосъдие. Говорете! Кой търси справедлива присъда?

Всички се смълчаха, дори и шефът не можа да събере смелост да протестира против закона на Кордилерите.

– Тука има жена – продължи Слепия разбойник. – Нека тя говори първа. Всички смъртни мъже и жени са виновни в нещо или пък тези около тях хвърлят върху им някаква вина.

Хенри и Франсис понечиха да я спрат, но девойката се усмихна на двамата и се обърна към Жестокия съдник с ясен и звънлив глас:

– Аз само помогнах на човека, с когото съм сгодена, да се избави от смъртно наказание за убийство, което не е извършил.

– Ти каза – рече Слепия разбойник. – Ела при мен.

Облечени с власеници мъже я заведоха при слепеца и я накараха да коленичи в краката му, което еднакво развълнува и разтревожи двамата влюбени в нея Моргановци. Метиската сложи ръката на стареца върху главата на Леонсия. За цяла минута настъпи тържествено мълчание: нетрепващите пръсти на Слепия почиваха на челото ѝ и проверяваха туптенето на кръвта на слепоочията ѝ. После старецът дръпна ръката си и се облегна на трона, докато вземе решение.

– Стани, сеньорита – промълви той. – Сърцето ти е чисто от всякакво зло. Ти си свободна... Кой друг търси Жестокото правосъдие?

Франсис веднага пристъпи напред.

– Аз също помогнах на този мъж да избегне незаслужена смърт. Този мъж и аз носим едно и също име и сме далечни сродници.

Той също коленичи и усети меките пръсти леко да се плъзгат по веждите и слепоочията и накрая да напипват пулса на китката му.

– Не ми е ясно всичко – каза Слепия. – Ти не си спокоен и в душата

ти няма мир. Някаква грижа вълнува сърцето ти.

Неочаквано напред излезе пеонът и заговори, без да са го питали, а облечените с власеници мъже трепнаха от гласа му като от някакво богохулство.

– О, Справедливи, пусни този човек! – пламенно възкликна пеонът. – На два пъти през днешния ден аз проявих слабост и го издадох на враговете му и на два пъти през днешния ден той ме защити от моите врагове и ме спаси.

И паднал пак на колене, но този път пред краката на правосъдието, изтръпнал и разтреперан от суеверно благоговение, пеонът усети леко, но уверено да го опипват пръстите на най-странния съдия, пред когото някога е коленичил човек. Пръстите бързо изследваха кървавите дамги и рани по рамената и гърба му.

– Другият мъж е свободен – рече Жестокия съдник. – И все пак нещо го тревожи и измъчва. Има ли тука някой, който знае какво е то и ще ни го каже?

И Франсис изведнъж разбра тревогата, която слепецът бе доловил в него – това беше изгарящата го безпределна любов към Леонсия, която заплашваше да сломи безпределната преданост, изпитвана към Хенри. В същия миг го разбра и Леонсия и ако слепецът можеше да види неволния поглед, разменен от мъжа и жената, и внезапното смущение, което ги накара да извърнат очи, щеше да постави безпогрешна диагноза за тревогата на Франсис. Метиската видя всичко това и с тръпка в сърцето се досети, че тука има любов. Видя го и Хенри и без да ще, се навъси. Справедливия заговори:

– Без съмнение въпрос на сърцето – заключи той. – Вечното вълнение, събуждено от жената в сърцето на мъжа. Въпреки това този човек е свободен. На два пъти през днешния ден той е помогнал на човека, който на два пъти го е предал. Освен това тревогата, която го измъчва, не му е попречила да окаже помощ на човека, незаслужено осъден на смърт. Остава да разпитаме последния човек; също така да решим съдбата на това изтерзано създание, което стои пред мен и което на два пъти през днешния ден се е показало слабо, като е мислело само за себе си, а току-що се показва смело и силно и без да мисли за себе си, се застъпи за друг.

Той се наведе напред и заопипва лицето и веждите на пеона.

– Страх ли те е да умреш? – попита неочаквано слепецът.

– Велики и свети отче, ужасно ме е страх да умира – отговори пеонът.

– Тогава кажи, че си излъгал за този човек и това, че ти е помогнал на два пъти, е лъжа, и ще останеш жив.

Пеонът се сви и посърна под пръстите на Слепия.

– Мисли добре – тържествено го предупреди съдникът. – Лошо нещо е смъртта. Не е хубаво да лежиш неподвижно като буца пръст или камък. Кажи, че си излъгал, и ще останеш жив. Говори!

Но въпреки че гласът му трепереше от безграничен страх, пеонът се издигна до пълната духовна висота на истински човек.

– На два пъти през днешния ден аз се отрекох от него, свети отче. Но аз не се казвам Петър. И няма да го предам за трети път. Ужасно ме е страх, но не мога да го предам три пъти.

Слепия съдник се отпусна на трона и лицето му светна и засия като преобразено.

– Добре казано! – рече той. – Ти имаш заложибите на истински мъж. Сега чуй присъдата ми: от сега нататък, до края на своите дни, винаги ще мислиш като мъж, ще действуваш като мъж, ще бъдеш мъж. По-добре да умреш в даден миг като мъж, отколкото вечно да живееш като добиче. Еклесиастът не е бил прав. Мъртвият лъв винаги е бил повече от живото псе. Върви си, възродени сине, ти си свободен.

Ала когато по знак на метиската пеонът понечи да се изправи, Слепия съдник го спря.

– Каква, о, човече, който едва днес се прероди в мъж, е била първопричината на всичките ти беди?

– Сърцето ми беше слабо, о, свети отче, и закопня за жена със смесена кръв от *tierra caliente*. Самият аз съм роден в планините. Заради нея задължих на моя хасиендадо двеста песо. Тя избяга с парите и с друг мъж. Аз станах роб на хасиендадо, който не е лош човек, но преди всичко и винаги си е хасиендадо. Трудил съм се, били са ме и съм страдал пет дълги години, а дългът ми сега е станал двеста и петдесет песо. Но не притежавам нищо освен тези дрипи и тяло, изтощено от недохранване.

– Беше ли тя прекрасна... тази жена от *tierra caliente*? – тихо запита Слепия съдник.

– Бях луд по нея, свети отче. Сега ми се струва, че не е била прекрасна. Но беше прекрасна тогава. Като треска изгаряше сърцето и ума ми и ме накара да се заробя, но избяга още първата нощ и не я видях вече никога.

Пеонът чакаше на колене с наведена глава, а Слепия съдник, за изненада на всички, дълбоко въздъхна и сякаш забрави и времето, и

мястото. Ръката му неволно и несъзнателно лепна върху главата на метиската, погали блестящите ѝ черни коси и продължи да ги гали, докато говореше.

– Жената! – рече старецът толкова нежно, че гласът му, все тъй ясен и еквив като звънче, не беше по-висок от шепот. – Винаги и навред прекрасната жена! Всички жени са прекрасни... за мъжа. Те любят нашите бащи, те ни раждат, ние ги любим, те раждат нашите синове, за да любят техните прекрасни дъщери – така е било винаги и винаги ще бъде, докато има човек и човешка любов на земята.

Дълбоко мълчание настъпи в пещерата и Жестокия съдник се унесе в размисъл. Най-после, със смелост, породена от близостта, хубавата метиска го докосна и върна неговите мисли към пеона, който все още коленичеше в краката му.

– Чуй присъдата ми – заговори той. – Ти си понесъл много удари. Всеки удар по тялото ти напълно те освобождава, от целия ти дълг към хасиендадо. Ти си свободен. Но остани в планините и следващия път залюби жена от планините, защото трябва да любиш жена и защото намесата на жената в живота на мъжа е неизбежна и вечна. Върви си. Ти си наполовина мая, нали?

– Аз съм наполовина мая – промърмори пеонът. – Баща ми е мая.

– Стани и си върви. И остани в планините при твоя баща мая. Тиегга caliente не е място за родения в Кордилерите. Твоят хасиендадо не е тука и затова не може да бъде съден. Пък в края на краищата той си е хасиендадо. Неговите другари хасиендадо също могат да си вървят.

Жестокия съдник млъкна и тогава Хенри, без да чака, пристъпи напред.

– Аз съм човекът, осъден на незаслужена смърт за убийството на човек, когото не съм убил – смело заяви той. – Беше роден чичо на девойката, която обичам и за която ще се ожения, ако има истинско правосъдие тука, в тази пещера сред Кордилерите.

Обаче шефът го прекъсна:

– Той го заплаши в лицето с убийство пред двадесетина свидетели. Не се мина и час и ние го заварихме наведен над мъртвото тяло на този човек, което още не беше загубило топлината и гъвкавостта на напусналия го живот.

– Той казва истината – потвърди Хенри. – Аз действително заплаших човека, защото главите на двама ни бяха пламнали от силното пиене и горещата кръв. Бях заварен наведен над мъртвото му и още топло тяло. И все пак не съм го убил аз. Нито зная, нито мога да предположа

чия е била подлата ръка, забила нож в гърба му, изотзад, в тъмнината.

– Коленичете и двамата, та да мога да ви разпитам – заповяда Слепия.

Дълго разпитваше той с чувствителните си прозорливи пръсти. Дълго, безкрайно дълго, без да могат да стигнат до някакво решение, пръстите му опипваха лицата и пулса на двамата мъже.

– Има ли жена? – рязко запита той Хенри Морган.

– Прекрасна жена! Аз я любя.

– Добре е, че това те вълнува, защото мъж, когото не вълнува никоя жена, е само наполовина мъж – забеляза Слепия съдник. Той се обърна към шефа: – Тебе не те вълнува никоя жена и все пак си разтревожен. Но този човек... – той посочи Хенри. – Не мога да кажа дали вълнението му се дължи само на жената. Може отчасти да се дължи на тебе или на онова, което озлоблението му го кара да замисля против тебе. Станете и двамата. Не мога да реша вашата разпра. Но има едно непогрешимо изпитание, изпитанието на Змията и Птицата. То е непогрешимо, както е непогрешим сам бог, защото това е начинът, по който господ все още отстоява правдата в делата на хората. Пък и Блэкстоун споменава точно такива похвати за установяване на истината чрез съд божий.

ГЛАВА XI

Всъщност човек можеше да я вземе за мъничка арена за бой с бикове, тази падина в сърцето на владенията на Слепия съдник. Десет фута дълбока и тридесет в диаметър, с равно дъно и отвесна стени, тя бе сътворена от природата така, че бе останало много малко за човешката ръка, за да довърши симетрията ѝ. Мъжете с власениците, плантаторите, жандармите – всички бяха тука, освен Жестокия съдник и метиската, и всички бяха се наредили по ръба на падината като зрители, събрали се да гледат някакъв бой с бикове или схватка на гладиатори на дъното ѝ.

По заповед, дадена от навъсения главатар на хората с власениците, които ги бяха взели в плен, Хенри и шефът слязоха по малка стълбичка в падината. Главатарят и няколко от разбойниците слязоха заедно с тях.

– Господ знае какво ще стане – със смях каза на английски Хенри на Леонсия и Франсис. – Но ако ще е бой без всякакви правила, с хапане и вадене на очи, или боксов мач по правилата на маркиз Куинсбъри¹⁶, или на лондонския боксов шампионат, господин шкембестия шеф няма да се отърве от мене. Обаче тоя сляп старец е умен и по всяка вероятност ще ни постави при равни условия в двубоя. В такъв случай, ако той ме повали, вие, като мои привърженици, трябва да викате с цяло гърло, за да ме насърчите. Бъдете сигурни, че надделея ли аз, цялата тая тълпа ще крещи в негова полза.

Шефът, изплашен от капана, в който се беше озовал, се обърна на испански към главатаря:

– Няма да се бия с този човек. Той е по-млад и не се запъхтява като мен. От друга страна, това е противозаконно. Това е в разрез със законите на република Панама. Това е екстериториално и съвсем своеволно решение!

– Това е изпитанието на Змията и Птицата – прекъсна го главатарят. – Ти ще си Змията. Тази пушка ще бъде в твоите ръце. Другият ще бъде Птицата. Той ще държи в ръката си звънче. Виж! Сега ще можеш да разбереш изпитанието.

По негова заповед на един от разбойниците дадоха пушката и му вързаха очите. На друг разбойник, без да връзват очите, дадоха сребърно звънче.

– Човекът с пушката е Змията – обясни главатарят. – Той има право

16. Правилник за професионален бокс, съставен от маркиз Куинсбъри в 1867 г. Б. пр.

на един изстрел срещу Птицата, която държи звънчето.

По даден знак разбойникът със звънчето зазвъня с изпъната ръка и бързо отскочи настрана. Човекът с пушката се прицели срещу мястото, откъдето се чу звънът, и се престори, че стреля.

– Разбирате ли? – обърна се главатарят към Хенри и шефа.

Хенри кимна, а шефът с възторг извика:

– И аз ще съм Змията?

Ти ще си Змията – потвърди главатарят.

Шефът веднага посегна да грабне пушката, без да протестира повече против незаконността на такъв съд за Панама.

– И вие ще се мъчите да ме улучите? – със заплаха каза Хенри на шефа.

– Не, сеньор Морган. Просто ще ви улуча. Аз съм единият от двамата най-добри стрелци в Панама. Имам повече от четирийсет медала. Мога да стрелям със затворени очи. Мога да стрелям на тъмно. Често съм стрелял на тъмно, и с точни попадения. Можете вече да се смятате за мъртъв.

Пушката бе заредена само с един патрон и връчена на шефа, след като му вързаха очите. Сетне го накараха да застане с лице към стената, дадоха на Хенри издайническото звънче и го изправиха при отсрещната стена на падината, разбойниците се качиха горе и издърпаха след себе си стълбата. Когато излезе от дупката, главатарят заговори:

– Слушайте ме внимателно, сеньор Змия, и не мърдайте, докато не ме изслушате докрай. Змията има право само на един изстрел. Змията няма право да пипа превръзката. Пипне ли я, наш дълг е да се погрижим веднага да я убием. Змията не е ограничена по отношение на време. Може да дебне, докато мръкне, цялата нощ, и до края на вечността, преди да изстреля единствения си куршум. Колкото за Птицата, единственото правило е да не изпуска звънчето от ръката си и в никой случай да не лишава езика от възможността да се удря в стените и да звъни с пълна сила. Направи ли такова нещо, незабавно ще умре. Ние сме тук горе, над вас, сеньори, с пушки в ръка, и ще се погрижим да умрете в същата секунда, щом нарушите някое от правилата. А сега, господ да закриля правия, започвайте!

Шефът бавно се обърна и се послуша, а Хенри предпазливо се раздвижи и звънчето зазвъня. Пушката веднага се насочи към звука и не се отклони вече от тичащия Хенри. С бързо движение той прехвърли звънчето в другата си изпъната ръка и затича в противоположна посока, но пушката го проследи с неумолимо постоянство. Обаче шефът беше

твърде хитър, за да рискува всичко с един случаен изстрел, и бавно се запъти през арената. Хенри се закова на място и звънчето замлъкна.

Ухото на шефа бе толкова безпогрешно определило откъде е долял последният сребърен звън и въпреки вързаните си очи вървеше толкова право, че стигна точно до дясната ръка на Хенри, до самото звънче. С безгранична предпазливост, без да издаде никакъв звън, Хенри леко повдигна ръката си и главата на шефа мина на някакви си два пръста под звънчето.

С насочена пушка, на една стъпка от стената на падината, шефът нерешително се спря, напразно се ослушва един миг, направи още една крачка и дулото на пушката му опря, в стената. Той стремително се завъртя, протегна пушката и като истински слепец затърси с нея противника си в пространството. Дулото щеше да допре Хенри, но той отскочи настрана и шумно закриволичи през арената.

По средата на падината Хенри замръзна на място. Шефът мина на една крачка от него и се бутна в отсрещната стена. С котешки стъпки той обиколи покрай стената, като непрекъснато мушкаше празния въздух с пушката. Тогава реши да пресече падината. След като я пресече така няколко пъти и неподвижното звънче не се обади да го напъти, шефът прибягна до много остроумен похват. Хвърли шапката си на земята, за да знае откъде е тръгнал, пресече дупката по много къса хорда, направи още една крачка покрай стената и се върна по нова по-дълга хорда. Когато стигна стената, той провери дали двете хорди са били успоредни, като се върна при шапката. Сега отмери три крачки от шапката си покрай стената и тръпна по трета борда.

Така продължи да изследва площта на арената крачка по крачка и Хенри разбра, че не може да избегне сблъскването. Той реши да не чака, докато шефът го открие, отново закриволичи, запрехвърля екналото звънче от ръка в ръка и неподвижно се закова на ново място.

Шефът повтори къртовското си изследване, но Хенри нямаше намерение да протака напрежението повече. Той дочака шефът да се насочи точно срещу него по последната хорда. Дочака вдигнатото на височината на гърдите дуло на пушката да се озове на пет-шест пръста от сърцето му. Тогава стремително извърши едновременно две неща. Наведе се под равнището на пушката и с гръмовит глас изкрещя:

– Огън!

Стреснат, шефът натисна спусъка и куршумът изсвири над главата на Хенри. Горе мъжете с власениците неудържимо закрещяха от възторг. Шефът смъкна превръзката от очите си и видя засмяното лице на

своя враг.

– Много добре! Господ си каза думата – обяви главатарят и заслиза на арената. – Незасегнатият е невинен. Сега остава да изпитаме другия.

– Мене ли? – почти изпищя шефът от изненада и ужас.

– Честито, шефе! – подигравателно се засмя Хенри. – Вие наистина се помъчихте да ми теглите куршума. Сега е мой ред. Дайте насам пушката.

Но шефът, забравил в разочарованието и яростта си, че пушката е била заредена само с един патрон, с ругатня насочи дулото срещу сърцето на Хенри и дръпна спуська. Ударникът изшпрака с металически звук.

– Много хубаво! – каза главатарят, взе му пушката и отново я зареди. – За поведението ти ще бъде доложено. Все пак трябва да минеш през изпитанието, но по всичко личи, че не постъпваш като божи избраник.

Както сразен бик, който търси начин да избяга от арената, се вглежда в амфитеатъра от безмилостни лица, така и шефът вдигна очи и видя само пушките на мъжете с власениците, тържествуващите лица на Леонсия и Франсис, любопитните погледи на собствените си жандарми и жадните за кръв лица на плантаторите, които не се различаваха от лица на зрителите на всеки бой с бикове.

Призрачна усмивка пробягна по устните на главатаря, когато подаде пушката на Хенри и започна да му връзва очите.

– Защо не го накарате да се обърне към стената, докато се приготвя? – грубо запита шефът и звънчето зазвънтя в треперещата му от раздрънение ръка.

– Защото е доказал, че е божи човек – гласеше отговорът. – Той издържа изпитанието. Следователно не е способен на вероломство. Сега ти трябва да устоиш на божието изпитание. Ако си искрен и честен, Змията не може да ти стори нищо лошо.

Такава е волята божия.

Шефът се оказа много по-похвален като ловец, отколкото като предмет на лова. Застанал срещу Хенри, той се мъчеше да не помръдва, но когато пушката се насочи към него, ръката му затрепери от нерви и звънчето зазвънтя. Пушката почти спря да се движи и само зловещо помръдваше по посока на звука. Напразни бяха усилията на шефа да се наложи на мускулите си и да накара звънчето да млъкне.

То продължаваше да звънти и обхванат от отчаяние, той го запрати настрана и се хвърли на земята. Но Хенри проследи шума от падането

на врага си, наведе пушката и натисна спусъка. Шефът изрева от остра болка, когато куршумът се заби в рамото му, изправи се на крака, изруга, строполи се пак на земята и остана да лежи и да ругае.

Двамата пак бяха отведени в пещерата, където, седнал, и с метиската в крака, Слепия раздаваше правосъдие.

– Този човек, който е ранен и който говори твърде много за закона на *tierra caliente*, сега ще се запознае със закона на Кордилерите. Испитанието на Змията и Птицата показва, че той е виновен. За неговия живот трябва да се плати откуп от десет хиляди долара в злато: иначе ще остане тука да сече дърва и да носи вода до края на дните, които господ ще му дари да диша на земята. Аз казах, но зная, че бог не ще му дари много дни да диша, ако откупът не бъде внесен.

Настъпи продължително мълчание, през време на което дори и Хенри, напълно способен да срази врага си в разгара на сражението, показа с външния си вид, че такава хладнокръвна закана за убийство го отвърщава.

– Законът е безмилостен – промълви Жестокия съдник и отново настъпи мълчание.

– Нека умре поради липса на откуп – обади се един от плантаторите. – Той доказа, че е вероломно куче. Нека умре с кучешка смърт.

– Какво ще кажеш ти? – тържествено попита Слепия съдник. – Какво ще кажеш, пеоне? Ти, който обичаш прекрасната жена, понесъл си толкова побои, преродил се едва днес и чиято кръв е наполовина мая? Трябва ли този човек да умре от кучешка смърт поради липса на откуп?

– Той е жесток човек – заговори пеонът. – Но сърцето ми е необикновено милостиво днес. Да имах десет хиляди в злато, сам щях да платя откупа. Да, о, свети и справедлив отче, а да имах и петдесет песо, бих платил дори дълга си на моя хасиендадо, който ти ми опрости.

Сляпото лице на стареца се преобрази от вътрешна светлина.

– Ти също говориш с божиите уста днес, възродени човече – одобри думите му той.

Обаче Франсис, който припряно драскаше нещо в чековата си книжка, подаде на метиската чек с неизсъхнало още на него мастило.

– Искам и аз да си кажа думата – рече той. – Нека този човек да не умира от кучешка смърт, каквато е заслужил, след като е доказал, че е вероломно псе.

Метиската прочете на глас съдържанието на чека.

– Няма нужда от обяснения – обърна се Слепия съдник към Франсис. – Аз съм разумно същество и не винаги съм живял в Кордилерите.

Получих търговско образование в Барселона. Познавам нийоркската банка „Кемикъл нешънъл“ и съм работил с нея чрез свои представители на времето си. Сумата е десет хиляди долара в злато. Човекът, който я написа, вече каза истината днес. Чекът е редовен. Нещо повече: сигурен съм, че той няма да спре изплащането му. Този човек, който плаща откуп за своя враг, е едно от трите: много добър човек, глупак или много богат човек. Кажете ми, о, човече, има ли зад всичко това прекрасна жена?

И Франсис, без да смее да погледне наляво или надясно, към Леонсия или към Хенри, заби очи право напред в лицето на Слепия разбойник и отговори, понеже чувствуваше, че трябва да даде този отговор:

– Да, о, Жестоки съднице, има прекрасна жена.

ГЛАВА XII

Точно на същото място, където мъжете с власениците им бяха вързали очите на идване, кавалкадата спря. Тя се състоеше от известен брой мъже с власеници, Леонсия, Хенри и Франсис, с вързани очи и качени на мулета; и пеона, с вързани очи и пеша. Хасиендадо, шефът, Торес и жандармите бяха минали оттука със също такава охрана половин час преди тях.

С разрешението на главатаря със строгото лице пленниците, които сега щяха да бъдат освободени, махнаха превръзките от очите си.

– Май вече съм бил тук – засмя се Хенри, като се огледа и позна мястото.

– Май че петролните кладенци все още горят – каза Франсис и посочи открилия се пред тях простор, половината от който бе забулен с черна димна завеса. – Пеоне, полюбувай се на делото си. За човек, който не притежава нищо, ти си най-големият прахосник, който съм виждал. Чувал съм, че пияни петролни крале са палили пурите си с хилядарки, но ти тука изгаряш по милион долара на минута.

– Аз не съм бедняк! – гордо се похвали пеонът с тайнствен вид.

– Преоблечен милионер! – пошегува се Хенри.

– Къде държиш влоговете си? – добави Леонсия. – Да не би в банката „Кемикъл нешънъл“?

Пеонът не разбра намеците, но схвана, че го подиграват, изпъчи се и потъна в гордо мълчание.

– Оттука можете да си вървите всеки по своя път – заговори суровият главатар. – Така е заповядал Справедливия. Вие, сеньори, ще слезете от мулетата и ще ги предадете на мен. Колкото за сеньоритата, тя може да задържи мулето като подарък от Справедливия, който никога не би си позволил да принуди някоя сеньорита да върви пеша. За двамата сеньори няма да представлява никаква трудност да ходят пеша. Справедливия особено препоръчва ходенето на богатия сеньор. Притежаването на богатства, каза той, води към твърде малко ходене пеша. Твърде малкото ходене води към затлъстяване, а затлъстяването не води към прекрасната жена. Това са мъдрите слова на Справедливия. Освен това той повтори съвета си пеонът да остане в планините. В планините той ще намери своята прекрасна жена, щом трябва да има жена; а най-умно ще е тази жена да е от собственото му племе. Жените на tierra caliente са

предназначени за мъжете от tierra caliente. Кордилерските жени са предопределени за кордилерските мъже. Господ не обича смесената кръв. Мулето е най-отвратителното животно под слънцето. Светът не е бил създаден за мелези, но човекът е измислил много нови неща. Смесването на чистите раси води към нечистота. Петролът и водата не се сливат в еднородна смес. Понеже всеки вид възпроизвежда себе си, не бива да се смесват видовете. Това са думите на Справедливия, които ви повтарям по негова заповед. И той нарочно ми заръча да добавя, че знае за какво говори, понеже и той е прегрешавал точно по същия начин.

Хенри и Франсис, потомци на англосаксонски род, и Леонсия, потомка на латиноамериканския род, изпитаха тревога и смущение, когато схванаха скрития смисъл в думите на Слепия разбойник. И Леонсия с изразителните си женски очи би казала на всеки от двамата обичани от нея мъже, че не е съгласна с това, стига да не бяха заедно; от друга страна пък, и Хенри, и Франсис биха изразили високо несъгласието си пред Леонсия, стига всеки от тях да беше насаме с нея. И въпреки всичко дълбоко в душата, подсъзнателно, те чувстваваха колко права бе мисълта на Слепия разбойник. И сърцето на всеки от тях се сви под гнетящото ги бреме на съзнатия грях.

Пращене и трополене в гъстаката отвлякоха мислите им в друга посока – на сцената се появи познатият им хасиендадо, съпроводен от още няколко души; те слизаха по склона на клисурата, яхнали отчаяно хлъзгащи се коне. Плантаторът поздравя дъщерята на Солано с дълбок поклон на истински идалго; поздравя, макар и с по-малко сърдечност, двамата мъже, които Енрико Солано бе взел под своето покровителство.

– Къде е благородният ви татко? – попита той Леонсия. – Имам за него добри новини. През тази седмица, след като ви видях за последен път, бях болен от треска и прикован на легло. Но чрез бързи пратеници, преплували с помощта на благоприятни ветрове през лагуната Чирики до Бокас дел Торо, аз се възползувах от правителственото радио – полицейският началник на Бокас дел Торо е мой приятел – и се свързах с президента на Панама, който е стар мой приятел – колко пъти съм го бил и колко пъти ме е бил той в момчешките ни дни, когато бяхме съученици и живеехме заедно в една стаичка в Колон! И получих отговор, че всичко е наред; че правосъдието е било подведено в съда на Сан Антонио от прекалено голямото, но въпреки това ценно усърдие на шефа на полицията; че всичко е простено, забравено и не подлежи на никакви други законни или политически мерки против цялото благородно семейство Солано и двамата им благородни приятели гринго...

Тука той ниско се поклони на Хенри и Франсис. В същия миг очите му зърнаха пеона, стаил се зад мулето на Леонсия, и заискриха от тържествуваща радост.

– Майко божия, не си ме забравила! – с жар промълви той, сетне се обърна към придружаващите го приятели: – Ето я тази безразсъдна и безсрамна гадина, която избяга, без да ми плати дълга си! Хванете го! Такъв бой ще му тегля, че цял месец, няма да стъпи на крака!

С тези думи плантаторът се озова зад мулето на Леонсия; но пеонът се мушна под муцуната на мулето и щеше да стигне прикритието на джунглите, ако един от другите хасиендадо не беше пришпорил коня си, пресякъл пътя му и го повалил на земята. Свикнали на такава работа, плантаторите мигновено вдигнаха клетника на крака, вързаха ръцете му на гърба и сложиха на врата му друго въже като оглавник.

Хенри и Франсис запротестираха в един глас.

– Сеньори – отговори им плантаторът, – моето уважение, почит и готовност да бъда на вашите услуги са толкова искрени, колкото и към благородното семейство Солано, под чието покровителство се намирате. Вашата безопасност и спокойствие са свещени за мен. Готов съм да дам живота си, за да ви запазя от всякакво зло. Аз съм на вашите заповеди. Моята хасиенда е на ваше разположение, както и всичко Друго, каквото притежавам. Обаче въпросът за този пеон е съвсем друго нещо. Той не е ваш. Той е *мой* пеон, *мой* дължник, който е избягал от *моята* хасиенда! Вярвам, че ще ме разберете и ще ми простите. Това е чисто и просто въпрос на собственост. Той е моя собственост.

Хенри и Франсис размениха озадачени и изпълнени с нерешителност погледи. Това беше законът на страната и те отлично го знаеха.

– Жестокия съдник опрости моя дълг; всички тука могат да ми бъдат свидетели – рече шепнешком пеонът.

– Това е вярно, Жестокото правосъдие опрости дълга му – потвърди Леонсия.

Плантаторът се усмихна и ниско се поклони.

– Обаче пеонът има договор с мен – възрази той. – Пък и кой е този Сляп съдник, та глупавите му закони да имат сила за моята плантация и да ме ограбват с двеста и петдесет песо, върху които имам пълно право?

– Той е прав, Леонсия – призна Хенри.

– Тогава аз ще се върна във високите Кордилери – заяви пеонът. – О, хора на Жестокия съдник, заведете ме обратно в Кордилерите!

Но суровият главатар поклати глава.

– Ние те освободихме. Нямахме други нареждания. Нямаме вече

никакви права върху теб. Можем само да се сбогуваме и да си тръгнем.

– Спрете! – възкликна Франсис, измъкна чековата си книжка и започна да пише. – Чакайте малко! Трябва да уредя сметката на този пеон. След това, преди да си тръгнете, искам да ви помоля за една услуга.

Той подаде чека на плантатора и каза:

– Писал съм десет песо повече за курсова разлика.

Плантаторът разгледа чека, прибра го в джоба си и сложи края на въжето, вързано около врата на нещастника, в ръката на Франсис.

– Сега пеонът е ваш – рече той.

Франсис погледна въжето и се изсмя.

– Гледай ти! Ето, че станах робовладелец! Роб, ти си мой, сега си моя собственост, разбираш ли?

– Да, сеньор – покорно промърмори пеонът. – Изглежда, че когато полудях за жената, заради която продадох свободата си, господ е отредил винаги след това да бъда собственост на някой друг. Жестокия съдник е прав. Това е божие наказание за това, че взех жена от друго племе.

– Ти си станал роб заради онова, което светът винаги е смятал за най-прекрасно, заради една жена – забеляза Франсис и разряза ремъците, с които бяха вързани ръцете на пеона. – И тъй, аз те подарявам на самия теб. – С тези думи той сложи оглавника в ръцете на пеона. – Занаят пред води сам себе си и не слагай туй въже в ничия ръка.

Докато ставаше всичко това, към кръга, образуван от хората, безшумно се присъедини изникнал отнякъде мършав старец. Той беше чистокръвен индианец от племето май, с ребра, които ясно изпъкваха под заприличалата на пергамент кожа. Само една кърпа около бедрата покриваше неговата голота. Несресаните му коси падаха на мръсносиви кичури по изпосталялото като на мъртвец скулесто лице. Мускулите висяха на хлабави снопчета по ръцете и краката му. Няколко самотни изпочупени зъба се виждаха между изсъхналите устни. Бузите образуваха огромни дупки под скулите. А очите, приличащи на черни мъниста и дълбоко хлътнали в очните кухни, горяха като на човек, измъчван от треска.

Той се провря през кръга като змиорка и прегърна пеона с костеливите си като на скелет ръце.

– Това е баща ми – гордо обясни пеонът. – Вижте го! Той е чистокръвен мая и знае тайните на племето.

Докато намерилите се баща и син си даваха безкрайни обяснения, Франсис се обърна към главатаря на мъжете с власеници с молба да намерят Енрико Солано и двамата му сина, които блуждаеха някъде в

планините, и да им кажат, че са свободни от всякакви преследвания на правосъдието и могат да се върнат вкъщи.

– Не са ли извършили някакво зло? – попита главатарят.

– Не, не са извършили нищо лошо – увери го Франсис.

– Добре тогава. Обещавам ви незабавно да ги намеря, защото знаем в каква посока са се залута ли, и да ги проводя към крайбрежието, при вас.

– А междувременно, докато ги чакате, каня ви да бъдете мои гости – любезно ги покани плантаторът. – В залива Хучитан, тъкмо пред хасиендата ми, е пуснала котва товарна шхуна, която отива в Сан Антонио. Мога да я задържа, докато благородният Енрико и синовете му слязат от Кордилерите.

– А Франсис, разбира се, ще плати за забавянето ѝ – подметна Хенри с язвителен тон, който не убягна от вниманието на Леонсия, обаче Франсис не го забеляза и весело възкликна:

– Разбира се, ще платя! Това доказва моето твърдение, че където и да си, чековата книжка може да свърши хубава работа.

За тяхна изненада, когато се разделиха с мъжете с власениците, пеонът и баща му тръгнаха подир Моргановците и през горящите петролни полета слязоха с тях в плантацията, където беше робувал пеонът. И бащата, и синът непрекъснато проявяваха преданост преди всичко към Франсис, а след това към Леонсия и Хенри. Тримата неведнъж забелязваха бащата и синът да се впускат в дълги и задълбочени разговори; а след пристигането на Енрико и синовете му, когато всички се запътиха към брега, за да се качат на чакащата ги шхуна, пеонът и родителят му от племето май тръгнаха заедно с тях. Франсис понечи да се сбогува с тях на брега, но пеонът заяви, че и те ще пътуват с шхуната.

– Казах ви, че съм бедняк – обясни пеонът, След като дръпна своите спасители настрана от дошлите да ги вземат моряци. – Това е вярно. Скритото съкровище на майте, което конкистадорите и свещениците на инквизицията никога не са успели да открият, е поверено на мен. Или, по-правилно казано, то е поверено на баща ми. Той е потомък по права линия на древния първожрец на майте. Той е последният първожрец. Ние двамата разсъждавахме много и дълго. И стигнахме до заключението, че смисълът на живота не е в богатството. Вие ме купихте за двеста и петдесет песо, но ме освободихте, върнахте ме на самия мен. Да подаря някому живота, е много повече от всички съкровища, на света. Така отсъдихме ние, баща ми и аз. А понеже за гринго и за испанците е прясно да се стремят към съкровища, ние ще ви заведем до

съкровището на майте, баща ми и аз, тъй като той знае пътя. А пътят към планините започва от Сан Антонио, а не от Хучитан.

– Знае ли баща ти къде е съкровището... точно къде е скрито? – попита Хенри и подхвърли полугласно на Франсис, че тъкмо това съкровище на майте го е накарало да изостави търсенето на заровеното от Морган злато на остров Телец и да се прехвърли на материка.

Пеонът поклати глава.

– Баща ми никога не е ходил там. То не го е интересувало, понеже никога не е ламтял за богатство. Татко, извади туй, дето е писано на нашия древен език, който ти единствен от всички живи май знаеш да четеш.

Старецът измъкна изпод набедрената си кърпа мръсна и много орфаната платнена торбичка. От нея той издърпа нещо, което приличаше на валмо от вързани на възли върви. Обаче вървите бяха пресукани сплитове от някаква влакнеста дървесна кора, толкова извехтели, че имаше опасност да се разтрошат, когато ги заопипва, а от допира и движението на пръстите му се вдигна лек гнил прах. Той замърмори полугласно молитви на древния език на майте, вдигна възлестото валмо и благоговейно му се поклонил, преди да оправи вървите.

– Писмото с възли, загубената писменост на майте – тихо пошепна Хенри. – Тука няма лъжа, стига дъртакът да не е забравил да чете.

Главите на всички се наведоха напред, когато старецът го подаде на Франсис. То наподобяваше груб пискюл, състоящ се от много тънки, дълги върви. Не само че възлите, и то разни видове възли, бяха вързани на различни разстояния един от друг, но и самите върви не бяха еднакви на дължина и дебелина. Старецът ги прекара през пръстите си и замърмори.

– Той чете! – тържествуващо възкликна пеонът. – Целият ни стар език се крие в тези възли, а той ги чете, както хората четат книга.

Франсис и Леонсия се наведоха по-близко, за да наблюдават стареца, косите им се допряха за кратък миг, те трепнаха, очите им се срещнаха и те трепнаха отново, когато се дръпнаха един от друг. Ала Хенри, който не откъсваше очи от индианеца, не забеляза нищо. За него не съществуваха нищо освен тайнствения пискюл.

– Какво ще кажеш, Франсис? – промърмори той. – Голяма работа! Голяма работа!

– Обаче Ню Йорк започва да ме зове – заколеба се Франсис. – О, не хората и развлеченията, а работата – побърза да добави той, понеже долови неизречения упрек и огорчение на Леонсия. – Не забравяйте, че

съм свързан с „Тампико Петролиъм“ и с борсата и ми става лошо само като си помисля колко милиони са вложени в тая работа.

– Глупости! – възкликна Хенри. – Съкровището на майте, дори да е само една десета от онова, което разправят за размерите му, като го поделим между Енрико, теб и мен, всеки от нас ще стане по-богат, отколкото си ти сега.

Франсис все още не можеше да се реши и докато Енрико многословно го уверяваше в съществуването на съкровището, Леонсия успя да му пошепне на ухото:

– Толкова скоро ли се отегчихте от... търсенето на съкровища?

Той я погледна проникателно в очите, сетне погледна годежния ѝ пръстен и също така тихо отговори:

– Как мога да остана още в тази страна, щом толкова ви обичам, а вие обичате Хенри?

За първи път той ѝ призна открито своята любов и Леонсия трепна от внезапен порив на радост, а веднага след това от не по-малко внезапен порив на срам, че тя, една жена, която винаги е смятала себе си за почтена, може да люби едновременно двама мъже. Тя погледна Хенри, сякаш за да провери сърцето си, и сърцето ѝ отговори „да“. Любеше Хенри толкова искрено, колкото и Франсис, и те като че ли я привличаха еднакво с това, в което си приличаха, и различно с това, по което се различаваха.

– Боя се, че ще трябва да намеря „Анхелика“, най-вероятно в Бокас дел Торо, и да замина – каза Франсис на Хенри. – Ти и Енрико можете да намерите съкровището и да си го разделите наполовина.

Но пеонът го чу, заговори бързо с баща си и след това се обърна към Хенри.

– Чуваш ли какво казва той, Франсис? – рече Хенри и видиша свещения пискуол. – Трябва да дойдеш с нас. Чувствувал се задължен към теб заради сина си. Дава съкровището не на нас, а на теб. И ако ти не дойдеш, нямамо да прочете нито едно възелче от писмото.

Но да промени решението си, всъщност го накара Леонсия, защото тя го изгледа с мълчалива тъжна молба, в която сякаш се четеше: „Моля ви се, заради мене!“

ГЛАВА XIII

Подир една седмица, в един и същи ден, три експедиции потеглиха от Сан Антонио към Кордилерите. Първата, на мулета, се състоеше от Хенри, Франсис, пеона и престарелия му родител и няколко пеони от плантацията на Солано, повели всеки по едно муле, натоварено с храна и снаряжение. Старият Енрико Солано в последния момент не можа да тръгне с тях поради откриване на стара рана, получена в една от революциите през младостта му.

Кавалкадата се насочи нагоре по главната улица на Сан Антонио, край затвора, чиято стена бе хвърлена във въздуха от Франсис и която едва сега, със закъснение, поправяха затворниците на шефа. Задалият се надолу по улицата Торес, току-що мушна в джоба последната телеграма от Ригън, с изненада загледа двамата Моргановци и придружаващите ги.

– Накъде, сеньори? – провикна се той.

Съвсем непринудено, сякаш го бяха репетирали, Франсис посочи небето, Хенри направо долу в земята, пеонът надясно, а баща му наляво. Ругатнята, изтръгнала се от Торес при тая неучтивост, накара всички да избухнат в смях, към който се присъединиха дори и пеоните мулетари.

Същата сутрин, в часа за сиеста, когато целият град спеше, Торес преживя още една изненада. Този път той видя Леонсия и най-малкия й брат Рикардо, яхнали мулета и повели трето, явно натоварено с всичко необходимо за стануване.

Третата експедиция беше на самия Торес и не бе нито по-многобройна, нито по-малобройна от експедицията на Леонсия, понеже се състоеше единствено от него и някой си Хосе Манчено, известен по тия места убиец, когото Торес по някакви лични съображения бе отървал от лешоядите на Сан Хуан. Обаче в плановите на Торес, свързани с тази експедиция, се криеше много повече, отколкото можеше да се предположи. Немного високо по склоновете на Кордилерите обитаваше странното племе кару. Основано поначало от избягали роби, африкански негри и роби кариби от Москитовия бряг, това племе на бегълци се увековечи с поколение от жени, отвлечени от tierra caliente, и избягали като тях робини. Разположена между маите по планинските склонове и градовете по крайбрежието, тази единствена по рода си колония беше успяла да остане полунезависима. Попълнили редиците си в по-късни дни с

избягали затворници испанци, кару бяха станали вече такава смесица от раси и племена с толкова лошо име в слава, че ако управляващите тогава сили на Колумбия¹⁷ не бяха твърде много заети със собствените си политически интриги, щяха да изпратят войски, за да унищожат това огнище на порока. Та в това огнище на порока, всред племето кару, беше се родил Хосе Манчено – син ма испанец убиец и метиска убийца. И към това огнище на порока Хосе Манчено водеше Торес, за да могат да бъдат изпълнени нарежданията на Томас Ригън от Уол Стрийт.

– Голям късмет, че го намерихме – каза Франсис на Хенри за последния жрец на маите, който яздеше пред тях.

– Доста е грохнал – кимна Хенри. – Виж го! Старецът пътуваше на чело, често водеше свещения пискюл и с шепнене и мърморене го опипваше.

– Да се надяваме, че старият джентълмен няма съвсем да го изхаби! – от все сърце пожела Хенри. – Какво му пречи да прочете веднъж указанията и да ги запомни за малко, вместо да ги мачка!

Те излязоха от гората на едно открито място, където джунглата сякаш е била някога изсечена и отблъсната назад от човека. В дъното на гледката, ширнала се пред тях от поляната, високо в огряното от слънце небе се издигаше планината, наричана Бланко Ровало. Старият индианец спря мулето си, прекара пръсти през няколко върви в пискюла, почочи планината и заговори на завален испански:

– То казва: в стъпките на бога чакай да блеснат очите на Чиа.

Той показа точно от кои възелчета на точно коя връв бе почерпил тези сведения.

– Къде са стъпките на бога, старче? – попита Хенри и огледа недокоснатата от човешки крак трева наоколо.

Но старецът подкара мулето си, заблъска с босите си пети по ребрата му, бързо пресече поляната и изчезна отвъд в джунглата.

– Прилича ми на някоя хрътка, надушила следа, а и следата май започва да става съвсем прясна – забеляза Франсис.

Половин миля по-нататък, където джунглите преминаха в стръмно издигащи се тревисти склонове, старецът препусна мулето си в галоп и тъй продължи, докато не стигна една естествена вдлъбнатина в терена. Три или повече фута дълбока, с площ, достатъчна, за да се разположат на нея удобно дванадесетина души, по форма тя поразително напомняше следа от някакъв исполински човешки крак.

17. До 1903 г. територията на Панама е принадлежала на Колумбия. Б. пр.

– Стъпката на бога – тържествено провъзгласи старият жрец, слезе от мулето си и се захлупи по очи да се моли. – В стъпката на бога трябва да чакаме, докато блеснат очите на Чиа – така казват свещените възли.

– Чудесно място за похапване! – рече Хенри и погледна падината. – Докато чакаме да станат разни магии и чудесии, нищо не ни пречи да помислим за стомасите си.

– Стига Чиа да няма нищо против – засмя се Франсис.

Но Чиа нямаше нищо против, поне старият жрец не можа да намери писано против това в своите възли.

Докато едни спъваха мулетата на самия край на гората, други донесоха вода от близкото поточе в накладоха огън в стъпката. Старецът мая като че не виждаше и не чуваше нищо наоколо си и само мърмореше безконечни молитви и непрекъснато прекарваше пръсти по възлите.

– Дано не се побърка – каза Франсис.

– Още първия ден, когато го срещнахме в Хучитан, ми се стори, че има нещо смахнато в погледа му – съгласи се Хенри. – Но то не беше нищо в сравнение с очите му сега.

В този миг проговори пеонът, който не можеше да разбере нито дума на английски, но беше доловил за какво става въпрос.

– Голямо светотатство и много опасно е да посягаш върху древните светини на маите. То води към смърт. Баща ми го знае. Мнозина са умрели. Смъртта идва неочаквано и е ужасна. Така са умирали дори и жреци на маите. Така е умрял бащата на баща ми. И той се влюбил в жена от tierra caliente. И от любов към нея, срещу злато, продал тайната на маите и по написаното с възли повел хора от tierra caliente към съкровището. Той умрял. Те всички умрели. Сега, след като остаря, баща ми не обича жените от tierra caliente. Обичал ги е прекалено много на младини и това е негов грях. И знае колко е опасно да ви води при съкровището. Много мъже са го търсили през вековете. От тези, които го намерили, никой не се върнал. Разправят, че дори и някои конкистадори и пиратите на англичанина Морган стигнали до скривалището и го украсили с костите си.

– А когато баща ти умре – попита Франсис, – като негов син ще станеш ли първожрец на маите?

– Не, сеньор – поклати глава пеонът. – Аз съм само наполовина мая. Не мога да чета по възлите. Баща ми не ме е научил, защото не съм чистокръвен мая.

– Ами ако той умре ей сега, има ли друг мая, който ще може да разчете възлите?

– Не, сеньор. Баща ми е последният жив човек, който знае този древен език.

Но разговорът им бе прекъснат от Леонсия и Рикардо, които бяха спънали мулетата си при другите и сега плахо ги гледаха от ръба на вдлъбнатината. Лицата на Хенри и Франсис светнаха от радост при вида на Леонсия, обаче от устата им се откъснаха упреци и неодобрение. Те настояваха девојката и Рикардо да се върнат.

– Но вие не можете да ме отпратите обратно, преди да ми дадете нещо да ям – не отстъпи девојката и с чисто женско коварство леко се спусна във вдлъбнатината, за да продължи спора от по-близка и по-задушерна позиция.

Стреснат от гласовете им, старият мая се отърси от молитвения транс и с гняв забеляза присъствието на Леонсия. Със същия гняв той се нахвърли отгоре ѝ с поток от закани, като изпъстряше тук-там езика на майте с отделни испански думи и фрази.

– Той казва, че жените носят нещастие – преведе пеонът, щом баща му позамлъкна. – Той казва, че жените сеят раздори между мъжете, карат ги да вадят ножове, водят ги към внезапна смърт. Те предизвикат беда и божия гняв. Техните пътища не са пътищата на бога и те водят мъжете към гибел. Той казва, че жените са вечният враг на бога и мъжа и не позволяват на мъжа да общува с бога. Той казва, че жените винаги са заглушавали стъпките на бога и пречили на мъжете да вървят по божия път към бога. Той казва, че тази жена трябва да се върне.

Със замени очи Франсис подсвирна от възхищение пред тези изобличения, а Хенри добави:

– Ще бъдете ли добричка, Леонсия? Виждате какво мисли за вашия пол един мая. Тука не е място за вас. За вас е Калифорния. Там жените имат право на глас.

– Бедата е там, че старецът все още не може да забрави жената, която му е причинила толкова мъка в разцвета на младостта – забеляза Франсис. Той се обърна към пеона: – Кажете на баща си да провери възлите и да види дали в тях пише, че на жените се забранява да вървят по стъпките божи.

Напразно опипваше престарелият първожрец священото писмо. В него нямаше ни най-малко повеля или възражение против жената.

– Той бърка собствените си преживелици с преданията – победоносно се усмихна Франсис. – Тъй че, струва ми се, всичко е горе-долу наред, Леонсия, и вие можете да останете да си похапнете. Кафето е готово. После...

Обаче „после“ дойде преждевременно. Едва бяха седнали на земята и започнали да ядат, когато един изстрел отнесе шапката на Франсис, който се бе надигнал, за да подаде на Леонсия тортиля¹⁸.

– И таз хубава! – рече той и седна. – И това ако не е изненада! Хенри, я надзърни и виж кой се опита да ми тегли куршума.

В следния миг всички освен бащата на пеона надничаха през ръба на божията стъпка. Те видяха от всички страни към тях да пълзи сбирщина от хора, които сякаш не принадлежаха към никаква определена раса, а представляваха смесица от всички раси. Сякаш всички племена на целия човешки род бяха ваяли техните черти и придавали различни отгънъци на кожата им.

– Никога още не съм виждал по-красива сган – забеляза Франсис.

– Това са кару – с уплашен вид промърмори пеонът.

– И кои, по дя... – започна Франсис, но веднага се поправи: – И кои, за бога, са тези кару?

– Те са рожби на пъкъла – отговори пеонът. – По-свирепи от испанците и по-страшни от маите. Нито се женят, нито омъжват, нито пък имат жрец. Те са изчадия на самия дявол и са същински дяволи във всичко, дори и по-лоши.

В този миг старият жрец се изправи, заплашително посочи Леонсия с пръст и провъзгласи, че тя е причина за тази нова беда. Един куршум одраска рамото му и го накара да се завърти.

– Дръпни го долу! – изкрещя Хенри на Франсис. – Той е единственият човек, който знае езика на възлите, а очите на Чиа, каквото и да представляват те, още не са блеснали.

Франсис се подчини, протегна ръка към краката на стареца, дръпва го и той се стовари като разглобен скелет.

Хенри изпразни пушката си и веднага получи в отговор цял залп. Рикардо, Франсис и пеонът тозчас се присъединиха към Хенри. А старецът, който все още опипваше своите възли, втренчи поглед над отсрещния ръб на божията стъпка към скалистия склон отвъд.

– Спрете! – закрещя Франсис в напразен опит да надвика стрелбата.

Наложи се да допълзи до всеки един и насила да ги кара да прекратят огъня. И на всеки поотделно трябваше да обяснява, че всичките им бойни припаси са при мулетата и че трябва да пестят малкото патрони, които имат още в пушките и патрондашите си.

– И гледайте да не ви улучат – предупреди Хенри. – Те стрелят със

18. *Тортиля* (исп.) – царевична питка. Б. пр.

стари мускети и аркебузи, които пробиват дупки колкото счупени чинии.

След един час бе изстрелян и сетният патрон, с изключение на няколкото в автоматичния пистолет на Франсис, и падината отговаряше с мълчание на безредната стрелба на кару. Хосе Манчено пръв се сети какво е станало. Той пропъзля предпазливо до ръба на вдлъбнатината, за да се увери, че е прав, и даде знак на другите кару да дойдат, понеже обсадените са изчерпали бойните си припаси.

– Чудесно ви хванахме, сеньори! – тържествуващо подхвърли той на защитниците в падината и от всички страни на ръба гръмна кикотът на кару. Но промяната в положението, която настъпи в следващия миг, ги изненада като внезапна промяна на сцените в някоя пантомима. С диви крясъци на ужас кару се обърнаха в бягство. Объркването и страхът им бяха толкова големи, че много от тях захвърлиха своите мускети и мачете.

– Все пак аз ще ти тегля куршума, сеньор лешояд – любезно обеща Франсис на Манчено и в същото време насочи срещу него пистолета си.

Той се прицели в бягащия Манчено, но промени решението си и не дръпна спусъка.

– Останали са ми три куршума – обясни той на Хенри с тон на извинение. – А в тази страна човек никога не знае кога най-много ще му дотрябват три куршума, „за мен това е проверено и несъмнено, несъмнено“.

– Вижте! – извика пеонът и им посочи баща си и далечния планински склон. – Ето кое ги накара да избягат. Те знаят колко опасни са свещените тайни на маите.

Старият жрец прехвърляше възлите на пискюла в унес, който почти не се отличаваше от транс, и втрещено гледаше далечния склон, където близо една до друга припламваха две ярки светлинки.

– Всеки би могъл да го направи с две огледалца в ръцете – забеляза Хенри.

– Това са очите на Чиа – повтори пеонът. – Нали чухте баща ми да казва, че така пише във възлите. „*Чакай в стълките на бога да блеснат очите на Чиа.*“

Старецът се изправи на крака и в изстъпление изкрещя:

– За да намерим съкровището, трябва да намерим очите!

– Добре, дърто – успокои го Хенри и с малкия си пътен компас засече посоката, в която се намираха очите.

– Той има компас в главата си – каза Хенри след един час за стария

жрец, който яздеше с мулето си начело. – Аз го проверявам по компаса, но колкото и да се отбива настрана поради естествените препятствия, старецът се връща към същата посока, сякаш самият той е магнитна стрелка.

Още щом напуснаха божията стъпка, светлинките се изгубиха от погледа им. Изглежда, пресечената местност позволяваше да се видят единствено от това място. А местността беше пресечена, осеяна с урви и канари, изпъстрена с горички и пространства, покрити с пясък и вулканична пепел.

Най-после пътят стана невъзможен за яздене и те оставиха Рикардо да се грижи за мулетата и мулетарите и да построи стан. Останалите продължиха напред и се закатериха по обраслата с джунгла стръмнина, която им препречваше пътя, като се хващаха и повдигаха един друг от корен на корен. Старият жрец все още водеше и като че беше забравил за присъствието на Леонсия.

Изведнъж, половин миля по-нататък, той спря и се дръпна назад като ухапан от усойница. Франсис беше се изсмял и през пущинака до тях бе долетяло разногласно, присмехулно ехо. Последният жрец на майте бързо заопипва възлите, избра една от вървите, прехвърли два пъти възлите ѝ и рече:

– „Когато бог се смее, пази се!“ – така казват възлите.

Минаха цели петнадесет минути, докато Хенри и Франсис успяха с многократни провиквания поне отчасти да го убедят, че това е ехо.

Подир още половин час те излязоха, на редица стръмни, заоблени дюни. Старецът пак се дръпна назад. От пясъка, по който крачеха, се вдигаше пронизителен шум. Щом спираха на място, настъпваше тишина. Достатъчно беше да направят една крачка, и пясъкът около тях започваше да ечи.

– „Когато бог се смее, пази се!“ – предупреди старият мая.

Той начерта с пръст кръг в пясъка, който крещеше от допира му, падна на колене в кръга и коленете му докоснаха пясъка, от него се вдигнаха писъци и тръбни звуци. Пеонът се присъедини към баща си в тътнещия кръг, в който старецът чертаеше крещящи кабалистични фигури и знаци.

Леонсия се уплаши и притисна до Хенри и Франсис. Дори и Франсис се смути.

– Ехото си беше ехо – рече той. – Но това тук не е ехо. Не го разбирам. Откровено казано, започват вече да ме хващат дяволите.

– Глупости! – отвърна Хенри, размърда пясъка с крак и той отново

закрещя. – Това е пеещ пясък. На остров Кауай, в Хавай, съм минавал по такъв пеещ пясък – чудесно място за туристи, уверявам ви. Само че този тука е много по-хубав, много по-гласовит. Учените са измислили двайсетина велемъдри теории, с които обясняват това явление. Чувал съм, че имало няколко такива места по света. Не ни остава нищо друго, освен да проверим посоката по компаса и точно по нея да пресечем пясъка. Такива пясъци крещят, но доколкото зная, никога още не са хапали.

Обаче нищо не можеше да накара последния жрец да напусне своя кръг, при все че те успяха да прекъснат молитвите му, колкото да избълва поток от яростни възражения на езика на маите.

– Той казва – преведе синът му, – че дори и пясъците викат против нас, толкова голямо е замисленото от нас светотатство. Той нямало да се приближи повече до страшното убежище на Чия. И аз също. Баща му умрял там, това го знаят всички май. Той казва, че не иска да умре там. Казва, че не е още толкова стар, та да умре.

– Нещастният осемдесетгодишник! – изсмя се Франсис и се стресна от призрачния подигравателен смях на ехото, подхванат от всички страни от кресливите пясъчни дюни. – Бил много млад, за да умре! Какво ще кажете вие, Леонсия? Не сте ли и вие още твърде млада, за да умрете?

– Кажи! – усмихна се тя в отговор, леко раздвижи крака си и изтръгна от пясъка укорителен стон. – Напротив, твърде стара съм, за да умра само поради това, че скалите връщат ехото на смеха ни, а дюните кряскаат срещу нас. Хайде да вървим нататък. Много близо сме до тези светлинки. Нека старецът ни чака в своя кръг, докато се върнем.

Тя бутна настрана ръцете им и закричи напред; щом Хенри и Франсис тръгнаха подире ѝ, всичките дюни неразбрано замърмориха, а една, която беше по-близо до тях и по чийто склон се сипеше пясък, зарева и загърмя. За тяхно щастие, както скоро щяха да разберат, Франсис беше взел тънко и здраво въже, когато бе оставил мулетата.

След като прекосиха пясъците, натъкнаха се на друго екливо място. Те откриха, че като се обадят, могат да чуят вика си повторен ясно от шест до осем пъти.

– Дяволска работа – каза Хенри. – Нищо чудно, че туземците гледат да не се мяркат по такива места.

– Не беше ли Марк Твен, дето писа за човек, който правил сбирка от екове? – попита Франсис.

– Не съм чувал такова нещо. Но маите тука положително са си направили чудесна сбирка от екове. Умно са избрали място за скривалище.

Без съмнение то е било винаги свещено, преди още да дойдат испанците. Старите жреци са знаели природните причини за тези тайнствени явления, но са карали простолюдието да вярва, че това са големи свърхестествени тайни.

Няколко минути след това те излязоха на открито равно място близо до издигаща се на стъпала, напукана скала и вместо да вървят един подир друг, както досега, тръгнаха в една редица. Отгоре почвата беше покрита с твърда, трошлива кора, толкова спечена и суха, та човек не би могъл да си представи, че не е спечена и суха и отдолу. Обзета от възбуда в желанието си да прояви еднаква благосклонност към двамата мъже, Леонсия ги хвана за ръка и затича напред. Но не бяха направили и петшест крачки, когато се случи бедата. Хенри и Франсис едновременно хлътнаха през кората и затънаха до бедрата си, а само една секунда подир това хлътна и затъна почти толкова дълбоко и Леонсия.

– Дяволска работа! – промърмори Хенри. – И това ако не е свърталище на самия дявол!

И близките скали зашепнаха от всички страни тези полугласно изречени думи, засъскаха и ги заповтаряха безкрай.

В първия миг те не можаха напълно да преценят опасността. Едва когато след напразни усилия да се измъкнат затънаха до кръста и видяха, че продължават да затъват, двамата мъже схванаха колко сериозно е положението им. Леонсия все още се смееше на премеждието, понеже го виждаше само като забавно приключение.

– Плаващи пясъци! – уплашено възкликна Франсис.

– Плаващи пясъци! – уплашено му отвърна цялата околност и продължи да отвръща със заглъхващ призрачен шепот, да го повтаря и с радостна възбуда да носи новината все по-нататък.

– Вдлъбнатината е пълна с плаващи пясъци – потвърди Хенри.

– Може старчето да е било право, като си остана там, на пеещите пясъци – подхвърли Франсис.

Призрачният шепот отново се разрасна и дълго не заглъхна.

По това време те вече бяха потънали до гърдите и продължаваха все тъй бавно и сигурно да затъват.

– Е, все някой трябва да се измъкне жив от тази беда – забеляза Хенри.

И без да промълвят дори една дума повече, двамата мъже започнаха да вдигат Леонсия, макар че от усилието и тежестта на тялото ѝ те затъваха по-бързо надолу. Когато девойката се отскубна и стъпи свободно върху рамената на двамата мъже, които обичаше, Франсис каза, а

околните скали подигравателно повториха:

– Сега, Леонсия, ние ще ви хвърлим оттука. Като кажа „Три!“, скачайте. И леко се проснете с цял ръст на кората. Малко ще се хлъзнете. Но не спирайте. Продължавайте да се хлъзгате. Изпълзете на твърда почва по ръце и крака. И каквото и да правите, не се изправяйте, докато не стигнете твърдата почва... Готово, Хенри?

Двамата заедно, макар това и да ускоряваше собственото им затъване, я залюляха във въздуха и на третия път, когато Франсис извика „Три!“, я хвърлиха към брега.

Леонсия най-точно изпълни нарежданията им и по ръце и крака стигна сигурния скалист бряг.

– Хвърлете сега въжето! – извика им тя.

Но по това време Франсис беше затънал твърде дълбоко, за да може да свали намотаното през рамо въже. Хенри направи това вместо него и макар и да затъна от напъна колкото и Франсис, успя да метне единия край на въжето на Леонсия.

Първо тя го опъна. После върза въжето около камък, голям колкото автомобил, и каза на Хенри да се притегли. Но и това не помогна. Напънът или придърпването като че ли само спомагаха да затъва още по-надълбоко. Плаващият пясък го всмукваше и стигаше вече до над раменете му, когато Леонсия се провикна и предизвика с вика си цял хаос от екове:

– Чакайте! Спрете да дърпате! Хрумна ми нещо! Отпуснете цялото въже! Оставете само колкото да се вържете под мишниците!

След миг, повлякла подире си свободния край на въжето, тя се закатери по скалата. Четиридесет фута по-нагоре, където едно възлесто нискорасло дърво бе пуснало корени в пукнатините, девойката спря. Тя прекара въжето през дървото като през макара, издърпа го и го върза около голям камък, който тежеше няколкостотин фунта.

– Бива си го това момиче! – с възхищение каза Франсис на Хенри.

Двамата мъже бяха разбрали плана ѝ – успехът зависеше само от това, дали ще може да отмести камъка и да го катурне от издатината. Минаха пет скъпоценни минути, докато Леонсия успя да намери сух клон, достатъчно як, за да ѝ послужи като лост. Тя подхвана камъка изотзад и напрегнато, но без да губи самообладание, го забута, а в това време двамата обичани от нея мъже продължаваха да затъват; най-сетне тя сполучи да катурне камъка от ръба.

С падането му въжето се опъна и дръпна Хенри толкова рязко, че от внезапно стегнатите му гърди неволно се изтръгна стон. Хенри бавно

се измъкваше от пясъка, който не искаше да го пусне и с високи жвакащи звуци затваряше бездните си под него. Но когато Хенри изскочи на повърхността, камъкът толкова натежа, че той се стрелна през покритата с кора ивица и се озова точно под служещото за макара дърво в същия миг, когато камъкът тупна до самия него.

Когато хвърлиха края на въжето на Франсис, над плаващия пясък се виждаха само главата, ръцете и крайчецът на рамената му. А когато и той застана до тях на *tierra firma*¹⁹ и се закани с юмрук на пясъка, който насмалко не му взе живота. Леонсия и Хенри се присъединиха към присмеха му. И милиарди духове им отвърнаха с присмех, и целият въздух около тях зашепна от невидими совалки, които тъчеха злобни подигравки.

19. *Tierra firma* (лат.) – твърда почва, Б. пр.

ГЛАВА XIV

– Не може да сме на милион мили от мястото – рече Хенри, когато тримата спряха в подножието на висока стръмна канара. – Ако е още по-нататък, тогава пътят води право през канарата и понеже не можем да се покатерим на нея, а за да я заобиколим, ако съдим по размерите ѝ, трябва да изменим много мили, би трябвало източникът на тия светлинки да е точно тука.

– Ами не може ли да е бил човек с огледалца? – предположи Леонсия.

– Най-вероятно е някакво природно явление – отговори Франсис. – Аз станах решителен поддръжник на природните явления след тия пеещи пясъци.

Леонсия, която случайно плъзна погледа си по-нататък по канарата, изведнъж се стъписа и извика:

– Вижте!

Очите им проследиха нейните и се заковаха на същата точка. Това, което видяха, не беше припламване, а непрекъснат поток от бяла, светлина, която блестеше и жареше като слънцето. Дватама мъже се закатириха към основите на канарата и по гъстата растителност заключиха, че тука от много години не е стъпвал човешки крак. Запъхтени от усилията, те излязоха от гъстаката на открито място, където скорошно срутване бе турило край на всякакъв растителен живот.

Леонсия плесна с ръце. Нямаше нужда нищо да посочва. Тридесет фута по-нагоре, на отвесната страна на канарата, имаше две огромни очи. И двете бяха широки по цял разтег и повърхността им беше покрита с някакво бяло, пречупващо светлината вещество.

– Очите на Чиа! – възкликна девойката!

Хенри се почеса по врата, изненадан от някакъв спомен.

– Аз съм почти сигурен, че мога да ви кажа от какво са направени – заговори той. – Никога още не съм го виждал, но съм чувал тукашни кореняци да говорят за това нещо. То е стар фокус на маите. Франсис, залагам моя дял от съкровището срещу продупчено десетаче, че мога да ти кажа какво е туй, дето отразява светлината.

– Дадено! – възкликна Франсис. – Човек трябва да е глупак, за да не приеме такъв облог, дори ако става дума за таблицата за умножение. Вероятност да спечелиш милиони долари, а пък ако загубиш, ще е само

едно негодно десетаче! Бих се обзаложил дори, че две по две прави пет, с надеждата, че по някакво чудо може да изляза прав. Казвай! Какво е то? Приемам облога.

– Миди – усмихна се Хенри. – Черупки, от миди или по-правилно от бисерни миди. Това е седеф, майсторски подреден и споен в мозайка, която дава непрекъсната отразяваща площ. Сега трябва да докажеш, че не съм прав. Хайде, качи се и виж!

Под очите, на протежение от двадесетина фута надолу, имаше странна триъгълна издатина. Тя беше нещо като израстък на канарата. Върхът ѝ стигаше на една крачка от разстоянието между двете очи. Грапавините на повърхността и котешката пъргавина на Франсис му помогнаха да се изкачи до началото на издатината. Оттам, по самия ѝ ръб, пътят стана по-лесен. Обаче едно падане от двадесет и пет фута височина и счупена ръка или крак на такова безлюдно място не предполагаше особено приятни изгледи и затова, карайки очите на Хенри, неволно да заблестят, Леонсия извика:

– Ах, моля ви се, внимавайте, Франсис!

Стъпил на върха на триъгълника, Франсис загледа ту едното, ту другото око. Сетне измъкна ловджийския си нож и зачовърка дясното.

– Да беше тука, почтеният старец щеше да припадне от такова светотатство – забеляза Хенри.

– Печелиш продупченото десетаче – викна Франсис и в същото време пусна в протегнатата ръка на Хенри изчопленото парченце.

Това наистина беше седеф, гладка плочка, изрязана с определената цел, слепена с много други плочки, да образува окото.

– Няма дим без огън – реши Хенри. – Маите не са избирали току-тъй това затънтено място, за да сложат на скалата очите на Чиа.

– Май че сгрешихме, като оставихме почтения старец и свещените му възли – каза Франсис. – Възлите щяха да ни разтълкуват всичко и да кажат какво да правим по-нататък.

– Където има очи, би трябвало да има и нос – обади се Леонсия.

– И има! – възкликна Франсис. – Боже мой! Че това, на което току-що се катерих, беше носът. Ние сме много близо и не можем да го видим в перспектива. От стотина крачки това сигурно изглежда като исполинско лице.

Леонсия пристъпи напред със сериозен вид и ритна купчина полуизгнили листа и съчки, явно струпани от тропическите бури.

– Тогава устата би трябвало да бъде, където си ѝ е мястото, ей тука, под носа – рече тя.

За миг Хенри и Франсис разритаха сметта и откриха отвор, твърде малък, за да може да се промъкне в него човек. По всичко личеше, че срутването беше отчасти задръстило входа. Франсис бутна настрана няколко камъка и така можа да мушне главата и раменете си в дупката и да се поогледа със запалена клечка кибрит.

– Пазете се от змии – предупреди го Леонсия.

Франсис изсумтя в знак на благодарност и събщи:

– Това не е естествена пещера. Всичко е изсечено в скалата, и то добре, доколкото разбирам от тия работи. – Една, полугласна ругатня ги осведоми, че догорялата клечка е попарила пръстите му. След това те го чуха да възкликва с изумление в гласа: – Няма нужда от никакъв кибрит! Тука си има специална осветителна система. ... някъде отгоре... направо казано, скрито осветление, макар че е дневна светлина. Бива, си ги, тия стари май! Няма да се изненадам, ако намерим и асансьор, топла и студена вода, парно отопление и портиер... Е, довиждане.

Тялото и краката му изчезнаха, а след това от дупката се чу гласът му:

– Хайде елате! Пещерата е чудесна!

– Не се ли радвате сега, че ме оставихте да дойда с вас? – натякна им Леонсия, когато се присъедини, към двамата мъже върху равния под на изсеченото в скалата помещение; очите им бързо свикваха с тайнствено процеждащата се сива, дневна светлина и те виждаха всичко изненадващо ясно. – Първо ви намерих очите, а след това устата.

Ако не бях с вас, най-вероятно сега щяхте да бъдете на половин мила оттука, щяхте да заобикаляте канарата и да се отдалечавате все повече и повече с всяка крачка.

– Но тука е празно, сякаш пометено – забеляза тя след малко.

– Естествено – каза Хенри. – Това е само предверието. Майте нямаше така глупаво да скрият съкровището, а което толкова са ламтели конкистадорите. Готов съм веднага да се обзаложа, че сме горе-долу толкова далече от самото съкровище, колкото и ако бяхме не тук, а в Сан Антонио.

Проходът, дванадесет или петнадесет фута широк и кой знае колко висок, ги отведе, според Хенри, четиридесет крачки напред. После изведнъж се стесни, изви под прав ъгъл надясно, пак под прав ъгъл наляво и ги изведе в друго просторно помещение.

Тайнствено процеждащата се дневна светлина все още им осветяваше пътя, но Франсис, който вървеше начело, спря тъй неочаквано, че Леонсия и Хенри, които вървяха отзад, се блъснаха в него. Те застанаха,

един до друг – Леонсия в средата, Хенри отляво – и се вторачиха в дълга двойна редица хора, отдавна умрели, но непревърнали се в прах.

– Като египтяните, маите са умеели да балсамират човешки тела и да ги превръщат в мумии – промълви Хенри, несъзнателно снишил гласа си до шепот в присъствието на толкова непогребани мъртъвци, които стояха изправени и загледани право пред себе си, като да бяха още живи.

Всички бяха облечени като европейци и лицата на всички бяха безстрастни като на европейци. Те носеха, както ги бяха носили приживе, изгнилите от столетията, одеяния на конкистадори и английски пирати. Двама от тях, с вдигнати забрадници, бяха оковани в ръждясала броня. Те бяха запасани с мечове и саби или ги държаха в съсухрените си ръце, в поясите им бяха затыкнати огромни кремъклии пищеви старинен образец.

Старият мая беше прав – прошепна Франсис. – Те са украсили скривалището с простосмъртните нарушители на тайната... Я! И този ако не е чистокръвен ибериец! Хващам се на бас, че е дрънкар на китара, както и праотците му преди него.

– Този пък е девънширеец, не съм виждал по-типичен от него – отговори шепнешком Хенри. – Залагам продупчено десетаче срещу жълтица, че е убил кошута в кралските ловища и с първия кораб се е спасил от кралския гняв в испанските владения в Америка.

– Бррр! – потрепери Леонсия и се притисна до двамата мъже. – От светлините на маите лъхат смърт и страхотии. В тях се крие някаква класическа мъст. Тези, които са се канили да ограбят съкровищницата, са станали нейни защитници и я пазят с нетленния си прах.

Не им се вървеше нататък. Тези призраци със старовремски одежди сякаш ги омагьосаха и не ги пускаха напред. Хенри изпадна в мелодраматично настроение.

– Как ли в това далечно, смахнато място, още в самото начало на завоеванието на Америка, като истински хрътки, те са надушили следата на съкровището! – каза той. – Макар и да не са могли да го отнесат, те са стигнали безпогрешно до него... Свалям шапка пред вас, пирати и конкистадори! Привет на вас, доблестни грабители, чиито носове са подушвали златото и в чиито сърца е имало достатъчно смелост, за да се биете за него!

– Аха! – съгласи се с него Франсис и задърпа Хенри и Леонсия да минат през двойната редица на древните авантюристи. – Старият сър Хенри би трябвало да стои тука начело на тази върволица.

Те минаха тридесет крачки, докато стигнаха до нов завой в прохода и там, в самия край на двойната редица, мумии, Хенри спря, посочи с пръст и рече:

– Не мога нищо да кажа за сър Хенри, но ето го Алварес Торес.

С испански шлем, полуразпаднали се средновековни испански дрехи и с голяма испанска сабя в кафявата си изсъхнала ръка, пред тях стоеше мумия, чието мургаво слабо лице удивително приличаше на слабото мургаво лице на Алварес Торес. Когато го видя, Леонсия хлъцна, дръпна се назад и се прекръсти.

Франсие я остави на Хенри, приближи се до фигурата, попила бузите, устните и челото ѝ и успокоително се засмя:

– Не бих имал нищо против Алварес Торес да беше мъртъв, както е мъртъв този тука. Обаче ни най-малко не се съмнявам, че тъй е сложил началото на Торесовския род... искам да кажа, преди да дойде тука и да завърши земния си път като член на почетната стража пред съкровището на маите.

Разтреперана, Леонсия мина край мрачната фигура. Този път завоят на прохода беше много тъмен и Хенри, който сега беше тръгнал пръв, се видя принуден непрекъснато да пали кибрит.

– Хей! – възкликна той и спря, след като бяха минали около двеста крачки. – Я погледнете какво се казва майсторска работа! Вижте как е издялан този камък!

Сива светлина, нахлуваше откъм другия край на прохода, тъй че се виждаше и без кибрит. Пред тях, бутнат наполовина в една ниша, имаше камък, голям колкото прохода. Явно е бил използван да прегражда прохода. Изработката бе съвършена, страните и ръбовете на камъка точно прилягаха към вдлъбнатината в стената, в която трябваше да влезе.

– Обзалагам се, че точно тука е умрял бащата на стария мая – възкликва Франсис. – Той е знаел тайната на противотежестите и лостовете, с които се завъртва камъкът, и както виждате наполовина е завъртян.

– Дяволска работа! – прекъсна го Хенри и посочи на пода пред себе си разпръснати кости. – Сигурно това е, което е останало от него. Този скелет е сравнително скорошен, иначе е щял да бъде мумифициран. Най-вероятно той е бил последният посетител преди нас.

– Старият жрец каза, че баща му водил тук хора от *tierra caliente* – напомни на Хенри Леонсия.

– А също така каза – добави Франсис, – че никой не се върнал.

Хенри, който беше намерил и вдигнал черепа, пак възкликва от учудване и запали клечка кибрит, за да покаже на другите какво е

открил: Черепът не само носеше следа от нещо, което трябва да е било удар със сабя или мачете, но и една ръбеста дупка в тилната част сочеше, че там без съмнение е минал куршум. Хенри разклати черепа, чу нещо да трака вътре, разклати го пак и изтърси посплескал се куршум, Франсис го огледа.

– От кавалерийски пистолет – заключи той на глас. – Със слаб или много развален барут, защото на такова място, като тука, трябва да е бил изстрелян, кажи-речи, от упор и пак не го е пробил съвсем. А черепът е на индианец.

Завоят свърши, с извиква под прав ъгъл и те се озоваха в малко, но добре осветено помещение, изсечено в скалата. От високо, през прозорец с отвесни каменни пречки, един фут дебели и половин фут широки, се лееше мъждива дневна светлина. Подът на помещението бе осеян с голи човешки кости. Прегледът на черепите показва, че са принадлежали на европейци. Пръснати между тях, се търкаляха, пушки, пистолети, ножове и тук-там по някое мачете.

– Стигнали са чак тука, пред самия праг на съкровищницата – каза Франсис, – но както изглежда, започнали са да се бият заради богатството, преди още да са го пипнали. Много жалко, че старецът не е тука, та да види какво е сполетяло баща му.

– Дали някой не се е отървал и не е избягал с плячката? – предположи Хенри.

Но в същия миг Франсис вдигна очи от костите, за да огледа помещението, и видя нещо, което го накара да каже:

– Без съмнение, не! Виджте тия скъпоценни камъни, сложени вместо очи. Това са рубини или аз не знам какво е рубин!

Хенри и Леонсия проследиха погледа му и видяха каменна статуя на дебела, набита жена, която ги гледаше с червени очи и отворена уста. Тази уста беше толкова голяма, че превръщаше в карикатура цялото лице. До нея, също издялан от камък, но в малко по-героичен дух, стоеше още по-гадна и по-страшна статуя на мъж с едно ухо, съразмерно на тялото, а другото, тъй гротескно голямо, както устата на жената.

– Прекрасната дама трябва да е самата Чиа – рече присмехулно Хенри, – Но кой ли е този неин приятел със слонското ухо и зелените очи?

– Да пукна, ако зная! – изсмя се Франсис. – Но едно нещо зная: зелените очи на тоя със слонското ухо са най-големите изумруди, които съм виждал или сънувал. Всеки от тях е всъщност твърде голям, за да може да се прецени в карати. Те или са достойни за царска корона, или

нямат никаква стойност.

– Но два изумруда и два рубина, колкото ще да са големи, едва ли представляват цялото съкровище на майте! – възкликна с убеждение Хенри. – Ние сме пред прага му, но нямаме ключа...

– ... който старецът мая там, при пеещите пясъци, без съмнение държи в този свой свещен пискиъл – допълни Леонсия. – Освен тези две статуи и костите на пода, тука няма нищо друго.

С тези думи тя се доближи да погледне мъжката статуя още веднъж по-отблизо. Гротескното ухо привлече вниманието ѝ и сочейки го, девойката додаде:

– Не мога да кажа нищо за ключа, но ето ключалката.

И наистина слонското ухо, вместо да извива в отговаряща на размерите му ушна мида, представляваше плътен камък с изключение на малък отвор, който доста приличаше на ключалка. Напразно обикаляха те помещението, чукаха по стените и пода с надеждата да открият изкусно скрити проходи или неразгадаеми белези, сочещи къде е скрито съкровището.

– Кости на хора от *tierra caliente*, два идола, два изумруда с огромни размери, два също такива рубина и самите ние – това е всичко, каквото има тука – направи равносметка Франсис. – Сега можем да направим само две неща: да се върнем да доведем Рикардо и мулетата и да направим стан пред пещерата; след това да докараме тука почтения старец със свещените му възли, та дори и да се наложи да го носим на ръце.

– Ти почакай тука с Леонсия, пък аз ще отида да ги доведа – предложи Хенри, след като тримата се върнаха по дългите проходи, минаха между двете редици мъртъвци и излязоха на слънчева светлина под откритото небе пред отвесната канара.

А там при пеещите пясъци, пеонът и баща му бяха коленичили в кръга, тъй шумно начертан от пръста на стареца. Валеше пороен тропически дъжд и при все че пеонът трепереше, старецът продължаваше да се моли, без да го е грижа за вятъра и дъжда, които брулеха голата му кожа. Тъкмо защото трепереше и се притесняваше, пеонът забеляза две неща, които убягнаха от очите на баща му. Първо видя Алварес Торес и Хосе Манчено предпазливо да излизат на пясъка от джунглите. След това видя чудо. Чудото се състоеше в това, че двамата закрачиха отмерено през пясъка, без да предизвикват ни най-малък звук с движението си. Когато изчезнаха от погледа му, той нерешително допря пръст до пясъка, но не чу никакви прозрачни гласове. Пеонът заби пръста си в пясъка,

но всичко остана безмълвно; същото безмълвие последва и когато с все сила плесна пясъка с отворена длан. Краткотрайният порой беше накарал пясъка да онемее.

Пеонът раздруса баща си, изтръгна го от молитвите му и съобщи:

– Пясъкът вече не се обажда. Мълчи като гроб. Аз видях врага на богатия гринго да минава през пясъка без звук. Той не е безгрешен, този Алварес Торес, и въпреки това пясъкът не издаде нито звук. Пясъкът е умрял. Гласът на пясъка се е загубил. А където могат да минат грешните, татко, там можем да минем и ние с теб.

Без да напусне кръга, старият мая зачерта с треперещ показалец нови кабалистични знаци, но пясъкът не закрепя. Същото беше и извън кръга, защото пясъкът се беше намокрил, а той можеше да издава гласове само когато го напечеше слънцето. Старецът заопипва възлите на свещения пискюл.

– Тука пише – каза той, – че когато пясъкът спре да говори, може спокойно да се върви нататък. Досега съм се подчинявал на всички предписания. За да бъдат те изпълнени и занапред, да вървим.

И те се запътиха нататък толкова бързо, че малко отвъд пеещите пясъци задминаха Торес и Манчено, а тази достойна двойка се спотаи в гъсталака край пътя, остави жреца и сина му да минат напред и тръгна на известно разстояние подир тях. Хенри пък бе избрал по-пряк път и се размина и с едните, и с другите.

ГЛАВА XV

– Дори да е така, това, че останах в Панама, е грешка и слабост от моя страна – казваше Франсис на Леонсия, докато двамата сядаха един до друг на камъните пред входа, на пещерата и чакаха завръщането на Хенри.

– Толкова много ли значи за вас нийоркската борса? – кокетно го дразнеше Леонсия; и все пак това бе само донякъде кокетство, а в по-голямата си част беше опит да спечели време. Беше я страх да бъде насаме с този мъж, към когото изпитваше такава изумителна, необикновена любов.

Франсис нямаше търпение.

– Никога не си служа със заобикалки, Леонсия. Казвам това, което мисля, по най-пряк, най-кратък начин...

– С което се отличавате от нас, испанците – прекъсна го девойката, защото ние винаги се чувствуваме задължени да кичим и гиздим и най-простите мисли с всевъзможни словесни украшения.

Но Франсис не се остави да бъде отклонен и продължи:

– Ето, че пак хитрувате, Леонсия, и тъкмо това се канех да ви кажа. Говоря без заобикалки, откровено, по мъжки. Вие хитрувате в приказките си, пърполите като пеперуда... което, трябва да призная, е присъщо на жените и следва да се очаква. Въпреки всичко това не е честно... спрямо мен. Разкривам ви сърцето си и вие го разбирате. Но вие не разкривате своето сърце. Пърполите и хитрувате и аз не ви разбирам. С това ме поставяте в неизгодно положение. Знаете, че ви обичам. Казах ви го направо. А аз? Какво зная аз за вас?

Забила поглед в земята, с поруменели страни, Леонсия мълчеше и не знаеше какво да му отговори.

– Ето на! – настояваше Франсис. – Не отговаряте. Изглеждате по-сърдечна и по-красива, и по-желана от всеки друг път – накъсо казано, по-съблазнителна; а, от друга страна, извъртате и хитрувате и не ми казвате нищо за своите чувства и намерения. Дали защото сте жена? Или защото сте испанка?

Леонсия бе дълбоко развълнувана. До немай-къде възбудена, но все пак запазила самообладание, тя вдигна глава, спокойно го загледа в очите и също спокойно заговори:

– Аз мога да бъда и англосаксонка или англичанка, или американка,

или както пожелаете да наречете способността да гледаш положението право в лицето и да говориш за положението с открито чело. – Тя замълча, хладнокръвно обмисли следващите си думи и хладнокръвно продължи: – Оплаквате се, че докато вие сте ми казали, че ме обичате, аз не съм ви казала дали ви обичам, или не. Ще ви отговоря веднъж завинаги, и то още сега. Обичам ви...

Девојката отблъсна жадните му ръце.

– Чакайте! – заповеднически го спря тя. – Кой се държи сега като жена? Или като испанка? Не съм свършила. Обичам ви. И съм горда, че ви обичам. Но има и друго нещо. Вие ме попитахте за моите чувства и намерения. Казах ви нещо за едното. Сега ще ви кажа всичко за другото: *имам намерението да се омъжа за Хенри.*

Такава англосаксонска прямота са щиса Франсис и той можа да каже само:

– За бога, защо?

– Защото обичам Хенри – отговори тя, все още без да отклони погледа си.

– И вие... вие казвате, че обичате *мен*? – промълви той с треперещ глас.

– Обичам и вас. Обичам ви и двамата. Аз съм почтена жена, поне винаги съм се смятала за такава. И още се смятам, макар разумът да ми подсказва, че не мога да любя двама мъже едновременно и да бъда почтена жена. Пет пари не давам за това! Щом съм лоша, такава съм си и не мога да се променя, щом съм се родила такава.

Леонсия замълча, но нейният възлюбен все още не можеше да проговори.

– Е, кой е англосаксонецът сега? – попита тя с лека усмивка, наполовина поради собствената си смелост, наполовина развеселена от неговото объркване и вцепенение. – Казах ви без хитруване, без извъртане всичко за чувствата и за намеренията си.

– Но вие не можете! – буйно възрази той. – Вие не можете да обичате мен, а да се омъжите за Хенри!

– Изглежда, не сте ме разбрали – смърри го тя. – Имам намерение да се омъжа за Хенри. Обичам вас. Обичам и Хенри. Но не мога да се омъжа за двама ви. Това не е позволено от закона. Затова ще се омъжа само за единия от вас. И съм решила, че това ще е Хенри.

– Тогава защо... защо ме убедихте да остана? – поиска да знае Франсис.

– Защото ви обичам. Казах ви го вече.

– Ако продължавате в този дух, ще полудея! – възкликна Франсис.

– Много често и на самата мен ми се струва, че ще полудея от всичко това – увери го девойката. – Ако мислите, че за мен е лесно да се държа така, като англосаксонка, дълбоко се лъжете. И все пак никои англосаксонци, дори и вие, когото обичам тъй силно, не може да ме презре за това, че премълчавам позорните тайни стремления на моето същество. Намирам, че е много по-почтено да ви кажа за тях направо в очите. Ако смятате това за англосаксонска черта, можете да я похвалите. Ако е испанска, женска или присъща на Солановци, пак можете да я похвалите, защото аз съм испанка, жена... испанка от рода Солано... Но аз не говоря с ръцете си – добави тя с бледа усмивка в настъпилото мълчание.

Тъкмо когато Франсис се канеше да заговори, тя му направи знак, двамата се послушаха и чуха прашене и шумолене в хрусталака, което издаваше приближаването на хора.

– Слушайте – припряно зашепна тя и сложи умолително ръка на рамото му. – Ще постъпя съвсем по англосаксонски, като ви кажа за последен път това, което ще ви кажа. После, и то завинаги, ще си остана хитруваща, пърполеща испанка, както благоволихте да ме наречете. Слушайте: аз обичам Хенри, това е вярно, съвсем вярно. Вас любя повече, много повече. Ще се омъжа за Хенри... защото го обичам и защото съм му дала дума. И въпреки това винаги ще обичам вас повече.

Преди той да успее да ѝ възрази, пред самите тях от хрусталака изскочиха старият жрец на маите и неговият син, пеонът. Едва ли забелязал присъствието им, жрецът падна на колене и възкликна на испански:

– За първи път очите ми виждат очите на Чиа!

Той заопипва възлите на свещения пискюл и започна да се моли на езика на маите; и ето какво щяха да чуят те, ако можеха да го разберат:

– О, безсмъртна Чиа, велика съпруга на божествения Хцатцл, създал всичко от нищо! О, безсмъртна съпруго на Хцатцл, ти, майко на царевицата, божество на скритото в сърцето на кочана зърно, богиньо на дъжда и оплодяващите слънчеви лъчи, хранеща семената, корените и плодовете, от които живее човекът! О, славна Чиа, чиято уста винаги повелява на ухото на Хцатцл, на тебе смирено се моля аз, твоят жрец. Дари ми твоята милост и прошка! Нека от твоята уста излезе златният ключ, който отключва ухото на Хцатцл! Позволи на верния си жрец да стигне до съкровището на Хцатцл... Не за самия него, о, богиньо, а заради неговия син, спасен от чужденеца гринго. Твоите деца, маите, измират. Те нямат нужда от съкровището. Аз съм последният ти жрец. С мен ще умре всичко, което се знае за теб и за великия ти съпруг, чието

име мълвя само прострян по очи на камъните. Чуй ме, о, Чиа, чуй ме! Аз лежа по очи на камъните пред тебе!

Цели пет минути старият мая лежа прострян на земята; той тръпнеше и се гърчеше като в катаlepsия, а Леонсия и Франсис любопитно го наблюдаваха, запленени от явната тържественост в молитвата на стареца, макар и да не можеха да разберат самата молитва.

Без да чака Хенри, Франсис влезе в пещерата за втори път. Заедно с Леонсия той тръгна напред, като истински водач, да показва пътя на стария жрец. Старецът все четеше възлите, мърмореше и вървеше подир тях, а пеонът бе оставен да пази пред входа. Между двете редици мумии жрецът спря с почит – не толкова към самите мумии, колкото към свежения пискюл.

– Тука пише така – провъзгласи той, като посочи една от осеяните с възли върви: – „Тия са били зли хора и разбойници. Тяхната участ е да чакат за вечни времена тука, пред затворената вътре тайна на маите.“

Франсис избърза с него край купчината кости на баша му и го въведе във вътрешното помещение, където преди всичко жрецът се простря по очи пред двата идола и дълго и пламенно се моли. После много внимателно проучи няколко от вървите. Тогава той съобщи, първо на езика на маите, а след като Франсис му направи знак, че не може да го разбере, и на развален испански:

– „От устата на Чиа в ухото на Хцатцл“ – така пише тука.

Франсис изслуша загадъчните слова, надзърна в тъмната зейнала уста на богинята, мушна острието на ловджийския си нож в ключалката сред чудовищното ухо на бога, след това почука по камъка с дръжката на ножа и заяви, че статуята е куха. Сетне се върна при Чиа и зачука по нея, за да докаже, че и тя е куха, когато старият мая промърмори:

– „Нозете на Чиа почиват връз празнота!“

Тези думи привлякоха вниманието на Франсис и той накара стареца да ги разчете още веднъж по възлите.

– Краката й са наистина големи – изсмя се Леонсия, – но те почиват на здрав каменен под, а не на празнота!

Франсис бутна богинята с ръка и откри, че тя лесно се движи. Тогава той я сграбчи с двете си ръце и с резки движения я задърпа насамнатам.

– „За силните и смелите Чиа ще проходи!“ – прочете жрецът. – Но следващите три възела гласят: „Пази се! Пази се! Пази се!“

– Е, смятам, че празнотата, каквато и да е тя, няма да ме ухапе – позасмя се Франсис и пусна статуята, след като я беше поместил на около

една крачка от първоначалното ѝ положение. – Хайде, старо, постой тук за малко или поседни, ако смяташ, че ще ти починат краката. Трябва да са се поизморили да стоят толкова столетия върху празнота.

Изтръгналият се от Леонсия вик го накара да погледне тази част на пода, която току-що бе освободена от големите нозе на Чиа. Както се беше дръпнал от отместената богиня, той щеше насмалко да падне в скритата досега от краката ѝ дупка, изсечена в скалата. Тя беше кръгла и по-голяма от една крачка в диаметър. Напразно се мъчеше Франсис да измери дълбочината ѝ, като хвърляше в нея запалени клечки кибрит. Те се разгаряха, падайки, и преди да стигнат дъното, гаснеха от въздушното течение, предизвикано от полета им.

– Много ми прилича на бездънна празнота – отсъди Франсис и пушна малко камъче.

Минаха много секунди, преди да го чуят да се удари в нещо.

– Дори и това може да не е дъното – забеляза Леонсия. – Може да се е ударило в някоя издатина на стената и дори да е останало там.

– Добре, това ще определи дълбочината – възкликна Франсис, грабна един старовремски мускет, който се търкаляше между костите на пода, и понечи да го хвърли в дупката.

Но старецът го спря.

– В следващите взли пише: *„Този, който оскверни празнотата под нозете на Чиа, ще умре от бърза и страшна смърт.“*

Нямам ни най-малко желание да нарушавам празнотата – усмихна се Франсис и хвърли мускета настрана. – Но какво да правим сега, старче? „От устата на Чиа в ухото на Хчатци“ звучи лесно, но как? И какво? Я опипай възлите с прстите си, дърто, и разбери как и какво!

За сина на жреца, пеона с изпоранените колена беше ударил часът. Без сам да знае, той беше видял за сетен път изгрева на слънцето. Каквото и да се случеше през този ден, каквито и опити да правеше да се спаси, това щеше да бъде последният му ден. Да беше останал на стража пред входа на пещерата, положително щеше да бъде убит от Торес и Манчено, които пристигнаха почти по петите му.

Но вместо да си остане там, в предпазливия и страхливия му ум бе хрумнала мисълта да поразузнае дали няма наоколо някакви врагове. Така той избягна смъртта на дневна светлина, под открито небе, Ала нищо не можеше да спре стрелките на часовника, нито да приближи или отдалечи предопределения му край.

Докато той разузнаваше, Алварес Торес и Хосе Манчено стигнаха

пред входа на пещерата. Исполинските седефени очи на Чиа върху от-весната стена на канарата бяха твърде страшни за закърмения със суеве-рия кару.

– Вие влезте – каза той на Торес. – Аз ще остана тука и ще пазя.

И Торес, в чиито жили течеше горещата кръв на някогашния му праядо, който от столетия стоеше на вярна стража в редиците на муми-ите, влезе в пещерата на маите тъй храбро, както бе влязъл същия онзи негов праядо.

А щом той се загуби от погледа, Хосе Манчено, който не се страху-ваше да убие по предателски начин никой жив човек, но много се стра-хуваше от невидимия свят, скрит зад необяснимите за него явления, заб-рави задълженията си на страж и крадешком избяга през джунглата. Та-ка, когато се върна успокоен от разузнаването си и не намери никого пред входа, обладан от желанието да узнае тайните на маите, пазени от баща му и заключени в свещения пискюл, пеонът влезе в пещерата поч-ти по петите на Торес.

Торес стъпваше тихо и предпазливо от страх да не издаде присъст-вието си на тези, които следеше. По-нататък той се забави пред зрели-щето на старите мъртъвци в залата на мумиите. Разглеждаше с любо-питство тези мъже, за които се говореше в историята и за които истори-ята беше спряла своя ход тука, в преддверието на скривалището, където царуваха боговете на маите. Особено голямо любопитство събуди у не-го видът на мумията в края на редицата. Приликата ѝ със самия него твърде много биеше на очи, за да не я забележи, и не му оставаше друго, освен да повярва, че гледа някой от преките си прапрадеди.

Той все още се вираше и размишляваше, когато долови приближа-ващи се стъпки и потърси с поглед къде би могъл да се скрие. Изведнъж му хрумна сатанинска мисъл. Свали шлема на някогашния си сродник и го сложи на своята глава. След това загърна снагата си с изгнилото на-метало, въръжи се с огромната сабя и нахлузи широките ботуши, които насмалко не се разпаднаха на части, докато ги обуваше. После, с извест-на нежност, сложи голата мумия по гръб в тъмната сянка зад другите. И най-сетне, на същото място в края на редицата, с ръка върху дръжката на сабята, Торес застана в същата поза, в която бе видял да стои мумията.

Единствено очите му мърдаха и следяха пеона, който бавно и плахо пристъпваше между двете редици изправени мъртъвци. При вида на То-рес той се закова на място и с широко отворени от ужас очи замърмори безкрайни молитви на езика на маите, Торес, когото той гледаше право

в лицето, можеше само да слуша със стиснати клепки и да се досеща за това, което става пред него. Когато чу пеона да тръгва нататък, той погледна крадешком и го видя да спира нерешително пред тесния завой на прохода, през който трябваше да мине. Торес се възползува от удобния случай и вдигна сабята, за да нанесе удар, с който да разсече главата на пеона на две.

Макар това да бе денят и часът, предопределени за пеона, последната секунда още не бе настъпила. Не тука, между двойната редица мъртъвци, му бе отредено да умре и не от ръката на Торес. Защото Торес задържа ръката си и бавно опря острието на сабята на пода, а в това време пеонът влезе в завоя.

Той стигна баща си, Леонсия и Франсис тъкмо когато Франсис искаше от жреца да прочете още веднъж възлите и да каже по-точно кое и как щеше да отвори ухото на Хцатцл.

– Сложи ръката си в устата на Чия и извади ключа – заповяда старецът на уплашения си син, който се подчини без всякакво желание.

– Няма да те ухапе, тя е от камък – със смях му подхвърли на испански Франсис.

– Боговете на маите никога не са били от камък – смъмри го старецът. – Изглеждат каменни, но са живи, вечно живи, и под камъка, и през камъка, и чрез камъка винаги налагат предвечната си воля.

Леонсия потрепери, дръпна се от жреца, притисна се към Франсис и го хвана за ръка, сякаш търсеше от него закрила.

– Чувствавам, че ще се случи нещо ужасно! – задъхано рече тя. – Не ми харесва туй място в сърцето на планината, сред всички тия отколешни мъртви неща! Аз обичам синевата на небето, милувката на слънчевата светлина и ширналото се море. Нещо ужасно ще се случи! Чувствавам, че ще се случи нещо ужасно!

Докато Франсис успокояваше девойката, изтичаха последните секунди от последната минута в живота на пеона. И когато, събрал цялата си смелост, той мушна ръка в устата на богинята, последната секунда удари. С писък на ужас той дръпна ръката си назад и впери очи в китката, където точно над артериите се виждаше мъничка капчица кръв. Пъстра змийска глава се подаде като оплезен за подигравка език и отново се скри в устата на богинята.

– Усойница! – изкрещя Леонсия, като позна влечугото.

А пеонът, също познал змията и разбрал, че го чака сигурна смърт, уплашено отскочи назад, стъпи в дупката и изчезна в празнотата, която Чиа бе пазила с нозете си толкова много столетия.

Цяла минута никой не проговори; тогава старият жрец рече:

– Аз разгневих Чиа и тя покоси моя син.

– Глупости! – заговори Франсис на Леонсия. Всичко това е естествено и напълно обяснимо. Не е ли напълно естествено усойницата да избере за гнездото си дупка в скалата? Така правят змиите. Не е ли напълно естествено един човек, ухапан от усойница, да се дръпне назад? И не е ли напълно естествено, щом зад него има дупка, да падне в нея...

– Тогава и това е напълно естествено! – възкликна тя и посочи потока кристална вода, който бликна пред дупката и се издигна във въздуха като гейзер. – Старецът е прав. Чрез самия камък боговете налагат предвечната си воля. Той ни предупреди! Прочел го е по възлите на свежения пискюл!

– Дрън-дрън! – изсумтя Франсис. – Това не е волята на боговете, а на древните жреци на майте, които са измислили и своите богове, и това приспособление тука! Някъде долу в дупката тялото на пеона се е ударило в лоста, който е отворил каменната врата. По този начин е била освободена някаква подземна водна маса в планината. Същата тази вода. Богиня с такава чудовищна уста не е могла да съществува освен в чудовищното въображение на хората. Красотата и божествеността са едно. Истинската богиня е винаги прекрасна. Само човекът създава дяволи в цялата им грозота.

Потокът бе толкова голям, че водата стигаше до глезените им.

– Няма значение – каза Франсис. – Забелязах, че по целия път от входа подът на помещенията и проходите е направен под наклон. Тези древни май са били инженери и когато са строили, са имали предвид оттичането. Вижте как водата се устремява през прохода... Е, старче, прочети възлите, къде е съкровището?

– Къде е синът ми? – запита на свой ред старецът с глух и безнадежден глас. – Чиа взе живота на единственото ми чедо! Заради майка му аз наруших закона на майте и оскверних чистата кръв на майте със смесената кръв на жена от tierra caliente.

Понеже прегреших, за да му дам живот, той ми е триж по-скъп. Нима сега ми е до съкровища? Синът ми загина! Боговете на майте са стоварила гнева си върху мен!

С гъгнене и клокочене, и гръмовито пукащи се въздушни мехури, които недвусмислено говореха за голямото налягане, струята се издигаше все така високо във въздуха. Леонсия първа забеляза, че водата в помещението става по-дълбока.

– Вече е стигнала почти до колената ми – обърна се тя към

Франсис.

– Време е да се измъкваме – съгласи се той, понеже схвана положението. – Оттичането може да е било много добре замислено. Но това срутване на скалите при входа, изглежда, е задръстило предвидения за водата изход. Разбира се, в другите проходи водата е по-дълбока, отколкото тука, тъй като те лежат по-ниско. Обаче и тука вече се вдига здравата. А единственият път за излизане е нататък. Хайде!

За по-голяма сигурност той побутна Леонсия да върви напред, а сам хвана за ръката забравилния се жрец и го повлече подире си. При входа водата кипеше в завоя над колената им. Тя им стигаше до кръста, когато влязоха в помещението е мумиите.

И тука пред изумения поглед на Леонсия от водата се надигна мумия с шлем на главата и загърнато със старинно наметало тяло. Само това нямаше да я изуми, защото и други мумии се събаряха, падаха и плуваха във въртопа. Но тази мумия се движеше, шумно поемаше въздух и с живи очи я гледаше в очите.

Това беше твърде много за нервите на едно обикновено човешко същество – да види четириктовековен труп да умира за втори път от удавяне. Леонсия изпищя, направи крачка напред и се втурна обратно по пътя, по който беше дошла; Франсис, стреснат не по-малко от Леонсия, я пусна да мине край него и измъкна автоматичния си пистолет. Обаче мумията успя да се изправи сред бързо носещото се течение и извика:

– Не стреляйте! Това съм аз, Торес! Тъкмо се връщам от входа. Нещо е станало. Не може да се мине. Водата стига до над главата и е по-висока от входа, скалите се събарят.

– А ти не ще можеш да минеш и в тази посока! – каза Франсис и се прицели в него с револвера.

– Сега не е време за кавги – отговори Торес. – Трябва всички да си спасим живота, а после, щом трябва да се караме, ще се караме.

Франсис се поколеба.

– Какво става с Леонсия? – хитро подметка Торес. – Видях я как изтича обратно. Не е ли опасно да я оставим сама?

Франсис подари живота на Торес и без да пусне ръката на стареца, заджапа обратно към помещението с идолите, последван от Торес. Щом го видя, Леонсия отново закрещя от ужас.

– Това е само Торес – успокои я Франсис. – Като го съгледах, в първия миг и аз си глътнах езика. Но той наистина е жив. Ако го мушна с нож, ще протече кръв... Хайде, старче! Нямаме намерение да се давим тука като плъхове в капан! Трябва да има и други тайни на маите. Я

прочети какво пише във възлите и ни отърви от това чудо!

– Пътят не е навън, а навътре – промълви с треперещ глас жреецът.

– Ние не държим на посоката, стига да се измъкнем. Но как можем да влезем вътре?

– „От устата на Чиа в ухото на Хцатцл“ – отговори старецът.

На Франсис изведнъж му хрумна фантастична и страшна мисъл.

– Торес – каза той, – ей там, в устата на тази каменна дама има ключ или нещо подобно. Вие сте най-близо. Мушнете си ръката и го извадете.

Леонсия зина от ужас, когато се досети как иска да си отмъсти Франсис. Торес не забеляза всичко това и весело заджапа към богинята с думите:

– Много се радвам, че мога да ви услужа!

Но в този миг у Франсис надделя чувството на доблест.

– Стойте! – рязко заповяда той и се запъти през водата към идола.

И Торес, който отначало го гледаше с недоумение, видя от какво се беше отървал. Франсис гръмна няколко пъти с пистолета в каменната уста, до като старият жрец стенеше: „Светотатство!“ След това омота ръката си до рамото с дрехата, бръкна в устата и измъкна за опашката ранената усойница. С няколко бързи замаха той направи главата ѝ на пихтия о каменната статуя на богинята.

Загърнал отново ръката си, за да бъде сигурен, че няма да се натъкне на втора змия, Франсис бръкна в устата и извади плочка от ковано злато с формата и размерите на дупката в ухото на Хцатцл. Старецът му посочи ухото и Франсис сложи ключа в ключалката.

– Също като автомат – забеляза той, когато ключът изчезна в дупката. – Какво ли ще стане сега? Да видим дали водата няма изведнъж да се оттече.

Но силната струя продължаваше все тъй силно да блика от дупката. Внезапно Торес възкликна и посочи стената, една масивна част от която бавно се издигаше.

– Път навън! – рече Торес.

– Навътре, както каза старецът – поправи го Франсис. – Но както и да е, да тръгваме!

Те всички минаха през отвора и вече бяха навлезли доста в тесния проход отвъд, когато старецът майя изкрещя: „Синът ми!“, обърна се и се затича обратно.

Подвижната част от стената вече се спускаше на мястото си и жреецът трябваше да пропълзи под нея. След миг тя спря в старото си

положение. Бе изработена с такава точност и прилягаше тъй добре, че веднага прекъсна водния поток, който бе нахлул от помещението с идолите.

Отвън нищо освен една рекичка, извираща изпод канарата, не подсказваше за това, което се разиграваше в планинските недра. Хенри и Рикардо стигнаха до мястото, забелязаха потока и Хенри каза:

– Това е нещо ново. Когато тръгнах, тука нямаше никаква вода.

След една минута той видя новото срутване и добави:

– Тука беше входът в пещерата. Сега няма вход. Къде ли са другите?

Сякаш в отговор на този въпрос от вътрешността на планината, носено от бликащия поток, се стрелна човешко тяло. Хенри и Рикардо се спуснаха към него и го измъкнаха от водата. Хенри позна жреца, обърна го по очи, клекна разкрячен над него и започна да го свестява, както се свестяват удавници.

Цели десет минути старецът не даваше никакви признаци на живот и трябваше да минат още десет минути, докато си отвори очите и се огледа с безумен поглед.

– Къде са те? – попита Хенри.

Старият жрец замърмори нещо на езика на маите, тогава Хенри го разтърси, за да го накара да дойде на себе си.

– Загинаха... всички загинаха! – пророни той на испански.

– Кои? – попита Хенри, раздруса съживения удавник, за да му върне паметта, и го попита още веднъж.

– Синът ми: Чиа го покоси. Чиа покоси моя син, както покоси всичките тях.

– Кои са другите? – И Хенри отново го раздруса и заповтаря въпроса.

– Богатият млад гринго, приятелят на сина ми, врагът на богатия млад гринго, когото хората наричат Торес, и младата жена от семейство Солано, дето стана причина за всичко, което се случи. Аз ви предупредих. Тя не трябваше да идва. Жените винаги носят проклетие за делата на мъжете. Чиа, която също е жена, се разгневи от присъствието ѝ. Езикът на Чиа е змия усойница. С езика си Чиа ужили и покоси сина ми и планината изригна срещу нас океана от своите недра, и всички са мъртви, покосени от Чиа. Тежко ми! Аз разгневих боговете. Тежко ми! Тежко ми! Тежко на всички, които решат да търсят священото съкровище, за да го откраднат от боговете на маите!

ГЛАВА XVI

Застанали между бликналия воден поток и срутилите се скали, Хенри и Рикардо обсъждаха набързо положението. До тях, проснат на земята, стенеше и се молеше последният жрец на майте. С много тръскане, предназначено да проясни помътената му стара глава, Хенри беше сполучил да изтръгне от него доста неясен разказ за това, което се бе случило в планинските недра.

– Само синът му е бил ухапан от змия и паднал в тази дупка – с надежда разсъждаваше Хенри.

– Така е – съгласи се Рикардо. – Той не е видял нищо лошо да се случва на другите освен това, че са се измокрили.

– И може тъкмо сега да са в някое помещение високо над равнището на пода – продължи Хенри. – Ако можем да разчистим срутването, бихме отворили входа и източили водата. Ако са живи, могат да издържат много дни, защото бързо се умира само от липса на вода, а те положително имат толкова вода, че не знаят какво да я правят. Без храна могат да минат дълго време. Но ако не мога да разбера нещо, то е как се е озовал вътре при тях Торес.

– Аз пък се чудя дали това нападение на кару срещу нас не е било негова работа – подхвърли Рикардо.

Но Хенри отхвърли тази мисъл.

– Както и да е – каза той, – това не е най-важното сега... Сега е важно едно: как да влезем вътре в планината, като смятаме, че те са още живи. Ние двамата не можем да разчистим това свличане за цял месец. Да можем да повикаме на помощ петдесетина души и да работим денонощно на смени, бихме могли да открием входа за четири десет и осем часа. Следователно първото нещо е да намерим хора. Ето какво трябва да направим. Аз ще взема мулето, ще се върна час по-скоро в това селище на кару и ще им обещаю съдържанието на една от чековите книжки на Франсис, ако дойдат да помогнат. Не сполуча ли, може да събера хора в Сан Антонио. Тъй че аз ще побързам нататък. В това време ти можеш да поразчистиш пътеките и да докараш тука всичките мулета, пеони, храна и снаряжение за стануване. Пък се поослушвай на скалата, че може да започнат да сигнализират с чукане.

И ето Хенри навлезе с мулето си в селището на кару – за голямо

неудоволствие на мулето и за не по-малко изумление на самите кару, които видяха как в тяхната твърдина, непридружаван от никого, нахълта един от тези, които те се бяха опитали да унищожат. Те седяха приклекнали пред хижите си, мързеливо се приличаха на слънце и прикриваха с привидното си безразличие изненадата, която гъделичкаше кръвта им и ги подтикваше да скочат на крака. Както е ставало винаги с диваците и мелезите, самата дързост на белия така смая всички кару, че те не знаеха какво да сторят. Само един мъж, съвършен мъж – неволно разсъждаваха те с бавните си мозъци, – един благороден или безогледен мъж, притежаващ могъщество, за каквото те никога не са и сънували, можеше да се осмели да навлезе в свърталището им с капнало и непослушно муле.

Кару говореха на развален испански, понятен за Хенри, и на свой ред разбираха неговия испански, и все пак това, което им разказа за нещастieto в свещената планина, не можа да ги развълнува. С безстрастни лица и най-равнодушно свиване на раменете те изслушаха предложението му да се притекат на помощ и обещанието богато да заплати труда им.

– Щом планината е погълнала тези гринго, сигурно такава е волята божия и кои сме ние, та да попречим на бога да изпълни волята си? – отговориха те. – Ние сме бедни хора, но не искаме да работим за никого, нито искаме да воюваме срещу бога. А тези гринго сами са си виновни. Тази страна не е тяхна. Нямаат никакво право да правят пакости в нашите планини. Те си имат неприятности с бога. Ние си имаме достатъчно собствени неприятности, пък и жените ни са опърничави.

Дълго след часа за сиеста Хенри влезе с третото си и най-упорито муле в сънливия Сан Антонио. На главната улица, на половината път от съдилището до затвора той видя шефа на полицията и дребния, дебел и стар съдия, следвани от петима-шестима жандарми и двама нещастни арестанти пеони, избягали от сантоските плантации. Докато съдията и шефът слушаха неговия разказ и молба за помощ, шефът лекичко на-мигна на съдията, който беше негов съдия, негово творение, негов духом и телом.

– Да, разбира се, ще ви помогнем – рече на края шефът, като се прозина в протегна.

– След колко време можем да съберем хората и да тръгнем? – неърпеливо попита Хенри.

– Колкото за тръгване, ние сме много заети... нали, уважаеми господин съдия? – отговори с мързелива безочливост шефът.

– Ние сме много заети – прозя се направо в лицето на Хенри

съдията.

– Извънредно заети... за известно време – продължи шефът. – Съжаляваме, но нито утре, нито вдругиден не ще можем да се погрижим за спасяването на вашите гринго. Вижте, малко по-нататък...

– Да речем, към Коледа – подхвърли съдията.

– Да – съгласи се шефът и се поклоня в знак на благодарност. – Елате да ни видите към Коледа и ако дотогава сме понасмогнали с работата си, може и да сметнем за удобно да пристъпим към уреждането на експедицията, за която молите. А засега довиждане, сеньор Морган.

– Сериозно ли говорите? – попита Хенри разгневен.

– Точно така трябва да е изглеждал, когато е нанесъл предателския удар в гърба на сеньор Алфаро Солано – сякаш на себе си, рече злобно шефът.

Но Хенри не обърна внимание на последното оскърбление.

– Аз иде ви кажа какво представлявате! – избухна той в справедлив гняв.

– Внимавайте! – предупреди го съдията.

– Пет пари не давам за вас – отвърна Хенри. – Вие нямате власт над мене. Аз съм помилван лично от президента на Панама. А вие... ето какво сте вие: вие сте мелези! Свински мелези!

– Моля, продължавайте, сеньоре – каза шефът с любезна учтивост на докаран до бяс човек.

– Вие не притежавате добродетелите нито на испанеца, нито на кариба, но затова пък имате в тройна мярка пороците и на единия и на другия. Свински мелези, това сте вие, това и нищо друго.

– Свършихте ли сеньор?... Това ли е всичко? – меко попита шефът. Същевременно той даде знак на жандармите, които се нахвърлиха върху Хенри изотзад и го обезоръжиха.

– Дори и президентът на република Панама не може да помилва някого за неизвършено още престъпление... прав ли съм, господин съдия? – продължи шефът.

– Това е ново закононарушение! – Съдията веднага разбра намека на шефа. – Този гринго, това куче, оскърби закона!

– Тогава ще бъде съден, и то още сега, на самото място, незабавно. Няма защо да се връщаме и отново да откриваме съдебното заседание. Ще го съдим и като го осъдим, ще си продължим. Аз имам една бутилка чудесно винце...

– Не съм по виното – побърза да се откаже съдията. – Ще си пийна мескал. А междувременно... понеже съм и свидетел, и жертва на

оскърблението и понеже няма нужда от никакви други показания освен тези, с които вече разполагам, намирам задържания за виновен. Имате ли някакво предложение, сеньор Мариано Веркара-е-Ихос?

– Двадесет и четири часа в пранги на площада, за да поразхладим главата на този разгорещил се гринго – отговори шефът.

– Това е присъдата и тя влиза в сила веднага – потвърди съдията. – Жандарми, отведете задържания и го сложете в пранги.

Зората завари Хенри в прангите, изтърпял вече дванадесет часа от наказанието; той лежеше по гръб и спеше. Но сънят му бе неспокоен, смущаван вътрешно от кошмарни сънища за затворените му в планината другари, а външно – от жиленето на безчислени комари. И както се извиваше, гърчеше и замахваше срещу крилатите кръвопийци, той се събуди и изведнъж си спомни за бедственото си положение. Подлуден до немай-къде от отровата на хилядите ухапвания, той изпълни утринния въздух с такива ругатни, че привлече вниманието на някакъв мъж, който носеше чанта с инструменти. Беше строен младеж с орлов нос, облечен с военната униформа на летец от армията на Съединените щати. Той се отклони от пътя си, за да мине край прангите, спря, заслуша се и развеселено, с възхищение загледа Хенри.

– Друже – заговори той, когато Хенри млькна, за да си поеме дъх, – снощи, когато закъснях тука, а половината от снаряжението ми остана на борда, аз също си попсувах. Но моето не беше нищо в сравнение с вашето. Поздравявам ви, сър. Никой войскови каруцар не може да се мери с вас. Ако нямате нищо против да повторите всичко отначало, ще ми помогнете да се въоръжа добре за следващия път, когато стане нужда да попържам.

– А кой, по дяволите, сте вие? – попита Хенри. – И какво, по дяволите, търсите тука?

– Не ви се сърдя – широко се усмихна летецът. – С такова подпухнало лице имате право да бъдете груб. Кой ви е бил? С дяволите още нямам законни връзки. Но тука, на земята, съм известен под името Парсънс, лейтенант Парсънс. С дяволите засега нямам никаква работа, но тука, в Панама, имам задачата да прелетя от Атлантическия до Тихия океан. Мога ли да ви услужа с нещо, преди да тръгна?

– Разбира се! – кимна Хенри. – Извадете някакъв инструмент от чантата си и разбийте катинара. Ако остана тука, ще се разболея от ревматизъм. Името ми е Морган и никой не ме е бил. Това е от комарите.

С няколко удара на френски ключ лейтенант Парсънс разби вехтия

катианар и помогна на Хенри да се изправи на крака. Още докато търкаше стеклите си ходила и глезени, Хенри набързо разказа на военния летец за злополуката с Леонсия я Франсис и за възможния им трагичен край.

– Аз обичам Франсис – завърши той. – Ние си приличаме като две капки вода. Всеки ще рече, че сме близнаци, и трябва да сме далечни роднини. Колкото за сенъоритата, не само я обичам, но тя е моя годеница. Кажете, ще ми помогнете ли? Къде е самолетът? Да се отиде до планината на маите пеша или с муле, трябва много време, пък ако вие ме вземете със самолета, ще стигнем там за няколко мига; а ако можете да ме снабдите със стотина шашки динамит, аз ще мога да вдигна във въздуха скалите и да източа водата.

Лейтенант Парсънс се колебаеше.

– Кажете „да“, кажете „да“! – молеше се Хенри.

А там, в сърцето на свещената планина, тримата пленници се озоваха в непрогледен мрак, щом камъкът, който преграждаше входа към помещението с идолите, се спусна на мястото си. Франсис и Леонсия се затърсиха пипнешком и ръцете им се срещнаха. В следващия миг Франсис я прегърна и сладостта на този допир намали наполовина ужаса на положението им. Близко до себе си те чуваха тежкото дишане на Торес. Най-после той промърмори:

– Майко божия, отървахме се на косъм! Какво ли ни чака сега?

– Чакат ни още много „сега“, докато се измъкнем от тая дупка – увери го Франсис. – И няма да е зле да тръгнем.

Те бързо се разбраха как ще вардят. Леонсия пристъпваше зад Франсис, хванала се здраво за края на дрехата му, за да може да се води по него; той вървеше напред и опипваше стената с лявата си ръка. Торес се движеше до него и опипваше дясната стена. Обаждайки се един на друг, те можеха взаимно да следят движението си, да преценяват ширината на прохода и да се пазят да не свият в някоя странична галерия и да се загубят. За щастие подът на тунела – защото това бе истински тунел – беше гладък, тъй че макар и да вървяха пипнешком, те не се спъваха. Франсис не искаше да използва кибрита, освен в случай на крайна нужда, и се пазеше да не падне в някоя яма, като изнасяше предпазливо крака си напред и едва след като се увереше, че има твърд камък под него, стъпваше с цялата си тежест. Поради това напредваха много бавно – вървяха с не повече от половин миля на час.

Само веднъж се натъкнаха на разклонение в прохода. Тука Франсис

запали скъпоценна клечка кибрит от непропускащата влага кутийка и откри, че нямаше какво да се избира: двата прохода бяха свършено еднакви.

– Не ни остава нищо друго, освен да опитаме единия от тях – заключи той – и ако не ни изведе никъде, да се върнем и да опитаме другия. Едно нещо е сигурно: тези проходи водят някъде, иначе маите нямаше да си дават толкова труд да ги правят.

След десет минути той изведнъж спря и ги предупреди с вик. Протегнатият му крак увисна в празно пространство, вместо да стъпи на пода. Франсис запали втора клечка кибрит и те видяха, че стоят пред естествена пещера с такива размери, че слабата светлинка не можеше да разкрие пределите ѝ нито надясно, нито наляво, нито нагоре, нито надолу, нито до отсрещната страна. Но успяха да различат нещо като груба стълба, наполовина естествена, наполовина дооправена от човешка ръка, която водеше надолу, към непрогледния мрак.

Подир още един час, след като изминаха пътеката по дъното на пещерата, те бяха възнаградени със слаб проблясък на дневна светлина, която ставаше все по-силна с всяка крачка. Преди да се усетят, стигнаха до източника ѝ, който се оказа много по-близо, отколкото бяха преценили; Франсис отстрани лозите и храстите и изпълзя навън в блясъка на следобедното слънце. След миг Леонсия и Торес бяха до него и гледаха от същинско орлово гнездо в скалите към някаква долина долу. Долината беше почти кръгла, около три мили в диаметър и заградена околоръст – като със стени – с планини и скали.

– Това е Долината на Загубените души, – тържествено рече Торес. – Чувал съм за нея, но никога не съм вярвал.

– И аз съм чувала и никога не съм вярвала – добави със страх Леонсия.

– Какво от това? – попита Франсис. – Ние не сме загубени души, а хора от плът и кръв. Няма защо да се тревожим.

– Но вижте какво, Франсис – каза Леонсия. – Всички разкази, които съм чувала, като дете, твърдяха, че никой, който е влязъл тука, никога вече не е излязъл.

– Да приемем, че е наистина така – с неволна усмивка възрази Франсис, – как са се появили тогава разказите? Щом никой никога не е излязъл оттука, за да разкаже за нея, как тогава всички отвън знаят за тази долина?

– Не знам – призна Леонсия. – Само ви казвам каквото съм чувала. Освен това никога не съм го вярвала. Но това тука отговаря на всички

описания в разказите.

– Никой никога не е излязъл отука – потвърди Торес със същия тържествен тон.

– Откъде знаете тогава, че някой е влизал? – настояваше Франсис.

– Тук живеят всички Загубени души – отговори Торес. – Затова никога не сме ги виждали, понеже те никога не са могли да излязат. Казвам ви, сеньор Морган, че не съм неразумна твар. Аз съм човек с образование. Учил съм в Европа и съм въртял търговия в родния ви Ню Йорк. Разбирам от наука и философия и въпреки това съм сигурен, че влезе ли някой в тази долина, никога вече не може да излезе от нея.

– Е, добре, нали още не сме вътре? – сопна се Франсис с леко раздразнение. – Нито пък сме длъжни да влезем, нали? – Той подпълзя към края на площадката от рохкава пръст и трошлив камък, за да види по-добре нещо в далечината, което току-що му се беше набило в очите. – Ако това не е сламен покрив...

В този миг почвата поддаде под ръцете му. Внезапно целият мек склон, на който се крепяха, се свлече и те тримата се заплъзгаха и затъркаляха по стръмното надолнище, носени от мъничка лавина от пръст, чакъл и стръкове трева.

Двамата мъже първи се изправиха да крака в гъстия храсталак, спрял падането им, но преди да стигнат до Леонсия, тя също беше вече на крака и се смееше.

– Тъкмо когато казахте, че не сме били длъжни да влезем в долината! – закиска му се тя. – Ще го повярвате ли сега?

Ала Франсис беше зает. Той протегна ръка и хвана някакъв познат предмет, който се носеше е подскачане подир тях по стръмнината. Това беше шлемът, който Торес бе задигнал от помещението с мумиите, и Франсис му го подаде.

– Хвърлете го – каза Леонсия.

– Нямам нищо друго, което да ме пази от слънцето – отговори Торес и както го въртеше в ръце, очите му се спряха върху някакъв надпис на вътрешната му страна. Той го показа на Франсис и Леонсия и го прочете на глас: „ДА ВАСКО“.

– Чувала съм – рече полугласно Леонсия.

– И с право сте чували – кимна Торес. – Да Васко е мой праядо по права линия. Майка ми е била родена Да Васко. Той дошъл в испанските колонии с Кортес.

– После се разбунтувал – подхвана разказа му Леонсия. – Спомням си това много добре от татко и от чичо Алфаро. С десетина другари

тръгнал да търси съкровището на майте. Те повели едно крайморско карибско племе, сто души заедно с жените, за да им помагат. По нареждане на Кортес, подир тях тръгнала потеря, водена от Мендоса, и неговият доклад в архивите, както ми каза чичо Алфаро, гласи, че били натикани в Долината на Загубените души и оставени да загинат там по най-плачевен начин.

– Очевидно се е опитал да се измъкне по пътя, по който току-що влязохме ние – продължи Торес, – а майте са го хванали и превърнали в мумия.

Той нахлупи древния шлем на главата си и рече:

– Макар и да е толкова ниско, следобедното слънце пари главата ми като киселина.

– А мен гладът ме разяжда като киселина – призна си Франсис. – Живеят ли хора в тази долина?

– Отде да зная, сеньор – отвърна Торес. – Съществува разказът на Мендоса, в който се съобщава, че Да Васко и хората му били оставени тука „да загинат по най-печален начин“. Едно нещо зная: никой никога не ги е видял пак.

– Струва ми се, че на такова място човек би могъл да отглежда предостатъчно храни... – започна Франсис; но спря, като видя Леонсия да бере зърнести плодове от някакъв храст. – Хей! Оставете това нещо, Леонсия! Доста грижи си имаме и без да се занимаваме с очарователна, но отровена млада дама.

– Те не са отровни. – каза девойката и спокойно продължи да яде. – Ето, вижте къде са ги кълвали птиците.

– В такъв случай се извинявам и се присъединявам към вас – извика Франсис и си натъпка устата със сочните плодове. – А пък ако можех да хвана птиците, които са ги кълвали, бих ги изял и тях.

Докато поуталожиха острите пристъпи на глада, слънцето слезе толкова ниско, че Торес свали шлема на Да Васко.

– Нищо не ни пречи да пренощуваме на това място – каза той. – Обувките ми останаха в пещерата при мумиите, а старите ботуши на Да Васко загубих, когато плувах. Краката ми са целите изпосечени, а тука има достатъчно суха трева, от която мога да си оплета сандали.

Докато Торес се занимаваше със сандалите, Франсис накладе огън и събра цял куп дърва, защото, въпреки тропическия климат, поради голямата височина беше необходимо да се поддържа огън през нощта. Преди още той да свърши с дървата, Леонсия вече се беше свила на кълбо и сложила глава на свитата си ръка, дълбоко спеше. Франсис

Сърцата на тримата

грижливо събра куп сухи листа и горски мъх и ги струпа от другата ѝ страна, нестопляна от огъня.

ГЛАВА XVII

Съмване в Долината на Загубените души и Дългата къща в селището, обитавано от племето на Загубените души. Цели осемдесет фута беше на дължина Дългата къща и наполовина широка; изградена бе от кирпич и завършваше на тридесет фута височина с двускатен сламен покрив. От къщата с несигурни крачки излезе жрецът на Слънцето – старец с треперещи нозе, обут със сандали, облечен в дълга роба от грубо домашно платно, със сбръчкано лице на индианец, което напомняше с нещо расовите черти на древните конкистадори. На главата му имаше чудновата златна шапка с издигащ се над нея полукръг от излъскани златни шипове. Какво трябваше да представлява тя, беше съвсем очевидно: изгряващото слънце и лъчите на изгряващото слънце.

Старецът се дотътри през откритото място до голямо кухо дърво, закачено между два стълба, резбовано с изображения на животни и разни хералдични, знаци. Той погледна небето на изток, пламнало вече от зората, за да се увери, че не е закъснял, вдигна пръчка с топка от влакна на края и удари кухото дърво. Колкото и немощен да беше старецът и колкото лек да беше ударът, кухото дърво забумтя и затътна като далечен гръм.

Почти незабавно, докато той продължаваше да удря дървото, по покритите с трева хижи, които образуваха площад около Дългата къща, се зададоха Загубените души. Мъже и жени, стари и млади, с деца и с кърмачета на ръце, те всички наизлязоха и заобиколиха жреца на Слънцето. Надали, някой би могъл да види по-архаично зрелище в света на двадесетия век. Без съмнение те бяха индианци и все пак лицата на мнозина носеха испански отпечатък. Някои лица изглеждаха съвсем испански. Други пък бяха напълно индиански. Но общо взето у повечето личеше отдавна вродената смес на двете раси. Още по-чудато обаче беше тяхното облекло – съвсем незабележително у жените, които носеха дълги, скромни роби от домашно платно, но извънредно забележително у мъжете, чиито дрехи от същия плат по кройка представляваха гротескно подобие на мъжките костюми, носени в Испания по времето на първото пътешествие на Колумб. Грозновати и посърнали изглеждаха тези мъже и жени, като поколение от бракове между близки роднини, твърде много изродено, за да бъде жизнерадостно. Такива бяха младежите и девойките, такива бяха децата, такива бяха дори и кърмачетата – всички с

изключение на двамина: едното – десетгодишно момиченце с живо, одухотворено и будно лице. Сред тъпите лица на тъпите и скудоумни Загубени души то се отделяше като някакво пламтящо цвете. Другото лице, което приличаше на нейното, беше лицето на стария жрец на Слънцето, но то беше лукаво, коварно и умно.

Докато жрецьт продължаваше да бие еквивалентното кухо дърто, цялото племе се нареди в полукръг около него с лице към изток. Щом слънцето показа горния си крайчец над хоризонта, жрецьт го приветствува на странен средновековен испански език и ниско се поклони пред него три пъти, а племето падна по очи. Когато слънцето изгря и заблестя над хоризонта, по знак на жреца цялото племе се вдигна и запя радостно песнопение. Тъкмо когато махна на своя народ да си върви, жрецьт забеляза тънка струя дим да се издига в спокойния въздух на другия край на долината. Той я посочи с ръка и заповяда на неколцина младежи:

– Тя се вдига от Забраненото място на страха, където никой от племето не бива да стъпва. Това е някой дявол, изпратен от нашите врагове, които от столетия напразно търсят убежището ни. Той не бива да се спаси и да ни издаде, защото враговете ни са силни и ние ще бъдем унищожени. Вървете! Убийте го, за да не бъдем убити ние!

Край огъня, който бяха поддържали през цялата нощ, лежах и спяха Леонсия, Франсис и Торес, последният – обут с новите си сандали и с шлема на Да Васко, нахлупен ниско над челото, за да го пази от росата. Леонсия се събуди първа и гледката, която се разкри пред нея, бе толкова чудна, че тя продължи мълком да я наблюдава през спуснатите си мигли. Трима мъже от чудноватото племе на Загубените души с опънати още лъкове и сложени на тях стрели, с които очевидно бяха се канили да убият нея и другарите ѝ, сащисано се взираха в лицето на мирно спящия Торес. Те нерешително се спогледаха, отпуснаха лъковете и поклатаха глави, което явно означаваше, че се отказват да ги убиват. Сетне тихичко пристъпиха по-близо до Торес и прилекнаха, за да могат по-добре да разгледат лицето му и шлема, който, изглежда, събуждаше у тях най-жив интерес.

От мястото, където лежеше, Леонсия успя незабелязано да побутне Франсис с крак по рамото. Той тихо се събуди и тихичко седна, но привлече вниманието на неканените гости. Те незабавно се помъчиха да го уверят в мирните си намерения по общоприетия начин, като сложиха лъковете си на земята и протегнаха към него разтворените си длани, за да покажат, че нямат оръжие.

– Добро утро, непознати веселяци – обърна се към тях Франсис на английски; те само поклатиха глави, обаче думите му събудиха Торес.

– Трябва да са от Загубените души – пошепна Леонсия на Франсис.

– Или комисионери по продажба на недвижими имоти – с усмивка отговори той. – Във всеки случай долината е населена... Торес, кои са тези ваши приятели? Както ви гледат, човек ще рече, че са ваши роднини.

Без да им обръщат никакво внимание, трите Загубени души се дръпнаха малко настрана и взеха да се съвещават с тихи съскащи гласове.

– Звучи като някакъв особен испански – забеляза Франсис.

– Най-малкото е средновековен – потвърди Леонсия.

– Това е испанският език на конкистадорите, но доста поизроден – добави Торес. – Виждате, че съм бил прав. Загубените души никога не напускат долината.

– Все пак сигурно се женят и омъжват – подхвърли шеговито Франсис, – как иначе бихме могли да обясним присъствието на тези трима юначаги?

В това време тримата юначаги бяха постигнали съгласие и със знаци ги подканиха да отидат с тях отгатык в долината.

– Е, поне са добродушни и дружелюбни негодници въпреки печалните си мутри – каза Франсис, когато се приготвиха да тръгнат. – Но виждали ли сте някога по-печално общество? Трябва да са се родили в непрогледна нощ или са им измрели всичките прелестни девойчета, или им се е случило нещо още по-лошо.

– Изглеждат точно както човек би си представил загубени души – отговори Леонсия.

– Ако не успеем да се измъкнем оттук, сигурно ще добием къде-къде по-печален вид от тях – допълни той. – Както и да е, надявам се, че ни водят да закусим. Тези плодове бяха по-добре от нищо, но не бяха и много повече от нищо.

След като вървяха покорно час или повече подир своите водачи, те излязоха на поляните при жилищата и Дългата къща на племето.

– Това са потомци на Да Васко, другарите му и карибите – потвърди Торес, като огледа лицата на събралите се. – Достатъчно е да ги погледнеш, за да се убедиш.

– И са се върнали от християнската религия на Да Васко към езичеството – добави Франсис. – Вижте този олтар... ей там. Това е каменен олтар и ако съдя по миризмата, това, дето го готвят, не е закуска, а

жертвоприношение, макар и да мирише на агнешко.

Слава богу, че е само агне – рече шепнешком Леонсия. – Старото слънцепоклонничество е изисквало човешки жертви. А това е слънцепоклонничество. Вижте този старец там с дългото наметало и златната шапка със златни лъчи. Той е жрец на Слънцето. Чичо Алфаро ми е разправял какво ли не за слъвцепоклонниците.

Зад олтара се издигаше голямо метално изображение на слънцето.

– Злато, цялото златно – пошепна Франсис, – и то без всякакъв примес. Погледнете тези лъчи, вижте колко са големи и въпреки това, хващам се на бас, металът е толкова чист, че едно дете би могло да ги огъне както си поиска и дори да ги върже на възел.

– Боже милостиви!... Погледнете това нещо! – хлъцна Леонсия и посочи, с очи груб каменен бюст, сложен отстрани и малко под олтара. – Това е лицето на Торес! Това е лицето на мумията от пещерата на маите!

– И на него има надпис... – Франсис пристъпи напред, за да го види, но жрецът с властно движение на ръката му заповяда да се върне. – Там пише „Да Васко“! Забележете, че шлемът е същият като този на главата на Торес... Я! Погледнете жреца! Ако не прилича на Торес като роден брат, аз не разбирам нищо от прилики!

Жрецът с едно изражение и повелително ръкомахане накара Франсис да млъкне и се преклони пред сложеното на огъня жертвоприношение. Сякаш в отговор лек полъх на вятъра изгаси огъня на олтара.

– Богът да Слънцето е разгневен – с голяма тържественост провъзгласи жрецът и въпреки странното испанско наречие пришълците го разбраха. – Чужди хора са дошли между нас и са останали живи. Ето кое е разгневило бога на Слънцето. Говорете, младежи, които доведохте чужденците живи при нашия олтар! Не ви ли заповядах да ги убиете и не знаете ли, че моите заповеди винаги са били и винаги ще бъдат заповеди на бога на Слънцето?

Единият от тримата младежи пристъпи разтреперан напред и с треперещ показалец посочи лицето на Торес и лицето на каменния бюст.

– Ние го познахме – плахо заговори той, – но не можехме да го убием, защото си спомнихме предсказанието, че някой ден великият ни праядо ще се върне. Дали този чужденец е той? Не знаем. Не смеем нито да знаем, нито да отсъждаме. Ти, о, жрецо, трябва да знаеш и ти трябва да отсъдиш. Той ли е това?

Жрецът се взря в Торес и възкликна нещо несвързано. Сетне рязко се обърна гърбом и отново разпали свещения жертвен огън от гърнето с

жарава, сложено в подножието на олтара. Но огънят пламна, попримигна я угасна.

– Богът на Слънцето е разгневен! – повтори жрецът и при тези думи Загубените души се заудряха с юмруци в гърдите, застанаха и зариха. – Богът не желае да приеме нашата жертва и затова огънят не иска да гори. Има да стават странни неща. Това е свързано с дълбоки тайни, които единствен аз мога да узная. Няма да принасяме чужденците в жертва... засега. Трябва ми време, за да разбере волята на бога на Слънцето.

Той махна с ръце на племето да си върви, прекъсна недовършената церемония и нареди тримата пленници да бъдат заведени в Дългата къща.

– Не мога да разбере какво смята да прави – пошепна Франсис в ухото на Леонсия, – но все се надявам, че там ще си хапнем.

– Вижте това хубаво момиченце – каза Леонсия и му посочи с очи детето с изразителното и одухотворено лице.

– Торес вече я забеляза – отговори също шепнешком Франсис. – Видях го да му намига. Той също не знае намеренията на жреца, нито как ще се развият събитията, но не пропуска случая да си спечели приятели. Трябва да не го изпускате от очи, защото е вероломно псе и е способен да ни предаде всеки миг, стига да може с това да спаси собствената си кожа.

Вътре в Дългата къща ги поканиха да седнат на груби рогозки, оплетени от трева, и веднага им поднесоха храна. Сложиха им в изобилие бистра вода и гъста яхния от месо и зеленчуци в странни негледжосани глинени съдове. Дадоха им и горещи питки от царевично брашно, които доста напомняха тортиля.

Когато прислужващите им жени излязоха, момиченцето, което ги беше довело и нареждало всичко, остана. Торес отново се опита да го позакачи, но то се отнесе към него със снизходително безразличие и устреми цялото си внимание към Леонсия, която като че ли го беше пленила.

– Изглежда, е нещо като домакиня – обясни Франсис. – Нали знаете, като девойките в селата на Самоа, които забавляват всички пътници и всички гости, колкото високопоставени и да са те, и които, може да се каже, председателствуват всички тържества и церемонии. Върховните вождове ги избират заради тяхната красота, добродетели и ум. Това момиче ми напомня за тях, само че е още толкова малко!

Детето се приближи до Леонсия и макар да беше явно запленило от

красивата непозната жена, в държанието му нямаше и следа от раболепие и чувство за малоценност.

– Каж ми – промълви момиченцето на старинния древноиспански език, говорен в долината, – наистина ли този човек е капитан Да Васко, завърнал се от своя дом на Слънцето в небето?

Торес се захла, поклони се и гордо заяви:

– Аз съм от Да Васковците.

– Не от Да Васковците, а самият Да Васко – подсказа му на английски Леонсия.

– Това е хубав коз... използвайте го! – заповяда му Франсис също на английски. – Може да спаси всички ни от беда. Не съм чак толкова очарован от тоя жрец, а тука, при загубените души, май че той коли и беси.

– Най-после аз се завърнах от Слънцето – послушно каза на девойчето Торес.

То благоволи да му отправи продължителен нетрепващ поглед, по който личеше, че мисли, обсъжда и преценява. Сетне, с безизразно лице, почтително му се поклони и почти без да погледне Франсис, се обърна към Леонсия и ѝ подари приятелска сияйна усмивка.

– Не съм знаела, че бог създава жени, прекрасни като теб – тихо каза девойчето и тръгна да си върви. На вратата се спря и добави: – Бленуващата е красива, но има странна разлика между нея и теб.

Едва девойчето си беше отишло, когато при тях влезе жрецът на Слънцето, последван от няколко младежи, като че ли за да приберат чиниите и неизядената храна. И докато един-двама се наведоха да вдигнат съдовете, по даден от жреца знак младежите се нахвърлиха върху тримата гости, здраво им вързаха ръцете на гърба и ги изведоха при олтаря на бога на Слънцето, където беше събрано цялото племе. Тука те видяха тигел, сложен на триножник над силен огън; младежите ги вързаха за три току-що забити в земята стълба и, безбройни усърдни ръце ги затрупаха до коленете със съчки.

– Хайде, съземете се!... Дръжте се надменно, като истински испанец! – каза Франсис на Торес и думите му бяха едновременно и напътствие, и оскърбление. – Вие сте самият Да Васко. Преди стотици години сте били тука на земята, в същата тази долина, заедно с дедите на тези мелези.

– Вие трябва да умрете – заговори им жрецът на Слънцето и Загубените души единодушно закимаха. – В течение на четиристотин години, откакто пребиваваме в тази долина, ние сме убивали всички

пришълци. Вие не бяхте убити и ето, че богът на Слънцето веднага се разгневи: огнът на нашия олтар угасна. – Загубените души застанаха, зариха се и заблъскаха с юмруци в гърдите. – Затова, за да се умиловича богът на Слънцето, сега вие ще умрете.

– Пазете се! – предупреди Торес, комуто ту Франсис, ту Леонсия подсказваха шепнешком какво да каже. – Аз съм Да Васко. Аз идвам сега от Слънцето. – Понеже ръцете му бяха вързани, той кимна с глава към каменния бюст: – Аз съм същият този Да Васко. Преди четиристотин години доведох прадедите ви тука, оставях ви тук и заповядах да ме чакате, докато се върна.

Жрецът на Слънцето се разколеба.

– Е, жрецо, говори, отговаряй на божествения Да Васко! – грубо се обади Франсис.

– Отде да зная, че той е божествен? – побърза да възрази жрецът. – Нима самият аз не приличам на него? Прави ли ме това божествен? Нима аз съм Да Васко? Дали той е Да Васко? Нима не е възможно Да Васко да си е още на Слънцето?... Та нали аз зная, че съм човек, роден от жена преди седемдесет и осем години, и че не съм Да Васко!

– Ти не си отговорил на Да Васко! – заплаши го Франсис, а сам с безкрайно смирение се поклони на Торес и му изсъска на английски: – Дръжте се надменно, да ви вземат дяволите, дръжте се надменно!

Жрецът се подвоуми за миг и се обърна към Торес:

– Аз съм верният жрец на Слънцето. И не е лесно за мене да преоблегна своята отговорност. Щом ти си божественият Да Васко, отговори ми на един въпрос.

Торес кимна с безподобна надменност.

– Обичаш ли златото?

– Да обичам златото! – подигравателно проточи Торес. – Аз съм голям властелин горе на Слънцето, а Слънцето е цялото от злато. Злато? За мене то не е нещо повече от пръстта под краката ми и от скалите, които образуват вашите могъщи планини!

– Браво! – похвали го шепнешком Леонсия.

– Тогава, о, божествени Да Васко – смирено рече жрецът на Слънцето, при все че не можа да заглуши докрай зазвучалото в гласа му тържество, – ти си достоен да се подложиш на древното и обичайно изпитание. Ако след като пиеш от златното питие, пак можеш да кажеш, че си Да Васко, и аз, и всички ние ще се преклоним пред теб като пред божество. От време на време и други пришълци са прониквали в тази долина. Те винаги идваха, жадни за злато. Но когато ние задоволявахме жаждата

им, всички до един преставаха да жадуват, защото умираха.

Докато говореше и Загубените души напрегнато го наблюдаваха, а тримата пришълци го гледаха със същото напрежение, изострено от мрачно предчувствие, жрецът бръкна в голяма кожена торба и започна да хвърля цели шепи самородно злато в нагорещения тигел на триножника. Пленниците бяха толкова близо, че виждаха как златото се топи, превръща се в течност и се надига в тигела също като някакво златно питие.

Малкото девойче се възползува от изключителното си положение в племето на Загубените души, приближи се до жреца на Слънцето и рече така, че да го чуят всички:

– Това е Да Васко, капитан Да Васко, божественият капитан Да Васко, който преди много-много години е довел тука нашите прадеди.

Жрецът се намръщи, за да я накара да млъкне. Но девойчето повтори думите си, като сочеше красноречиво ту бюста, ту Торес; жрецът долови, че положението се изплъзва от ръцете му и мислено прокълна греховната си любов към майката на момиченцето, от която любов се бе родила тази негова дъщеря.

– Млъкни! – строго ѝ заповяда той. – Това са неща, от които ти нищо не разбираш. Ако той е капитан Да Васко и е божествен, ще изпие златото и ще остане здрав и читав.

Той наля разтопеното злато в груба глинена кана, нагорещена върху съда с жаравата в подножието на олтара. По даден знак няколко младежи оставиха копията си и се запътиха към Леонсия с явното намерение да ѝ отворят насила устата.

– Чакай, жрецо! – провикна се с гръмовен глас Франсис. – Тя не е божествена, както е божествен Да Васко. Изливай златното питие върху Да Васко.

Като го чу, Торес стрелна Франсис с поглед, изпълнен с яростна злоба.

– Продължавайте да се държите надменно и гордо – посъветва го Франсис. – Не се съгласявайте да пиете. Покажете им надписа в шлема.

– Няма да пия! – изкрещя Торес, полуобезумял от ужас, когато жрецът се обърна към него.

– Ще пиеш. Ако ти си Да Васко, божественият капитан от Слънцето, ние ще се уверим в това и ще паднем пред теб по очи, за да ти се преклоним.

Торес погледна умолително Франсис и това не убягна от тесните очи на жреца.

– Май че ще трябва да го изпие – сухо каза Франсис. – В края на краищата направете го заради дамата и умрете като герой.

С внезапен рязък напън Торес издърпа едната си ръка от ремъците, с които беше вързан, смъкна шлема си и го протегна така, че жрецът да може да го види отвътре.

– Виж какво е изрязано тука! – заповяда му той.

Жрецът така се стресна, когато вадя надписа ДА ВАСКО, че изгърва каната. Стопеното злато се разля, подпали сухите съчки на земята, а един от копиеносците, на чийто крак паднаха няколко капки, се втурна да бяга с диви писъци от болка. Ала жрецът на Слънцето бързо се свърза. Той грабна гърнето с жаравата и вече се канеше да подпали съчките, натрупани около трите му жертви, когато се намеси девицето:

– Богът на Слънцето не позволи великия капитан да изпие това питие – каза то. – Богът на Слънцето го разплиска с ръката ти.

И когато всички Загубени души започнаха да си шушукат, че тази работа не е чак толкова проста, колкото се струва на техния жрец, старецът се видя принуден да спре. Въпреки това той беше твърдо решил да погуби тримата пришълци. И затова лукаво заговори на народа си:

– Ще чакаме знамение... Донесете масло. Ще дадем на бога на Слънцето време да изпрати знамение... Донесете свещ.

Той изля едно гърне масло върху съчките, за да могат по-лесно да се запалят, забучи запалено парченце свещ сред напоеното с масло гориво и рече:

– Ще чакаме знамението, докато догори свещта. Добре ли е така, о, народе?

И всички Загубени души промърмориха:

– Добре е.

Торес погледна умолително Франсис и той му отговори:

– Подният дъртак положително скъси свещта. В най-добрия случай няма да изтрае и пет минути, а може да пламне и след три минути.

– Какво можем да направим? – попита подлуделият от страх Торес, а Леонсия, с тъжна, преливаща от любов усмивка, смело погледна Франсис в очите.

– Молете се да завали – отговори Франсис. – Обаче на небето няма и следа от облаче. След това умрете като мъж. Недейте квича прекалено високо.

Очите му се обърнаха към Леонсия и с погледа си той ѝ каза това, което не беше посмял да ѝ каже никога досега: че я обича с цялото си сърце. Макар и разделени поради това, че бяха вързани за коловете, те

никога не са били по-близо един до друг и нишката, която ги притегляше и съединяваше, бяха техните очи.

Малкото девойче, което търсеше знамение на небето, го забеляза първо. Торес не виждаше нищо освен догорилата почти до края свещ, но чу провикването на момиченцето и вдигна очи. И в същото време заедно с всички чу бръмчене – сякаш в небето летеше чудовищно насекомо.

– Самолет! – рече полугласно Франсис. – Торес, кажете им, че това е знамението.

Но нямаше нужда нищо да казва. Самолетът се спусна над тях и закръжи на не повече от сто фута – първият самолет в живота на Загубените души, – а от него, като благослов от небесата, долетя познатото:

Гръб до гръб двамина с тебе
бихме се с цял екипаж.

Самолетът описа пълен кръг, вдигна се на височина от около хиляда, фута и тогава видяха да се отделя нещо от него точно над главите им, да пада като камък около триста стъпки, след това да се отваря в опънат парашут, а отдолу, като паяк, увиснал на паяжина, очертанятията на, човек, който с приближаването към земята отново заля:

Гръб до гръб двамина с тебе
бихме се с цял екипаж.

И тогава събитията започнаха да се настигат едно друго с невъобразима бързина. Свещта се разпадна, горящият фитил падна в локвичката стопена лой, локвичката пламна, пламнаха и напоените с масло съчки около нея. Хенри, който се приземи в гъмжилото на Загубените души и покри голяма част от тях с парашута си, с два скока се озова до своите приятели и разрита наляво и надясно лумналите съчки. Той се забави само секунда. Това стана, когато жрецьт на Слънцето се опита да му попречи. Дясно кроше в челюстта повали престарелия вече довереник на бога по гръб и докато той се съвземе и изправи на крака, Хенри вече беше съсякъл ремъците, с които бяха вързани Леонсия Франсис и Торес. Той протегна ръце да прегърне Леонсия, но тя го отблъсна с думите:

– Бързо! Няма време за обяснения. Падайте на колене пред Торес и се преструвайте, че сте негов роб... и не говорете на испански, говорете на английски.

Хенри не можеше да схване какво става и докато Леонсия се мъчеше да го убеди с поглед, той видя Франсис да се просва в краката на общия им враг.

– Я гледай! – промърмори Хенри и се присъедини към Франсис. – Готово! Но това е по-лошо от мишеморка!

Леонсия последва неговия пример и всички Загубени души паднаха по очи пред този капитан Да Васко, който приемаше сред тях небесни пратеници направо от Слънцето. Всички бяха се преклонили освен жреца, който бе дълбоко потресен и се канеше да стори същото, когато присмехулният дявол на мелодрамата, криещ се в душата на Торес, го накара да прекали с ролята си.

Надменно, както го беше учил Франсис, той вдигна десния си крак и го сложи на врата на Хенри, при което случайно прищипа ухото му.

Хенри буквално подскочи във въздуха.

– Нямате право да ме настъпвате по ухото, Торес! – изкрещя той и същевременно го повали с дясно кроше, както беше повалил жреца.

– Е, сега всичко отиде по дяволите – забеляза Франсис с хладно и безразлично негодувание. – Свършено е с баснята за бога на Слънцето.

Жрецът на Слънцето, схванал каква е работата, даваше възторжени знаци на копиеносците си. Но Хенри опря дулото на автоматичния си пистолет в корема на стария жрец: старецът си спомни легендите за смъртоносни хвърковати оръжия, движени от тайнственото вещество, наричано „барут“, усмихна се отстъпчиво и махна на копиеносците да се дръпнат.

– Това надминава моите знания и разум – заговори той на съплеменниците си, а погледът му току се връщаше към дулото на пистолета в ръката на Хенри. – Ще прибягна до последната възможност. Изпратете вестonosец да събуди Бленуващата. Да й каже, че тука, в долината ни, има пришълци от небето, може би от Слънцето. И че само мъдростта на далечните й бленувания може да ни изясни това, което ние не разбираме и което дори и аз не мога да разбера.

ГЛАВА XVIII

Охрана от копиеносци поведе Леонсия, двамата Моргановци и Торес през хубави поля, всички прекрасно обработени, макар по първобитен начин, през бързи потоци, горички и пасбища с висока до коленете трева, където пасяха крави от такава миниатюрна порода, че и най-едри те не бяха по-големи от млади телета.

– Веднага личи, че са дойни крави – забеляза Хенри. – И са истински красавици. Но виждали ли сте някога такива джуджета! Здрав мъж би могъл да вдигне и да отнесе най-едрата.

– Гледай да не се излъжеш – обади се Франсис. – Да вземем ей онази там, черната. Хващам се на бас, че не е нито с една унция по-малко от триста фунта.

– Колко залагаш? – предизвикателно попита Хенри.

– Определи ти – отговори Франсис.

– Тогава да заложим по сто долара, че мога да я вдигна и да я понеса – заяви Хенри.

– Дадено.

Ала на облога не бе съдено да бъде решен, защото, щом Хенри стъпи настрана от пътеката, копиеносците намръщено го смушкаха и със знаци посочиха, че трябва да вървят право напред.

Когато пътят заизвива в подножието на остро назъбена канара, те видяха горе множество кози.

– Опитомени – каза Франсис. – Вижте козарчетата.

– Сигурен бях, че месото в яхнията беше козе – кимна Хенри. – Ви наги съм обичал козите. Ако Бленуващата, която и да е тя, отмени решението на жреца и ни подари живота и ако трябва да останем при Загубените души до края на нашите дни, ще се помоля да ме направят главен козар на царството; ще ви изградя чудесна къщурка, Леонсия, а вие ще можете да станете придворна сиренарка на кралицата.

Но полетът на въображението му бе прекъснат, защото в този миг пред тях се разкри езеро, толкова красиво, че Франсис чак подсвирна, Леонсия изпляска с ръце, а Торес полугласно възкликна от възхищение. То се простираше цяла миля на дължина и повече от половин миля на ширина и представляваше безупречен овал. С едно единствено изключение никакво жилище не нарушаваше ивицата дървета, бамбукови гъстащи и тръстики, които затваряха в кръг неговите брегове, дори и в

подножието на канарата, където бамбукът бе необикновено пищен. Околните планини тъй живо се отразяваха в спокойната повърхност на водата, че окоото почти не можеше да различи къде свършва действителността и къде започва отражението.

Леонсия се изтръгна от захласа пред удивителното отражение и изрази разочарованието си, че водата не е кристално бистра:

– Колко жалко, че е тъй мътна!

– Това е от размиването на чернозема в долината – обясни Хенри. – Тя стига на стотици фута дълбочина, тази почва.

– Цялата долина трябва да е била някога езеро – съгласи се Франсис. – Хвърлете един поглед на канарата и ще видите докъде е стигала по-рано водата. Интересно, от какво ли е толкова намаляла?

– Най-вероятно от земетресение... то е отворило някакъв подземен изход и водата се е оттекла до сегашното си равнище... и все още продължава да се оттича. Този плътен шоколадов цвят показва колко много вода непрекъснато се влива в езерото и че не ѝ остава време да се утаи. То е водосборен басейн на цялата тази котловина.

– Е, има поне една къща – рече Леонсия след пет минути, когато обиколиха някаква издатина на канарата и видяха долепена до скалата и надвиснала над самата вода ниска сграда, приличаща на бунгало. Подпорите, на които стоеше, представляваха масивни стволоче на дървета, но стените на къщата бяха от бамбук, а покривът от напластена слама. Тя беше тъй уединена, че освен с лодка, до нея можеше да се стигне само по едно мостче, дълго пет-шест крачки и толкова тясно, че двама души не можеха да вървят по него един до друг. В началото и края на мостчето стояха, явно като охрана или часови, двама младежи от племето. Жрецът на Слънцето повелително им махна с ръка, те се отстраниха и ги пуснаха да минат, но двамата Моргановци не пропуснаха да забележат, че копиеносците, които ги придружаваха от Дългата къща дотука, останаха отгатък мостчето.

След като минаха по него и влязоха в приличащото на бунгало на колно жилище, те се озоваха в просторна стая, наредена по-добре, отколкото можеха да очакват в Долината на Загубените души, макар че наредбата ѝ бе проста. Направените от трева рогозки учудваха с гризливата и изящна плетка, а бамбуковите щори, които закриваха прозоречните отвори, бяха изработени с търпеливо майсторство. В отсрещния край, до стената, имаше огромно златно изображение на изгряващото слънце, подобно на изображението пред олтара до Дългата къща. Но! много по-удивителни бяха двете странни живи същества, които

обитаваха този дом и които почти не се движеха. Под изгряващото слънце, на своеобразен подиум над равнището на пода стоеше отрупано с множество възглавници и напомнящо трон ложе, а на ложето, сред възглавниците, спеше жена, облечена с излъчваща мек блясък роба от тъкан, каквато никой от тях не беше виждал преди. Само гърдите ѝ леко се вдигаха от леко дихание. Тя не беше от Загубените души, това кръстосано и изродено поколение на кариби и испанци. На главата ѝ имаше тиара от ковано злато и искрящи скъпоценни камъни, толкова голяма, че изглеждаше почти като корона. Пред нея, на пода, стояха два златни триножника: на единия тлееше огън, на другия, много по-голям, имаше златна купа, цял разтег в диаметър. Между триножниците, опънало лапи, лежеше огромно, приличащо на руски вълкодав куче с белоснежна козина, което гледаше пришълците като сфинкс, с немигащи очи, без да трепне.

– Тя има вид на благородничка, прилича на царица и положително бленува царствени блянове – пошепна Хенри и си спечели с това гневен поглед от жреца на Слънцето.

Леонсия не можеше да си поеме дъх, а Торес се разтрепери, прекръсти се и каза:

– Никога не съм чувал това за Долината на Загубените души. Тази жена, дето спи там, е испанска благородница. Тя е чистокръвна испанка. От Кастилия. Толкова съм сигурен, че очите ѝ са сини, колкото, че стоя тука. Но това бледно лице! – Той отново потрепери. – Не, не е земен сън. Струва ми се, че тя се опива с наркотици, и то много отдавна...

– Точно това е! – с възбуден шепот се намеси Франсис. – Бленуващата бленува в наркотичен унес. Изглежда, че я държат тука опита, един вид като върховна жрица или върховна прорицателка... Добре де, старче – прекъсна той мисълта си, за да се обърне на испански към жреца. – Дори да я събудим, какво от това? Нали си ни довел тука, за да се запознаем с нея, и то, надявам се, в будно състояние!

Бленуващата се раздвижи, сякаш шепненето беше проникнало в дълбокия ѝ сън; за първи път се помръдна и кучето ѝ обърна глава към жената тъй, че отпуснатата ѝ китка галовно легна на врата му. В същия миг жрецът повелително се навъси и им заповяда с движение на ръката да мълчат. В пълна тишина те стояха и наблюдаваха пробуждането на прорицателката.

Бавно тя се приповдигна на ложето, спря за миг и погали още веднъж щастливото куче, което сякаш се засмя от радост, и в страшната му огромна уста лъснаха кръвожадни зъби. Те бяха обзети от благоговеев

трепет и благоговението им порасна още повече, когато жената за първи път обърна очи право към тях. Никога още не бяха виждали такива очи, в които сякаш бе събран блясъкът на целия свят и на всички светове. Леонсия вдигна ръка да се прекръсти и замръзна, а Торес, завладян от благоговейния си страх, наистина се прекръсти и с беззвучно движещи се устни зашепна любимата си молитва към Светата дева. Дори Франсис и Хенри не можеха да откъснат поглед от двата бездънни сини кладенеца, които изглеждаха почти непрогледни под сянката на дългите черни мигли.

– Синеока брюнетка! – успя да промълви шепнешком Франсис.

Но какви очи! Те бяха по-скоро кръгли, отколкото продълговати! И все пак не точно кръгли. Човек би рекъл, че са квадратни, ако не бяха повече кръгли, отколкото квадратни. Формата им беше такава, че напомняше бързия, летлив шрих, с който художникът очертава окръжност около многоъгълници. Дългите черни мигли ги замреждаха и подсилваха илюзията, че са тъмни. В тях не се появи нито изненада, нито уплаха при вида на посетителите. Те гледаха със замечтано безразличие, но въпреки морния поглед в тях се четеше съзнание за всичко, което виждат. Нещо повече – за удивление на тези, към която се бяха устремили, в тези очи се отразиха, оплетени ведно, най-противоречиви чувства. В тях трептеше болката на неизбежно надвиснала тръпна мъка. Нежночувствената им влага се долавяше като пролетен порой на далечен морски хоризонт или сутринна роса в планината. Болка и пак болка прозираше в морната им задрямалост. Огънят на неизмерима смелост заплашваше да лумне от електрическата искра на волята за действие. Дълбока дрямка, като някаква везана завеса, леко се поклащаше в дъното им, сякаш готова всеки миг да забули всичко със забравата на съня. А над всичко, зад всичко и изпълнила всичко, в тях се таеше предвечна мъдрост. Това впечатление се подсилваше от леко хлътналите бузи, които говореха за аскетизъм. Те руменееха било от треска, било от червило.

Когато жената се изправи, всички видяха, че е стройна и крехка като фея. Тя имаше дребни кости, по които нямаше твърде много плът, но все пак не изглеждаше мършава. Ако бяха изказали впечатлението си на глас, Хенри или Франсис щяха, да я провъзгласят за най-закръглената слаба жена, която някога са виждали.

Жрецьт на Слънцето преклони престарялото си тяло и се просна по очи на пода, забил старешкото си чело в рогозката. Другите останаха прави, макар подгъналите се колена на Торес и да свидетелстваха, че щеше да последва примера на жреца, ако беше забелязал подобно

намерение у другарите си. Вярно е обаче, че те само малко се подгъваха, но веднага се изправиха и сковаха под сдържания поглед на Леонсия и двамата Моргановци.

Отначало Бленуващата не обърна внимание на никой друг освен на Леонсия и след като внимателно я огледа, с рязко кимване на глава ѝ заповяда да се приближи. Беше прекалено повелително, според Леонсия, за създаване с такава въздушна красота и тя веднага почувствува между тях двете да възниква вражда. Затова не се помръдна, докато жрецът на Слънцето не ѝ пошепна грубо, че трябва да се подчини. Леонсия се запъти напред, без да обръща внимание на огромното космато куче, мина между двата триножника и край песа и спря едва когато ѝ заповядаха с второ кимване, не по-малко рязко от първото. Цяла минута двете жени се гледаха право в очите, докато накрая с тръпка на тържество Леонсия забеляза другата да свежда поглед. Но тържеството ѝ бе краткотрайно, защото тя видя, че Бленуващата с надменно любопитство изучава роклята ѝ. Тя дори протегна тънката си бледа ръка, пипна тъканта и я погали, както можеше да погали само една жена.

– Жрец! – рязко заговори Бленуващата. – Днес е третият ден на Слънцето в Дома на Манко. Много отдавна аз ти казах нещо относно този ден. Повтори го!

Жрецът на Слънцето раболепно се загърчи и с треперещ глас отговори:

– Че в този ден ще се случат странни събития... Те се случиха, о, царице.

Но царицата вече го беше забравила. Тя все още галеше плата, от който беше направена роклята на Леонсия, и го разглеждаше с любопитство.

– Ти имаш много щастлива съдба – рече царицата и същевременно ѝ направи знак да се върне при другите. – Ти си много обичана от мъжете. Не ми е ясно всичко, но все пак ми се струва, че прекалено много те обичат мъжете.

Гласът ѝ, мек и нисък, чист като сребро, трептеше в изящни напевни извивки и напомняше камбаната на някой далечен храм, призоваваща вярващите на молитва или скръбните души – на вечен покой. Ала на Леонсия не бе отредено, да прецени красотата на този чуден глас. Вместо това тя усети само гняв, от който бузите ѝ пламнаха и кръвта се разпали в жилите ѝ.

– Аз вече съм те виждала, и то неведнъж – продължи царицата.

– Никога! – възкликна Леонсия.

– Мълчи! – процеди жрецът на Слънцето.

– Там – рече царицата и посочи голямата златна купа. – Често съм те виждала там.

Тебе... също – обърна се тя към Хенри.

– И тебе – кимна тя на Франсис, но големите ѝ сини очи се разшириха и дълго се вираха в него – твърде дълго, за да бъде това приятно на Леонсия, която усети как ревност, каквато само една жена може да събуди у друга жена, пробужда сърцето ѝ. Очите на царицата, блеснаха, когато ги спря върху Торес.

– А ти кой си, чужденец, тъй странно пременен с рицарски шлем на главата и сандали на роб на краката?

– Аз съм Да Васко – смело ѝ отговори той.

– Това име звучи много древно – усмихна се Бленуващата.

– Аз съм древният Да Васко – продължи Торес и без покана пристъпи напред. Тя се усмихна на безочливостта му, но не го спря. – Това е същият шлем, който съм носил преди четиристотин години, когато доведох прадедите на Загубените души в тази долина.

Царицата спокойно се усмихна с недоверие и спокойно го попита:

– В такъв случай ти си се родил преди четиристотин години?

– И да, и не. Аз никога не съм се раждал. Аз съм Да Васко. Аз съм живял винаги. Моят дом е на Слънцето.

Изящно очертаните ѝ вежди въпросително се вдигнаха с няма подигравка, но тя нищо не каза. От златоковано ковчеже, оставено на ложето до нея, тя взе с крехките си, почти прозрачни палец и показалец една щипка прах, изви тънките си красиви устни с лек присмех и небрежно хвърли праха в купата на големия триножник. Светъл дим се вдигна и за миг се разпръсна във въздуха.

– Погледни! – заповяда му тя.

И Торес се приближи до голямата купа и се взря в нея. Какво видя той, другите никога не узнаха. Но самата царица се наведе напред, видя всичко заедно с него и на хубавото ѝ лице се изписа кратка жалостива насмешка. А това, което самият Торес видя, бе раждането на дете в спалнята на втория етаж на наследената от него къща в Бокас дел Торо. Жалко беше то, разголено докрай от сетната си тайна, и жалост се четеше в кротката усмивка, заиграла по лицето на царицата. И в ярката мигновена картина на вълшебното видение Торес видя потвърждение на нещо, за което открай време се беше досещал и което бе подозирал за себе си.

– Искаш ли да видиш още нещо? – с лека подигравка рече

царицата. – Аз ти показах началото на твоя живот. Погледни сега и виж своя край!

Но Торес, твърде дълбоко потресен от онова, което вече беше видял, с ужас се дръпна назад.

– Прости ми, Красавице – замоли се той. – Позволи ми да си отида. Забрави, както и аз от все сърце ще се надявам да забравя.

– Видението свърши – каза тя и нехайно махна с ръка над купата. – Но аз не мога да забравя. Това завинаги ще се запечата в ума ми. Обаче и тебе, о, човече, тъй млад в живота, тъй стар по шлема, съм виждала и преди днешния ден, там в моето Огледало на света. Ти много ме ядосваше напоследък със замислите си. Но не и с този шлем. – Тя се усмихна със спокойна мъдрост. – Винаги, струва ми се, съм виждала преддверието на мъртъвците, отколешните мъртъвци, изправени на неподвижните си крака и пазещи през вековете тайни, чужди на тяхната вяра и род. И в тези печални редици, струва ми се, съм виждала и одного, който носеше древния ти шлем... Да говоря ли нататък?

– Не, не! – примоли се Торес.

Тя наведе глава и му кимна да се върне на мястото си. След това изпитателният ѝ поглед се спря върху Франсис и го подкани да излезе напред. Тя се изправи на своя подиум, сякаш за да го поздрави, и разтревожена от това, че ще трябва да го гледа отгоре надолу, стъпи на пода, та да може да вдигне поглед към него и му протегне ръка. Франсис с колебание я пое, но не знаеше какво да направи по-нататък. Би могло да се каже, че Бленувашката прочете мислите му, защото рече:

– Направи го. Никога не съм изпитвала това. Никога не съм виждала да го правят освен в бляновете и във виденията, които ми показваше моето Огледало на света.

И Франсис се наведе и ѝ целуна ръка. А тъй като тя не направи опит да си я дръпне, той продължаваше да я държи и с дланта си усещаше слабото, но равномерно туптене на кръвта в розовите връхчета на пръстите ѝ. И така двамата стояха замръзнали, без да проговорят. Франсис беше смутен, царицата едва чуто въздишаше, а сърцето на Леонсия се късаше от злобна женска ревност, докато Хенри изтърси весело на английски:

– Направи го пак, Франсис! Това ѝ хареса!

Жрецът на Слънцето заповеднически му зашътка. Обаче царицата, наполовина издърпала ръката си с моминско смущение, отново я сложи в ръката на Франсис и се обърна към Хенри:

– И аз знам езика, на който говориш – предупреди го тя. – Въпреки

това не ме е срам: аз, която никога не съм знаела що е мъж, признавам, че ми харесва. Това е първата целувка в живота ми. Франсис – нали така те нарича твоят приятел? – послушай го. Това ми харесва. Много ми харесва. Целуни ми ръката още веднъж.

Франсис се подчини и зачака, но ръката на Бленуващата все още оставаше в неговата, а самата тя, забравила за всичко друго, сякаш увлечена от някаква красива мечта, не откъсваше поглед от очите му. С видимо усилие тя се овладя, рязко издърпа ръката си, направи му знак да се върне при другите и се обърна към жреца на Слънцето.

– Е, жрецо – рече тя и в гласа ѝ отново зазвучаха остри нотки, – ти доведе тези пленници тука с намерение, което ми е вече известно. Все пак искам да ми го изложиш сам ти.

– О, Бленуваща, няма ли да убием тия пришълци, какъвто е бил винаги обичаят ни? Хората са озадачени и разколебани в правотата, на моето решение, те искат ти да отсъдиш.

– И ти би ги убил?

– Аз мисля така. Сега искам да чуя и теб, за да бъдем единни в решението си.

Бленуващата изгледа подред лицата на четиримата пленници. Когато погледна Торес, на замисленото ѝ лице се изписа само съжаление. Леонсия тя изгледа навъсено, Хенри – със съмнение. А Франсис гледа цяла минута и чертите ѝ се смекчиха от нежност, поне така се стори на ядосаната Леонсия.

– Има ли между вас неженени? – неочаквано попита царицата. – Не! – пресече ги тя. – На мен е дадено да знам, че никой от вас не е женен. – Тя бързо се обърна към Леонсия. – Правилно ли е – попита тя – една жена да има двама съпрузи?

И Хенри, я Франсис не можаха да сдържат веселата си усмивка, при този безсмислен и несъществен за тях въпрос. Обаче за Леонсия той не беше нито безсмислен, нито несъществен и бузите ѝ отново пламнаха от гняв. Тя разбра, че Бленуващата е жена, спрямо която трябва да се държи по женски и която сама се държи спрямо нея по женски.

– Не е правилно – отговори Леонсия с ясен, звънлив глас.

– Би било странно – изказа на глас мислите си царицата. – Много странно. И все пак не е справедливо. Понеже в света има еднакъв брой мъже и жени, не може да е справедливо една жена да има двама съпрузи, защото в такъв случай друга жена ще остане съвсем без съпруг.

Тя хвърли още една щипка от пращеца в голямата златна купа. Светлият пушек се вдигна и се разсея, както преди.

– Огледалото на света ще ми каже, жрецо, как трябва да постъпим с нашите пленници.

Тъкмо когато вече се навеждаше, за да погледне в купата, царицата спря, отвлечена от ново хрумване. С широко движение на ръката си тя ги покани да пристъпят всички до купата.

– Можем да гледаме всички – каза тя. – Не ви обещавам, че ще видим едни и същи видения в нашите блянове. Нито пък аз ще зная какво сте видели вие. Всеки ще види и ще узнае сам за себе си... Ти също, жрецо!

Те откриха, че купата, цели шест фута в диаметър, бе до половина пълна с някакъв непознат течен метал.

– Да речеш, че е живак, не е живак – пошепна Хенри на Франсис. – Никога не съм виждал нищо подобно на този метал. Прилича ми на сгорещен до стопяване.

– Той е много студен – поправи го царицата на английски. – И въпреки това той е огън... Хайде, Франсис, пипни купата отвън?

Франсис се подчини и без колебание долепи разперената си длан до жълтата, външна стена на купата.

– По-студен е от въздуха в стаята. – отсъди той.

– Вижте сега! – възкликна царицата и хвърли още прах в купата. – Това е огън, който остава студен.

– Това е прах, който се нагорещява и дими поради собствения си състав – изтърси Торес, затършува в джоба на дрехата си и измъкна една щипка тютюнев ситнеж, счупени клечки кибрит и кончета от плата. – Това няма да се запали – предизвикателно рече той и в очакване на подкана протегна ръката над купата, сякаш възнамеряваше да пусне боклука в нея.

Царицата кимна в знак на съгласие и всички видяха боклука да пада върху повърхността на течния метал. Частичките не се врязаха в тази повърхност. Те само се превърнаха в дим, който се издигна нагоре и се изгуби. От тях не остана дори пепел.

– И все пак е студен – рече Торес и по примера на Франсис пипна външната стена на купата.

– Мушни си пръста вътре – предложи Му царицата.

– Не искам. – отговори Торес.

– Имаш право – одобри Бленуващата. – Да беше го направил, щеше да ти остане един пръст по-малко, отколкото имаш по рождение. – Тя хвърли в купата още от пращеца. – Сега всеки ще види това, което сам ще види.

Така и стана.

На Леонсия бе съдено да види океан да разделя нея и Франсис. На Хенри бе съдено да види царицата и Франсис, венчани с такъв странен обред, че едва накрая му стана ясно, че това е сватба. Царицата се видя на вътрешно стълбище в богата къща, загледана надолу към великолепно гостна стая, в която Франсис би познал гостната в бащината си къща, ако можеше да види нейното видение. А до себе си тя видя прегърналия я Франсис. Франсис видя само едно нещо, което страшно го разтревожи – лицето на Леонсия, неподвижно като самата смърт, със забита в него, точно между очите, тънка кама. Но не видя никаква кръв да тече от нанесената с камата рана. Торес зърна началото на онова, което трябваше да бъде неговият край, прекръсти се и единствен между всички се дръпна и не пожела да гледа по-нататък. А жрецът на Слънцето видя видението на тайния си грях: лицето и снагата на жената, зареди която бе изменил на своето служене на Слънцето, и лицето и снагата на момиченцето от Дългата къща.

Когато виденията избледняха и всички, сякаш по общо съгласие, се отстраниха от купата, Леонсия като тигрица се нахвърли с искрящи очи върху царицата и изкрещя:

– Твоето огледало лъже! Твоето Огледало на света лъже!

Франсис и Хенри, все още дълбоко зашеметени от това, което бяха видели самите те, се стреснаха и изненадаха от избухването на Леонсия. Но царицата меко ѝ отговори:

– Моето Огледало на света, никога не е лъгало. Не зная какво си видяла. Но знам, че каквото и да е било, то е истина.

– Ти си чудовище! – продължаваше да крещи Леонсия. – Ти си зловна, лъжлива вещица!

– Ти и аз сме жени – благо и нежно я смъмри царицата – и не можем да съдим сами за себе си, понеже сме жени. Мъжете ще решат дали съм лъжлива вещица или жена с любещо женско сърце. А засега, понеже сме жени и следователно слаби същества, да бъдем добри една към друга.

– ...И така, жрецо на Слънцето, да отсъдим. Ти като жрец на бога на Слънцето, знаеш повече за древните правила и разпоредби, отколкото аз. Ти знаеш повече, отколкото зная аз за самата себе си и как съм се озовала тук. Ти знаеш, че винаги, от майка на дъщеря и чрез майка и дъщеря, племето е поддържало Царица на тайната, Бленуваща. Дошло е времето да помислям за бъдните поколения. Чужденците дойдоха и не са женени. Днешният ден трябва да бъде обявен за сватбен, ако искаме

бъдните поколения на племето да имат царица, да имат Бленуваща. Всичко е наред: времето, нуждата и мястото съвпаднаха. Аз видях решението в моите блянове. И решението е, че аз ще се омъжа за онзи от тритата чужденци, който ми е бил предопределен, преди да са били положени основите на света. Ще направим тъй: ако никой от тях не иска да ме вземе, тогава те ще умрат и ти ще принесеш топлатата им кръв в жертва пред олтара на Слънцето. Ако един от тях се ожени за мен, всички ще останат живи и сетне Времето ще покаже бъдещето ни.

Жрецът на Слънцето се разтрепери от гняв и се опита да възрази, но тя му заповяда:

– Млъкна, жрецо! Само благодарение на мен ти управляваш народа. Да кажа една дума на народа и... ти знаеш. Не е лесно да се умре по този начин.

Бленуващата се обърна към тримата мъже и запита:

– Е, кой ще се ожени за мен?

Смутени и смаяни, те се спогледаха, но никой не проговори.

– Аз съм жена – продължа да ги дразни царицата. – Нима не съм желана за мъжете? Нима не съм млада? Нима не съм хубава като жена? Нима вкусът на мъжете е толкова чудноват, че никой не изпитва желание да стисне сладката ми снага в своите обятия и да впие устните си в моите, както Франсис ги притисна до ръката ми?

Тя устреми погледа си към Леонсия.

– Бъди ти съдия. Ти си жена: много обичана от мъжете. Не съм ли и аз жена като тебе и няма ли и аз да бъда обичана?

– Ти винаги ще бъдеш по-добра към мъжете, отколкото към жените – отговори Леонсия и думите ѝ, загадъчни за тримата слушащи ги мъже, бяха ясни за женския ум на царицата. – Но като жена – продължа Леонсия, – ти си необикновено красива и пленителна и има мъже на тоя свят, много мъже, които биха полудели от желание да те притиснат в прегръдките си. Но аз те предупреждавам, царице, че на тоя свят има мъже и мъже, и мъже.

След като я изслуша и обмисли думите ѝ царицата рязко се обърна към жреца:

– Ти чу, жрецо. В този ден един мъж ще се ожени за мене. Ако никой не се ожени за мене, тези трима мъже ще бъдат принесени в жертва на твоя олтар. В жертва ще бъде принесена и тази жена, която като че ли иска да ме подиграе и да докаже, че не струвам колкото нея. – Тя все още говореше на жреца, макар че думите ѝ бяха предназначени за другите. – Ето ги тримата мъже, един от които много векове преди да се

роди, е бил предопределен да ме вземе за жена. Затова, жрецо, казвам ти, заведи пленниците в някоя друга стая и ги остави да решат помежду си кой ще бъде избраникът.

– Щом това е било предопределено толкова отдавна – не се съдържа и кипна Леонсия, – защо тогава ще оставяш решението на случая? Ти знаеш кой е. Защо ще се излагаш на възможна грешка? Назови мъжа, царице, и го назови още сега!

– Мъжът ще бъде избран по посочения от мен начин – отговори царицата и същевременно разсеяно хвърли щипка от праха в голямата купа и разсеяно погледна в нея. – Хайде, тръгвайте сега и нека се стигне до неизбежния избор.

Те вече излизаха от стаята, когато ги спря викът на царицата.

– Чакайте! – заповяда тя. – Ела тук, Франсис. Видях нещо, което засяга теб. Ела, погледай заедно с мене в Огледалото на света.

И докато другите чакаха, Франсис се взря заедно с нея в повърхността на странния течен метал, Той видя себе си в библиотеката на нюйоркската си къща, а до него стоеше Бленувашата и той я беше прегърнал. След това видя любопитството, което събуди у нея борсовият телеграфен апарат. Докато се опитваше да ѝ обясни какво е това, той погледна лентата и прочете толкова тревожна новина, че се втурна при най-близкия телефон и когато видението вече избледняваше, видя себе си да се обажда на своя борсов посредник.

– Какво видяхте? – попита го Леонсия, когато излязоха.

И Франсис излъга. Той не каза, че е видял Бленувашата в нюйоркската си библиотека. Вместо това отговори:

– Борсов телеграфен апарат и той показваше страхотно спадане на акциите, способно да предизвика паника на Уол Стрийт. Но откъде знае тя, че се интересувам от Уол Стрийт и борсови телеграфни апарати?

ГЛАВА ХІХ

– Някой трябва да се ожени за тази умопобъркана – подхвана Леонсия, когато четиримата се излегнаха на рогозките в стаята, където ги беше довел жрецът. – Той не само ще стане герой, като ни спаси живота, но ще спаси и собствения си живот. Сега, сеньор Торес, имате случай да спасите живота на всички ни и своя собствен.

– Бррр! – потрепера Торес. – Не бих се оженил за нея и срещу десет милиона златни долара. Тя е прекалено умна. Тя е ужасна;... Тя... как да го кажа?... Тя, както казвате вие, американците, ме изкарва от кожата. Аз съм смел човек. Но пред нея не съм смел. Месата ми се топят в пот от страх. Виж, Хенри и Франсис са по-смели от мен. Нека един от тях се ожени за нея.

– Но аз съм сгоден с Леонсия! – веднага се противопостави Хенри. – Следователно не мога да се ожена за царицата.

И очите им се устремиха към Франсис, но Леонсия не му даде възможност да отговори.

– Това е несправедливо – каза тя. – Никой от вас не иска да се ожени за нея. Единственият безпристрастен начин ще бъде да се хвърли жребий. – С тези думи тя издърпа три сламки от рогозката, на която седеше, и пречупи едната, за да стане много по-къса. – Който изтегли късата сламка, ще бъде жертвата. Сеньор Торес, теглете пръв.

– Късата сламка ще е венчилото – засмя се Хенри.

Торес се прекръсти, сви се и изтегли. Сламката бе тъй явно дълга, че той направи няколко танцови стъпки и запя:

Отървах се от венчило,
туй е много, много мило...

Франсис тегли втори и му се падна също такава дълга сламка. За Хенри не оставаше избор. Последната сламка в ръката на Леонсия бе съдбоносната. Той обърна очи към Леонсия и на лицето му се изписа страшна трагедия. Тя забеляза това и се стопи от съжаление, а Франсис, доловил съжалението ѝ, бързо прецени всичко. Това беше изходът. Така можеше лесно да се разреши цялото заплетено положение. Колкото и голяма да беше любовта му към Леонсия, още по-голяма беше мъжката му преданост към Хенри. Франсис не се поколеба. Той плесна весело

Хенри по рамото и възкликна:

– Е, ето ви единствения свободен ерген, който не с е бои от брачни окови. Аз ще се ожена за нея!

Хенри се зарадва така, сякаш се е избавил от надвиснала над главата му смъртна опасност. Ръката му сграбчи ръката на Франсис и докато ги стискаха, двамата се гледаха право в очите, както могат да се гледат само почтени, честни мъже. Поради това те не видяха смайването, което се изписа по лицето на Леонсия при тази неочаквана развръзка. Бленуващата се бе оказала права. Леонсия, като жена, беше несправедлива и обичаше двама мъже, а с това лишаваше Бленуващата от полагащия ѝ се мъж.

Обаче всички възможни по-нататъшни разговори бяха предотвратени от появяването на, девойчето от селото, което влезе с няколко жени, за да им поднесе обед. Торес пръв забеляза с острия си поглед огърлицата от скъпоценни камъни на врата на девойчето. Това бяха рубини, и то прекрасни рубини.

– Бленуващата ей сега ми ги подари – рече момиченцето, поласкано от това, че са харесали новия ѝ накит.

– Тя има ли още? – попита Торес.

– Разбира се – отговори момичето. – Току-що ми показва голям сандък с такива камъни. Какви ли нямаше, и много по-едри; но не бяха низани. Приличаха на куп оронена царевица.

Докато другите се хранеха и приказваха, Торес нервно пушеше цигара. След това стана и се извини с малко неразположение, поради което не можел да яде.

– Виджте какво – тежко подхвана той. – Аз говоря испански по-добре от вас, двамата Моргановци. Също така сигурен съм, че познавам по-добре характера на испанките. За да ви докажа, че не съм лош човек, ще вляза сега при нея и ще видя дали не мога да я накарам да се откаже от брачните си намерения.

Един от копиеносците прегради пътя на Торес, но след като отиде вътре и се върна, му даде знак да влезе. Царицата седеше отпуснато на ложето и благосклонно му кимна да се приближи.

– Не ти ли се яде? – попита тя със съчувствие, а когато той се извини със загубата на апетит, добави: – Може би ти се пие?

Очите на Торес блеснаха. Покрай вълненията, преживени през последните няколко дни, и новото приключение, което бе решил така или иначе да изкара на добър край, той почувствува голяма нужда от чаша

питие. Царицата плесна с ръце и даде нареждане на появилата се прислужница.

– То е много старо, няколко века, ти ще го познаеш, Да Васко, по-неже сам си го докарал тука преди четири столетия – каза тя, когато един мъж внесе я отвори малко дървено буренце.

Не можеше да има никакво съмнение, че буренцето е много старо и при мисълта, че е прекосило Атлантическия океан преди дванадесет поколения, Торес усети, че гърлото го смъди от желание да опята съдържанието му. Чашата, която му напълни прислужницата, беше голяма и Торес остана смяян от прекрасния вкус на виното. Скоро обаче вълшебството на четиристотингодишното питие потече по жилите му и раздвижи бръмбарите в главата му.

Царицата го покани да седне на крайчеца на ложето в краката ѝ, където можеше да го наблюдава, и попита:

– Ти дойде, без да те повикам. Какво имаш да ми кажеш или да поискаш от мен?

– Аз съм избраникът – отговори Торес, засука мустак и се помъчи да си придаде най-прелестен вид на мъж, впуснал се в любовно похождение.

– Чудно – каза Бленуващата. – Не твоето лице видях аз в Огледалото на света. Станала е... някаква грешка, а?

– Да, грешка – с готовност се съгласи той, като прочете в очите ѝ, че знае нещо. – Виновно е виното. В него има вълшебна сила, която ме накара да ти открия сърцето си: аз толкова много те желая!

Със затаен в очите смях царицата отново извика прислужницата и я накара пак да напълни пръстената му чаша.

– Може сега да стане втора грешка, а? – подразни го тя, след като Торес пресуши чашата.

– О, не, царице! – отговори той. – Сега главата ми се изясни. Аз мога да се наложа на истинските си чувства. Франсис Морган, човекът, който ти целува ръка, е избран да стане твой съпруг.

– Това е вярно – тържествено промълви Бленуващата. – Негово беше лицето, което съм виждала, и аз го познах от пръв поглед.

Насърчен от това, Торес продължи:

– Аз съм негов приятел, най-добрият му приятел. Ти, която знаеш всичко, познаваш и обичая младоженката да има зестра. Той изпрати мен, най-добрия си приятел, да се осведомя и да видя зестрата на неговата годеница. Трябва да знаеш, че той е един от най-богатите хора в родината си, където, хората са много богати.

Бленуващата скочи от ложето така стремително, че Торес се сви и се смали наполовина, обзет от страха да не му забие нож в гърба. Но царицата само бързо се запъти или по-скоро се плъзна към вратата, водеща във вътрешна стая.

– Ела! – властно му заповяда тя.

Щом влезе вътре и се огледа, Торес разбра каква беше тази стая – нейната спалня. Ала очите му бяха много заети, за да я разгледат подробно. Царицата вдигна капака на тежък, обкован с мед сандък от желязно дърво и му направи знак да погледне в него. Той се подчини и видя най-изумителното нещо в света. Девойчето беше казало истината. Като с оронена царица сандъкът бе напълнен догоре с несметно съкровище от скъпоценни камъни: брилянти, рубини, изумруди, сапфири, най-редки, най-безупречни и най-едри, каквито можеше да се намерят.

– Бръкни с ръцете до раменете – каза тя – и се увери, че тези зальгалки са истински, че са елмази, а: не плод на въображението, отражение на недействителност, сънувана като действителност в някакъв сън. Така ще можеш да докладваш съвсем точно на много богатия си приятел, който ще ме вземе за жена.

И Торес, с разум, помътен от огъня на древното вино, направи каквото му каза царицата.

– Нима тези стъкълца са такава, голяма рядкост? – не го оставяше на мира тя. – Гледаш ги като някакво чудо невиждано.

– Никога не съм и сънувал, че на света може да има такава съкровище – промърмори той съвсем пиян.

– Няма ли цена?

– Няма.

– По ли са скъпи от доблестта и любовта, и честта?

– Те са по-скъпи от всичко. Могат да подлудят всекиго.

– Може ли да се купи, с тях истинската любов на една жена или един мъж?

– С тях може да се купи целият свят.

– Хайде! – каза царицата. – Ти си мъж. Ти си държал жени в обятията си. Може ли да се купят с тях жени?

– Откакто свят светува, мъжете са купували и продавали жени и жените сами са се продавали за тях.

– Мога ли да купя с тях сърцето на твоя добър приятел Франсис?

За първи път Торес я погледна, в лицето, кимна и промърмори нещо неразбрано с очи, овлажнели от изпитото вино и обезумели от вида на толкова количество скъпоценности.

– Ще имат ли те цена за добрия Франсис?

Торес безмълвно кимна.

– Всички хора ли ги ценят така?

Торес отново кимна.

Бленуващата с презрение избухна в сребрист смях. Тя се наведе и наслуки загреба една шепа от безценните камъни.

– Ела! – заповяда тя. – Искам да ти покажа колко ги ценя аз.

През стаята тя го изведе на веранда, надвиснала над водата от трите страни на къщата (четвъртата страна опираше в отвесната канара). В основите на канарата се образуваше въртоп, свидетелстващ за изхода, през който се оттичаше водата от езерото и за който Торес беше чул да разсъждават Моргановците.

Царицата пак избухна в сребристия си смях и захвърли шепата безценни камъни в самото сърце на въртопа.

– Ето колко ги ценя аз! – рече тя.

Торес се смая и за миг почти изтрезня от това разсипничество.

– И те никога не ще се върнат – продължаваше да се смее Бленуващата. – Никога нищо не се връща. Виж!

Тя хвърли шепа цветя, които закръжиха в кипящата вода и скоро изчезнаха от погледа, всмукани от водовъртежа.

– Щом нищо не се връща, къде отива всичко?

Царицата сви рамене, макар Торес и да долавяше, че знае тайната на водите.

– Не един човек си е отишъл по този път – унесено изрече тя. – И никога никой от тях не се е върнал. Майка ми си отиде по този път, след като умря. Аз бях малко момиченце тогава. – Тя се сепна. – Хайде, сега си върви, ти с шлема! Докладвай на своя господар... на своя приятел, искам да кажа. Кажи му каква зестра имам. И ако той страда само половина от твоята лудост за тези стъкълца, ръцете му скоро ще се обвият около мен. Аз ще остана тука и ще побленувам, докато той дойде. Играта на водите ме пленява.

Послушен на заповедта, Торес влезе в спалнята, върна се да погледне крадешком царицата и видя, че се е отпуснала на верандата, подпряла глава с ръка, и се взира във въртопа. Той бързо отиде при сандъка, вдиша капака и натъпка една шепа скъпоценни камъни в джоба на панталоните си. Тъкмо когато се канеше да загребе втора шепа, зад гърба му прозвуча подигравателния смях на царицата.

Страх и гняв завладяха Торес до такава степен, че той се втурна към нея, подгони я във на верандата и щеше да я сграбчи, ако тя не

беше вдигнала срещу него кама.

– Крадец – каза, спокойно Бленуващата. – Ти нямаш чест. А в тази долина всички крадци свършват със смърт. Ще повикам копиеносците си и ще им заповядам да те хвърлят във водовъртежа.

Безизходното положение събуди коварството на Торес, Той погледна боязливо към водата, с която го бяха заплашили, нададе вик на ужас, сякаш беше видял там нещо необикновено, отпусна се на едното си, коляно и закри с ръце изкривеното си от престорен страх лице. Царицата се обърна да види какво го е уплашило. Това беше желаният от него момент. Той се стрелна напред като скачащ тигър, стисна я за китките и изтръгна камата.

Торес избърса потта, от лицето си и целият разтреперан, започна бавно да се съвзема. В това време царицата го наблюдаваше с любопитство и без страх.

– Ти си възплъщение на злото – изръмжа ѝ той, като все още се тресеше от ярост, – вещица, която има вземане-даване със силите на мрака и с всякакви пъклени дяволщини. Но ти си жена, родена от жена, и следователно си смъртна. Ти си слаба като всеки смъртен и всяка жена и затова сега ще трябва да избереш едно от двете: или да бъдеш хвърлена във водовъртежа и да загинеш, или...

– Или? – подкани го царицата.

– Или... – Торес спря, облиза пресъхналите си устни и довърши на един дъх: – Не! Кълна се в божията майка, не ме е страх!... Или да се омъжиш за мен още днес – това е другата възможност.

– Заради самата мен ли искаш да ме вземеш? Или заради съкровището?

– Заради съкровището – безочливо си призна той.

– Но в Книгата на живота пише, че ще се омъжа за Франсис – възрази тя.

– Тогава ние ще напишем наново тази страница в Книгата на живота!

– Като че ли това може да се направи! – изсмя се царицата.

– Тогава ще ти докажа, че си смъртна, като те хвърля ей там, във въртопа, както ти захвърли цветята.

В този миг Торес бе действително безстрашен – безстрашен поради древното вино, което кипеше в жилите и мозъка му, и защото беше господар на положението. Освен това, като на истински латиноамериканец, допаднаше му такава сцена, където можеше да се надува и разглаголствува.

Въпреки всичко царицата го стресна със съскащ звук, с какъвто латиноамериканците обикновено викат слугите. Той изгледа Бленуващата с подозрение, изви очи към вратата на спалнята, и пак я загледа.

Като някакъв призрак – Торес го видя смътно, само с крайчеца на окоето – огромното бяло куче изскочи през вратата. Стреснат за втори път, той неволно направи крачка настрана. Но кракът му не намери опора в празното пространство и тежестта на тялото му го повлече от верандата към водата. Още докато падаше и крещеше от ужас, той видя кучето да скача подире му. Макар и да беше добър плувец, Торес се чувствуваше като сламка в стремителното течение и Бленуващата, която гледаше захласнато надолу от края на верандата, видя как той, а след него и кучето изчезнаха в сърцето на въртопа, от който нямаше връщане.

ГЛАВА XX

Дълго гледа Бленуващата надолу, към играещите води. Най-после с полугласно: „Бедното ми куче!“, стана. Загиването на Торес нямаше никакво значение за нея. Свикнала още от невръстно момиче да упражнява висшата власт над живота и смъртта на своя полудив и изроден народ, за самата нея в човешкия живот нямаше нищо свещено. Ако някой водеше добър, праведен живот, тогава, естествено, бе правилно да го оставиш да живее. Но ако животът му бе лош, порочен и опасен за живота на другите, тогава редно бе да го оставиш да умре или да го умъртвиш. Така за нея Торес представляваше само един епизод, неприятен, но бързо изживян. Ала за кучето ѝ беше жал.

Царицата влезе в спалнята си, плесна силно с ръце, за да повика една от прислужниците си, и провери дали е още отворен капакът на сандъка със скъпоценните камъни. Тя даде нарежданията си и се върна на верандата, откъдето можеше незабелязано да наблюдава какво става в стаята.

След няколко минути прислужницата доведе в спалнята Франсис и го остави сам. Той не беше във весело настроение. Колкото и благороден да беше отказът му от Леонсия, тази постъпка не му достави радост. Нито пък излитваше някаква радост от предстоящата женитба със странната жена, която царуваше над Загубените души и обитаваше това загадъчно езерно жилище. Все пак тя не будеше у него, както у Торес, страх и враждебност. Напротив, чувството, което изпитваше към нея, беше по-скоро съжаление. Без да иска, той се вълнуваше от покъртителната трагедия на тази зряла и хубава жена, която така отчаяно търсеше обич и другар въпреки своето властно и надменно държане.

От пръв поглед Франсис разбра какво представлява тази стая и бегло си помисли дали вече не го смятат за младоженец, без много приказки, без да го питат, без всякакъв обред. Зает от мрачните си мисли, той почти не обърна внимание на сандъка. Царицата го наблюдаваше и видя как той, явно очаквайки я да дойде, след няколко минути се приближи до сандъка. Франсис загребва с шепи от скъпоценните камъни, хвърли ги един по един обратно, сякаш бяха обикновени стъклени топчета, обърна се и отиде при ложето ѝ да разгледа постланите там леопардови кожи. После седна на ложето, забравил и постелята, и съкровището. Всичко това тъй възхити царицата, че тя не можа да се задоволи повече само с

дебнене. Влезе в стаята, поздрави и със смях го запита:

– Беше ли сеньор Торес лъжец?

– *Беше?* – повтори въпросително Франсис само за да каже нещо, и се изправи пред нея.

– Него го няма вече – увери го Бленуващата. – Което всъщност е без значение – побърза да продължи тя, понеже Франсис започна да проявява интерес към Торес и неговия край. – Няма го и е много хубаво, че го няма, защото не може никога вече да се върне. Имаше навика да лъже, нали?

– Без съмнение – отговори Франсис. – Той е страшен лъжец.

Франсис не можа да не забележи как лицето ѝ помръкна, когато с такава готовност се съгласи с нея за лъжливостта на Торес.

– Какво ти каза той? – попита Франсис.

– Че бил избран да се жени за мен.

– Лъжец! – сухо рече Франсис.

– После ми каза, че избраният си ти..., което също беше лъжа. – Гласът ѝ съвсем секна.

Франсис поклати глава.

Неволният радостен вик, изтръгнал се от царицата, изпълни сърцето на Франсис с такова нежно съчувствие, че насмалко не я прегърна, за да я утеши. Царицата го чакаше да заговори.

– Аз съм този, който ще се ожени за теб – твърдо продължи той. – Ти си много красива. Кога ще бъде сватбата?

По лицето ѝ се изписа такава необузdana радост, че Франсис вътрешно се закле никога по своя воля да не загрозява този лик с белезите на скръбта. Тя можеше да властвува над Загубените души и да притежава баснословни богатства и свръхестествена сила на прорицателка, но той съзираше в нея вълнуващото обаяние на самотна и наивна жена със сърце, преливащо от любов и съвършено незапознато с любовта.

– Ще ти кажа и още една лъжа на онова животно Торес! – лекуващо възкликна царицата. – Той ми каза, че си богат и че преди да се ожениш за мен, си искал да знаеш колко съм богата. Каза ми, че си го пратил да провери какви богатства притеждавам. Зная, че е било лъжа! Ти не се жениш за мен заради това! – Тя презрително посочи сандъка със скъпоценните камъни.

Франсис поклати глава.

– Ти се жениш за мен заради самата мен! – тържествуващо довърши тя.

– Заради самата теб – не можа да не я излъже Франсис.

И тогава той видя изумително нещо. Царицата, тази царица, която беше най-неограничена властница, която не търпеше никакви възражения, която отмина смъртта на Торес с най-незначителна забележка и която избра своя царствен съпруг, без дори да се осведоми за предбрачните му желаниа, тази царица започна да се изчервява. Руменината се плъзна по врата и заля лицето, ушите и челото ѝ с вълната на момински свян и смущение. Като видя нейната неувереност, Франсис също загуби своята. Той не знаеше какво да прави и усети кръвта да нахлува в почернялото му от слънцето лице. „Никога още – помисли си той, – в цялата история на отношенията между мъжа и жената, никой мъж и жена не са изпадали в подобно положение.“ Двата бяха безкрайно смутени и дори животът му да зависеше от това, Франсис не би могъл да предприеме някаква стъпка. Така царицата се видя принудена да заговори първа.

– А сега – каза тя и се изчерви още повече – трябва да ми покажеш любовта си.

Франсис се помъчи да проговори, но устните му бяха така пресъхнали, че трябваше да ги оближе, след което сполучи само да измънка нещо несвързано.

– Никога още не съм била любена – храбро продължи царицата. – Във връзките на хората от племето ми няма любов. Моите хора са животни, лишени от разум. Обаче ние, ти и аз, сме мъж и жена. Между нас трябва да има милувки и нежност... толкова съм научила от моето Огледало на света. Но аз нямам опит. Не зная как. Обаче ти, който си от големия свят, ти положително трябва да знаеш. Аз чакам. Ти трябва да ми покажеш любовта си.

Бленуващата се отпусна на ложето, притегли Франсис до себе си и върна на думата си, зачака. А Франсис, от когото се искаше да люби по заповед, се схвана, напълно неспособен да изпълни тази заповед.

– Нима не съм хубава? – запита царицата след кратко мълчание. – Нима ръцете ти не жадуват да ме прегърнат, както аз жадувам те да ме прегърнат? Устните на мъж никога не са, докосвали моите устни. Какво ли е това целувка... по устните, искам да кажа? Допирът на устните ти до моята ръка беше блаженство. Ти целуна тогава не само ръката ми, но и моята душа. Самото ми сърце беше там и туптеше под устните ти. Не го ли усетя?

– И тъй – разправяше му тя след половин час (двата седяха на ложето и се държах за ръце), – аз ти казах малкото, което зная за себе си. За миналото не зная нищо освен това, което са ми разправяли за него. Сегашното виждам ясно в моето Огледало на света. Бъдещето също

виждам, но смътно, и не винаги мога да разбера туй, което виждам. Родила съм се тука. И майка ми, и нейната майка също. Случвало се така, че в живота на всяка царица винаги се появявал любим мъж. Понякога те идвали тука, както дойде ти. Майката на, майка ми, така са ми разказвали, напуснала долината, за да намери своя любим и се върнала след много време, подир години. Така се губила и майка ми. Аз зная тайния път, където отдавна умрелите конкистадори пазят загадките на маите и където стои самият Да Васко, чийто шлем онова животно Торес има нахалството да открадне и след това да твърди, че бил негов собствен. Ако ти не беше дошъл, щях да се видя принудена да тръгна да те търся, защото ти си бил предопределен за мен и трябваше да станеш мой мъж.

При тях влезе прислужница, последвана от копиеносец, и Франсис с мъка можа да разбере нещо от староиспанския, на който се водеше разговорът. Ядосана и същевременно зарадвана, царицата му предаде с няколко думи съдържанието му.

– Трябва да отидем сега при Дългата къща за нашата сватба. Жрецът на Слънцето упорствува, не знам защо, освен ако е затова, че не е могъл да пролее кръвта на всички ви на олтара. Той е много кръвожаден. Жрец е на Слънцето, но няма много разум. Имам донесение, че се мъчил да настрои народа против нашата сватба... това псе! – Тя стисна ръце, лицето ѝ замръзна, а очите блеснаха от царствен гняв. – Той ще ни ожени по древния обичай пред Дългата къща при олтара на Слънцето.

– Още не е много късно да промениш решението си, Франсис – настояваше Хенри. – Освен това то не е справедливо. Късата сламка се падна на мен. Нали е така, Леонсия?

Леонсия нямаше сили да му отговори. Тримата, стояха заедно в първите редици на насъбралите се Загубени души, пред олтара. Царицата и жрецът на Слънцето се бяха затворили в Дългата къща.

– Вие не бихте искали да видите Хенри оженен за нея, нали, Леонсия? – попита Франсис.

– Нито пък вас – отвърна девойката. – Торес е единственият, когото бих искала да видя оженен за нея. Тя не ми харесва. Не бих искала да видя някой от моите приятели като неин съпруг.

– Човек би казал, че ревнувате – забеляза Хенри. – Все пак, струва ми се, Франсис не е чак толкова покрусен от съдбата си.

– Бленувашата съвсем не е лоша – остро възрази Франсис. – И аз мога да приема съдбата си с достойнство, ако не и с пълно равнодушие. А ще ти кажа и нещо друго, Хенри, щом си взел да ми опяваш: тя няма

да се омъжи за тебе, дори да ѝ се молиш.

А, не съм сигурен... – започна Хенри.

– Тогава я попитай – предизвикателно отговори Франсис. – Ето я, идва. Виж я как гледа. Ще стане нещо лошо. А жрецът се е навъсил като буреносен облак. Ти само ѝ направи предложение и виж какво ще ти каже, докато аз съм тука.

Хенри упорито кимна.

– Ще го направя... но не за да ти покажа, че съм голям покорител на женски сърца, а в името на справедливостта. Не постъпих почтено, когато приех да се пожертвувам заради мен, но сега ще се държа честно.

Преди да успеят да го спрат, той си проби път до царицата, избута жреца и разгорещено ѝ заговори. Царицата го слушаше и се смееше. Но смехът ѝ не беше предназначен за Хенри. Със светещо в очите ѝ тържество тя се смееше на Леонсия.

Само няколко мига ѝ бяха достатъчни, за да откаже на Хенри, след което се запъти към Леонсия и Франсис; жрецът се повлече по петите ѝ, а Хенри я последва по-бавно, като се мъчеше да скрие радостта си, че му е отказала.

– Какво ще кажеш! – обърна се царицата направо към Леонсия. – Добрият Хенри току-що ми направи предложение за женитба, четвъртото през този ден. Не съм ли обичана от мъжете? Имала ли си някога четирима обожатели и всичките да искат да се оженят за тебе в деня на твоята сватба?

– Четирима ли!? – възкликна Франсис.

Царицата го изгледа нежно.

– Сам ти и Хенри, комуто току-що отказах. А преди вас двамата, пак днес, нахалникът Торес; а ей сега, в Дългата къща, тоя жрец. – В очите ѝ пламна гняв и бузите ѝ се изчервиха при спомена. – Тоя жрец на Слънцето, тоя жрец, отдавна изневерил на своите обети, този човек, който е половин мъж, поиска да се ожени за мен. Псе! Гадина! И накрая има дързостта да каже, че нямало да се омъжа за Франсис. Елате. Ще му дам да разбере!

Тя кимна на личните си копиеносци да ги заобиколят всички и с поглед показва на двамата от тях да минат зад жреца, за да не остане настрана. Когато хората, видяха това, в тълпата започна да се надига ропот.

– Прави каквото трябва да правиш, жрецо! – рязко заповяда царицата. – Иначе моите хора веднага ще те убият.

Жрецът стремително се обърна, сякаш за да потърси помощ от

народа, ала думите, които трептяха на устните му, заглъхнаха неизречени при вида на насочените срещу гърдите му копия. Той се преклони пред неизбежното, пристъпи при самия олтар, обърна царицата и Франсис с лице към себе си, а сам застана на възвишението пред олтара и устреми поглед към тях и над главите им към Загубените души.

– Аз съм жрецът на Слънцето – заговори той. – Моите обети са свещени. И като жрец, дал оброк, аз трябва да венчая тази жена, Бленувачката, с този другоземец и пришелец, чиято кръв вече трябваше да съм пролял на нашия олтар. Обетите ми са свещени. Аз не мога да ги пресъпя. Отказвам да венчая тази жена с този мъж. В името на бога на Слънцето аз отказвам да извърша този обред...

– Тогава ще умреш, жрецо, още сега! – изсъска царицата и кимна на най-близките стражи да вдигнат копията си срещу него, а на останалите да се обърнат към роптаещите и готови да се разбунтуват Загубени души.

Настъпи напрегнато мълчание. Почти цяла минута никой не промълви нито дума, никой не се издаде с някакво неспокойно движение. Всички стояха като статуи и всички гледаха жреца, в чиито гърди бяха опрени вдигнатите копия.

Този, чиито кръв и живот бяха най-много застрашени, се раздвижи пръв. Той се огъна. Спокойно обърна гръб на заплашващите го копия, коленичи и на древен испански език възнесе към бога на Слънцето молитва за плодородие. След това се обърна към царицата и Франсис, на кара, ги с движение на ръката, да се преклонят и почти наполовина да коленичат пред него. Когато допря с крайчеца на пръстите си техните ръце, той не можа да се съдържи и лицето му мрачно се разкриви.

По негов знак двойката се изправи, той разчупи на две царевична питка и даде на двамата по половина.

– Причастие – пошепна Хенри на Леонсия, докато всеки от двойката чупеше и ядеше своя дял от питката.

– Римокатолически обред, вероятно донесен тука от Да Васко, преиначен и превърнал се сега в сватбена церемония – отговори му шепнешком Леонсия, която трябваше да употреби крайни усилия, за да не загуби самообладание, като виждаше, че Франсис е загубен за нея: устните ѝ бяха безкръвни и плътно стиснати, ноктите ѝ се бяха забили в дланите.

Жрецът взе от олтара една камичка и малка златна чаша и ги подаде на царицата. Тя каза нещо на Франсис, той запретна ръкав и ѝ протегна разголената си лява ръка. Царицата вече се канеше да забие острието

в плътта му, но спря и се замисли така, че всички ясно видяха как размишлява, а после, вместо да разреже кожата му, предпазливо допря върха на камичката до езика си.

И тогава избухна в яростен гняв. Усетила вкуса на острието, тя захвърли камата, готова да се нахвърли върху жреца или да заповяда на копиеносците си да го убият, и цяла се разтрепера и затресе от крайното усилие да се овладее. Тя проследи с поглед падането на камата, за да се увери, че отровното ѝ острие няма да нарани някой друг и да изиграе гибелната си роля, и извади от пазвата си друга миниатюрна камичка. След като опита и нея с език, царицата разряза кожата на Франсис с върха ѝ и събра в златната чаша няколко капки кръв, които протекоха от разреза. Франсис направи същото с нея и тогава, подканен от бляскащия поглед на царицата, жрецът пое чашата и изля смесената кръв върху олтара.

Настъпи тишина. Царицата се навъси.

– Ако днес трябва да се пролее кръв върху олтара на бога на Слънцето... – започна тя със заплаха.

Тогава жрецът сякаш си спомни това, което не му се искаше да направи, обърна се към народа и провъзгласи двамата за съпруг и съпруга. Царицата погледна, Франсис със сияещи очи, които го канеха да я прегърне. Когато той я притисна в обятията си и целуна жадните ѝ устни, Леонсия изохка и се облегна на Хенри, за да не падне. И Франсис успя да забележи и да разбере мигновеното ѝ неразположение, макар че когато поруменялата царица изгледа победоносно съперницата си, по лицето на Леонсия се четеше гордо безразличие.

ГЛАВА XXI

Две мисли се мяркаха в ума на Торес, когато водата го повлече надолу. Първата беше за огромното бяло куче, скочило подире му. Втората – че Огледалото на света не лъже. Че това е неговият край, тоя беше сигурен, обаче малкото, което бе имал смелостта да види в Огледалото на света, с нищо не наемкваше за край, подобен на този.

Беше добър плувец, но когато водата го погълна и бързо всмука в непрогледния поток, изпита страх да не разбие главата си о каменните стени или таван на подземния проход, през който се носеше. Ала прищевките на течението бяха такива, че той нито веднъж не ожули някоя част от тялото си. Понякога усещаше водата да го повдига като на възглавница, което подсказваше за близостта на стена или камък, и тогава Торес се свиваше и се мъчеше да се смали, както морската костенурка прибира главата си, когато я нападнат акули.

Измина по-малко от минута (Торес определи продължителността на времето по това колко можа да задържи дъха си), когато, попаднал в по-спокойно течение, извади глава над повърхността и освежи гърдите си, вдишвайки дълбоко прохладен въздух. Вместо да плува, Торес гледаше само да се държи на повърхността и размишляваше какво ли е станало с кучето и какви ли нови тревоги ще преживее в това подземно приключение.

Скоро той зърна пред себе си светлина, мъждива, но без съмнение дневна светлина и понеже тя ставаше все по-ярка, погледна назад и видя нещо, което го накара да заплува с всички сили. Той видя кучето, което плуваше, с глава над водата, и зъбите в огромните му челюсти блестяха на все по-силната светлина. Там, горе, откъдето тя идваше, Торес забеляза наклонен бряг и се покатери по него. Първата му мисъл бе да провери дали са оцелели скъпоценните камъни, откраднати от сандъка на царицата. Обаче звънкият лай, който затътна като гръмотевица в пещерата, го подсети за зъбатия му преследвач и вместо камъните той измъкна камата на Бленуващата.

Торес отново се подвоуми какво да направи. Дали да се опита да убие плуващия звяр, преди да е излязъл от водата? Или да се покатери по скалите към светлината, с надеждата, че течението може да отнесе кучето надолу? Той се спря върху втория план за действие и забърза нагоре по тясна издатина. Но кучето излезе на брега и се спусна подире му

с такава сигурност и бързина, присъщи на всяко четириногло, че скоро го догони. Застигнат, Торес се завъртя на тясната пътека, клекна и вдигна камата, за да го пресрещне, ако се нахвърли отгоре му.

Но то не се нахвърли. Вместо това весело приседна и с широко разтворени челюсти, сякаш се смееше, му протегна, дясната си лапа. Когато стисна лапата в ръката си, Торес насмалко не припадна от неочакваното облекчение. Той избухна в неудържим и пронизителен смях, който граничеше с истерия, и продължи да тръска лапата, а кучето, широко отвори уста и с приятелски поглед, му отвърщаше със също такъв неудържим смях.

Торес се запъти напред по издатината, следван по петите от кучето, което вървеше с доволен вид и от време на време душеше прасците му; той откри, че след кратко изкачване успоредната с реката тясна пътека отново слизаше на брега. И тогава видя две неща, едното от които го накара да се спре и потрепери, а другото – сърцето му да се разтупти от надежда. Първото беше подземната река. Устремена направо към отвесната скала, тя се удряше в нея и разбиваше в хаос от кипяща пяна високите си, назъбени и злобно плискащи вълни, които свидетелстваха за бързината и силата на течението. Второто беше отвор от едната страна, през който струеше бялата дневна светлина. Този отвор беше към петнадесет фута в диаметър и на него бе опъната паяжина, по-чудовищна, отколкото би могло да си я представи въображението на някой безумец. Нишките на паяжината имаха вид на сребърни и бяха дебели колкото молив. Той пипна една с ръка и изтръпна. Тя се залели за плътта му, сякаш беше от туткал, и трябваше да употреби усилие, което разклати цялата паяжина, за да си освободи ръката. Торес избърса лепкавото вещество о дрехите си и о козината на кучето.

Между двете долни нишки на исполинската паяжина имаше достатъчно разстояние, за да излезе през дупката на бял свят; но преди да опита сам, предпазливостта му подсказа да разузнае положението, като бутне пред себе си кучето. Белият пес запълзя и изчезна от погледа и Торес вече се канеше да го последва, когато кучето се върна. То се носеше обратно, обзето от такъв ужас, че се блъсна в него и двамата паднаха. Но човекът успя да се спаси, като се вкопчи с ръце в скалите, а четириногият звяр не можа да се задържи и се търколи в кипящата вода. Торес протегна ръка, за да го хване и издърпа, но течението завлече кучето под скалата.

Торес дълго се двоуми. Страшно беше дори да се помисли да се

хвърли пак в подземния поток. Горе имаше открит път към дневната светлина и цялото му същество закопня за нея, както пчелата или цветето копнеят за слънце. Но на какво ли се беше натъкнало кучето, кое го бе обърнало в такова стремително бягство? Както размишляваше, изведнъж той си даде сметка, че ръката му лежи върху нещо закръглено. Торес го вдигна и видя пред очите си безок и безнос човешки череп. Уплашеният му поглед се плъзна по килима от кости и той съвсем ясно различи ребра, гръбнаци и бедрени кости – останки от някогашни хора. Вече беше склонен да предпочете водата, но когато видя с каква бясна ярост се втурва тя под тежката скала, се отдръпна.

Той измъкна камата на царицата, пропъгля с безкрайна предпазливост между нишките на паяжината, видя каквото беше видяло кучето, и така главоломно се втурна назад, че също падна във водата и едва успя да напълни дробовете си с въздух, преди течението да го въвлече в дупката и мрака.

Междувременно в езерния дом на царицата с не по-малка бързина се разиграха не по-малко съдбоносни събития. Току-що завърнали се от церемонията при Дългата къща, младоженците и Хенри и Леонсия тъкмо сядаха на нещо като сватбена закуска, когато една стрела, проникнала през пролука в бамбуковата стена, изсвири между царицата и Франсис, заби се в отсрещната стена и украсеният ѝ с пера край продължи да трепти от силата, с която бе прекъснат устремният ѝ полет. Хенри и Франсис се спуснаха при прозорците, гледащи към тясното мостче, и веднага си дадоха сметка колко опасно е положението им. В същия този миг те видяха копиеносеца на царицата, който пазеше отвъдния край на мостчето, да побягва и на половината път да пада във водата със забила се в гърба му стрела, която затрептя също като тая в стената на стаята. Оттатък моста, на брега, водени от своя жрец, всички мъже от племето на Загубените души изпълваха въздуха с перести стрели от лъковете си, а зад тях се тълпяха жените и децата.

Един копиеносец се втурна, залитайки, в стаята и широко разкрячен в напразен опит да се задържи прав, с изцъклени очи, с беззвучна, трептяща на устните му вест, пресечена от гаснещия живот, се захлупи по очи – от гърба му, като игли на таралеж, стърчаха стрели. Хенри изтича при вратата, водеща към мостчето, и с автоматичния си пистолет го очисти от нападащите Загубени души, които можеха да минават по него само един по един и падаха, покосени от огъня му.

Обсадата на леката бамбукова къща не продължи дълго. Макар че

Франсис, прикриван от автоматичния пистолет на Хенри, разруши моста, обсадените нямаха начин да изгасят пламналия сламен покрив, подпален на двадесетина места от огнените стрели, пуснати по нареждане на жреца на Слънцето.

– Има само един път за спасение – каза задъхано царицата, застана на увисналата над въргопа веранда, и стисна ръката на Франсис с такъв вид, като че ли ей сега ще потърси закрила в обятията му. – Той води към света. – Тя посочи увличащото надолу течение на водовъртежа. – Никой никога не се е върнал оттам. В моето Огледало на света аз съм ги виждала да минават по този път, все мъртви, и да изплуват в широкия свят. Освен Торес никога не съм виждала да попадат тука живи хора. Само мъртви. И те никога не са се връщали. Торес също не се върна.

Всички се спогледаха, ужасени от предстоящия им път.

– Няма ли друг изход? – попита Хенри и притисна Леонсия по-близо до себе си.

Царицата поклати глава. Около тях вече падаха части от горящия сламен покрив, а в ушите им тътнеха кръвожадните песнопения на Загубените души, които долитаха от брега. Царицата издърпа ръката си от ръката на Франсис с явното намерение да се втурне в спалнята си, но пак го хвана за ръка и го въведе след себе си. Докато той стоеше и се чудеше какво ли ще прави, тя затръшна капака на сандъка със скъпоценностите и го заключи. След това ритна настрана рогозките и вдигна един капак в пода, който се отваряше към водата. По нейно указание Франсис домъкна сандъка и го пусна в дупката.

– Дори и жрецът на Слънцето не знае скривалището – пошепна царицата, пак го хвана за ръка и тичешком го заведе обратно при другите на верандата.

– Сега му е времето да напуснем това място – каза тя. – Вземи ме в своите обятия, мили Франсис, съпруге мой! – продължи царицата. – Ние ще поведем другите.

И така те се хвърлиха. Покривът се рушеше сред гневни пламъци и хвърчащи главни; Хенри притисна Леонсия до себе си и скочи във водовъртежа, където бяха вече изчезнали Франсис и царицата.

Както и Торес, понесени от подземната река, четиримата бегълци, здрави и читави, без да се ударят в някоя скала, стигнаха дневната светлина при отвора, преграден от исполинската паяжина. Хенри измина това разстояние по-лесно, понеже Леонсия умееш да плува. Издръжливостта на Франсис като плувец му помогна да задържи царицата на

повърхността. Тя му се подчиняваше безпрекословно, не се боричкаше във водата, не се вкопчваше в ръцете му, нито го дърпаше надолу. При издатината четиримата излязоха на брега и седнаха да си почиват. Двете жени се заловиха да си изстискат косите разпилени и объркани от буйното течение.

– Това не е първата планина, в чиито недра съм била заедно с двама ви – засмя се Леонсия на Хенри и Франсис, макар че думите ѝ бяха предназначени повече за царицата.

– Аз пък съм за първи път в недрата на планината заедно с моя съпруг – изсмя се в отговор царицата и жилото на стрелата ѝ дълбоко нарани Леонсия.

– Май че твоята жена, Франсис, и моята бъдеща съпруга няма да се разбират много добре – каза Хенри с остър упрек, както правят мъжете, когато искат да прикрият смущението, предизвикано у тях от техните жени.

С този чисто мъжки похват Хенри спечели само неизбежния в такива случаи резултат – още по-неловко и мъчително мълчание. Двете жени като че ли направо се наслаждаваха на положението. Франсис напразно си блъскаше главата, за да каже нещо, което да разведри настроението; най-сетне Хенри се изправи изведнъж и заяви, че щял да иде „на малко разузнаване“; той покани царицата да го придружи и протегна ръка, за да ѝ помогне да стане. Франсис и Леонсия продължиха да седят за известно време в упорито мълчание. Франсис го наруши пръв.

– Още малко и щях хубавичко да ви наплескам, Леонсия.

– Сега пък какво съм направила? – сопна му се тя.

– Като че не го знаете! Вие се държахте отвратително!

– Не аз, ами вие се държахте отвратително – полуизплака тя въпреки твърдото си решение да не проявява женски признаци на слабост. – Кой ви е молил да се жените за нея? Късата сламка не се падна на вас! А вие сам си предлагате услугите, сам се навирате там, където дори и ангелите не биха се решили да стъпят! Молила ли съм ви за такова нещо? Малко остана да ми спре сърцето, когато ви чух да казвате на Хенри, че ще се ожените за нея. Струваше ми се, че ще припадна. Вие дори не се посъветвахте с мене, а нали именно аз, за да ви спася от нея, предложих да теглите сламки... да, и дори ни най-малко не ме е срам да си призная, че го направих, защото исках да ви запазя за себе си! Хенри не ме обича така, както ме накарахте да мисля, че ме обичате вие. Аз никога не съм обичала Хенри, както обичах вас, както ви обичам и до сега, боже, прости ми!

Франсис не можа да издържи повече. Той я сграбчи и я стисна в страстна прегръдка.

– На сватбения ви ден! – с упрек промълви Леонсия при тая прегръдка.

Ръцете му се отпуснаха.

– И това го казвате вие, Леонсия, в такъв миг! – тъжно изрече той.

– Защо не? – кипна тя. – Вие ме обичахте. Вие толкова ясно дадохте да разбере, че ме обичате, че нямаше място за недоразумение, а днес на драго сърце, с радост направихте всичко възможно, за да се ожените за първата белокожа жена, която се мярна пред очите ви.

– Вие ревнувате – обвини я той и му премали на сърцето от щастие, когато Леонсия потвърди това с кимване на глава. – Сигурен съм, че ревнувате, но в същото време използвате изключителното право на жената да лъже и лъжете и сега. Това, което направих, не го направих на драго сърце и с радост. Аз го направих заради вас и заради себе си... или по-скоро заради Хенри. Слава богу, все още не съм се лишил от мъжката си чест!

– Мъжката чест не винаги задоволява жената – отговори тя.

– Бихте ли предпочели да бъда безчестен? – нападна я той на свой ред.

– Аз съм само една влюбена жена – умолително възрази Леонсия.

– Вие сте жилеца оса – избухна Франсис, – а освен това сте несправедлива.

– Коя влюбена жена е справедлива? – откровено призна тя. – Може би мъжете успяват да изградят живота си с помощта на разумната си чест, но знайте, че жената живее само с любовта на своето сърце и аз, като смирена жена, смирено признавам, че постъпвам като жена.

– Може и да сте права. Честта, като аритметиката, дава възможност да разсъждаваш и пресмяташ. А това значи, че за жената не съществува етика, а само...

– Само настроения – посърнало довърши мисълта му Леонсия.

Виковете на Хенри и царицата сложиха край на разговора им; Леонсия и Франсис побързаха да се присъединят към тях и загледаха огромната паяжина.

– Виждали ли сте някога такава чудовищна паяжина! – възкликна Леонсия.

– Бих искал да видя чудовището, което я е изплело – каза Хенри.

– Бих предпочел да го видя, отколкото да бъда като него – забеляза Франсис.

– За нас е голямо щастие, че не трябва да вървим натам – каза царицата.

Всички я изгледаха въпросително и тя посочи надолу към потока.

– Това е нашият път – потвърди тя. – Знам го. Колко често съм виждала този път в моето Огледало на света! Когато майка ми умря и бе погребана във водовъртежа, аз проследих тялото ѝ и го видях да стига до това място и да го отминава все по вода.

– Но тя е била мъртва – побърза да ѝ възрази Леонсия.

Съперничеството им мигновено се разгоря с нова сила.

– Един от копиеносците ми – спокойно продължи царицата, – красив младеж, уви, се осмели да ме погледне с влюбени очи. Той беше хвърлен във въртопа жив. Когато стигна до това място, той излезе на брега и аз видях как пропълзя през паяжината към дневната светлина, а после как бяга от светлината и се хвърля в потока.

– Още един мъртвец – мрачно отсече Хенри.

– Не, защото аз го проследих в Огледалото и макар че известно време всичко тънеше в мрак и не можех нищо да видя, накрая, и то доста скоро, той се появи сред водите на голяма река, заляна от слънчева светлина, доплува до брега, покатери се на него – много добре помня, че беше левият бряг – и изчезна сред големи дървета, каквито не растат в Долината на Загубените души.

Но както и Торес, те всички изтръпнаха пред мисълта да бъдат повлечени в мрака през плътната скала.

– Това са кости на животни и на хора, които са се уплашили от водния път и са се устремили към слънцето – каза царицата. – Хора, и това, и това... виждате! Или поне каквото е останало от тях за известно време: кости, докато след време и костите ще се превърнат в прах.

– Все пак – обади се Франсис – сега у мен се събуди чувството, че трябва непременно да видя слънчевия лик. Останете всички тук, докато аз поразузная.

Той измъкна автоматичния си пистолет, който беше зареден, и пропълзя през паяжината. Щом изчезна от погледа им, те го чуха да стреля. В следващия миг го видяха да отстъпва заднишком, без да престава да стреля. А след още един миг видяха отгоре му да пада, обитателят на паяжината, чудовищен паяк, цели три крачки от върха на едната покрита с черни косми лапа до върха на друга покрита с черни косми лапа, гърчещ се още в предсмъртни мъки, прострелян с множество куршуми. Самото му тяло, от което излизаха краката, беше голямо колкото кошче за боклук и когато се стовари с цялата си тежест върху рамената и гърба

на Франсис, то шумно изхрущя, отскочи и с все още безпомощно свиващи се крака се сгромоляса в клокочещата вода. Четири чифта очи проследиха как течението го понесе към каменната стена, всмука го надолу и то изчезна.

– Където има един, има и друг – каза Хенри и с подозрение погледна към дневната светлина.

– Това е единственият път – повтори царицата. – Ела, съпруже мой: нека прегърнати преминем през мрака и излезем на слънчевия свят. Помни, че никога не съм го виждала и скоро с тебе ще го видя за първи път.

Тя разтвори обятия и Франсис не можа да ѝ откаже.

– Онова там е само дупка в отвесна, скала, над хиляда фута дълбока пропаст – обясни той на другите какво беше успял да зърне отвъд паяжината, след това притисна царицата в прегръдките си и скочи в потока.

Хенри също прегърна Леонсия и тъкмо вече се канеше да скочи подир тях, когато Леонсия го спря.

– Защо приехте жертвата на Франсис? – попита тя.

– Защото... – Хенри млъкна и я загледа с изненада. – Защото ви исках – довърши той. – Защото съм сгоден с вас, а Франсис беше свободен. Освен това, ако не се лъжа, Франсис има вид на доста щастлив младоженец.

– Не! – рязко поклати глава Леонсия. – Той има рицарска душа и играе тази роля, за да не я наскърби.

– О, не съм толкова сигурен. Спомняте ли си, пред олтара при Дългата къща, когато казах, че ще направя на царицата предложение за женитба, той се похвали, че тя нямало да приеме дори да ѝ се моля? Е, от това става доста ясно, че сам той искаше да се ожени за нея. Пък и защо да не иска? Той е ерген. А и тя е хубава жена.

Но Леонсия едва ли го слушаше, С бързо движение девойката се отметна назад в прегръдките му така, че да може да го погледне право в очите, и попита:

– Как ме обичате? Обичате ли ме лудо? Обичате ли ме до самозабрава? Обичате ли ме така, и все повече, и повече, и повече?

Хенри можа само да я изгледа с недоумение.

– Обичате ли ме така?... Обичате ли ме? – страстно разпитваше тя.

– Разбира се, обичам ви – бавно отговори той, – но никога не би ми дошло наум да го изразя по този начин. Ами че за мен не съществува друга жена. По-скоро бих казал, че ви обичам дълбоко, безгранично, неизменно. Просто ми се струва, че сте част от самия мен, сякаш съм ви

познавал винаги. И така е било за мен от самото начало.

– Тя е отвратителна жена! – ни в клин, ни в ръкав възкликна Леонсия. – Аз я намразих от самото начало.

– Боже! Колко сте злобна! Страх ме е дори да помисля как бихте я намразили, ако бях се оженил за нея аз, а не Франсис.

– По-добре да ги последваме – рече тя, за да сложи край на разговора.

И Хенри, съвсем озадачен, здраво я прегърна и скочи в пенестия кипеж на водата.

На брега край река Гуалака седяха две индиански девойки и ловяха риба. Малко по-нагоре по реката се издигаше отвесна скала, една от опорите на величествените планини. Талвегът носеше напред разлеелите се нашироко шоколадени води, но точно там, където девойките бяха хвърлили въдиците си, имаше спокоен вир. Спокоен беше и риболовът. Пръчките на въдиците им не се помръдваха, което показваше, че рибата не се съблазнява от стръвта и не кълве. Едната от девойките, Никойя, се прозя, изяде един банан, пак се прозя, замахна да хвърли кората на банана и остана така, с вдигната ръка.

– Ние седяхме много тихо, Конкордия – каза тя на другарката си, – но не можахме да хванем никаква риба. А сега аз ще вдигна шум и ще размърдам водата. Щом казват: „каквото хвърлиш нагоре, трябва да падне надолу“, защо да не се вдигне нещо нагоре, след като нещо е паднало надолу? Ще се опитам. Ето!

Тя хвърли кората от банана във водата и мързеливо загледа в точката, където тя падна.

– Ако нещо се вдигне нагоре, дано поне да е нещо голямо – също така мързеливо промърмори Конкордия.

И както гледаха, изведнъж пред изумения им взор от кафявите дълбини изплува, огромно бяло куче. Те издърпаха въдиците си, хвърлиха ги зад себе си на брега и здраво прегърнати, загледаха как кучето стигна брега в по-ниския край при вира, качи се по полегатия наклон, спря да се отръска и изчезна сред дърветата.

Никойя и Конкордия се закискаха.

– Опитай пак! – подкани Конкордия.

– Не, този път ти. Виж какво можеш да изкараш ти.

С голямо недоверие Конкордия хвърли буца пръст. И почти в същия миг от течението се вдигна глава с шлем. Вкопчили се една в друга, те видяха човека с шлема да излиза на брега на същото място, където беше изскочило кучето, и да изчезва в гората.

Двете индианки отново се закискаха; но този път въпреки всички придумвания нито едната, нито другата събра достатъчно смелост да хвърли нещо в реката.

След известно време, докато все още се кискаха за чудните случки, те бяха забелязани от двама млади индианци, които плаваха с кану близо до брега нагоре по течението.

– На какво се смеете? – попита единият девойките.

– Такива неща видяхме! – закикоти се Никойя.

– Да не би да сте пили пулке? – подметна младежът.

Двете момичета поклатиха глави, а Конкордия каза:

– Няма нужда да прием, за да виждаме чудесии. Първо, когато Никойя хвърли в реката кора от банан, видяхме от водата да изскача куче... бяло куче, голямо колкото планински тигър...

– А когато Конкордия хвърли буца пръст – подхвана разказа другата, – от водата излезе човек с желязна глава. Това е магия. Конкордия и аз можем да правим магии.

– Хосе – рече единият от индианците на другаря си, – за това нещо заслужава да си пийнем.

И докато единият задържаше с греблото малкото кану на място, другият надигна четвъртито шише от холандски джин, в което имаше пулке; после се смениха.

– Не! – каза Хосе, когато момичетата му поискаха от ракията. – Като си пийнете пулке, току-виж, че ви се привидят още бели кучета, големи колкото тигри, или мъже с желязни глави.

– Добре – прие отказа Никойя. – Тогава хвърли тая бутилка от пулке и виж какво ще стане. Ние изкарахме куче и човек. Може пък ти да изкараш дявола.

– Ще ми се да видя дявола – каза Хосе и пак надигна шишето. – Това пулке направо разпалва смелостта ми. Много ми се ще да видя дявола.

Той подаде шишето на другаря си да го допие.

– Хвърли го сега във водата! – заповяда Хосе.

Празната бутилка цопна със силен плясък и отговорът на това предизвикателство дойде с удивителна бързина, защото на повърхността изплава чудовищното космато тяло на убития паук. А това беше прекалено много за обикновени простосмъртни индианци. Като го видяха, двамата младежи толкова стремително се дръпнаха назад, че преобърнаха кануто. Когато главите им се подадоха от водата, те заплуваха към бързото течение и то бързо ги понесе надолу, а след тях бавно заплава и

обърнатото кану.

Никойя и Конкордия бяха твърде много уплашени, за да се изкискат. Те се притиснаха една в друга и зачакаха, загледани във вълшебната вода, но с крайчеца на очите си видяха как уплашените младежи хваната малкото кану, примъкнаха го до брега, излязоха тичешком на сухо и се скриха.

Следобедното слънце вече се беше снишило в небето, когато девойките добиха смелост още веднъж да предизвикат вълшебната вода. След дълги спорове двете се съгласиха да хвърлят едновременно по една буца пръст. И на повърхността се подадоха мъж и жена – Франсис и царицата. Девойките, се дръпнаха назад в храстите и скрити там, видяха как Франсис изнесе царицата на брега.

– Може да е било случайно... може всичко това да е ставало съвсем случайно тъкмо тогава, когато ние хвърляхме разни неща във водата – пошепна Никойя на Конкордия след пет минути.

– Но когато хвърляхме едно нещо, от водата излизаше само едно нещо – възрази Конкордия. – А когато хвърлихме две, излязоха също две.

– Добре – каза Никойя. – Хайде да проверим. Да хвърлим пак двете заедно. Ако не изплува нищо, значи не можем да правим никакви магии.

Те хвърлиха заедно две буци пръст и от водата се показаха мъж и жена. Обаче тази двойка, Хенри и Леонсия, умееше да плува; те доплуваха рамо до рамо до ниското място на брега и както всички други, излезли от реката преди тях, се изгубиха от погледа между дърветата.

Дълго още седяха двете индианки край реката, Бяха решили да не хвърлят нищо и ако въпреки това нещо се появи, да сметнат всичко за съвпадение. Но ако нищо не се появи, след като нищо не са повикали, това ще им докаже, че наистина обладават вълшебни сили. Те останаха скрити и наблюдаваха водата, докато мракът я скри от очите им; тогава бавно и със сериозен вид момичетата се запътиха обратно към селото, проникнати от съзнанието, че са били благословени от боговете.

ГЛАВА XXII

Чак на следващия ден подир избавлението си от подземната река Торес стигна в Сан Антонио. Той дойде пеша, капнал и мръсен, а зад него малко индианче носеше шлема на Да Васко. Торес искаше да покаже шлема на шефа и съдията като веществено доказателство, за да потвърди разказа за необикновеното приключение, което толкова му се искаше да им разправи.

Първият човек, когото срещна на главната улица, беше самият шеф, който високо извика, когато го видя:

Наистина ли сте вие, сеньор Торес?

И тържествено се прекръсти, преди да му протегне ръка.

Осезаемата плът, а още повече калта и пясъкът по ръката на приятеля му го увериха, че това е жив човек, а не призрак.

И тогава шефът на полицията направо се разяри.

– А аз тука ви смятах за мъртъв! – възкликна той. – Това псе, този кару Хосе Манчено! Той дойде и събщи, че сте умрял... умрял и погребан до второто пришествие в недрата на свещената планина на маите!

– Той е глупак, а аз сигурно съм най-богатият човек в Панама – надуто отговори Торес. – Като безстрашните древни конкистадори, поне преодолях всички опасности и стигнах до съкровището. Аз го видях. Дори...

Торес вече бе бръкнал в джоба на панталоните си, за да покаже скъпоценните камъни, откраднати от Бленуващата, но извади ръката си празна. Твърде много любопитни очи вече бяха устремени към него, привлечени от окаяния му вид.

– Имам да ви разправам много неща, за които не може да се говори тука – каза той на шефа. – Аз чуках по вратите на мъртъвци и ходих облечен с наметала на покойници. И общувах с хора, умрели преди четиристотин години, но непревърнали се в прах, и ги видях да заливат от втора смърт чрез удавяне. Изкачих планини и минах през недрата им, бях гост на. Загубените души и гледах в Огледалото на света. Всичко това, когато му дойде времето, ще разкажа на вас, моя най-добър приятел, и на почтения съдия, защото искам и вие да забогатеете заедно с мен.

– Да не сте се напили с прокиснато пулке? – с недоверие му подхвърли шефът.

– Не съм пил нищо по-силно от вода, откакто напуснах Сан Антонио – отговори Торес. – Но сега ще си отида у дома и хубавичко ще си пийна, а след това ще се измия от тази мръсотия и ще си сложа здрави и свестни дрехи.

И Торес си тръгна, но не можа да отиде направо у дома си. Едно дрипаво хлапе се провикна, когато го видя, изтича при него и му връчи плик; Торес позна, че пликът е на местната правителствена радиостанция, и се сети, че съобщението е от Ригън.

Добре се справяте. Наложително да забавите връщането на лицето в Ню Йорк още три седмици. Петдесет хиляди, ако сполучите.

Торес поиска молив от момчето и написа отговор на гърба на плика:

Пратете парите. Лицето няма да се върне никога. Загубено в планините.

Две други срещи попречиха на Торес веднага да си пийне и да се окъпе. Тъкмо когато влизаше в дюкяна на стария бижутер Родригес Фернандес, той бе спрял от престарелия жрец, когото за последен път беше видял в планината на майте. Торес се дръпна от него като от привидение, понеже беше сигурен, че старецът се е удавил в пещерата на боговете. Също както направи шефът, когато видя Торес, така и Торес се стресна и отстъпи от жреца.

– Махни се! – каза той. – Върви си, неспокоен старче! Ти си дух. Тялото ти лежи удавено и страшно в недрата на планините. Ти си привидение, призрак! Върви си, в твоята сянка няма нищо телесно, иначе щях да те ударя. Ти си призрак. Иди си веднага! Не бих искал да ударя призрак.

Обаче призракът сграбчи ръцете му и се вкопчи в тях по такъв телесен и умолителен начин, че веднага го разубеди.

– Пари! – забръщолеви старецът. – Дай ми пари! Дай ми назаем! Ще ти ги върна... аз зная тайните на съкровището на маите. Синът ми се загуби в планината, където е съкровището. Двамата гринго са са загубили в планината. Помогни ми да спася сина си. Аз искам само сина си, съкровището ще остане за теб. Но трябва да вземем хора и много от този чудесен прах на белите хора и да пробием дупка в планината, за да изтече водата. Той не се е удавил. Водата го е затворила в стаята, където стоят Чиа и Хцатцл с очи от скъпоценни камъни. Само с техните зелени и червени очи може да се купи всичкият чудесен прах на света. Дай ми пари, та да купя от този чудесен прах.

Но Алварес Торес беше човек с големи странности. Някаква жилка

или наклонност, или своеобразие в природата му с непреодолима сила му пречеше да се раздели с парите си, когато такава раздяла станеше наложителна. И колкото по-богат ставаше, толкова по-силно се проявяваше това своеобразие.

– Пари ли! – грубо рече той, блъсна стария жрец настрана и отвори вратата, за да влезе в дюкяна на Фернандес. – От къде на къде аз ще имам пари... аз, с тези дрипи и парцали на гърба си като просяк! Нямам пари за себе си, камо ли пък за тебе, старче. Освен това не аз, а ти заведе сина си в планината на маите. Не на моята, а на твоята душа да тежи смъртта на сина ти, който падна в дупката под краката на Чиа, изкопана от твоите, а не от моите прадеди.

Старецът отново се вкопчи в него и захленчи за пари, с които да купи динамит. Торес го блъсна толкова грубо, че старческите му крака от казаха, да му служат повече и той падна на плочите.

Дюкянчето на Родригес Фернандес беше тясно и мръсно; в него имаше само една малка и мръсна витринка, сложена на също такъв малък и мръсен тезгях. Помещението тънеше в неизбърсани и непометени нечистотии на цяло поколение. Гущери и хлебарки пълзяха по стените. Паяци плетяха паяжини във всеки ъгъл, а по тавана пълпеше нещо, при вида на което Торес бързо се дръпна настрана. Това беше стеножка, дълга цяла педя, и той съвсем не държеше да му падне случайно на главата или във врата. А когато в дюкянчето се появи самият Фернандес, изпълзял от някаква задушна стаичка като огромен паяк от скривалището си, Торес видя пред себе си същински Шейлок²⁰, както са го представяли на сцената по времето на кралица Елизабет, само че този Шейлок бе по-мръсен, отколкото би си позволила да го покаже дори и тогавашната сцена.

Бижутерът угоднически се поклони на Торес и със скърцащ фалцет го поздрави така раболепно, че се изравни с мръсотията на своя дюкян. Торес измъкна от джоба наслуки десетина скъпоценни камъка, откраднати от сандъка на царицата, избра най-малкия и без да каже нито дума, го подаде на бижутера, а останалите върна в джоба си.

Аз съм беден човек – промърмори Фернандес, но от погледа на Торес не убягна големият интерес, с който той разглеждаше камъка.

Фернандес го хвърли върху капака на витринката, сякаш нямаше никаква стойност, и въпросително загледа клиента си. Но Торес запазя

20. *Шейлок* – герой от „Венецианският търговец“ на Шекспир, превърнал се в символ на користолюбието и скъперничеството. Б. пр.

мълчание, понеже знаеше, че така ще развърже езика на алчния старец.

– Трябва ли да разбирам, че уважаемият сеньор Торес търси моя съвет за качеството на камъка? – най-сетне запита с треперещ глас старият бижутер.

Торес се задоволи само с кратко кимване.

– Камъкът е истински. Но е малък. Както можете сам да видите, не е безупречен. Ясно е, че голяма част от него ще се загуби при шлифовката.

– Колко струва? – с грубо нетърпение поиска да знае Торес.

– Аз съм беден човек – повтори Фернандес.

– Не съм ти искал да го купиш, дърти глупако. Но щом вече повдигаш въпроса, колко ще ми дадеш за него?

– Както вече ви казах, с молба да имате търпение, уважаеми сеньор, както вече ви казах, аз съм много беден човек. Има дни, когато не мога да дам десет сентаво за парченце развалена риба. Има дни, когато не мога да си позволя една глътка от евтино червено вино, което е същинско лекарство за моя организъм – това разбрах още като момче, когато чиракувах в Италия, далеч от Барселона. Аз съм толкова беден, че не купувам скъпи накити...

– Дори и когато можеш да ги препродадеш с печалба? – прекъсна го Торес.

– Ако съм сигурен в печалбата – изграчи старецът. – Да, тогава купувам; но понеже съм беден, мога да дам само ниска цена. – Той взе камъка и започна внимателно да го проучва. – Бих дал – нерешително заговори той, – бих дал... но моля ви се, уважаеми сеньор, разберете, че съм много беден човек. Днес съм сложил в устата си само една лъжица лучена супа, чаша кафе на закуска и една кора хляб...

– Казвай, за бога, какво даваш за него, дърти глупако! – с гръмоуен глас кресна Торес.

– Петстотин долара... но се съмнявам дали ще изкарам някаква печалба.

– Златни?

– Мексикански долари – отговори Фернандес и с това намали, предложената цена наполовина, но Торес разбра, че го лъже. – Разбира се, мексикански долари, само мексикански, ние сключваме всичките си сделки с мексикански долари.

Въпреки възторга си от такава голяма цена за толкова малък камък Торес се престори на ядосан и посегна да го прибере. Но старецът дръпна ръката си, понеже не искаше да изпусне изгодната сделка.

– Ние сме стари познати – пискливо задърдори той. – За първи път ви видях, когато дойдохте в Сан Антонио от Бокас дел Торо като малко момченце. В името на старото познанство, нека бъдат златни долари.

И в ума на Торес проблесна смътна представа колко огромна е истинската стойност на съкровището на царицата, което някога, в далечни времена, Загубените души бяха заграбили от скривалището в планината на маите.

– Чудесно – каза Торес и с бързо безцеремонно движение изтръгна от Фернандес камъка. – Той е на един мой приятел. Искаше да му заема пари срещу него. Сега благодарение на твоята оценка мога да му дам до петстотин златни долара. И в знак на благодарност, когато се видим следващия път в пулкерията, ще те почерпя една чаша... не, колкото можеш да изпиеш от лекото червено целебно вино.

И Торес излезе от дюкяна, без дори да се помъчи да скрие язвителното си презрение към излъгания бижутер, ликувайки от съзнанието, че Фернандес, тази испанска лисица, положително му е предложил не повече от половината истинска стойност на камъка.

Междувременно Леонсия, царицата и двамата Моргановци се спуснаха с кану по река Гуалака и много по-бързо от Торес стигнаха до крайбрежието. Обаче малко преди да пристигнат, в хасиендата на Солано се случи нещо много важно, на което в момента не бе придадено съответното значение. По криволичещата към хасиендата пътека, придружен от грохнала старица, чийто черен шал, метнат на главата и раменете, не можеше съвсем да скрие изпитото и сбръчкано лице, носещо следи на изгаснал вече вулканичен огън, се изкачваше най-странният посетител, който хасиендата бе приемала някога.

Той беше китаец на средна възраст, дебел, с кръгло като месечина лице, светещо от благо добродушие, което като че ли е присъщо на дебелия хора. Казваше се И Пун, което значи „Ябълков крем“, и обноските му бяха меки и мазни като името. Държането му към бабичката, която едва креташе с негова помощ, представляваше квинтесенция на доброта и внимание. Когато тя започваше да се спъва от пълно изнемощение и да залита, И Пун спираше и ѝ даваше възможност да си откъдне и събере сили. Докато се качваха, на три пъти в такива моменти той ѝ даваше по една чаена лъжичка френски коняк от плоско джобно шише.

И Пун настани старата в хубаво сенчесто кътче пред къщата и смело почука на входната врата. Обикновено работата му го водеше при задните врати, но опитът и съобразителността го бяха научили кога е

необходимо да използва главния вход.

Прислужницата индианка, която отвори вратата, отиде да съобщи за него във всекидневната, където, заобиколен от синовете си, седеше безутешният Енрико Солано – безутешен поради донесената от Рикардо вест за гибелта на Леонсия в планината на майте. Прислужницата индианка се върна на входа. Сеньор Солано бил неразположен и не искал да приема никого – гласеше отговорът, който тя предаде учтиво, при все че посетителят беше китаец.

– Ха! – отговори И Пун с надута самоувереност, за да внуши уважение на прислужницата и да я накара да отиде още веднъж при господаря си. – Аз не кули. Аз умен китаец. Аз ходи много на училище. Аз говори английски. Виж, аз пише сега на испански за сеньор Солано. Ти не можеш пише, затова не можеш прочете какво аз пише. Аз пише, че аз И Пун. Аз от Колон. Аз идва това място да види сеньор Солано. Голяма работа. Много важна. Много тайно. Аз пише всичко това тука на хартия, ти не можеш прочете.

Но той не каза, че под всичко това е написал:

„Сеньорита Солано. Аз има голяма тайна.“ Очевидно бележката бе получил Алехандро, най-големият от високите синове на Солано, защото той се втурна презглава към вратата и изпревари завръщащата се прислужница.

– Каж ми каква работа те води! – почти изкрещя той на дебелия китаец. – Казвай! По-бързо!

– Много добра работа – отговори И Пун и с удоволствие забеляза възбудата на младежа. – Аз прави много пари. Аз купува... как се казва... тайни. Аз продава тайни. Много хубава работа.

– Какво знаеш за сеньорита Солано? – изкрещя Алехандро и го хвана за рамото.

– Всичко. Много важни сведения.

Но Алехандро не можеше да се владее повече. Той дръпна китаеца вътре и без да го пусне, го помъкна във всекидневната при Енрико.

– Той има новини за Леонсия! – извика Алехандро.

– Къде е тя? – провикнаха се в един глас Енрико и синовете му.

„Ха!“ – изненада се И Пун. Тази възбуда, макар и да предсказваше успех на работата му, действа доста възбудително и на самия него.

Енрико взе размишленията му за уплаха и затова вдигна ръка, за да умири синовете си, и заговори на посетителя тихо.

– Къде е тя? – попита той.

„Ха! – помисли си И Пун, – Сеньоритата се е загубила.“ Това беше

нова тайна. С нея можеше да се спечели нещо един ден, който и да е ден. Хубаво момиче от високопоставено и богато семейство като Солановото, изчезнало в латиноамериканска страна – това бяха сведения, които си струваше да притежава. Някой ден тя можеше да се омъжи (нали беше чул такава клюка в Колон!), а после, някой ден, можеше да има недоразумения с мъжа си или мъжът ѝ да има недоразумения с нея: тогава тя или нейният съпруг – нямаше значение кой от двамата – можеше да поиска добре да заплати за тая тайна.

Тази сеньорита Леонсия – най-сетне каза той с мазна учтивост. – Тя не ваше момиче. Тя има друг татко и мама.

Обаче скръбта на Енрико поради загубата на Леонсия бе твърде голяма в този момент, за да се стресне от неочакваното разкриване на старата тайна.

– Да – кимна той. – При все че никой освен семейството ми не знае това, аз я осинових като малко бебе. Странно е, че ти го знаеш. Но за мен не е интересно да ми разправяш нещо, което зная открай време. Ако искам да зная нещо, то е: къде е тя сега?

И Пун сериозно и съчувствено поклати глава.

– Това друга тайна – обясни тай. – Може би аз намери тази тайна. Тогава аз каже на вас. Но аз има стара тайна. Вие не знаете име на татко ѝ мама на сеньорита Леонсия. Аз знае.

И старият Енрико Солано не можа да скрие своя интерес към тази съблазнителна вест.

– Говори! – заповяда той. – Кажы имената, докажи, че е вярно, и аз ще те възнаградя.

– Не – поклати глава И Пун. – Много лоша търговия. Аз не върши търговия така. Вий ми плати, аз ви каже. Мои тайни добри тайни. Аз доказва мои тайни. Вий ми даде петстотин песо и плати големи разноски от Колон до Сан Антонио и обратно до Колон и аз ви каже име на татко и мама.

Енрико Солано кимна в знак на съгласие и тъкмо се канеше да заповяда на Алехандро да донесе парите, когато спокойната и хрисима прислужница индианка промени хода на събитията. Тя се втурна в стаята, затича се при Енрико, както никога не бяха я виждали да тича преди, зачупи ръце и несвързано засрича нещо през сълзи, но целият ѝ вид подсказваше, че се задушаваше от радост, а не от скръб.

– Сеньоритата! – най-после успя дрезгаво да пошепне тя и посочи с кимване и очи страничния двор. – Сеньоритата!

И Пун и неговата тайна бяха забравени. Енрико Солано и синовете

му наизскачаха в страничния двор, където видяха Леонсия, царицата и двамата Моргановци, целите покрити с прах, да слизат от ездитни мулета, взети явно от пасбищата при устието на река Гуалака. В същото време двамата слуги индианци, повикани от прислужницата, изпровождаха от двора дебелия китаец и престарялата му спътница.

– Ела друг път – казаха му те. – Сега сеньор Солано е зает с много важна работа.

– Разбира се, аз дойде друг път – любезно ги увери И Пун, без да се докачи и без да покаже разочарованието си, че преговорите се прекъснаха тъкмо когато вече щяха да му наброят парите.

Но той си тръгна с голямо нежелание. Мястото беше чудесно за човек с неговото занятие. То просто пъкаше от тайни. Никога още никой жетвар със сърп в ръка не е бил изпъждан от Обетована земя с по-богата жетва! Ако не бяха усърдните прислужници индианци, И Пун щеше да се шмугне зад ъгъла на хасиендата, за да види новодошлите. А сега, на половината път надолу, опиращата се на ръката му старичка много му натежа и той вля в нея нов живот и способност да се крепи за известно време сама, като ѝ даде две лъжички коняк от джобното си плоско шише.

Енрико грабна Леонсия от мулето, преди тя да успее да слезе, толкова страстно бе желанието му да я стисне в прегръдките си. Няколко минути не се чуваше нищо освен шумните латиноамерикански, изрази на обич – всичките ѝ братя се мъчеха да я поздравят и прегърнат едновременно. Когато те се поуспокоиха, Франсис вече беше помогнал на Бленуващата да слезе от мулето си и стоеше ръка за ръка с нея в очакване да обърнат внимание и на тях.

– Това е жена ми – каза Франсис на Енрико. – Отидох в Кордилерите да търся съкровище, а пък вижте какво намерих. Знаете ли някой, който да е имал по-голям късмет?

– Но и самата тя пожертвува огромно съкровище – смело промърмори Леонсия.

– Тя беше царица на малко царство – добави Франсис и погледна с благодарност и възхищение Леонсия, която побърза да допълни:

Спаси живота на всички ни, но с това пожертвува малкото си царство.

И обзета от великодушен порив, Леонсия прегърна царицата през кръста, отдели я от Франсис и я поведе към хасиендата.

ГЛАВА XXIII

Облечен с великолепно средновековна испанска и латиноамериканска носия, от която все още не се отказваха някои от големите хасиендато в Панама, Торес препускаше по крайбрежния път към дома на Солано. Наред с него, с леки скокове, по които личеше, че много лесно би надбягало и най-добрият кон на Торес, тичаше огромното бяло куче, което го беше последвало в подземната река. Когато изви, за да поеме по изкачващия се нагоре лъкатушен път към хасиендата, Торес мина край И Пун, спрял се, за да даде възможност на старицата да събере сили. Торес не обърна на странната двойка повече внимание, отколкото би обърнал на най-обикновена сган. Надменният вид, който добиваше, щом сложеше тези великолепни дрехи, не му позволяваше да прояви интереса си с нещо повече от бегъл безизразен поглед.

Обаче И Пун го огледа с тесните си ориенталски очички, които не изпускаха и най-малката подробност. И И Пун си помисли: „Изглежда много богат. Той е приятел на семейство Солано. Отива към тяхната къща. Може дори да е възлюбеният на тази сеньорита Леонсия... Или отхвърлен от нея съперник за любовта ѝ. И в единия, к в другия случай може да се очаква, че ще купи тайната за произхода на тази сеньорита Леонсия, и наистина изглежда богат, много богат.“

Във всекидневната на хасиендата се бяха събрали завърналите се търсачи на съкровището и всички Солановци. Царицата бе решила да допълни разказа за всичко случило се и тъкмо осъждаше Торес за кражбата на скъпоценните ѝ камъни и описваше как бе паднал във водовъртежа, уплашен от втурналото се куче, когато Леонсия, която стоеше с Хенри до прозореца, възкликна от изненада.

– За вълка говорим, а той в кошарата! – каза Хенри. – Ето го, самият Торес пристига.

– Аз съм пръв! – извика Франсис, сви юмруци и многозначително стегна мускулите си.

– Почакай! – отсече Леонсия, – Той е изключителен лъжец, в което всички можахме да се уверим. Хайде да се позабавляваме! Той вече слиза от коня. Нека и четиримата да се скрием... Татко! – С движение на ръката тя посочи Енрико и всичките му синове. – Вие ще седите, сломени от моята гибел. Този подлец ще влезе тука. Вие ще се покажете жадни да узнаете нещо за мен. Той ще ви разправи за нас бог знае какви

лъжи. А пък ние ще се скрием ей там, зад паравана... Хайде, елате! Всички!

Тя хвана царицата за ръка, поведе я към паравана и с поглед запоява на Франсис и Хенри да се скрият заедно с тях.

И когато влезе вътре, Торес видя пред себе си сцена на скръб, която под впечатлението на изживяната преди малко истинска мъка Енрико и синовете му можаха да разиграят без всякакво затруднение. Енрико се надигна от стола си с желанието да поздрави госта, но безсилно се отпусна пак. Торес му стисна ръка с двете си ръце, прояви дълбоко съчувствие и не можа да проговори от вълнение.

– Уви! – най-после успя да изрече той със съкрушен вид. – Те са мъртви. Тя е мъртва, вашата прекрасна дъщеря Леонсия. И тези гринго, двамата Моргановци, умряха заедно с нея. Както Рикардо трябва да ви е казал, те загинаха в недрата на свещената планина на маите.

– Това е гнездо на загадки – продължи той, след като изчака Енрико да се поуспокои от първия неудържим пристъп на скръбта. – Аз бях с тях, когато умряха. Да бяха се вслушали в моя съвет, всички щяха да останат живи. Но дори и Леонсия не пожела да послуша стария приятел на семейството Солано. Не трябваше да слуша двамата гринго! След невероятни опасности аз успях да мина през планинските недра, хвърлих поглед надолу, към Долината на Загубените души, и се върнах в планината, но те вече умираха...

В този миг, преследвано от слуга индианец, в стаята се втурна бялото куче; треперейки и скимтейки от възбуда, то задуши безбройните миризми, които говореха за господарката му. Преди то да може да се спусне към паравана, зад който се криеше царицата, Торес го хвана за врата и го предаде на двама слуги индианци.

– Нека кучето остане тука – каза Торес. – После ще ви разправа за него. Но първо погледнете това. – Той извади шепа скъпоценни камъни. – Аз почухах на вратата, на мъртвите и ето че съкровището на маите е мое. Аз съм най-богатият човек в Панама, в целия Американски континент. Ще бъда могъщ...

– Но вие сте били с дъщеря ми, когато тя е умряла – с ридание го прекъсна Енрико. – Не е ли казала нещо за мене?

– Да – съща с ридание отговори Торес, действително трогнат от сцената на смъртта, нарисувана от фантазията му. – Тя умря с вашето име на уста. Последните й думи бяха...

Но изведнъж той изблеочи очи и не можа да довърши изречението, защото видя Хенри и Леонсия с най-естествен, непринуден вид да

минават през стаята, задълбочени в тих разговор. Без да забележат Торес, те отидоха при прозореца, все още улисани в разговор.

– Вие започнахте да казвате, че последните й думи били... – подсказа му Енрико.

– Аз... аз ви излъгах – замънка Торес, като искаше да спечели време, за да се измъкне от забърканата от него каша. – Бях сигурен, че гибелта им е неизбежна и че никога няма да намерят път към широкия свят. И смятах да смекча удара за вас, сеньор Солано, като ви кажа това, което, сигурен съм, щяха да бъдат последните й думи, ако умираше. А пък този човек Франсис, когото толкова обикнахте! Сметнах, че е по-добре да го мислите за умрял, отколкото да узнаете какъв страхливец излезе този гринго.

В този миг кучето радостно залая към паравана и се задърпа така, че двамата индианци едва можеха да го удържат. Ала Торес, вместо да се сепне, продължи и сам си тури главата в торбата.

– В Долината има едно глупаво, малоумно, налудничаво същество, което твърди, че могло да познава бъдещето с разни магии. Това е една жестока, кръвожадна жена. Не отричам, че по отношение на физическата хубост тя е красива. Но е красива, както е красива стоножката за тези, които смятат стоножките за красиви. Знаете ли какво е станало? Тя е изпратила Хенри и Леонсия по някакъв таен път от Долината, а Франсис е предпочел да остане там и да живее с нея в грях, а то е грях, защото в Долината няма католически свещеник, който да узакони връзките им. О, не че Франсис се е увлякъл в това ужасно същество. Той се е увлякъл в жалкото съкровище, което тя притежава. Такъв е този гринго Франсис, когото с отворени обятия приехте в семейството си, тази гнусна змия Франсис, който се осмеляваше дори да мърси прекрасната Леонсия с любовните си погледи. О, аз зная какво говоря! Аз видях...

Екналият радостен лай на кучето заглуши гласа му и той видя Франсис и царицата да минават през стаята, погълнати от разговор, както и предишната двойка. Царицата се поспря да погали кучето, което беше толкова голямо, че когато сложи предните си лапи на раменете й, главата му се извиси над нейната, а Торес в това време ближеше внезапно пресъхналите си устни и напразно ровеше в мозъка си за някоя нова лъжа, с която да се измъкне от това невъзможно положение.

Енрико Солано пръв избухна в смях. Той се смееше от все сърце, до сълзи, и всичките му синове се присъединиха към смеха му.

– Сам аз можех да се ожена за нея – със злобен присмех процеди Торес. – Тя ми се молеше на колене да я взема.

– А сега – обади се Франсис – аз ще спестя на всички ви мръсната работа и ще го изхвърля, сам.

Но Хенри бързо пристъпи напред и заяви:

– Аз също обичам да върша мръсна работа. А тази мръсна работа ми допада особено много.

Двамата Моргановци тъкмо вече се канеха да се нахвърлят върху Торес, когато царицата вдигна ръка.

– Първо – заговори тя – нека ми върне ей тази кама, затъкната в пояса му, която е откраднал от мен.

– О – забеляза Енрико, когато това се свърши, – не би ли трябвало, прекрасна госпожо, да ви върне и откраднатите от вас скъпоценности?

Торес не му мисли много дълго. Той бръкна в джоба си и хвърли на масата една шепа скъпоценни камъни. Енрико погледна царицата и видя, че тя стои и чака.

– Още! – каза Енрико.

И Торес сложи още три великолепни нешлифовани камъка при другите на масата.

– Може би ще ме претърсите като най-прост джебчия? – попита той, побеснял от негодувание, и обърна наопаки двата джоба на панталоните си.

– Мой ред е! – каза Франсис.

– Не съм съгласен – каза Хенри.

– Е, чудесно – съгласи се Франсис. – Ще свършим тая работа заедно. Тъкмо ще можем да го хвърлим по-далече от стълбището.

Като по команда те сграбчиха Торес за яката и дъното на панталоните и стремително го помъкнаха към вратата.

Всички в стаята изтичаха при прозореца, за да видят как ще изхвъркне Торес, но Енрико излезе най-бърз и стигна кри прозореца пръв. А след това, когато се върнаха при масата, царицата събра скъпоценните камъни с двете си ръце и протегна пълните си шепи на Леонсия с думите:

– От Франсис и мен за вас и Хенри... сватбен подарък.

И Пун, който остави старицата, край брега и крадешком се върна да погледне къщата от храстите, със задоволство тихичко се закиска, когато видя да хвърлят богатия кабахиеро от стъпалата с такава сила, че той се захлупи далече на насипаната с чакъл пътека. Обаче И Пун бе твърде хитър, за да се издаде, че го е видял. Той забърза обратно и беше вече на половината път до брега, когато Торес го настигна с коня си.

Синът на небето смирено го поздрави и Торес, който кипеше от

ярост, вдигна камшика, за да го шибне безмилостно през лицето. Ала И Пун не се уплаши.

– Сеньорита Леонсия – бързо каза той и предотврати удара. – Аз има голяма тайна. – Торес зачака, все още със заплашително вдигнат камшик. – Вие иска някой друг мъж се ожени за тази много хубава сеньорита Леонсия?

Торес отпусна камшика.

– Разправай! – грубо заповяда той. – Каква е тази тайна?

– Вие не иска никои друг мъж се ожени за тази сеньорита Леонсия?

– Да речем, че не искам.

– Тогава, ако вие има тайна, вие може спре друг мъж.

– Добре де, каква е тя? Казвай!

И Пун поклати глава.

– Първо вие ми плати шестстотин долара злато. Тогава аз каже тайна.

– Ще ти платя – с готовност се съгласи Торес, макар и през ум да не му беше минало да устои на думата си. – Първо ми я кажи, а после, ако видя, че не ме лъжеш, ще ти платя... Ето, виж!

Той измъкна от вътрешния си джоб портфейл, натъпкан с банкноти, и И Пун без особено желание се съгласи и го поведе надолу по пътя при старницата на брега.

– Тази стара жена. – обясни той, – тя не лъже. Тя болна жена. Много скоро тя умре. Тя много страхува. Тя говори със свещеник в Колон. Свещеник каже, тя трябва разправи тайна или тя умре и отиде в ада. Затова тя не лъже.

– Добре, щом не лъже, какво е това, дето трябва да ми разкаже?

– Вие ми плати?

– Разбира се. Шестстотин долара в злато.

– Добре. Тя родена Кадис, стара Испания. Тя прислужница първо качество, бавачка първо качество. Доиде време, тя вземе служба в английско семейство, кое пътува нейната страна. Дълго време тя остане работи това семейство. Тя ходи с тях Англия. После доиде време – вие знае, испанска кръв много гореща – тя много ядосана. Това семейство има малко бебе, момиченце. Тя открадне малко момиченце и избяга в Панама. Това малко момиченце сеньор Солано вземе също като своя дъщеря. Той има много синове и няма дъщеря. Затова прави туй момиченце своя дъщеря. Но тая стара жена, тя не каже семейно име това момиченце. Това семейство много високопоставено, много богато, всеки в Англия знае това семейство. Име това семейство Морган. Вие знае това

име? В Колон идва хора от Сан Антонио, които казва сеньор Солано негова дъщеря омъжи английски гринго име Морган. Тоя гринго Морган брат сеньорита Леонсия.

– Охо! – рече Торес със злобна радост.

– Вие ми плати шестстотин долара злато? – попита И Пун.

– Много съм ти благодарен, че си такъв глупак – каза Торес с нескритата подигравка в гласа си. – Може някой ден да се научиш по-добре да продаваш тайни. Тайните не са обувки, нито махагоново дърво. Изречената тайна е като лъхване на вятъра. Дојде, отmine и я няма. Тя е призрак. Кой я е видял? Човек може да поиска обратно обувки или махагон. Но никога не може да поиска обратно тайна, след като я е издал.

– Ние говори за призраци, вие и аз – спокойно отговори И Пун. – И призраци си отиде. Аз не ви каза тайна. Вие сънува сън. Когато вие каже на хора, те пита кой ви разправи. И вие каже: „И Пун.“ Но И Пун каже: „Не.“ И те каже: „Призраци!“ и се смее на вас.

И Пун долови, че Торес започва да отстъпва пред несравнено по-хитроумните му доводи, и нарочно замълча.

– Това ние говори, също лъхване вятъра – продължи той след няколко секунди. – Вие прав, когато каже изречена тайна призрак. Кога аз продава тайни, аз не продава призраци. Аз продава обуца. Аз продава махагоново дърво. Доказателства, това продава. Те силни. Те тежи на възните. Вие може къса тяхна хартия, тия, кои написани като официален документ. Други, кои не хартия, вие може хапи с ваши зъби и счупи зъби на тях. Защото изречени тайни вече изчезнали като сутрешни мъгли. Аз има доказателства. Вие ми плати шестстотин долара злато за доказателства или хора се смее на вас, защото вие слуша призраци.

– Добре! – предаде се Торес, убеден от тези думи. – Покажи ми доказателствата, които мога да късам и да хапя.

– Вие ми плати шестстотин долара злато.

– След като ми покажеш доказателствата.

– Доказателства, кои вие може къса и хапе, ваши, след като вие сложи шестстотин долара злато в моя ръка. Вие обещава. Обещание, това лъхване вятър, призрак. Аз не взима призрочни пари. Вие ми плати истински пари, кои аз мога къса или хапе. И в края на краищата Торес отстъпи, плати в аванс и остана доволен, след като прегледа документите, старите писма, детското медальонче и бебешките играчки. И Торес не само увери И Пун, че е доволен, но заплати в аванс по настояване на катеца още сто златни долара, за да му направи една услуга.

Междувременно Хенри и Франсис, облечени с чисто бяло, се бръснаха със самобръсначки в банята, която съединяваше спалните им, и пееха:

Гръб до гръб двамина с тебе
бихме се с цял екипаж...

В своите очарователни стаи, подпомагана и насърчавана от две шивачки индианки, наполовина развеселена, наполовина натъжена, но с цялата благодет и великодушие на щедростта, Леонсия посвещаваше царицата в прелестите на облеклото на цивилизованата жена. Царицата, истинска жена до мозъка на костите, не можеше да сдържи възхищението си пред множеството прекрасни тъкали и накити, с които беше препълнен гардеробът на Леонсия. Двете се забавляваха с моминско увлечение и един бод тук, малък набор там, преправяха някои от роклите на Леонсия, за да прилегнат на по-слабата снага на царицата.

– Не – отсъди Леонсия. – Вие можете и без корсет. На сто жени има една като вас, която няма нужда от корсет. Вие имате най-закръглените форми, каквито съм виждала у слаба жена. Вие... – Леонсия млъкна за миг, наглед залисана от необходимостта да вземе карфица от тоалетната си масичка, но същевременно преглътна буцата, която се беше надигнала в гърлото ѝ, и едва след това можа да продължи: – Вие сте прелестна младоженка и Франсис може само да се гордее с вас.

А в банята Франсис свърши с бръсненето пръв; на вратата на спалнята му се почука, той спря да пее и отиде да отвори: там Фернандо, предпоследният син на Енрико Солано, му връчи телеграма. Франсис я отвори и прочете:

Незабавното ви връщане наложително. Трябват повече средства. Борсата слаба, но всичките ви акции силно нападнати освен „Тампико Петролиъм“, които продължават да се държат. Телеграфирайте кога да ви чакам. Положението сериозно. Смятам, че ще мога да издържа, ако тръгнете незабавно. Телеграфирайте веднага.

Баском

Във всекидневната двамата Моргановци завариха Енрико и синовете му да отварят бутилка с вино.

– След като току-що намерих дъщеря си, аз я губя отново – каза

Енрико. – Но тази загуба е по-лека, Хенри. Утре ще отпразнуваме сватбата. Това трябва да стане колкото може по-скоро. Положително е, че този подлец Торес вече разправя из целия Сан Антонио как Леонсия избягала сама с вас в планините.

Преди още Хенри да успее да изрази задоволството си, в стаята влязоха Леонсия и царицата. Той вдигна чашата си и провъзгласи на здравица:

– За здравето на младоженката!

Без да го разбере, Леонсия взе една чаша от масата и погледна царицата.

– Не, не! – каза Хенри и взе чашата ѝ с намерение да я подаде на царицата.

– Не, не! – обади се и Енрико. – Не бива ни кой да пие една недовършена на здравица. Чакайте да я вдигна аз. За младоженките!

– Ти и Хенри ще се венчаете утре – обясни на Леонсия Алехандро.

Колкото и неочаквана и тежка да бе тази новина, Леонсия се овладя и дори събра сили да погледне с престорена веселост Франсис в очите и да извика:

– Още една на здравица! За здравето на младоженците!

За Франсис бе достатъчно трудно да се ожени за царицата и да запази хладнокръвието си, но сега, когато чу за незабавното венчаване на Леонсия, стари му се, че няма сили да остане хладнокръвен. А от погледа на Леонсия не убягнаха, страшните му усилия да се овладее. Неговите страдания ѝ доставиха тайна радост и тя забеляза с чувство, много близко до ликуване, как той използва първия удобен случай да напусне стаята.

Франсис им показа телеграмата, уверя ги, че цялото му състояние е заложено на карта обясни, че трябва да напише отговор, и помоли Фернандо да нареди някой конник да го занесе в правителствената радиостанция в Сан Антонио.

Не след дълго Леонсия също излезе. Тя намери Франсис в библиотеката, седнал на писалището пред ненаписана телеграма, с поглед, впит в голяма нейна снимка, която беше взел от мястото ѝ върху ниския шкаф за книги. Всичко това беше твърде много за Леонсия. Неволно изтръгналото се от нея ридание го накара да скочи на крака тъкмо когато девойката залиташе, и да я хване в обятията си. И преди да го съзнаят, устните им се сляха в пламенна целувка.

Леонсия се напрегна, откъсна се и с ужас загледа любимия си.

– На това трябва да се сложи край, Франсис! – възкликна тя. –

Нещо повече: не бива да останете тука на моята сватба. Ако останете, не отговарям за постъпките си. Има параход, който тръгва от Сан Антонио за Колон. Трябва да го вземете заедно с жена си. Лесно ще можете да се прехвърлите на някой от корабите, които пренасят плодове в Ню Орлиънс, и да продължите с влак за Ню Йорк. Аз ви любя... вие го знаете!

– Царицата и аз не сме венчани! – възрази Франсис, загубил и ума и дума, смазан от случилото се. – Тази езическа венчавка пред олтара на Слънцето не беше никаква венчавка. Ние не сме мъж и жена нито по същество, нито по обред. Уверявам ви в това, Леонсия. Още не е късно...

– Тази езическа венчавка ви е била достатъчна досега – спокойно и твърдо го прекъсна тя. – Нека ви бъде достатъчна до Ню Йорк или поне до... Колон...

– Царицата не иска никакъв друг обред според нашите обичаи – каза Франсис. – Тя твърди, че досега всички жени в рода ѝ са се венчавали така и че церемонията пред олтара на Слънцето е свещена и достатъчно обвързваща.

Леонсия уклончиво сви рамене, при все че лицето ѝ изразяваше непоколебима решителност.

– Дали сте венчани, или не – отговори тя, – трябва да заминете... още тази вечер... и двамата. Иначе ще полудея. Предупреждавам ви: не ще мога да издържа вашето присъствие. Не ще мога. Зная, че не ще мога да стоя и да ви гледам, докато ме венчават с Хенри и след като ме венчаят с Хенри. О, моля ви се, моля, не ме разбирайте криво! Аз наистина обичам Хенри, но не... не по този начин... не по този начин, както обичам вас. Аз обичам... и не ме е срам да кажа тези дръзки думи... аз обичам Хенри горе-долу колкото вие обичате царицата, а вас обичам както би трябвало да обичам Хенри, както вие би трябвало да обичате царицата, както, сигурна съм, обичате мен!

Девойката сграбчи ръката му и я притисна до сърцето си.

– Ето! За сетен път! Вървете си сега!

Но ръцете му се обвиха около нея и тя не можа да дръпне устните си. Най-после Леонсия пак се изтръгна, но този път избяга към вратата. Франсис се преклони пред решението ѝ, след това вдигна снимката ѝ.

– Ще я взема за спомен – заяви той.

– Не бива! – Тя му изпрати прощална нежна усмивка. – Вземете я – добави после, обърна се и излезе.

И Пун трябваше да изпълни поръчението, за което Торес в аванс му беше платил сто златни долара. На другата сутрин, когато Франсис и

царицата от няколко часа вече плаваха към Колан, И Пун пристигна в хазиендата на Солано. Енрико, който пушеше пура на верандата, много доволен от себе си, от целия свят и от това как се нареждаше всичко, позна в И Пун посетителя от предишния ден и любезно го поздрави. Още преди да заприказват, бащата на Леонсия изпрати Алехандро да донесе петстотин песо – сумата, за която бяха се уговорили. И И Пун, чиято професия беше да купува и продава тайни, с удоволствие продаде тайната си за втори път. Но той остана честен в поетото задължение да се придържа към нарежданията на Торес и отказа да разкрие тайната освен в присъствието на Леонсия и Хенри.

– Тая тайна има уговорка – извини се И Пун, когато двойката бе поканена и той започна да отвива пакета с веществените доказателства. – Сеньорита Леонсия и мъжът, който тя се омъжи, трябва първи, преди всички други, види тези неща. После всички може гледа.

– Което е справедливо, понеже те са заинтересовани повече от всички ни – великодушно се съгласи Енрико, при все че в същия миг нетърпението му пролича в неспокойното движение, с което подкани дъщеря си и Хенри да вземат доказателствата настрана и да ги видят.

Той се мъчеше да се покаже равнодушен, но с крайчеца на окото не изпускаше нито една подробност. За свое изумление той видя Леонсия изведнъж да захвърля някакъв лист, който изглеждаше като официален документ и който двамата с Хенри току-що бяха прочели, от все сърце и без всякакво стеснение да обвива врата на Хенри с двете си ръце и от все сърце, без всякакво стеснение, да го целува по устата. След това Енрико видя Хенри да се дръпва назад и го чу да възкликва със зашеметен и нещастен вид:

– Но боже мой, Леонсия! Това значи край на всичко. Ние никога не можем да бъдем мъж и жена!

– Какво? – изсумтя Енрико. – След като всичко е решено! Какво искате да кажете, господине? Това е оскърбление! Разбира се, ще се оженим, и то още днес!

Хенри, който стоеше като гръмнат, с поглед помоли Леонсия да отговори вместо него.

– И божиите, и човешките закони – каза тя – забраняват човек да се ожени за сестра си. Сега разбирам странната си обич към Хенри. Той е мой брат. Ние сме родни брат и сестра, стига тези документи да не лъжат.

И И Пун разбра, че е изпълнил задачата си: той можеше да съобщи на Торес, че сватбата няма да се състои в този ден и няма да се състои

изобщо.

ГЛАВА XXIV

Петнадесет минути след като слязоха от малкото крайбрежно парадче в Колон, Франсис и царицата бяха вече на един от корабите на „Юнайтед фрут къмпани“ и цялото им пътуване до Ню Йорк се превърна в редица съвпадения, които им позволяваха бързо да се прехвърлят от едно превозно средство на друго. В Ню Орлиънс, благодарение на едно такси и втурналите се тичешком носачи на гарата, едва успяха да се качат на току-що тръгналия влак. При пристигането в Ню Йорк ги посрещна Баском с частната кола на Франсис и със същата главоломна бързина те пристигнаха в доста претрупания с украса дворец, който самият Р. Х. М., бащата на Франсис, бе построил с милионите си на Ривърсайд Драйв.

Така стана, че сега царицата едва ли знаеше за широкия свят повече, отколкото в самото начало на пътуването си, когато се хвърли в подземната река. Ако беше по-обикновено създание, щеше да бъде зашеметена от огромната цивилизация наоколо си. Обаче тя беше царствено нехайна и приемаше заобикалящата я цивилизация като приношение от царствения си съпруг. А той беше цар, обслужван от много роби. Не го ли видя тя това на парахода и във влака? И тука, когато пристигна в неговия дворец, тя прие като най-естествено нещо редицата слуги, излезли да ги посрещнат. Шофьорът отвори вратата на лимузината. Други слуги внесоха багажа. Франсис не помръдна пръст, освен когато ѝ помогна да слезе от колата. Дори и Баском (човек, който явно не беше слуга) също служеше на Франсис. И тя не пропусна да забележи, че Баском замина с лимузината на Франсис по нареждане и заповед на Франсис.

Тя бе царувала в откъсната от света, долина над една шепа диваци. А тука, в тази могъща страна на крале, нейният съпруг царуваше над кралете. Всичко това беше чудесно и тя с възхищение си мислеше, че царското ѝ достойнство не бе с нищо пострадало от брака ѝ с Франсис.

Възторгът ѝ от вътрешната уредба на голямата къща бе наивен и детински. Забравила за слугите или по-скоро без да им обръща внимание, както не беше обръщала внимание на собствените си прислужници в езерното си жилище, тя плесна с ръце в огромното преддверие, захласна се пред мраморното стълбище, леко изтича до най-близката стая в надникна вътре. Това беше библиотеката, която бе видяла в Огледалото на света в първия ден на познанството си с Франсис. И видението се

сбъдна, защото Франсис влезе с нея в огромната стая, пълна с книги, прегърнал я с едната си ръка, също както бе видяла това върху повърхността на течния метал в златната купа. Спомняше си и телефоните, и борсовия телеграфен апарат, и точно както го бе пред-вещала тогава, тя се приближи и с любопитство загледа апарата, а Франсис, все още обвил кръста ѝ с ръка, стоеше до нея.

Той се опита да ѝ обясни какъв е този уред, но още в самото начало тъкмо когато се убеди, че не е възможно за няколко минути да ѝ разясни предназначението на фондовата борса в цялата ѝ сложност, очите му забелязаха на лентата, че акциите на „Фриско Консолидейтед“ са спаднали с двадесет пункта – нещо, което никога не беше се случвало с тази малка железопътна линия в щата Айова, финансирана и построена от Р. Х. М.; до деня на смъртта си баща му я беше смятал за солидно предприятие, което ще устои на всякаква буря, дори ако половината от банките и цялата Уол Стрийт претърпят крах.

Царицата с тревога наблюдаваше безпокойството, което се изписа по лицето на Франсис.

– Това е вълшебно, както моето Огледало на света? – полувъпросително-полуутвърдително рече тя.

Франсис кимна.

– Знам, то ти разправя тайни – продължи тя – Както моята златна купа, то довежда целия свят тука, в тази стая, при теб. То ти носи неприятност. Това е съвсем ясно. Но какви неприятности може да донесе този свят на теб, един от най-великите му царе?

Франсис отвори уста, за да отговори на последния ѝ въпрос, но не каза нищо, защото усети, че е невъзможно да я накара да го разбере, а в това време пред полуспуснатите му клепачи или само в съзнанието му пред него проблясваха видения на мощни железопътни и параходни линии, многолюдни гари и шумни докове, миньори, трудещи се в Аляска, в Монтана и в Долината на смъртта, обуздали реки и впрегнати в работа водопади, линии с високо напрежение, опънати през низини, блата и тресавища на двеста фута високи стълбове, и цялата техника, икономика и финанси в машинната цивилизация на двадесетия век.

– То ти носи неприятност – повтори царицата. – И, уви, аз не мога да ти помогна. Няма я вече златната ми купа. Никога вече не ще видя света в нея. Вече не съм господарка на бъдещето. Аз съм само жена и съм безпомощна в тоя непознат, огромен свят, в който си ме довел. Аз съм само жена и твоя съпруга, Франсис, съпруга, която се гордее с теб.

Той почти изпита любов към нея, когато остави телеграфната лента

и силно я притисна до себе си, преди да отиде при батареята от телефони, „Тя е прелестна – мина му през ума. – В нея няма нито коварство, нито злоба; тя е само жена, жена от край до край, любеща и бъдеща любов... уви, между мен и нея, която е моя, в мислите ми вечно и непрестанно се изправя образът на Леонсия, която никога не ще бъде моя!“

– Пак вълшебство – промърмори царицата, когато Франсис се свърза с кантората на Баском и каза:

– Господин Баском без съмнение ще се върне след половин час. Говори Морган, Франсис Морган. Господин Баском тръгна за кантората преди по-малко от пет минути. Когато пристигне, кажете му, че съм тръгнал за кантората му и ще дойда не повече от пет минути след него. Това е важно. Кажете му, че съм тръпнал. Благодаря. Довиждане.

Много естествено, царицата очакваше, че Франсис ще ѝ покаже всичките чудеса на тази голяма къща, и не можа да скрие разочарованието си, когато ѝ каза, че трябва веднага да замине за някакво място, наричано Уол Стрийт.

– Какво е това, което те кара да ме оставиш и ти заповядва, сякаш си роб? – попита тя с изражение на недоволство.

– Бизнес, и то е много важно – каза ѝ той с усмивка и я целуна.

– И кой е този Бизнес, та има власт над тебе, който си цар? Да не би това да е името на твоя бог, на който всички вие се кланяте, както моят народ се кланя на бога на Слънцето?

Франсис се усмихна на толкова сполучливо направеното от нея сравнение и отговори:

– Бизнес е великият бог на американците. Освен това той е много страшен бог и когато погубва, погубва страшно и бързо.

– И ти си си навлякъл недоволството му? – попита царицата.

– Уви, да, макар и да не зная с какво. Трябва да отида на Уол Стрийт...

– Там ли е неговият олтар? – прекъсна го тя.

– Да, там е неговият олтар – отговори Франсис – и там трябва да разбера с какво съм го оскърбил и с какво мога да го умилостивя и да изкупя вината си.

Набързо дадените от него обяснения за достойнствата и задълженията на камериерката, за намирането на която се бе разпоредил телеграфически още от Колон, почти не я заинтересуваха и тя го прекъсна със забележката, че доколкото разбира, камериерката трябва да е нещо като индианките, които ѝ прислужваха в Долината на Загубените души, н че е свикнала да има лични слуги още когато е била малко момиченце и

учила английски и испански с майка си в къщата на езерото.

Но когато Франсис взе шапката си и я целуна за сбогом, тя се смекчи и му пожела сполука пред олтара.

След няколко часа изумителни приключения в отредените за нея стаи, където камериерката (французойка, която говореше испански) я развеждаше и ѝ обясняваше всичко, и след като някаква величествена жена, която сама приличаше на царица, я измери и огледа от всички страни с помощта на две млади жени и която, според царицата, без съмнение бе повикана, за да служи на нея и Франсис, тя слезе пак по разкошното стълбище, за да изследва библиотеката с тайнствените ѝ телефони и телеграфен апарат.

Дълго се взираше тя в борсовия телеграф и се вслушваше в пресекливото му тракане. Но тя, която знаеше да чете и пише на английски и испански, не можеше да разбере нищо от странните йероглифи, които по някакво чудо се отбелязваха върху лентата. След това започна да изучава първия телефон. Тя си спомни как си бе служил Франсис и сложи ухото си на микрофона. После, като се сети как той бе употребил слушалката, тя я вдигна от вилката и сложи на ухото си. Гласът, безспорно глас на жена, прозвуча толкова близо до нея, че тя се стресна от изненада, изпусна слушалката и отскочи назад. В този миг в стаята случайно влезе Паркър, старият камериер на Франсис. Царицата не го беше забелязала преди, а облеклото му бе така безупречно, осанката му – така благородна, че тя го взе по-скоро за приятел на Франсис, отколкото за слуга – приятел като Баском, който ги посрещна на гарата с колата на Франсис, вози се с тях като равен, но веднага си тръгна, щом чу заповедите на Франсис, които явно беше длъжен да изпълнява.

Като видя сериозното лице на Паркър, тя се засмя от смущение и въпросително му посочи телефона. Камериерът сериозно вдигна слушалката, промърмори в нея: „Грешка!“ и я закачи на мястото ѝ. За тези няколко секунди в ума на царицата настъпи революция. Гласът, който беше чула, не беше глас ща бог или на дух, това беше глас на жена.

– Къде е жената? – рязко запита тя.

Паркър само доби по-студен и по-сериозен вид и се поклони.

– В къщата има скрита жена! – стремително продължи тя. – Нейният глас говори в това нещо. Тя трябва да е в съседната стая...

– Това беше централата – опита се да пресече потока ѝ от думи Паркър.

– За мене няма значение как се казва – не спираше царицата. – Не искам в моята къща да има друга жена освен мен! Кажете ѝ да си върви.

Аз съм много ядосана.

Паркър стана още по-студен и по-сериозен и това я наведе на нова мисъл. Може би този благороден господин стои по-високо, отколкото тя подозира, в йерархията на по-дребните царчета – помисли си тя. Може би като цар той да е почти равен на Франсис, а тя се държи така властно с него, като с по-нисш, с много по-нисш.

Царицата го хвана за ръка, въпреки че забеляза съпротивата му, дръпна го при едно канапе и го накара да седне до нея. За още по-голямо смущение на Паркър, тя бръкна в една бонбонiera и започна да го храни, като му запушваше устата с бонбон всеки път, когато той я отваряше, за да протестира.

– Кажете ми – заговори тя, след като насмалко не го накара да се задави, – нима между мъжете в тази страна е приета полигамията?

Паркър се сачиса от тази груба откровеност.

– О, аз зная значението на тази дума – увери го царицата. – И затова повтарям: нима между мъжете в тази страна е приета полигамията?

– В тази къща няма друга жена освен вас, госпожо, като изключим прислужничките – най-сетне успя да изрече той. – Този глас, който чухте, не е глас на жена в тази къща, а глас на, жена, която е на много мили оттука и е ваша служителка или служителка на всекиго, който би пожелал да говори по телефона.

– Тя е робиня на тази тайна? – попита царицата, започнала смътно да схваща същината на положението.

– Да – потвърди камериерът на мъжа й. – Тя е робиня на телефона.

– На хвъркатите думи?

– Да, госпожо, да го наречем така: на, хвъркатите думи. – Той отчаяно се мъчеше да се избави от положение, в каквото не беше изпадал през цялата си служба. – Вижте, аз ще ви покажа, госпожо. Тази робиня на хвъркатите думи е на вашите заповеди ден и нощ. Ако пожелаете, робинята ще ви помогне да говорите с вашия съпруг господин Морган...

– Сега ли?

Паркър кимна, стана и я заведе при телефона.

– Преди всичко – обясни той – ще говорите е робинята. Щом свалите ей това и го сложите на ухото си, робинята ще ви се обади. Робинята винаги казва едно и също: „Номер?“ Понякога казва: „Номер? Номер?“ А понякога е много раздражителна. Когато робинята каже: „Номер?“, вие ще кажете: „Едистоун дванадесет деветдесет и две“, тогава робинята ще каже: „Едистоун дванадесет деветдесет и две“, след което вие ще кажете: „Да, моля“ ...

– Ще кажа „моля“ на една робиня? – прекъсна го царицата.

– Да, госпожо, защото тези робини на хвъркатите думи са особени робини, които никога никога не вижда. Аз вече не съм млад, но никога в живота си още не съм видял телефонистка... Така, после, след един миг, друга робиня – жена, която е на много мили от първата – ще ви каже: „Тука е Едистоун дванадесет деветдесет и две“, а вие ще кажете: „Тука е госпожа Морган. Искам да говоря с господин Морган. Мисля, че е в частния кабинет на господин Баском.“ Тогава ще почакате около половин или една минута и след това с вас ще започне да говори господин Морган.

– Както е на много-много мили оттука?

– Да, госпожо... също като че ли е в съседната стая. А когато господин Морган каже: „Довиждане“, вие също ще кажете: „Довиждане“ и ще закачите слушалката, както ме видяхте да правя аз.

И всичко, което й каза Паркър, се изпълни, след като тя спази указанията му. Двете робини покорно извършиха вълшебството с изречението от нея номер и Франсис й се обади, смя се с нея, помоли я да не се чувства самотна и обеща да се върне у дома не по-късно от пет часа следобед.

А Франсис през целия този ден бе много зает и разтревожен.

– Кой е този ваш таен враг? – пак и пак го питаше Баском, а Франсис клатеше глава, неспособен да изкаже дори и предположение.

– Нали виждате: като изключим акциите, от които сте заинтересуван вие, всичко остава нормално и няма никакви сътресения. Но вижте вашите акции. Да вземем „Фриско Консолидейтед“. Не виждам нито причина, нито основание акциите му да падат по този начин. Падат само вашите акции. „Ню Йорк, Върмонт и Кънектикът“ е раздала петнадесет на сто дивиденди през последните четири тримесечия и е непревземаема като Гибралтар. И при все това акциите й паднаха, много паднаха. Същото е с „Монтана Лоуд“, медните мини в Долината на смъртта, „Империъл Тънгстън“, „Нортуестърн Електрик“. Да вземем „Аляска Тродуел“... нурушим като предвечна скала. Движението против него започна едва късно снощи. При затварянето на борсата акциите му бяха паднали с осем точки, а днес са се смъкнали още два пъти по толкова. И всичките са акции на дружества, в които имате вложени големи суми. Нищо друго не е мръднало.

– „Тампико Петролиъм“ също не е мръднал – каза Франсис, – а вложенията ми в него са най-големи.

Баском сви рамене с отчаян вид.

– Сигурен ли сте, че не можете да се сетите за никого, който може би прави това и вероятно е ваш враг?

– Човек да не съм, Баском. Дума не мога да кажа за никого. Аз не съм си спечелил неприятели, защото, откакто е умрял баща ми, не съм бил много деен. „Тампико Петролиъм“ е единственото нещо, с което съм се занимавал, но той още се държи. – Без да бърза, Франсис отиде при борсовия телеграфен апарат. – Ето, продадени са петстотин акции с половин пункт по-висока цена.

И въпреки това някой ви е подгонил – увери го Баском. – Ясно е като бял ден. Напоследък преглеждах съобщенията за разните засегнати предприятия. Те са поукрасени, хитро и изкусно украсени, украсени в песимистичен и официален тон. Защо „Нортуестъри Електрик“ не споменава нищо за дивидентите? Защо е написана в толкова черни краски дописката на Мълани за „Монтана Лоуд“? Ах, да оставим настрана всичките тези черногледни съобщения, но каква ли може да е причината за тази оживена продажба на акции? Всичко е ясно. Провежда се нападение, както изглежда, против нас и това не е случайно, прибързано нападение. То се провежда бавно и неотклонно. И решителният удар може да се стовари при първия слух за война, при първата стачка или финансова паника – щом нещо засегне цялата борса. Вижте се в какво положение сте сега, когато всички акции, освен вашите, не са мръднали. Досега аз покривах разликата между номиналната и продажната стойност на акциите. Значителна част от свободните ви допълнителни гаранции е вече изразходвана. Но те все повече намаляват. Човек не може да гледа на това през пръсти. То може да доведе до катастрофално спадане. Положението е твърде деликатно.

– Ами „Тампико Петролиъм“! Не е ли все тъй весел и безгрижен? ... Ето ви допълнителна гаранция, достатъчна, за да покрие всичко – подсети го Франсис, – При все че съм се мъчил да не го докосвам – добави той.

Баском поклати глава.

– Ами мексиканската революция и собственото ни безгръбначно правителство! Ако въввлечем в играта „Тампико Петролиъм“ и там се забърка някоя сериозна каша, това ще ви довърши, ще ви разори, ще ви остави без пукната пара.

– И все пак – отново подхвана Баском – не виждам друг изход, освен да използваме. „Тампико Петролиъм“. Виждате ли, аз похарчих почти всичко, с което ми бяхте позволили да разполагам. А това не е

светкавично нападение. То е бавно и неотклонно като смъквач се ледник. Аз вода открай време борсовите ви сделки, но това е първият случай да сме се видели натясно. Да видим сега какво е общото ви финансово положение. С него се занимава Колинс и той знае. Вие също трябва да знаете. С какви ценни книжа можете да ми позволите да разполагам? Сега. И утре. Идващата седмица. И следващите три седмици.

– Колко искате? – отговори му с въпрос Франсис.

– Един милион, преди да затворят борсата днес. – Баском посочи красноречиво борсовия телеграф. – И още поне двадесет милиона в течение на следващите три седмици, ако – и вземете си много добра бележка от това „ако“, – ако в света цари мир и ако общото положение на борсата остане толкова нормално, колкото е било през последните шест месеца.

Франсис решително се изправи и посегна към шапката си.

– Отивам веднага при Колинс. Той познава финансовото ми положение много по-добре от самия мен. Ще гледам да ви връча поне този милион, преди да затворят борсата, а съм доста сигурен, че ще събера и останалите в течение на следващите няколко седмици.

– Помнете – предупреди го Баском, когато си стиснаха ръцете за сбогом: – зловещото в това нападение е именно бавността. То е насочено против вас и не е предприето слепешката. Който и да го прави, действа с голям замах и трябва да е голям човек.

Няколко пъти късно подир обед и вечерта робинята на хвъркатите думи викаше царицата и ѝ даваше възможност да поприказва с мъжа си. За свое голямо възхищение до леглото в спалнята си тя намери телефон, по който се обади в кантората на Колинс и каза на Франсис лека нощ. Дори се опита да му прати въздушна целувка и чу в отговор странен и неясен звук – неговата целувка.

Когато се събуди, царицата не можеше да каже колко дълго е спала. Без да се помръдне, тя видя през притворените си клепки Франсис да надниква в стаята и да я гледа. Когато той тихичко си отиде, тя скочи от леглото и изтича до вратата тъкмо навреме, за да го види, че слиза по стълбите.

„Пак неприятности с великия бог Бизнес“ – досети се тя. Той отиваше долу в тази чудна стая, библиотеката, за да прочете новите заплахи и предупреждения на страшния бог, които цъкането на борсовия телеграф караше тъй тайнствено да се превръщат в писана реч. Тя се погледна в огледалото, пооправи косата си и с лека, изпълнена с обич и очакване усмивка на устните облече пеньоар – още едно от прекрасните неща, с

които Франсис се беше погрижил да я снабди.

Пред вратата на библиотеката тя спря, понеже чу и друг глас освен гласа на Франсис. В първия миг реши, че това са хвъркатите думи, но веднага разбра, че гласът се чува твърде високо, отблизо и по-различно. Когато надзърна, тя видя двама мъже, седнали в големи кожени кресла с лице един към друг. Франсис, с уморено от дневните тревоги лице, все още беше с всекидневни дрехи, но другият беше облечен с фрак. И тя го чу да нарича мъжа й „Франсис“, а той, на свой ред, да го нарича „Джони“. Това и свойският тон на разговора й подсказа, че са стари, близки приятели.

– Да не вземеш да ми разправяш, Франсис – казваше другият, – че цялото това време си миткал из Панама, без да подариш сърцето си на десетина сеньорити.

– Само на една – отговори Франсис след кратко мълчание, през време на което царицата забеляза, че той гледа приятеля си право в очите. – Освен това – продължи Франсис след още едно кратко замълчаване – аз й подарих сърцето, но запазах разума си. Джони Патмор, о, Джони Патмор, ти мислиш само за флирт, но казвам ти, че има още много нещо да научиш. Казвам ти, че в Панама намерих най-прекрасната жена в света; жена, която ме накара да се почувствувам щастлив, че можах да се запозная с нея; жена, изтъкана от огън, страст, нежност, благородство – царица на жените.

И царицата, която слушаше и виждаше дълбокия възторг, изписан на лицето му, се усмихна с нежна обич и самоувереност: нима не беше спечелила съпруг, който гореше от любов към нея?

– И тази дама... въз... отговори ли ти тя с взаимност? – реши се да попита Джони Патмор.

Царицата видя как Франсис кимна.

– Тя ме обича, както я обичам аз... – сериозно отговори той. – В това съм съвършено сигурен. – Изведнъж той се изправи. – Чакай. Ще ти я покажа.

И когато той се запъти към вратата, безкрайно щастлива от дочуто признание, царицата дяволито изгича и се скри зад вратата на разкошната стая, която, както я бе осведомила камериерката, се наричала „приемна“, но предназначението на която бе останало неясно за нея. Докато го гледаше да се качва по широките мраморни стъпала, тя си представяше с възторг как ли ще се изненада, като не я намери в леглото. След няколко мига Франсис се върна. Сърцето й се посви, когато забеляза, че след като не бе я намерил, по лицето му не се четеше никакво

безпокойство. В ръка той носеше някакъв свитък – или навит тънък бял картон. Без да погледне нито наляво, нито надясно, той влезе отново в библиотеката.

Тя надникна и го видя да развива свитъка и да го слага пред очите на Джони Патмор и го чу да казва:

– Прецени сам. Ето я.

– Но защо го казваш с такъв погребален тон, драги? – попита Джони Патмор след като дълго разглежда снимката.

– Защото ние се срещнахме твърде късно. Аз бях принуден да се ожена за друга и завинаги се разделих с нея само няколко часа преди тя да се омъжи за друг, комуто бе дала дума, преди единият от нас да знае за съществуването на другия. Но жената, за която се ожених – моля те да си вземеш бележка, – е добра, прекрасна жена. Аз ще ѝ бъда вечно предан. За съжаление тя никога не ще притежава моето сърце.

При този рязък обрат царицата изведнъж разбра цялата истина. Тя усети, че ѝ прилошава, и насмалко не припадна, притиснала ръце до сърцето си. Макар че двамата мъже продължаваха да говорят в библиотеката; царицата не чу нито дума повече – бавно, с усилие тя си наложи спокойствие. Най-после, със свити рамене, като мъничка нещастна сянка на блестящата жена и съпруга, каквато беше допреди няколко минути, с несигурни крачки тя прекоси предверието и като в някакъв кошмар, за който не е присъща бързина на движението, бавно се заизкачва нагоре. Щом влезе в стаята си, царицата загуби самообладание. Тя дръпна пръстена на Франсис от ръката си и го стъпка с крак. Нощната ѝ шапчица и костенурковите фуркети полетяха в общия куп на пода. Разтърсвана от ридания, треперейки, мълвейки откъслечни думи, тя се захлупи на леглото и се отдаде на неопикуемата си мъка, но остана съвсем неподвижна, когато Франсис надзърна в стаята на път към спалнята си.

Един час, който ѝ се стори като хиляда столетия, царицата го чака да заспи. Тогава стана, взе в ръка украсената с нешлифовани скъпоценни камъни кама, която бе притежавала още в Долината на Загубените души, и тихичко, на пръсти, влезе в стаята му. Тя беше там, на тоалетката – голямата снимка на Леонсия. Изпаднала в нерешителност, стиснала камата в схваналите се от болка длан и пръсти, тя се двоумеше между мъжа си и Леонсия. Но когато застана до леглото му с вдигната за удар ръка, сълзите, нахлули в сухите дотогава очи, замъглиха погледа ѝ, ръката с камата се отпусна и тя гласно изхлипа.

Ново решение я накара, да се изправи и да отиде при тоалетката. Оставените там бележник и молив привлякоха вниманието ѝ. Тя

издраска две думи, откъсна листчето и го сложи върху лика на Леонсия, който я гледаше от повърхността на полираното дърво. След това с безпогрешен замах на камата закова бележката между очите на този образ с такава сила, че острието се заби в дървото, а дръжката затрептя изправена нагоре.

ГЛАВА XXV

Междувременно, както в Ню Йорк се бяха сблъскали борсовите интереси и Ригън сърчно провеждаше могъщото си нападение срещу всичките акции на Франсис, а Франсис и Баском напразно се мъчеха да разберат кой върши това, така и в Панама се сблъскваха интереси, които засягаха Леонсия и Солановци, Торес и шефа на полицията, а не по-малко от тях и някой си И Пун – топчестия, с лице като месечина китаец.

Дребният стар съдия, който бе творение на шефа, седеше и спеше на съдебното заседание в Сан Антонио. Той кротко спеше вече два часа, от време на време клюмаше глава и мърмореше в дълбокия си сън, при все че случаят беше сериозен и предполагаше заточение за двадесет години в Сан Хуан, където и най-здравите не издържаха повече от десет. Но съдията нямаше нужда да преценява доказателствата и пренията. Още преди да започне разглеждането на делото, решението и присъдата се бяха очертали в ума му, понеже бе му ги подсказал шефът. Защитникът довърши повърхностната си реч, секретарят на съда кихна и съдията се събуди. Той бодро се огледа и рече:

– Виновен!

Никой не се изненада, дори и обвиняемият.

– Да се яви утре сутрин да изслуша присъдата... Следващото дело!

След като издаде тази заповед, съдията се приготви отново да потъне в сън, но изведнъж видя в съдебната зала да влизат Торес и шефът. Блясъкът в очите на шефа бе достатъчно указание и той, без да се бави, закри съдебното заседание.

– Аз ходих при Родригес Фернандес – обясняваше след пет минути шефът в опустялата съдебна зала. – Той казва, че това е истински скъпоценен камък, че голяма част ще се изгуби при шлифоването, но въпреки всичко ще ми даде петстотин златни, долара за него... Покажете го на съдията, сеньор Торес, покажете му цялата шепа по-големи камъни.

И Торес започна да лъже. Налагаше му се да лъже, понеже не можеше да признае, че скъпоценностите му бяха позорно отнети от Солановците и Моргановците, когато го изхвърлиха от хасиендата. И лъжите му бяха толкова убедителни, че успяха да убедят дори и шефа; колкото за съдията, той винаги приемаше на вяра всичко, което му кажеше шефът, с изключение на онова, което се отнасяше за силните питиета. На-късо, ако се махнеха множеството подробности, прибавени от Торес,

работата стояла тъй: той бил съвсем сигурен, че бижутерът е подценил камъка, и затова изпратил останалите със специален човек на своя агент в Колан с нареждане да бъдат препратени в Ню Йорк на бижутерската къща „Тифани“ за оценка, която би могла да доведе и до продажба.

Когато напуснаха съдебната зала и заслизаха по няколкото стъпала между кирпичени колони, носещи белези от куршуми, оставени по тях от предишни революции, шефът тъкмо казваше:

– Та понеже при търсенето на тия скъпоценности ще ни е нужна закрилата на закона, а освен това, понеже и двамата обичаме нашия добър приятел съдията, ще отделим скромен дял от намереното и за него. Той ще ни замести в Сан Антонио, докато ни няма, а ако се наложи, ще ни осигури застъпничеството на закона.

Случи се обаче, че зад една от колоните, полуизлегнат, с ниско нахлупена на очите шапка, седеше И Пун. Това не беше просто съвпадение. Китаецът отдавна беше разбрал, че ценните тайни, свързани с хорските тревоги, се намираха в забележително изобилие около съдилищата, които представляваха средища за издаването на тия тревоги, щом те станеха особено мъчителни. Човек никога не знае. Всеки миг човек може да се натъкне или да открие някоя тайна. Затова И Пун се чувствуваше като рибар, хвърлил въдицата си в морето, когато наблюдаваше тъжители и ответниците, свидетелите на обвинението и защитата, та дори и постоянните посетители на съдебната зала и случайните зяпачи.

И тъй, тази сутрин единственият човек, който внушаваше на И Пун някаква надежда, беше дрипав стар пеон, много пиан, но въпреки това с такъв вид, сякаш ще загине, ако не му поднесат в същия миг още една чаша. Очите му бяха помътени, клепачите – зачервени, а по цялото му изпито и повехнало лице се четеше отчаяна решителност. Когато съдебната зала се изпразни, пеонът застана на стъпалата до една от колоните.

„Защо ли?“ – питаше се И Пун. Вътре, останаха само тримата големци на Сан Антонио – шефът, Торес и съдията. Каква връзка можеше да има между тях или кой да е от тях и това пропило се същество, което се тресеше като премръзнало под палещия блясък на слънчевите лъчи? И Пун не знаеше защо, но знаеше, че си заслужава да почака, колкото и малка да е вероятността да го разбере. Затова той, с вид на човек, който спокойно се наслаждава на слънчева баня, се изтягаше на стъпалата зад колоната, където нямаше и помен от сянка, която да го защити от прежурищото слънце. Старият пеон прекрачи несигурно едно стъпало, залитна и малко остана да падне, но сполучи да отдели Торес от приятелите му, които направиха десетина крачки по тротоара, спряха да се

почакат и неспокойно запристъпваха от крак на крак, като че ли стояха на жарава, макар и да бяха погълнати от сериозен разговор. И Пун не пропусна нито една дума, нито едно движение, нито едно блясване на очите, нито едно трепване на лицето в диалога между величествения Торес и човешката развалина, останала от някогашния пеон.

– Сега пък какво искаш? – грубо попита Торес.

– Пари, за бога, малко пари, сеньор, мъничко пари! – захленчи престарелият пеон.

– Ти вече си получи парите – изръмжа Торес. – Преди да замина, аз ти дадох двойно повече, за да ти стигнат за двойно по-дълго време. Още цели две седмици няма да получиш нито едно сентаво.

– Задлъжнях – изхълца старецът; цялата му снага се тресе и тръпнеше от нервната възбуда на съвсем наскоро погълнатия алкохол.

– За изпитото в пулкерията „Петър и Павел“ – безпогрешно установи Торес с презрителен смях.

– За изпитото в пулкерията „Петър и Павел“ – откровено си призна старецът. – И плочата със сметката ми е изписана докрай; Не мога да получа повече пулке на вересия. Аз страдам и минавам през хиляди мъчения, когато не пия, пулке.

– Ти си свиня без разум!

Някакво странно достойнство, нещо като мъдрост извън пределите на мъдростта внезапно, одухотвори съсипания пеон, той се изправи, дори спря за миг да трепери и мрачно заговори:

– Аз съм стар. Кръвта едва се движи в жилите и сърцето ми. Желанията на младостта са угаснали. Не мога дори да работя с това мое разбито тяло, макар и да зная добре, че работата носи облекчение и забравя. Не мога дори да работя и да забравя. Храната не се услажда на моята уста и свива от болка стомаха. Жените... те са напад и ме е яд да си спомня, че някога съм ги желал. Децата... последното си дете погребях преди дванадесет години. Вярата... тя ме плаши. Смъртта... страхът от нея не ме напуска и в съня. Пулке... о, боже, то е единственото нещо, което още придава радост и вкус на последните ми дни! Какво от това, че пия прекалено много? То е, защото имам толкова много да забравя и ми е останало толкова малко време да се грея на слънце, преди тъмнината да го скрие завинаги от старите ми очи.

Торес остана глух за философията на стареца и нетърпеливо понечи да си тръгне.

– Няколко песо, само шепичка песо – молеше се старият пеон.

– Нито едно сентаво – отсече Торес.

– Добре тогава! – със същия тон отсече пеонът.

– Какво искаш да кажеш? – дрезгаво попита Торес, обзет от внезапно подозрение.

– Забравил ли си? – отвърна старецът така натъртено и многозначително, че И Пун неволно се запита какво ли кара Торес да дава на пеона нещо като пенсия или парична помощ.

– Аз ти плащам, както сме се споразумели, за да забравиш – каза Торес.

– Никога няма да забравя, че старите ми очи те видяха да забиваш нож в гърба на сеньор Алфаро Солано – отговори пеонът.

Макар и да оставаше скрит зад колоната и да седеше неподвижно в позата на почиващ човек, образно казано, И Пун „подскочи“. Семейство Солано бяха хора лични и имотни. Това, че Торес е убил одного от тях, бе наистина скъпа тайна.

– Говедо! Свиня без разум! Гнусно животно! – ръцете на Торес се свиха от ярост. – Много съм добър, затова се държиш така с мене! Само да се изпуснеш да кажеш нещо и ще те пратя в Сан Хуан! Ти знаеш какво значи това. Не само ще спиш със страх от смъртта, но и когато си буден, всеки миг ще те е страх да живееш, като гледаш пред себе си лешоядите, които скоро ще кълват твоите кости. А в Сан Хуан няма да има пулке. Хората, които изпращам в Сан Хуан, никога вече не виждат пулке. Е? Какво? Така си и мислех. Ще почакаш две седмици и като ти дойде времето, пак ще ти дам пари. Не искаш ли да почакаш, никога вече, докато се озoves в търбусите на лешоядите, няма да видиш пулке.

Торес се завъртя на токове и си отиде. И Пун го изчака, докато се отдалечи е двамата си приятели надолу по улицата, след това обиколи колоната и видя, че старият пеон се е строполил на земята от отчаяние, че не ще получи повече пулке, и охка, пъшка и надава резки пресекливи ридания, тялото му потръпва, както потръпват умиращи животни в предсмъртните си мъки, а пръстите му щипят кожата и дрипите, сякаш махат оттам стеножки. И Пун седна до него и разигра малка комедия. Той измъкна от джоба си златни и сребърни монети и взе да ги брои с леко и меко дрънчене и звънтене, което отекна в ушите на обезумелия пеон като бълболене и кълколене на цели извори от пулке.

– Ние сме мъдри – заговори му И Пун на витиеват испански език, като продължаваше да дрънка с парите, докато пеонът хленчеше и му се молеше за няколко сентаво за чаша пулке. – Ние сме мъдри, ти и аз, старче; ние ще поседим тук и ще разкажем един на друг каквото знаем за мъжете и жените, за живота и любовта, за гнева и неочакваната

смърт, за лютата ярост в сърцето и леденостудената стомана, забита в гърба; и ако остана доволен от това, което ми разкажеш, ще пиеш пулке, докато ти протече от ушите и избие през очите. Ти го обичаш това пулке, а? Искат ти се да си пийнеш една чаша сега, ей сега, скоро, много скоро?

На тази нощ, когато шефът на полицията и Торес тъкмяха своята експедиция под прикритието на мрака, бе съдено да стане паметна за всички в хасиендата на Солано. Събитията се заредиха рано. След вечеря всички Солановци и Хенри, станал член на семейството като брат на Леонсия, седяха на широката предна веранда, пиеха кафе и пушеха цигари. Изведнъж те видяха в лунната светлина по стъпалата да се изкачва странна фигура.

– Прилича на призрак – каза Алваро Солано.

– Дебел призрак – добави неговият брат близък Мартинес.

– Китайски призрак, който не можеш промуши с пръст – изсмя се Рикардо.

– Същият онзи китаец, който спаси Леонсия и мен от женитба – позна го Хенри Морган.

– Продавачът на тайни! – изкиска се Леонсия. – И ако не ни носи нова тайна, ще бъде разочарована.

– Какво искаш, китаец? – рязко попита Алехандро, най-старият брат.

– Хубава нова тайна, много хубава нова тайна, може вие купи – гордо изломоти И Пун.

– Твоите тайни са много скъпи, китаец – обезсърчително каза Енрико.

– Тази хубава нова тайна много скъпа – добродушно го увери И Пун.

– Върви си – заповяда старият Енрико. – Ще живея много дълго, но до самия си смъртен час не искам вече да чувам никакви тайни.

Обаче И Пун говореше спокойно и самоуверено.

– Едно време вие има много чудесен брат – каза той. – Едно време вашия много чудесен брат, сеньор Алфаро Солано, умре с нож в свой гръб. Много добре. Хубава тайна, а?

Но Енрико, целият разтреперан, бе вече скочил на крака.

– Ти знаеш? – почти изкряска той нетърпеливия си въпрос.

– Колко? – попита И Пун.

– Всичко, каквото имам! – извика Енрико и като се обърна към

Александрo, добави: – Споразумей се с него ти, синко. Плати му добре, ако може да го докаже с показанията на някой очевидец.

– Разбира се – рече И Пун. – Аз има свидетел. Той има добро зрение. Той види човека мушне ножа в гърба на сеньор Алфаро в тъмнината. Негово име...

– Казвай, казвай! – едва можа да изрече Енрико.

– Хиляда долари негово име – каза И Пун и се подвоуми какви долари би могъл да поиска. – Хиляда долари златни – довърши той.

Енрико забрави, че е натоварил най-стария си син да води преговорите.

– Къде е свидетелят ти? – изкрещя той.

И Пун тихичко се обади на някого долу в храстите и оттам изникна съсипаният от пулке пеон, който с вид на истински призрак бавно, със залитане се за изкачва по стъпалата.

По същото време в края на града двадесет конници, между които бяха жандармите Рафаел, Игнасио, Аугустино и Висенте, пазеха керван от повече от двадесет товарни мулета и чакаха заповедта на шефа да потеглят към Кордилерите, без да знаят с каква тайнствена цел. Това, което знаеха, беше, че едрото муле, грижливо пазено настрана от другите животни, бе натоварено с двеста и петдесет фунта динамит. Знаеха още, че се бавят заради сеньор Торес, който препусна нанякъде покрай брега със страшния кару, убицеца Хосе Манчено, когото само милостта божия и на техния шеф вече дълги години спасяваха от справедлива смърт чрез обесване заради различните му убийства и престъпления.

А докато Торес чакаше на брега и държеше коня на кару и още един запасен кон, самият кару се изкачи пеша по криволичещия път, който водеше към хасиендата на Солано. Торес нямаше ни най-малка представа, че само на двадесетина крачки, в джунглата, която стигаше до самия бряг, лежи, потънал в мирен сън, пиан от пулке стар пеон, а до него е приклепнал съвсем буден и съвсем трезвен китаец с току-що получени хиляда долара, скрити в пояса. И Пун едва бе успял да дръпне пеона настрана от пътя, когато Торес пристигна по пясъка и спря почти до него.

Горе, в хасиендата, всички членове на домочадието се готвеха за сън. Леонсия тъкмо бе започнала да разпуска косите си, но спря, когато чу тракането на ситни камъчета по прозореца си. След като я предупреди шепнешком да не вдига шум, Хосе Манчено ѝ подаде измачкана бежка, написана от Торес, и тайнствено ѝ каза:

– От един китаец, който ви чака на двадесетина крачки при храстите.

И Леонсия прочете написаната на невъзможен испански бележка:

„Първи път аз ви кажа тайна за Хенри Морган. Този път аз има тайна за Франсис. Вий дойде и говори мене сега.“

Сърцето на Леонсия се разтуптя, когато видя името на Франсис; тя се наметна с мантия и тръгна с кару, без да се усъмни нито за миг, че във я чака И Пун.

А И Пун, който седеше долу на брега и не изпускаше от очи Торес, не се усъмни нито за миг в станалото, когато видя убиеца кару да се задава със сеньорита Солано, вързана и със запушена уста, метната като чувал брашно на рамото му. И Пун не се усъмни нито за миг й в следващата си стъпка, когато видя Торес и кару да връзват Леонсия за седлото на третия кон, да я заграждат от двете страни и да се понасят в галоп по брега. Дебелият китаец остави заспалия пиян пеон и затича нагоре по стръмния път с такава бързина, че остана без дъх, когато стигна при ха-сиендата. Вместо да почука, той заудря вратата с юмруци и я зарита с крака, като се молеше на китайските си богове да не го застреля някой от избухливите Солано, преди да може да им обясни по каква бърза работа е дошъл.

– О, махай се по дяволите! – възкликна Алехандро, когато отвори вратата и освети, лицето на дотегливи гост.

– Аз имам голяма тайна! – задъхано промълви И Пун. – Много голяма, съвсем нова тайна!

– Ела утре в работно време – изръмжа Алехандро и се приготви да изрита китаеца от стъпалата.

– Аз не продава тайна – каза със запъваше И Пун и спря да си поеме дъх. – Аз прави подарък. Аз дава тайна сега. Сеньорита, ваша сестра, тя отвлечена. Тя вързана на кон, който тича бързо по брега.

Обаче Алехандро, който беше казал лека нощ на Леонсия преди по-малко от половин час, високо се изсмя на думите му и пак се приготви да изрита търговеца на тайни. И Пун съвсем се отчая. Той измъкна хилядата долара, тикна ги в ръцете на Алехандро и каза:

– Вий върви гледа бързо. Ако сеньорита тука в къщата, вий вземе всички тия пари. Ако сеньорита не тука, тогава вий връща парите...

И това накара Алехандро да се убеди. След една минута той вдигаше на крак цялата къща. След пет минути пеоните коняри, едва отворили очи от дълбокия сън, вече ловяха и оседлаваха коне и товарни мулета е оборите, а Солановци се обличаха за път и се въръжаваха.

Пръснали се нагоре и надолу по брега и по разни пътеки, водещи назад към Кордилерите, в непрогледна тъма Солановци търсеха слепешката следите на похитителите. Случаят пожела подир тридесет часа Хенри съвсем самичък да попадне на дирята, да я проследи и да настигне целия отряд от двадесет души и Леонсия, спрели на стан в Стъпката на бога, на същото място, откъдето старият жрец на майте пръв бе видял очите на Чиа; те готвеха и закусваха. Да излезе сам срещу двадесет, би било неразумно, дори невъзможно, и англосаксонският ум на Хенри не видя нищо привлекателно в такова решение на въпроса. Затова пък на товареното с динамит муле, спънато настрана от другите четиридесет и няколко разседлани животни и оставено от нехайните пеони да стои с товара на гърба си, му се видя много привлекателно. Вместо да пристъпи към явно невъзможния опит да освободи Леонсия, той реши, че сред толкова много мъже нищо не заплашва женската ѝ чест, и открадна мулето с динамита.

Но той не го заведе далече. В прикритието на ниска горичка Хенри отвори денка, напълни всичките си джобове с шашки динамит, кутия детонатори и малко кълбо фитил, погледна със съжаление останалия динамит, който с удоволствие би подпалил, но не смееше, и се залови да подготвя път за отстъпление, в случай че сполучеше да отвлече Леонсия от похитителите ѝ. Както преди в Хучитан Франсис бе осеял пътя за отстъпление със сребърни долари, така този път Хенри го осея с шашки динамит – той ги слагаше на малки връзки с фитил, не по-дълъг от дължината на детонатора, и с по един детонатор в двата края.

Цели три часа Хенри трябваше да обикаля стана в Стъпката на бога, докато намери сгода да се обади на Леонсия, а още два скъпоценни часа отидоха на вятъра, докато тя намери сгода да се промъкне при него. И това нямаше да бъде чак толкова лошо, ако бягството ѝ не беше почти веднага забелязано и ако жандармите и другите участници в отряда на Торес, качени на коне и мулета, не бяха догонили бързо двамата пешаци.

Когато Хенри дръпна Леонсия да се скрие до него в укритието на една скала и същевременно вдигна пушката и се приготви да стреля, тя запротестира.

– Всичко е против нас, Хенри – каза тя. – Те са твърде много. Ако се биеш, ще те убият. И какво ще стане тогава с мене? По-добре да се спасиш сам, за да доведеш помощ, и да ги оставиш да ме хванат отново,

отколкото да умреш и пак да ме оставиш в техните ръце.

Но Хенри поклати глава.

– Няма да ни хванат, скъпа сестричке. Имай вяра в мене и гледай. Ето ги, идват. Само гледай сега!

Яхнали кой кон, кой товарно муле – кой каквото свари в бързината, – Торес, шефът и техните хора се появиха с тропот на пътеката. Хенри се прицели не в тях, а в по-близка точка, където беше заложил първите шашки динамит. Когато натисна спусъка, пред тях се вдигна облак от дим и прахоляк, който закри преследвачите, а когато облакът бавно се разпръсна, те видяха, че половината от тях бяха проснати на земята и всички до един бяха зашеметени и уплашени от взрива.

Хенри хвана Леонсия за ръка, дръпна я да стане и двамата затичаха по-нататък. След като отминаха на безопасно разстояние второто място, където имаше заровен динамит, той я накара да седне до него да си почине и да си поеме дъх.

– Този път няма да пристигнат толкова бързо! – тържествуващо изсъска Хенри. – И колкото по-дълго ни преследват, толкова по-бавно ще напредват.

Предсказанието му се сбъдна, защото, когато най-последно потерята се появи, тя се движеше много предпазливо и много бавно.

– Би трябвало да ги избия – каза Хенри. – Но те са съвсем безпомощни и нямам сърце да го направя. И все пак ще ги пораздрусам.

Той пак гръмна в заложения динамит и пак обърна гръб на настъпилата бъркотия и затича към третите шашки динамит.

След като възпламени и тях, Хенри се втурна с Леонсия при спънатия си кон, качи я на седлото в затича до нея, хванал се за стремето.

ГЛАВА XXVI

Франсис беше наредил на Паркър да го събуди в осем часа и когато тихичко влезе при него, Паркър видя, че господарят му още спи. Камериерът пусна вода във ваната, приготви принадлежностите за бръснене и се върна в спалнята. Както се движеше безшумно из стаята, за да може господарят му да използва и последната възможна секунда сън, изведнъж Паркър забеляза странната кама, която стърчеше от тоалетката с острие, забито през някаква бележка и фотография и влязло дълбоко в твърдото дърво. Дълго се визира той в чудноватата гледка, после, без да се колебае, внимателно отвори вратата към спалнята на госпожа Морган и надникна вътре. В следващия миг той силно разтърси Франсис за рамото.

Очите на младия мъж се отвориха; за секунда в тях се четеше пълното неразбиране на внезапно събуден човек, но веднага след това в тях светна съзнание и споменът за нареждането, дадено предишната вечер.

– Време е да ставате, сър – каза полугласно камериерът.

– Което е винаги неприятно – прозина се с усмивка Франсис. После затвори очи и добави: – Остави ме да си полежа една минутка, Паркър. Ако задрема, поразтърси ме.

Обаче Паркър го разтърси веднага.

– Трябва да станете още сега, сър. Струва ми се, че нещо се е случило с госпожа Морган. Тя не е в стаята си, а тука има някаква странна бележка и нож, които може да ви обяснят нещо. Аз не зная, сър...

Франсис скочи стремително от леглото, втрени се за миг в камата, след това я издърпа и прочете бележката няколко пъти, сякаш не можеше да проумее простото значение, съдържащо се в две прости думи.

„Адиос завинаги“ – гласеше бележката.

Но още повече го потресе камата, забита между очите на Леонсия, и както гледаше дупката, прободена в тънкия картон, дойде му на ума, че вече е виждал същото това нещо преди; тогава си спомни как в езерното жилище на царицата, когато всички се бяха взирали в златната купа и видели различни неща, той беше открил в чудния течен метал лицето на Леонсия с кама, забита между очите. Франсис дори забодне камата отново в раната, нанесена на картоната, и го загледа пак.

Обяснението беше очевидно. От самото начало царицата беше проявявала ревност към Леонсия, а тука, в Ню Йорк, намерила снимката на

съперницата си върху тоалетката на своя съпруг, бе стигнала до толкова безпогрешно заключение, колкото безпогрешен бе и ударът, нанесен на изображението със стоманеното острие. Но къде беше тя? Къде ли беше отишла? ... Тя, жена, по-чужда от която никога не бе идвала в огромния град и която наричаше телефона „вълшебство на хвъркатите думи“, смяташе Уол Стрийт за храм и мислеше, че бизнесът е богът на нийоркчани! Тъй безкрайно наивна и незапозната с големия град, като някое същество, току-що дошло от Марс! Къде ли и как ли е прекарала нощта? Дали изобщо е жива?

Пред него се замъркаха картини на моргата и труповете с неустановена самоличност, и на телата, които отливът завличаше в открито море. Паркър го накара да дойде на себе си.

– Мога ли с нещо да ви помогна, сър? Да се обадя ли на детективското бюро? Баща ви винаги...

– Да, да – бързо го прекъсна Франсис. – Имаше един човек, когото той търсеше по-често, от всички други; млад човек, работеше при Пинкъртън... спомняш ли си как се казваше?

– Бърчман, сър – без да се замисли, отговори Паркър и се запъти към вратата. – Ще пратя веднага да го повикат.

И от този миг, когато започна да търси жена си, за Франсис се занизаха редица нови приключения, които широко просветиха него, родения нийоркчанин, за разните условия и страни на живота в Ню Йорк, свършено непознати нему. Бърчман не издирваше сам – за него работеха двадесетина други детективи, които най-грижливо претърсваха града, а други, по негово нареждане, правеха същото в Чикаго и Бостън. Разкъсван между борбата си с неразгадаемия противник на Уол Стрийт и честите покани по никое време да отиде ту тук, ту там, ту още някъде, за да удостовери дали тази или онази жена не е неговата съпруга, Франсис водеше живот, който в никой случай не можеше да се нарече отегчителен. Той забрави какво значи редовен сън и свикна да го вдигат от обед или вечеря или дори да го измъкват от леглото и в отговор на бързи повиквания да отива да види все нови и нови изчезнали жени. Те не можаха да открият следите на нито една, отговаряща на нейните описания, която да е напуснала града с влак или параход, и Бърчман неуморно претърсваше Ню Йорк, напълно уреден, че е още там.

Така Франсис трябваше да ходи в Матенуън и в Блакуел, и в затвора „Гробниците“, и да се мярка в нощния полицейски съд. Не можа да избегне и оби-калянето на безбройните болници и моргата. Веднъж му направиха очна ставка с току-що заловена крадла по магазините, която

нямаше досие в полицията и за чиято самоличност нямаша никакви указания. Трябваше да се среща с тайнствени жени, заварени от помощниците на Бърчман в задните стаи на долнопробни хотели, а на една от последните улици в Уест Сайд, без да иска, наруши две сравнително невинни любовни идилии за общото смущение на всички засегнати, включително и на самия него.

Може би най-интересното и най-трагично приключение преживя в десетмилионния дворец на Фиби Джанюари, каменовъгления крал от компанията „Телюрайд“. Непознатата жена, висока и стройна, попаднала в дома на Джанюари една седмица преди Франсис да дойде да я види. И също така сърцераздирателно, както го бе правила през цялата седмица, тя чупеше ръце, неспирно плачеше и умолително повтаряше и пред Франсис:

– Ото, ти грешиш! На колене те уверявам, че грешиш! Ото, аз обичам теб и само теб! За мен няма друг освен теб, Ото! Никога не е имало друг освен теб! Всичко това е някаква ужасна грешка! Повярвай ми, Ото, повярвай ми или ще умра!...

А през цялото това време на Уол Стрийт продължаваше борбата срещу неоткриваемия и мощен неприятел, подел, както и Франсис, и Баоком не можеха да не признаят, съкрушителен поход не на живот, а на смърт против състоянието на младия Морган.

– Да можем само да опазим „Тампико Петролиъм“ от този въртоп! – молеше се Баском.

– Аз виждам единственото си спасение в „Тампико Петролиъм“ – отговори Франсис. – Когато бъдат погълнати и сетните акции, на които мога да сложа ръка, тогава пускането на „Тампико Петролиъм“ ще бъде като хвърляне на свежи сили в почти загубен вече бой.

– Но ако предположим, че вашият незнаен враг е достатъчно силен, за да глътне и този последен, великолепен имот и да поиска още? – попита Баском.

Франсис сви рамене.

– Тогава ще бъде разорен. Баща ми се е разорявал пет-шест пъти, преди да сполучи. Освен това той се е родил в разорено семейство. Не би трябвало да се тревожа за такава дреболия.

За известно време в хазиендата на Солано събитията се движеха бавно. Всъщност, след като Хенри спаси Леонсия и я отведе по осеяната с динамит пътека, нямаше никакви събития. Дори и И Пун не беше идвал да им продаде някоя съвсем прясна, съвсем нова-новеничка тайна.

Нищо не се случваше освен това, че Леонсия линееше и беше посьрнала и нито Енрико, нито Хенри – родният ѝ брат, нито братята ѝ Солановци, които не ѝ бяха никаква братя, не можеха да я разтушат.

Но докато Леонсия линееше, мисълта за съкровището в Долината на Загубените души, към която Торес междувреме си пробиваше път с динамит, не даваше мира на Хенри и на високите синове на Енрико. Те знаеха само едно, а именно, че експедицията на Торес бе пратила Аугустино и Висенте обратно в Сан Антонио за още два товара динамит.

Накрая, след като се посъветва с Енрико и получи позволение от него, Хенри заговори по този въпрос на Леонсия.

– Скъпа сестричке – подхвана той, – ние смятаме да отидем горе и да видим какво правят онзи подлец Торес и шайката му. Благодарение на теб, знаем каква е тяхната цел. Динамитът им трябва, за да пробият вход в Долината. Ние знаем къде Бленуващата потопа съкровището си, когато пламна къщата. Торес не го знае. Решихме, че можем да ги последваме в Долината, след като те пресушат пещерите на маите, със същите, ако не и по-добри от техните изгледи да сложим ръка на приказния сандък със скъпоценни камъни. Но най-важното в цялата работа е, че бихме искали да те вземем с нас. Струва ми се, че ако сполучим да завладеем съкровището, ти не би имала нищо против да направиш повторно пътешествие по подземната река.

Ала Леонсия уморено поклати глава.

– Не – каза тя, когато Хенри продължи да я увещава. – Не искам никога вече да видя Долината на Загубените души, нито искам да чуя за нея. Точно там онази жена ми отне Франсис.

– Всичко това е било грешка, скъпа сестричке. Но кой можеше да го знае? Аз не знаех. Не го знаеше и Франсис. Той постъпи честно и почтено, по мъжки. Без да знае, че ние с теб сме брат и сестра, вярвайки, че сме наистина годеници – както и бяхме тогава, – той не се опита да те отнеме от мен и сложи край на всякакво по-нататъшно изкушение и спаси живота на всички ни, като се ожени за царицата.

– Все ми се иска двамата с Франсис да запееят вечното си „Гръб до гръб двамина с тебе“ – тъжно и без всякаква връзка с разговора пророни Леонсия.

Тихи сълзи се надигнаха и бликнаха от очите ѝ, тя се обърна, слезе по стъпалата на верандата, пресече градината и безцелно заслиза от хълма. За двадесети път след заминаването на Франсис минаваше тя оттука и крачка по крачка си припомняше как беше го забелязала да гребе към брега от „Анхелика“, как беше го замъкнала в джунглата, за да го спаси

от разярените си баща и братя, до момента, когато с револвер в ръка го беше целунала, накарала да се качи в лодката и да замине. Това беше първото му идване.

После изживя всяка подробност на второто му посещение, от онзи миг, когато, заобиколила скалата след банята си в лагуната, бе го видяла облегнат на камъка да ѝ пише първата си бележка, сетне как я беше ухапала по коляното лабари (която тя бе взела за отровна усойница), как се беше втурнала обратно, сблъскала с Франсис и припаднала на пясъка. Тя седна с чадъра си на същото място, където беше припаднала и дошла на себе си тъкмо когато Франсис се беше приготвил да изсмуче отровата от раната, която вече беше разрязал. Както се връщаше назад в спомените, Леонсия си даде сметка, те се беше свестила именно от болката от разреза.

Тя се унесе в сладките спомени как му беше ударила плесница, когато устните му се бяха приближили до коляното ѝ, как се беше изчервила и закрила лицето си с ръце, как се беше разсмяла, когато кракът ѝ изтръпна поради прекалено стегнатия турникет, как беше пребледняла от яд, когато той ѝ напомни, че го смята за убиец на чичо ѝ, и как беше отблъснала предложението му да махне турникета. Така дълбоко се беше унесла тя в милите спомени за случилото се едва ли не вчера, което ѝ се струваше да е станало преди половин век поради безброя на изживените събития, приключения и нежни мигове, че не забеляза разнебитената наемна кола, която пристигна от Сан Антонио по крайбрежния път. Нито видя как жената, чиито модни дрехи издаваха, че идва от Ню Йорк, освободи колата и се запъти към нея пеша. Тази дама, която не беше друга, а царицата, съпругата на Франсис, също се закриваше с чадър от тропическото слънце.

Застанала точно зад Леонсия, тя нямаше представа, че е изненадала девойката в миг на върховна покруса. Тя знаеше само едно: че вижда Леонсия да изважда от пазвата си мъничка снимчица и продължително да се заглежда в нея. През рамото ѝ царицата позна, че това е снимка на Франсис, и отново пламна от безумна ревност. В ръката ѝ блесна кама, измъкната от скритата в пазвата ѝ кания. Бързото движение бе достатъчно да предупреди Леонсия и тя наведе чадъра си, за да погледне нагоре и види кой стои зад гърба ѝ. Твърде безутешна дори за да се изненада, тя поздрави съпругата на Франсис Морган с такова безразличие, сякаш се е разделила с нея само преди един час. Дори и камата не можа да събуди у нея любопитство или страх. Може би, ако се беше стреснала или уплашила, царицата щеше да забие стоманеното острие в гърдите ѝ. Но

сега тя успя само да изхлипа:

– Ти си подла жена! Подла, подла жена!

Ала Леонсия само сви рамене в отговор и каза:

– По-добре ще е да държите чадъра между себе си и слънцето.

Царицата я обиколи, застана с лице към нея и я загледа отгоре надолу, обзета от такъв бяс и ревност, че не можеше да промълви нито дума.

– Защо? – заговори първа Леонсия след проточилото се мълчание. – Защо да съм подла жена?

– Защото си крадла – избухна царицата. – Защото крадеш мъже, при все че си имаш мъж. Защото изневеряваш на съпруга си... поне в сърцето си, тъй като засега не си имала възможност за нещо повече.

– Аз нямам съпруг – тихо отговори Леонсия.

– Тогава бъдещ съпруг... Мисля, че трябваше да се ожениш в деня след заминаването ни.

– Аз нямам бъдещ съпруг – продължи Леонсия все тъй тихо.

Противницата ѝ така бързо се наежи, че Леонсия отпуснато си я представи като тигрица.

– Хенри Морган! – извика царицата.

– Той е мой брат.

– Аз открих, че на тази дума може да се придадат много различни значения, Леонсия Солано! В Ню Йорк поклонниците на някои олтари наричат всички мъже в света „братя“, всички жени „сестри“.

– Неговият баща е бил мой баща – търпеливо и подробно ѝ обясни Леонсия. – Неговата майка е била моя майка. Ние сме родни брат и сестра.

– А Франсис? – попита царицата и в гласа ѝ се долови вяра и внезапно пробудил се интерес. – Да не си и негова сестра?

Леонсия поклати глава.

– Тогава ти любиш Франсис! – възкликна царицата, жегната от разочарование.

– Той е ваш – каза Леонсия.

– Не, ти ми го отне!

Леонсия бавно и тъжно поклати глава и тъжно загледа треперещата от мараня повърхност на лагуната Чирики.

След продължително мълчание тя рече уморено:

– Вярвайте в това. Вярвайте в каквото искате.

– Аз го долових у тебе още в първия миг – възкликна царицата. – Ти имаш странна власт над мъжете. Аз не съм грозна като жена.

Откакто съм в широкия свят, забелязвам мъже да отправят погледи към мене. Зная, че не съм нежелана. Дори в моята Долина на Загубените души жалките мъже със забитите в земята очи са ме поглеждали с любовно желание. Един си позволи нещо повече от поглед и умря за мен или заради мен, защото го хвърлиха във въртопа. А ето че ти така си повлияла върху моя Франсис с тази твоя женска сила, че дори и в моите обятия той мисли за тебе. Зная това. Зная, че дори и тогава мисли за теб!

Последните й думи бяха вик на съкрушено от страст и разбито сърце. В следващия миг, макар това и да не удиви Леонсия, която бе изпаднала в твърде голямо безразличие, за да може изобщо да се удиви на нещо, царицата изгърва камата, отпусна се на пясъка, зарови лице в ръцете си и се отдаде на слабостта на истерична скръб. Почти без да мисли, съвсем машинално, Леонсия я прегърна и взе да я утешава. Минаха доста минути, докато царицата се поуспокои и заговори, с неочаквана решителност:

– Аз напуснах Франсис веднага, щом разбрах, че обича теб. Забих ножа си в твоята снимка, която той пази в спалнята си, и се върнах тука, за да направя същото и със самата тебе. Но не съм била права. Грешката не е нито у тебе, нито у Франсис. Грешката е у мене, защото не съм успяла да спечеля любовта му. Не ти, а аз съм тази, която трябва Да умре. Но първо трябва да се върна в моята долина и да си взема съкровището. Голяма беда е сполетяла Франсис в храма, който се нарича Уол Стрийт. Може да му бъде отнето богатството и му трябва друго богатство, за да спаси каквото има. Аз разполагам с такова богатство и няма време за губене. Ще ми помогнете ли ти и близките ти? То е заради Франсис.

ГЛАВА XXVII

Така стана, че към Долината на Загубените души от противоположни посоки си пробиваха път две групи търсачи на съкровища. От едната страна бързо навлизаха царицата, Леонсия, Хенри Морган и Солановци. Много по-бавно, макар и да бяха тръгнали доста преди тях, от другата напредваха Торес и шефът. Първият пристъп срещу планината се оказа най-труден. За да се пробие вход към пещерите на маите, дотрябва повече динамит, отколкото бяха донесли, и скалата се оказа по-упорита, отколкото бяха предполагали. После, след като най-сетне направиха отвор, той се оказа над равнището на пода и трябваше да продължат взривяването, за да източат водата. А когато си пробиха път до подгизналите мумии на конкистадорите и помещението с идолите, трябваше пак да разбиват скалата, за да проникнат в планинските недра. Но преди да продължат нататък, Торес заграби рубинените очи на Чиа и изумрудените очи на Хцатцл.

В това време, почти без да се бавят, царицата и спътниците ѝ проникваха в Долината през планините на отсрещната страна. Но те не вървяха по същия път, по който бяха минали при бягството си. След дългото взирание в своето Огледало на света царицата познаваше всяка педя от пътя. Там, където подземната река нахлуваше в прохода под скалата и се вливаше в широката река Гуалака, нямаше никаква възможност да минат с лодките си. След настойчиво търсене по указанията на царицата те откриха съвсем малкия отвор на някаква пещера в стръмния склон на скалата, така обрасъл с храсти, че успяха да го намерят само понеже знаеха какво търсят. Те вързаха лодките с донесените въжета, с големи усилия ги изтеглиха горе на скалата, пренесоха ги на гръб по криволичещия проход и ги пуснаха в подземната река, където тя се разливаше широка и спокойна между бреговете си, тъй че можеха лесно да гребат срещу бавното ѝ течение. На някои места, където течението ставаше много бързо, те дърпаха лодките с въжета от брега, а там, където реката се провираше през тесни сводове в скалите, царицата им показваше проходи, явно изсечени от човешка ръка в незапомнени времена, през които можеха да пренесат леките си лодки.

– Тук ще оставим лодките – каза най-после царицата и мъжете се заловиха да ги връзват край брега в мъждивата светлина на факлите. – Остава да минем през последния проход. Той ще ни изведе до малък

отвор в скалата, заграден от лози и папрати, и ще се озовем над мястото, където някога се намираше моят дом край въртопа. Вържетата ще налягат, за да слезем от скалата, но височината е само около петдесет фута.

Хенри вървеше начело с електрическо фенерче, а царицата до него; старият Енрико и Леонсия бяха последни и бяха да не би някой малодушен пеон или индиански лодкар да се отскубне и избяга. Но когато стигнаха до мястото, където трябваше да има устие, там нямаше никакво устие. Проходът се прекъсваше, плътно затрупан от долу до горе с парчета натрошена скала, от малки – колкото паве, до големи – колкото туземна хижа.

– Кой може да го е направил? – едно възкликна царицата.

Но Хенри я успокои след бърз оглед:

– Това е обикновено свличане, срутване на напукал се външен пласт на скалата; няма да ни отнеме много време да си разчистим път с динамит. Добре, че го носим със себе си.

Но ме стана толкова бързо. Те се трудиха до края на деня и цялата нощ. Слагаха малки заряди, защото Хенри се страхуваше да не предизвикат по-голямо срутване на напукания пласт над главите им. Употребяваха само толкова динамит, колкото да по-разтросат камънака, та да могат да го изхвърлят назад през прохода. В осем часа на другата сутрин взривиха заряда, след това видяха първите проблясъци на дневна светлина пред себе си. Тогава заработиха много внимателно, като се пазеха да не причинят нови свличания. Най-после се изправиха пред огромен, тежък около десет тона къс скала, който препречваше самия изход. През пролуки от двете му страни можеха да мушнат ръцете си и да усетят как прежуря слънцето, но камъкът не им позволяваше да излязат. Въпреки всичките си усилия да го бутнат, те едва успяваха малко да го поразклатят и Хенри реши да заложи още един, последен взрив, с който да го съборят долу в Долината.

– Загубените души положително са разбрали, че им идат гости, както чукаме на задната им врата от петнадесет часа насам – изсмя се той и се приготви да запали фитила.

Събрало се пред олтара на бога на Слънцето при Дългата къща, цялото население на Долината наистина знаеше и със страх очакваше пристигането на гостите. Те бяха преживели толкова бедствия при идването на последните посетители, когато изгоря езерното жилище и се лишиха от своята царица, че сега Загубените души се молеха на бога на

Слънцето да не им праща нови гости. Но едно нещо те бяха твърдо решили, убедени от страстните увещания на своя жрец, а именно: още веднага и без много приказки да убиват всеки пришълец, проникнал при тях.

– Дори и самия Да Васко! – беше извикал жрецът.

– Дори и Да Васко! – бяха отговорили Загубените души.

Всички бяха въоръжени с копия, бойни боздугани, лъкове и стрели и в очакване продължаваха да се молят пред олтара. През няколко минути пристигаха вестоносци от езерото и съобщаваха все същото – че планината не спира да тътне, но още нищо не е излязло от нея.

Десетгодишното момиченце от Дългата къща, което бе гошавало Леонсия, първо забеляза пришълците. Това стана така, понеже вниманието на племето бе устремено към тътнещата планина до езерото. Никой не очакваше гостите да се появят от планината в отсрещната страна на долината.

– Да Васко! – провикна се то. – Да Васко!

Всички се обърнаха и видяха Торес, шефа и придружаващата ги шайка да излизат на откритата поляна на някакви си петдесетина крачки от тях. Торес пак носеше на главата си шлема, който бе откраднал от изсушения си праядо в помещението с мумиите. Домакините веднага горещо го поздравиха с облак стрели, които обсипаха гостите и повалиха двама на земята. След това Загубените души, и мъже, и жени, се втурнаха напред срещу заговорилите пушки на жандармите. Нападението бе толкова неочаквано, че макар и мнозина да паднаха от куршумите, други успяха да стигнат до пришълците и да влязат в отчаян ръкопашен бой. Това до краен предел намали предимствата на огнестрелното оръжие и много жандарми и други паднаха пронизани от копия или с глави, спукани от тежки боздугани.

Накрая обаче Загубените души бяха отбити главно благодарение на револверите, които можеха да убиват и в схватка гърди срещу гърди. Останалите живи побягнаха, но половината от пришълците бяха повалени, и то повалени завинаги, понеже жените по най-безмилостен начин се погрижиха да довършат всеки ранен. Шефът реवेशе и беснееше от стрела, забила се в ръката му, и се успокои едва когато Висенте отрязаше острието и го измъкна.

Торес остана незасегнат, ако не се смяташе болката в рамото, където го бяха ударили с боздуган, и заликува, когато видя стария жрец да умира на земята, сложил глава в скута на малкото девойче.

Понеже нямаха ранени, на които да дават необходима първа

помощ, Торес и шефът поведоха останалите към езерото, обиколиха по брега и стигнаха пред развалините, останали от жилището на царицата. Само овъглени колове стърчаха над повърхността на водата и отбелязваха мястото, където някога бе имало къща. Торес се обърка, а шефът изпадна в ярост.

– Тука, точно в тази къща стоеше сандъкът със съкровището – рече със запъване Торес.

– Това се казва да гониш вятъра! – изръмжа шефът. – Сеньор Торес, винаги съм подозирал, че сте глупак.

– Отде можех да зная, че къщата е изгоряла?

– Трябвало е да го знаете, вие, който винаги всичко знаете – сопна му се шефът. – Но мен няма да ме излъжете. Аз не съм ви изпускарал от погледа си. Видях как откраднахте изумрудите и рубините от очите на боговете на маите. Поне това ще разделите с мене, и то още сега!

– Чакайте, чакайте, имайте мъничко търпение – замоли му се Торес. – Нека първо да поразузнаем. Разбира се, ще разделя с вас четирите скъпоценни камъка... но какво представляват те в сравнение с цял сандък? Това беше лека, слаба сграда. Сандъкът може да е паднал във водата, незасегнат от пожара, когато се е съборил покривът. А скъпоценни камъни не се повреждат от вода!

Шефът изпрати хората си да разузнаят между овъглените колове и те, кой с газене, кой с плуване, взеха да търсят в плитките води, като се пазеха да не ги повлече смучещото течение на водовъртежа. Аугустино Мълчаливеца пръв направи откритие близо до брега.

– Стъпил съм на нещо – съобщи той от място, където водата едва стигаше до колената му.

Торес нагази в езерото, наведе се тъй, че главата и рамената му се скриха под водата, и заопипва намерения предмет.

Това е сандъкът, сигурен съм – заяви той. – Я елате, всички! Измъкнете го на сухо, та да можеш да видим какво има в него.

Но когато това бе сторено и той тъкмо се канеше да вдигне капака, шефът го спря.

– Върнете се във водата, всички вие! – заповяда той на хората си. – Има още много сандъци като тоя и няма да има никаква полза от експедицията ни, ако не ги намерим. Само един сандък не може да изплати разносните.

Едва когато всички заджапаха и слепешката затърсиха във водата, Торес вдигна капака. Шефът се вкамени от изумление. Той можеше само да гледа и да издава нечленоразделни звуци.

– Ще повярвате ли сега? – попита Торес. – Това няма цена. Ние двамата сме най-богатите мъже в Панама, в Южна Америка, в света. Това е съкровището на маите. Ние сме чували за него, когато сме били малки момчета. Нашите бащи и деди са мечтали за него. Конкистадорите не са могли да го намерят. И то е наше... наше!

А докато те двамата, почти зашеметени, стояха и гледаха, другите един по един се измъкнаха от водата, наредиха се в мълчалив полукръг зад гърба им и също се вторачиха в съкровището. Нито шефът, нито Торес подозираха, че техните хора стоят зад гърба им, нито пък техните хора подозираха, че Загубените души безшумно се приближават към тях отзад. И така се случи, че всички стояха като омагьосани, със закован в съкровището поглед, когато врагът започна пристъпа.

От десетина крачки разстояние лъкове и стрели са смъртоносни, особено когато има достатъчно време грижливо да се прицелиш. Две трети от търсачите на съкровища едновременно се намериха на земята. Във Висенте, който случайно беше застанал точно зад Торес, се забиха не по-малко от две копия и пет стрели. Шепата оцелели жандарми едва успяха да грабнат пушките и да се завъртят, когато започна нападението с боздугани. Рафаел и Игнасио, двамата жандарми, които бяха взели участие в приключенията из петролните полета на Хучитан, почти веднага паднаха с разбити черепи. И както винаги жените на Загубените души се погрижиха ранените да не останат за дълго само ранени.

Краят на Торес и шефа бе рече въпрос на няколко мига, когато чулият се от планината страшен тътнеж и сриналата се веднага след това лавина от камъни отвлякоха вниманието на всички. Няколкото останали живи Загубени души, обзети от ужас, се втурнаха към прикритието на храстите. Шефът и Торес, които единствени още стояха на крака и дишаха, вдигнаха очи към скалата, където от току-що направената дупка продължаваше да излиза пушек, и видяха на ръба, залени от слънчев блясък, да се изправят Хенри Морган и царицата.

– Вие се примерете в жената – изръмжа шефът, – а аз ще тегля куршума на този гринго Морган, та ако ще това да е последното нещо в живота ми, който бездруго май няма да продължи още дълго.

Двамата вдигнаха пушките си и гръмнаха. Куршумът на Торес, който никога не се бе проявявал като много добър стрелец, улучи царицата право в гърдите. А шефът, прославеният стрелец и притежател на множество медали, не можа да улучи целта си. След миг един куршум от пушката на Хенри го удари в китката и излезе през лакътя. И когато пушката му издрънча на земята, шефът разбра, че тази дясна ръка, с

раздробена от китката до лакътя кост, никога вече не ще може да държи пушка.

Но Хенри не стреляше добре. След двадесет и четири часовия мрак в пещерата очите му не можаха веднага да се нагодят към заслепяващия блясък на слънцето. Първият му изстрел беше сполучлив. Следващите му изстрели попадаха все около шефа и Торес, които се обърнаха и като луди побягнаха към хралака.

Подир десет минути Торес, който тичаше по-назад, видя как една жена от племето на Загубените души изскочи иззад голямо дърво, вдигна с двете си ръце огромен камък и смаза главата на шефа. Торес я застреля, прекръсти се с ужас и с препъване затича нататък. Зад гърба му се чуха далечните викове на преследващите го Хенри и братя Солано, той си спомни видението за своя край, което бе зърнал и отказал да види докрай в Огледалото на света, и се запита дали този край не е вече ближил. Обаче на онова място не бе имало дървета, папрати и джунгла както тука. Доколкото си спомняше, там не бе имало никаква растителност – само скали, палещо слънце и кости на животни. Тази мисъл събуди у него нова надежда. Може би краят му не е бил отреден за този ден, може би не и за тази година. Кой знае? Може да минат още двадесет години, докато настъпи.

Той изскочи от джунглата и се озова на някакво странно било, което приличаше на отдавна раздробила се вулканична лава. Тука краката му не оставяха следи; той внимателно прекоси билото и отново навлезе в джунглата оттатък, с възродила се отново вяра, че неговата щастлива звезда ще му помогне да се избави от преследвачите. Планът за бягство започна да се очертава в ума му. Щеше да си намери сигурно място, където да се скрие, докато се смрачи. След това щеше да заобиколи обратно при езерото и водовъртежа. Стигне ли там, никой и нищо не ще може да го спре. Ще трябва само да скочи във водата. Пътуването под земята не криеше никакви ужаси за него, понеже вече го беше извършил веднъж. И той отново видя във въображението си приятната картина на река Гуалака, която искри под открито небе и тече надолу към морето. Освен това нали носи в джоба си двата огромни изумруда и двата огромни рубина, които бяха служили за очи на Чиа и Хцатцл! Те представляват цяло състояние, и то огромно състояние. Има ли значение, че не бе успял да завладее съкровището на майте и да стане най-богатият човек на света? Беше доволен. Единственото, за което копнееше сега, беше мракът и още един последен скок в недрата на планините, за да излезе през

тия недра при река Гуалака, която тече към морето.

И тъкмо в този миг, когато толкова живо видя пред очите си сигурно избавление, той не забеляза къде стъпва и полетя надолу. Но не полетя в кипящи води. Полетя с главата напред по скалист склон. Този склон бе толкова хлъзгав, че Торес продължаваше да се смъква надолу, макар и да беше успял да се обърне по лице и корем и отчаяно се мъчеше да се задържи с ръце и крака. Тези усилия само забавяха падането му, но не можеха да го спрат.

Когато стигна дъното, известно време лежа зашеметен, без да може да си поеме дъх. Щом дойде на себе си, преди всичко усети нещо необикновено под ръката си. Можеше да се закълне, че това са зъби. Най-после, изтръпнал и събрал цялата си смелост, Торес отвори очи и се реши да погледне странния предмет. И веднага му олекна. Това наистина бяха зъби – без всякакво съмнение това беше побеляла от слънцето и дъждовете челюст; обаче бяха свински зъби и челюстта беше челюст на свиня. Наоколо му се търкаляха кости и сам той лежеше върху кости, но като ги разгледа, се увери, че са кости от свини и разни по-дребни животни.

Къде беше виждал такива купища кости? Торес се замисли и си спомни голямата златна купа на царицата. Погледна нагоре. О, майко божия! Същото място! Той го позна от пръв поглед, щом видя тази фуния и блясъка на деня над нея. Ръбът на фунията беше цели двеста фута над главата му. Страните ѝ – гола, гладка скала – се спускаха стръмно към него и разумът му и очите му подсказаха, че никой човек, роден от жена, никога не би могъл да се качи по този склон.

Случайна мисъл, която се мярна в ума му, го накара да скочи на крака, обзет от внезапен ужас, и бързо да се заозърта. Фунията, в която беше попаднал, му напомни дупките, каквито копаят в пясъка паяците и след това се стаяват на дъното и чакат да падне в тях някаква плячка – само че тази дупка имаше исполински размери. Тази жива картина на въображението събуди у него ужасяващата мисъл, че някой чудовищен паяк, отговарящ по големина на исполинската фуния, може да се скрие тук, за да го изяде. Но не можа да открие в дупката такъв обитател. Дъното ѝ, съвсем кръгло, имаше не по-малко от десет фута в диаметър и беше настлано кой знае с колко дебел пласт кости от дребни животни. „За какво ли древните май са направили такъв изкоп?“ – запита се Торес, понеже беше почти убеден, че фунията не представлява природно явление.

Преди падането на нощта десетина опита го убедиха, че не е

възможно да се изкачи по фунията. Между опитите той се свиваше в растящата сянка на залязващото слънце и вдишваше въздуха с устни, пресъхнали от зной и жажда. Това място беше истинска пещ, която изсмукваше жизнените сокове на тялото му във вид на обилна пот. През цялата нощ, когато не дремеше, той напразно се мъчеше да измисли как да се спаси. Единственият път беше нагоре, а умът му отказваше да му подсказе как да се изкачи. Освен това той чакаше с ужас зазоряването, понеже знаеше, че никой човек не би могъл да изтрае цели десет часа непоносимата жега, която му предстоеше да изтърпи на следния ден. Още преди да настъпи другата нощ, сетната капка влага щеше да се изпари от тялото му и то щеше да се превърне в сбръчкана и наполовина изсушена от слънцето мумия.

На съмване растящият ужас даде крила на мислите му и той успя да изгради нова и безкрайно проста теория за спасението си. Понеже не можеше да се покатери нагоре и понеже не можеше да се измъкне през самия склон, единственият възможен път беше надолу. Какъв глупак бе той! Могъл е да работи през прохладните часове на нощта, а сега трябва да работи в бързо засилващия се зной. В изблик на енергия той се залови да разравя купчината трошливи кости. Разбира се, има изход! Как иначе ще се празни фунията? В противен случай тя щеше да е догоре или поне донякъде пълна с вода от дъждовете. Глупак! Три пъти по три пъти глупак!

Той копаеше от едната страна на стената и хвърляше изкопаното накуп при отсрещната. Копаеше с такова отчаяние, че изпочупи ноктите си до месото и още по-надълбоко, а върховете на всичките му пръсти се изподраха и кървяха. Но жаждата му за живот бе силна и той знаеше, че това е борба на живот я смърт със слънцето. Когато стигна по-надълбоко, пластът кости стана по-плътен, тъй че Торес започна да употребява дулото на пушката си като лост, за да го разбива, преди да го изхвърля кога с една, кога с двете си шепи.

Малко преди пладне, когато вече започна да му се вие свят от жегата, Торес направи откритие. На оголената от него стена се натъкна на първите букви от някакъв надпис, явно издраскан в скалата с върха на нож. С подновена надежда той вмъкна глава и рамене в дупката и взе да рови и гребе съвсем като куче и съвсем по кучешки да изхвърля парчетиите навън между краката си. Една част от костите падаха далече, но повечето падаха обратно върху него. Обаче той ровеше така стихийно, че не забелязваше колко безплодни са усилията му.

Най-сетне надписът беше разчистен и той можа да прочете:

Питър Макгил от Глазгоу. На 12 март 1820 г. аз се измъкнах от Адската яма през проход, който намерих, като копах надолу.

Проход! Проходът трябваше да е под надписа! Сега Торес заработи с настървение. Той така се изпоцапа, че заприлича на някакво огромно четириногло, живеещо под земята животно. Мръсотииите влизаха в очите му, а от време на време и в ноздрите и гърлото, като го караха да изпълзява заднишком от дупката, за да прочисти с кихане и кашляне дихателните си органи. Два пъти му прилоша. Но слънцето, стигнало по това време почти точно над главата му, го караше да продължава работата си.

Най-после намери горния ръб на прохода. До долния ръб не стигна, защото щом отворът стана достатъчно широк за мършавото му тяло, той се заизвива, загърчи и се промъкна вътре, за да избяга по-скоро от убийствените слънчеви лъчи. Прохладата и тъмнината облекчиха страданията му, обаче радостта и, реакцията след всичко преживяно му докараха такава сърцебиене, че той припадна за трети път.

Когато се съвзе, Торес замърмори с черните си подпухнали устни някаква налудничава благодарствена молитва и запълзя по прохода. Пълзеше по неволя, защото проходът бе тъй нисък, че даже в джудже не би могло да се изправи в него на крака. Това бе истинска гробница. Кости хрущяха и се трошаха под ръцете и коленете му и той усещаше, че се раздират до кокал. След като измина стотина фута, Торес долови първите проблясъци на светлина. На колкото повече се приближаваше към свободата, толкова по-бавно напредваше, защото започваше да го обзема крайно изтощение. Знаеше, че това не е изтощение от умора, нито изтощение от глад, а изтощение от жажда. Вода, само няколко глътки вода и щеше да възвърне силите си. Но вода нямаше.

Светлината ставаше все по-силна и по-близка. Той забеляза, че напоследък подът на прохода се наклони надолу под ъгъл от цели тридесет градуса. Това правеше напредването по-лесно. Тежестта му го влечеше напред и му помагаше със сетните капчици усилия да се приближава към източника на светлината. Много близо до края купищата кости станаха по-големи. Но те малко го тревожеха, защото бяха вече нещо обикновено, пък и бе твърде отпаднал, за да им обръща внимание.

Макар очите му и да се премрежваха, а пръстите да ставаха все по-безчувствени, направи му впечатление, че проходът става и по-нисък, и

по-тесен. Както беше наклонен надолу под тридесет градуса, изведнъж му се видя като мишеловка, а самият той като плъх, който се плъзга с главата напред към пълна неизвестност. Още преди да стигне отвора, Торес прецени, че ивицата дневна светлина, която говореше за широкия овят отвъд, бе твърде тясна за тялото му. И опасението му се оправда. Той препълзля с пълно безразличие през скелет, макар и да видя в ярката дневна светлина, че е човешки, и въпреки че трябваше жестоко и болезнено да си натисне ушите, сполучи да промъкне главата си през малкия отвор. Слънцето прежурияше тила му, а очите ненаситно се опиваха от волните простори на света, където неумолимата скала не искаше да пусне остатъка от тялото му.

Най-владяващо от всичко бе поточето, което течеше на по-малко от стотина крачки, заградено с дървета отвъд и обрасъл със сочна ливадна трева склон на отсамната страна. А в поточето, под сянката на дърветата, до коляно във вода стояха и дремеха няколко крави от нискораслата порода, характерна за Долината на Загубените души. От време на време те мързеливо размахваха опашки, за да прогонят мухите, или пристъпваха от крак на крак. Торес злобно ги загледа – няма ли да пият? Но те очевидно съвсем не бяха жадни. Глупави говеда! Да не пият, когато покрай тях спокойно тече такова изобилие от вода!

Изведнъж кравите се стреснаха, обърнаха глави към отгатышния бряг и наостриха уши. После, когато от гъстака изскочи едър елен с големи рога и слезе при водата, присвиха уши, заклатиха глави и заудряха водата с крак така, че Торес чу плясъка. Ала еленът не обърна внимание на заплахите им, наведе глава и взе да пие. Това бе твърде много за Торес и той нададе безумен вик; ако беше в пълно съзнание, нямаше да познае, че този вик се е изтръгнал от собствените му гърло и гърди.

Еленът отскочи настрана. Кравите обърнаха глави към Торес, пак задрямаха със затворени очи и продължиха да пъдят мухите с опашки. С рязко усилие, без да разбере, че е откъснал наполовина ушите си, Торес дръпна главата си назад през тесния процеп и се строполи в безсъзнание върху скелета.

Подир два часа, при все че не знаеше колко време се е минало, той дойде на себе си и видя, че лежи, притиснал буза към черепа на скелета. Залезващото слънце вече грееше през пролуката и погледът на Торес се спря върху ръждясал нож. Върхът му беше изхабен и счупен и Торес разбра връзката между него и скелета. Това беше ножът, който бе издраскал надписа върху скалата в основите на фунията при другия край на прохода, а този скелет представляваше останките на човека, който бе

драскал с него. И в същия миг Алварес Торес полудя.

– А, Питър Макгил, моят враг! – промърмори той. – Питър Макгил от Глазгоу, който ме подмами до тоя край!... На ти сега! На ти! На!

С тези думи той заби тежкия нож в крехкото чело на черепа. Прахът от костта, служила някога за хранилище на мозъка на Макгил, се наби в ноздрите му и разпали неговата ярост. Той се нахвърли върху скелета с голи ръце, започна да го разкъсва, да го дроби и тясното пространство около него се изпълни с хвърчащи кости. Това приличаше на битка, в която той унищожаваше сетните смъртни останки на някогашния жител на Глазгоу.

Торес отново промуши главата си през процепа, за да погледне гаснещото великолепие на света. Като плъх, хванат за врата в капана, устроен от древните май, той видя прекрасния свят и деня да потъват в мрак, а заедно с тях и собственото му прояснило се съзнание угасна в мрака на смъртта.

Кравите продължаваха да стоят във водата, да дремят и да размахват опашки срещу мухите; по-късно, без да обръща внимание на кравите, на брега пак излезе еленът, за да уталожии докрай жаждата си.

ГЛАВА XXVIII

Не току-тъй колегите на Ригън го бяха нарекли Вълка на Уол Стрийт. Обикновено той играеше на борсата съдържано, макар и в голям мащаб, но от време на време, като алкохолик, който периодично се запива, се впускаше в най-необуздани и главоломни борсови спекулации. Най-малко пет пъти през времето на дългогодишната си кариера Ригън бе предизвиквал стихийно спадане или покачване на курса и всеки път си бе докарвал милиони печалба. Никога не се впускаше в дребни спекулации, нито се впускаше прекалено често.

Години наред той оставаше бездеен, докато успееше да приспи подозрението на окръжаващите и финансовият свят започваше да мисли, че Вълка е остарял и се е укротил. И тогава като гръм от ясно небе поразяваше хора и интереси, които искаше да съсипе. Но макар и ударът да падаше винаги като гръм от ясно небе, той никога не се пораждаше като гръм. Дълги месеци и дори години минаваха във всестранни приготовления и най-грижливо обмисляне на плановете и условията на решителния бой.

Така беше и със замислянето и разработването на новото Ватерлоо, заплашващо Франсис Морган. Зад него се криеше отмъщение, но това беше отмъщение, насочено срещу покойник. Не Франсис, а бащата на Франсис целеше да порази той, макар че трябваше да порази живия, за да уязви сърцето на мъртвеца. Осем години Ригън бе чакал и търсил удобен случай, докато старият Р. Х. М. – Ричард Хенри Морган – най-после умря. Но случаят не му се представи. Той бе наистина Вълка на Уол Стрийт, но колкото и да търсеше, не можа да намери възможност да премери сили с Лъва, защото до самата си смърт Р. Х. М. беше известен под името Лъва на Уол Стрийт.

И така, като се прикриваше непрекъснато с външни прояви на доброжелателство, Ригън пренесе враждата от бащата върху сина. Ала самите основания, върху които градеше отмъщението си, бяха плод на неверни, грешни представи. Вярно, осем години преди смъртта на Р. Х. М. Ригън се беше опитал да го изиграе и не беше успял, но никога и през ум не му бе минало, че Р. Х. М. е разбрал тази работа. А Р. Х. М. бе не само разбрал, но и установил по неопровержим начин намеренията му, след което бързо и ловко бе надхитрил вероломния си делови приятел. Ако беше разбрал, че Р. Х. М. знае за коварството му, Ригън щеше да

прегълтне всичко, без дори и да помисли за отмъщение. Но сега, убеден, че Р. Х. М. не беше с нищо по-добър от самия него, убеден, че Р. Х. М. е извършил тази низост спрямо него без всякакво предизвикателство и подозрение, само поради своята подлост, която не пада по-долу от неговата, той не виждаше друг начин да си разчисти сметката, освен като го разори или като не може да разори него, да разори неговия син.

И Ригън започна да изчаква. Отначало Франсис не играеше на борсата и се задоволяваше със сигурните доходи от сигурните капиталовложения, направени от баща му. Едва когато Франсис направи първата си стъпка с основаването на „Тампико Петролиъм“ и вложи в това дружество доста милиони със сигурни изгледи да получи много милиони печалба, пред Ригън се мярна първата възможност да го съсипе. Но когато съзря тази възможност, той реши да я използва, без да губи време, при все че бавната и всестранна подготовка за борбата му отне много месеци. Преди да свърши тази подготовка, Ригън успя да установи почти до една всичките безименни и поименни акции, притежавани от Франсис в различните предприятия.

Всъщност Ригън посвети две години и нещо на тази подготовка. В някои от корпорациите, в които Франсис имаше големи вложения, Ригън беше директор и тяхната съдба до голяма степен зависеше от него. Във „Фриско Консолидейтед“ той беше председател. В „Ню Йорк, Върмонт и Кънектикът“ беше подпредседател. Благодарение на влиянието си върху един от директорите на „Нортуестърн Електрик“ беше успял със задкулисни интриги да спечели две трети от гласовете. И така, с всички други – било пряко, било косвено, чрез клоновете на разни корпорации и банки, той сложи ръка върху тайните пружини и лостове на финансовата и търговска машина, която крепеше състоянието на Франсис. И все пак всяко от тези предприятия представляваше незначителна дреболия в сравнение с най-голямото – „Тампико Петролиъм“. Там, ако не смяташе никакви си двадесет хиляди акции, купени на свободния пазар, Ригън не притежаваше нищо и нямаше никакво влияние, макар че назряваше времето да продава, да се разпорежда и да жонглира с огромни количества. „Тампико Петролиъм“ фактически представляваше частно владение на Франсис. Големи вложения имаха в него известен брой негови приятели. Вложенията на госпожа Карудърс бяха направо грамадни. Тя го тревожеше и дори му дотягаше по телефона. Имаше и други, като Джони Патмор, които, изобщо не му додяваха, а когато се срещаша с него, говореха небрежно и оптимистично и за борсата, и за финансовите дела въобще. Но това се понасяше по-трудно от вечната

нервност на госпожа Карудърс.

Поради машинациите на Ригън акциите на „Нортуестърн Електрик“ паднаха с цели тридесет точки и вече не се качиха. Външни лица, които се мислеха за познавачи, смятаха, че положението на предприятието е много разклатено. Ами това малко, старо, непревземаемо като Гибралтар дружество „Фриско Консолидейтед“! Носеха се най-неприятни слухове и все по-настойчиво се говореше за фалит. „Монтана Лоуд“ все още не можеше да стъпи на крака след неласкавия и рязък отчет на Мълани, а Уестън, големият експерт, изпратен от английските вложители, не беше успял да съобщи нищо утешително. „Импириъл Тънгстън“, който от шест месеца не даваше никакви приходи, понасяше страхотни загуби от голямата стачка, която като че ли едва започваше. И никой освен няколко посветени профсъюзни водачи нямаше представа, че зад цялата тази работа се крие златото на Ригън.

Това, което отчайваше Баском, беше загадъчността и неумолимостта на нападението. Акциите на всички дружества, в които Франсис взимаше участие, падаха и падаха, сякаш влачени от някакъв бавно свличащ се ледник. В това движение нямаше нищо, което да бие на очи – само едно равномерно, неотклонно спадане, от което голямото състояние на Франсис страхотно се смаляваше. А наред с поименните му акции още повече се топяха и притежаваните от него ценни книжа на предявител.

След това се пръснаха слухове за война. Започнаха безразборно да подписват паспорти на посланиците и като че ли половината свят бе обявил мобилизация. Тъкмо този момент, когато положението на борсата беше разклатено и можеше да се очаква паника, а великите сили се бавеха и не обявяваха мораториум, Ригън избра за решителния удар. Времето беше назряло за рязко понижаване на курсовете, а с Ригън се бяха свързали десетина други големи борсови играчи, които мълчаливо го бяха приели за свой водач. Но дори и те не бяха напълно запознати с плановете му, нито знаеха какво точно цели с тях, Те всички участваха по една и съща подбуда и понеже с простия си ум гонеха само паричната печалба, не се и сещаха за Франсис Морган, нито за сянката на баща му, срещу която бе насочен големият удар.

Ригъновата фабрика за слухове заработи денонощно и първи и най-бързо в общото падане на борсата паднаха акциите на Франсис, които вече значително бяха паднали, преди още да почне това главоломно понижение. Обаче Ригън внимаваше да не упражни никакъв натиск върху „Тампико Петролийм“. Акциите на тази корпорация гордо се държаха

на висота сред общия разгром и Ригън с нетърпение чакаше онзи миг на отчаяние, когато Франсис ще се види принуден да наводни с тях пазара, за да спаси сетните остатъци от другите си интереси.

– Боже, боже!

Баском се държеше с ръка за едната си буза и кривеше лице, сякаш непоносимо го болеше зъб.

– Боже, боже! – повтори той. – Борсата е фалирала, а заедно с нея и „Тампико Петролиъм“! Какъв крах! Кой можеше да си представи!

Франсис седеше в частния кабинет на Баском и равномерно посмукваше цигарата си, без да забележи, че тя не е запалена.

– Всички продават, сякаш акциите им парят ръцете – потвърди той.

– Това ще продължи до утре сутрин по това време, не повече... тогава ще бъдете разорен, а с вас и аз – простичко довърши борсовият му посредник и хвърли бърз поглед към часовника.

Часовникът показваше дванадесет, както установи и бързият машинален поглед на Франсис.

– Хвърлете на пазара каквото остава от „Тампико Петролиъм“ – каза той уморено. – С това би трябвало да издържим до утре.

– Ами утре – запита борсовият посредник, – когато вече нищо не ни остане и всички, включително и разсилните, ще продават каквото им падне?

Франсис сви рамене.

– Вие знаете, че съм ипотекирал къщата, вилата „Кът на мечтите“ и ловната хижа в Адирондакските планини, и то за най-голямата възможна сума.

– Имате ли приятели?

– В такъв момент? – с огорчение подхвърли Франсис.

– Да, тъкмо сега е моментът – възрази Баском. – Вижте какво, Морган. Аз зная хората, с които сте дружили в колежа. Да вземем Джони Патмор...

– И той е вече загазил до гуша. Разоря ли се аз, ще се разори и той. А Дейв Доналдсън ще трябва да се научи да живее с около сто и шестдесет долара на месец. А колкото за Крис Уестхаус, той ще трябва да потърси препитание в киното. Винаги е бил добър на сцената, а аз случайно зная, че има идеално „филмово“ лице.

– Ами Чарли Типъри – подсказа Баском, макар и да пролича, че Типъри не му вдъхва никаква надежда.

– Да – съгласи се Франсис със същия безнадежден вид. – Там ще ни

попречи само едно нещо: баща му е още жив...

– Тоя дърт нехранимайко нито веднъж в живота си не е предприемал нещо рисковано! – допълни Баском. – А всеки миг има подръка милиони! И е още жив за съжаление. Чарли би могъл да го убеди и би го направил, ако не пречеше едно малко обстоятелство.

– Нямате с какво да гарантирате? – попита борсовият посредник.

Франсис кимна.

– Да видя, няма да повярвам, че старецът може да даде и един долар без надлежните гаранции!

Въпреки това подир няколко минути, с надеждата да завари Чарли Типъри в кантората му през обедната почивка, Франсис даде на прислужника визитната си картичка. Между всички нийоркски бижутери и търговци на скъпоценни камъни предприятието на Типъри беше най-голямото. И не само това. То минаваше за най-голямото в света. Типъри-баща беше вложил в брилянти повече паря, отколкото бе известно дори на тези, на които е известно всичко.

Разговорът протече както го беше предсказал Франсис. Старецът все още държеше здраво в ръце, кажи-речи, всичко и синът нямаше почти никаква надежда да осигури помощта му.

– Аз го познавам – каза той на Франсис. – И при все че ще се преборя с него, недей възлага нито йота надежда на резултата. Ще стигнем до кавга, но това ще е горе-долу всичко. Най-лошото е, че той има налични пари, да не говорим за купищата сигурни ценни книжа и държавни облигации. Не знаеш ли, дядо Типъри, когато бил млад и се мъчил да стъпи на крака и основал фирмата, веднъж заел на някакъв приятел хиляда долара. Никога не ги получил обратно и не могъл да забрави това докряя на живота си. Татко Типъри също не може да го забрави. То е останало незаличимо в паметта им. Ами че татко не би дал нито един цент срещу Северния полюс, ако не получи гаранции за самия полюс, и то след като бъде оценен от експерти. А тя нямаш никакви гаранции, нали знаеш? Но ето какво ще ти кажа. Аз ще се преборя със стареца довечера след вечеря. Тогава е най-добре разположен. И ще вадя какво мога да посъбера сам. О, знай, че няколкостотин хиляди са капка в морето, но ще се постарая да събера повечко. Каквото и да стане, утре в девет ще бъда при теб...

– Утре ще съм много зает – посърнало се усмихна Франсис, когато двамата си стиснаха ръце. – Ще изляза още към осем.

– Тогава ще дойда към осем – отговори Чарли Типъри и още веднъж сърдечно му стисна ръка. – А междувременно ще видя какво мога

да направя. Вече започва да ми хрумва едно-друго...

Същия следобед Франсис има още един разговор. Когато се върна в кантората на борсовия си посредник, Баском му каза, че по телефона се обадил Ригън и искал да се види с Франсис, понеже имал за него някакви интересни сведения.

– Ще отида при него веднага – каза Франсис, посягайки към шапката си, и лицето му светна от надежда. – Той е стар приятел на баща ми и ако някой изобщо би могъл да ме отърве от тази беда, това е той.

– Не бъдете толкова сигурен – поклати глава Баском и замълча, сякаш не му се искаше да сподели мислите си. – Аз му се обадох тъкмо преди да се върнете от Панама. Бях много откровен. Казах му за отсъствието ви и за бедственото ви положение тука, и... е, да, без всякакви заобикалки... попитах го дали мога да разчитам на него в случай на нужда. И той взе да извърта. Вие знаете, че всеки може да започне да извърта, когато го помолиш за услуга. В това нямаше нищо особено. Но стори ми се, че долових в това нещо повече... не, не бих се решил да кажа, че беше враждебност, но ще кажа, че ми направи впечатление... как да се изразя? ... Е, учуди ме, че се държа подчертано равнодушно и уклончиво.

– Глупости – изсмя се Франсис. – Той беше твърде добър приятел на баща ми.

– Чували ли сте някога за сливането на „Космополитън Рейлуейс“? – многозначително подхвърли изведнъж Баском.

Франсис кимна, а след тава каза:

– Но то е било, преди да се родя. Само съм чувал и толкова. Карайте. Разправете ми. Кажете ми какво ви тежи.

– Това е много дълга история, но приемоте от мене този малък съвет. Ако се видите с Ригън, не си разкривайте картите. Нека той играе пръв и ако ви предложи нещо, нека го предложи без молба от ваша страна. Разбира се, може съвсем да не съм прав, но нищо няма да загубите, ако не си разкривате картите и изчакате неговата игра.

След половин час Франсис седеше очи срещу очи с Ригън; заплашващата го беда беше така непосредствена, че той сдържа естествения си подтик и по съвета на Баском говори доста небрежно за финансовото си положение. Опита се дори да заблуди Ригън.

– Доста си го позагазил, а? – започна Ригън.

– О, не чак толкова, много, зъбите ми са още над водата – шеговито отговори Франсис. – Още мога да дишам и има време, докато започна да

се давя.

Ригън не отговори веднага. Вместо това дълбокомислено зачете последните съобщения на борсовия телеграфен апарат.

– И въпреки всичко си пушал доста акции на „Тампико Петролиъм“.

– И хората ги разграбват – отби нападението Франсис и за първи път, объркан от изненада, допусна, че Баском може да е бил прав. – Нали виждате, че ги карам да ги лапат!

– И въпреки това забележи, че акциите на „Тампико Петролиъм“ падат, макар и да ги разграбват, което е много интересно явление – не се предаваше Ригън.

– Когато се води игра на обезценяване, срещат се какви ли не странни явления – продължи да заблуждава Франсис с изражение на зряла мъдрост. – А когато се нагълтат с хвърлените от мен акции, ще им прилошее от преяждане. Някой ще трябва да плати нещичко, за да ги освободи от тези акции. Струва ми се, че ще им излезе през носа още преди да свърша с тях.

– С тебе е свършено, момче. Аз започнах да наблюдавам тази борба още преди да се завърнеш. „Тампико Петролиъм“ е последната ти опора.

Франсис поклати глава.

– Не бих казал такова нещо – излъга той. – Аз имам капитали, каквито моите противници не са и сънували. Подмамвам ги и това е всичко, само ги подмамвам. Разбира се, Ригън, това ви го казвам, поверително. Вие бяхте приятел на баща ми. Ще видите как ще си разчистя сметките и ви съветвам да ме послушате и да започнете да купувате, докато цените са толкова ниски. Много лесно ще се разплатите с продавачите, когато цените се качат.

– Какви други капитали притежаваш?

Франсис сви рамене.

– Те ще го узнаят, когато се налапат с акциите ми.

– Хвърляш прах в очите! – с възхищение се провикна Ригън. – Държиш се, не падаш по-долу от баща си! Но трябва да ми докажеш, че не ме заблуждаваш.

Ригън зачака и това изведнъж вдъхнови Франсис.

– Да, заблуждавам – промърмори той. – Вие познахте. Аз съм потънал вече над зъбите и не мога да хапя. Но няма да се удавя, ако ми помогнете вие. Трябва само да си спомните за баща ми и да протегнете ръка на сина му. Ако ми дадете вашата поддръжка, ще им стане лошо на

всички...

И в този миг Вълка на Уол Стрийт си показа зъбите. Той посочи портрета на Ричард Хенри Морган.

– Как мислиш, защо съм го държал закачен на стената всичките тези години? – попита той.

Франсис кимна, сякаш не се и съмняваше, че обяснението се крие в изпитаното и дългогодишно приятелство.

– Не позна – отсече с мрачна подигравка Ригън.

Франсис с недоумение поклати глава.

– За да не мога никога да го забравя – продължи Вълка. – И никога, нито за миг не съм го забравял... Спомняш ли си за сливането на „Космополитън Рейлуейс“? Е, старият Р. Х. М. ме изигра в тая сделка. И да знаеш, че ме изигра здравата. Но той беше твърде хитър, за да се остави да му върна със същото. Затова и закачих там снимката му н цялото време съм седял тука и чакал. И ето че дойде и моят ред.

– Искате да кажете? – спокойно попита Франсис.

– Точно това – изръмжа Ригън. – Аз чаках и подготвих този ден и денят дойде. Хлапакът ми е паднал в ръцете. – Той погледна злобно портрета. – И ако това не накара стария да се обърне в гроба...

Франсис се изправи и с любопитство загледа врага си.

– Не – каза той, сякаш на самия себе си, – не си заслужава.

– Какво не си заслужава? – попита Ригън със събудило се внезапно подозрение.

– Да ви тегля един бой – хладно отвърна Франсис. – Бих могъл да ви убия с ей тия ръце за пет минути. Вие не сте Вълк. Вие сте най-обикновен страхливец, поне там, където не сте направо подлец. Хората ми казваха, че мога да очаквам от вас такова нещо, но аз не повярвах и дойдох да проверя. Били са прави. Вие сте точно това, което ми казваха. Е, трябва да се махам оттука. Така мирише, като в лисича дупка. Смърди!

Той замълча с ръка на дръжката на вратата н се обърна. Не беше успял да докара Ригън до бяс.

– И какво ще направиш сега? – попита с подигравка Вълка.

– Ако ми позволите да се свържа с борсовия си посредник по вашия телефон, може и да узнаете – отговори Франсис.

– Заповядай, смелото ми момче – покани го Ригън, но изведнъж го спря с подозрение: – ... Аз сам ще те свържа с него.

И чак след като се увери, че на телефона е действително Баском, подаде слушалката на Франсис.

– Вие бяхте прав – заговори Франсис на посредника си. – Ригън е

точно каквото ми го описахте, и още по-гаден. Продължавайте да водите борбата, както ми я набелязахте. Старата лисица ни е в ръцете, макар и да не иска вито за миг да го повярва. Той смята, че ще ме ограби до конец, че ще ме направи на пух в прах. – Франсис се поспря, за да намери най-силните думи, с които да заблуди противника си, сетне продължи: – Ще ви кажа нещо, което не знаете. Цялото това нападение е негова работа от самото начало. Е, сега знаете кого ще погребем.

След като поговори още малко в същия дух, той остави слушалката.

– Виждате ли – обясни той, пак от вратата, – вие пипахте толкова ловко, че не можахме да разберем кой се крие зад тая работа. Дявол да го вземе, Ригън, та ние бяхме готови да дръпнем хубав бой на неизвестен враг, когото смятахме за няколко пъти по-силен от вас! А сега, след като знаем, че това сте вие, работата е лесна. Ние сме готови да си премерим силите. Но няма да има нужда от особени сили. Утре по това време, ей тука, във вашия кабинет, ще има погребение, но вие няма да сте между опечалените. Ще бъдете самият покойник... защото, след като свършим с вас, ще бъдете не особено привлекателен финансов труп.

– Същински Р. Х. М.! – усмихна се Вълка. – Боже, как умееше той да хвърля прах в очите!

– Жалко, че не ви е погребал и не ми спести тази грижа – бяха прощалните думи на Франсис.

– И всичките разносики! – викна подире му Ригън. – То ще ти струва доста скъпо, а освен това в тоя кабинет няма да има никакво погребение.

– Е, утре е решителният ден! – рече Франсис на Баском, когато се разделяха вечерта. – Утре по това време аз ще бъда начисто скалпиран, одран, изсушен на слънце и опушен екземпляр за частната сбирка на Ригън. Но кой можеше да повярва, че старият подлец ми има зъб! Аз никога не съм му направил нищо лошо. Напротив, винаги съм го смятал за най-добрия приятел на баща ми... Ех, да може Чарли Типъри да домъкне малко от излишните пари на фирмата „Типъри“!...

– Или Съединените щати да обявят мораториум – също така безнадеждно изказа надеждата си Баском.

А Ригън в този миг казваше на събралите се агенти и специалисти по пускане на слухове:

– Продавайте! Продавайте! Продавайте всичко, каквото имате, и продавайте в брой. Аз не виждам края на това понижение на курса!

И когато Франсис на път за дома купи последното извънредно издание на вестниците, погледът му падна на заглавие, набрано с огромни

букви:

АЗ НЕ ВИЖДАМ КРАЯ
НА ТОВА ПОНИЖЕНИЕ
НА КУРСА

ТОМАС РИГЪН

Но Франсис не беше у дома в осем часа на другата сутрин и не можа да с е види с Чарли Типъри. През тази нощ правителството във Вашингтон не беше спало и нощните телеграми бяха разпространили по цялата страна новината, че Съединените щати, макар и да не са в положение на война, са обявили мораториум. Вдигнат от леглото в седем часа лично от Баском, който бе пристигнал с тази новина, Франсис отиде заедно с него в града. Мораториумът им даде известна надежда и сега ги чакаше много работа.

Обаче не Чарли Типъри пристигна пръв в двореца на Ривърсайд Драйв. В осем без няколко минути Паркър бе много смутен и възмутен, когато Хенри и Леонсия, съвсем черни от слънчевия пек и от саждите по пътя, бутнаха настрана младшият камериер, който им отвори вратата, и влязоха в преддверието.

– Няма смисъл така да нахълтвате – спря ги Паркър. – Господин Морган не е у дома.

– Къде е отишъл? – грубо попита Хенри и премести куфара, който носеше, от една ръка в друга. – Ние трябва да го видим *pronto*, а трябва да знаете, че *pronto* значи бързо. И кой сте вие, дявол да ви вземе?

– Аз съм личният камериер на господин Морган – величествено отговори Паркър. – А кои сте вие?

– Казвам се Морган – рече отсечено Хенри, заоглежда се, сякаш търсеше нещо, доближи се до вратата на библиотеката, надзърна вътре и откри телефоните. – Къде е Франсис? На кой номер мога да го намеря?

– Господин Морган остави изрично нареждане никой да не го търси по телефона освен по важна работа.

– Прекрасно, аз имам важна работа. Кажете номера!

– Господин Морган е много зает днес – упорито възрази Паркър.

Май че е много натясно, а? – подхвърли Хенри.

Лицето на камериера не трепна.

– Май днес ще му смъкнат и кожата, а?

Лицето на Паркър остава безчувствено и безизразно.

– Повтарям ви, че е много зает... – започна той.

– Дрън-дрън! – прекъсна го Хенри. – Това не е тайна. Борсата го е притиснала така, че не може да диша. Това е известно на всички. Сутрешните вестници са пълни с тези новини. Хайде, казвайте, господин личен камериер! Искам да зная номера на телефона. Имам много важна работа с него.

Но Паркър оставаше непреклонен.

– Как е името на неговия адвокат? Или името на борсовия му посредник? Или на кой да е от неговите представители?

Паркър поклати глава.

– Ако ми кажете какво е естеството на работата ви... – започна той.

Хенри хвърли куфара и като че ли вече се готвеше да се нахвърли върху камериера и да измъкне телефонния номер на Франсис от него. Но в разговора се намеси Леонсия.

– Кажи му – рече тя.

– Да му кажа ли! – извика Хенри, въодушевен от внушението й. – Ще направя повече от това! Аз ще му покажа... Хей, вие, елате тука! – Той влезе в библиотеката, вдигна куфара на масата за четене и започна да го отваря. – Слушайте, господин личен камериер! Нашата работа е истинска работа. Ние ще спасим Франсис Морган. Ще го измъкнем от дупката. Ние носим милиони за него, ей тука, вътре в това нещо...

Паркър, който го гледаше досега със студен, неодобряващ поглед, уплашено се дръпна при последните думи. Странните посетителя бяха или луди, или хитри престъпници. В същия този миг, докато го бавеха тука с приказките си за милиони, техни съучастници може би обираха горните стаи на къщата. Колкото за куфара, кой знае дали не е пълен с динамит!

– Стой!

Хенри бързо посегна и хвана Паркър за яката тъкмо когато той се обърна да бяга. С другата си ръка Хенри вдигна капака на куфара и в него блеснаха куп нешлифовани скъпоценни камъни. По лицето на Паркър ясно пролича, че е сащисан, при все че Хенри разбра съвсем погрешно причината за вълнението му.

– Знаех си, че ще ви убедя – тържествуващо възкликна Хенри. – А сега бъдете добричък и ми дайте номера на телефона.

– Заповядайте, седнете, сър... и мадам – измънка Паркър, който успя да си наложи спокойствие, и учтиво се поклони. – Седнете, моля ви

се. Оставих номера в спалнята на господин Морган, където ми го даде тази сутрин, когато му помагах да се облече. Ей сега ще го донеса. Поседнете, докато ме чакате.

Щом излезе от библиотеката, Паркър се превърна в много делова и ясно мислеща личност. Той сложи младшия лакей на входната врата, а старшия лакей постави на пост пред вратата на библиотеката. Няколко други слуги изпрати да обиколят горните помещения и да видят дали няма да изненадат там някакви съучастници, привечащи в изпълнение нечестивия план. Сам той по телефона на домакина се обади в най-близкия полицейски участък.

– Да, сър – повтори той на дежурния полицейски началник. – Това са или луди, или престъпници. Моля ви се, сър, изпатете веднага кола да ги прибере. Не зная дали и сега под този покрив не се вършат някакви ужасни престъпления...

Междувременно на входната врата се позвъни й младшият лакей с видимо облекчение пусна вътре облечения с фрак, въпреки ранния утринен час, Чарли Типъри, когото познаваше като изпитан приятел на господаря си. Старшият лакей, също с облекчение, към което добави няколко намигвания и предупредителни знаци, го пусна в библиотеката.

В очакване да види кой знае какво или кого, Чарли Типъри влезе в просторната стая при непознатите мъж и жена. Противно на Паркър, техните почернели от слънце и немити след дългия път лица му направиха впечатление не с някакви подозрителни признаци, а с белези, достойни за по-голямо внимание, отколкото обикновеният нюйоркчанин отделя на своите горе-долу обикновени гости. Красотата на Леонсия направо го поразил и той разбра, че тя е истинска дама. Бронзовото лице на Хенри, чиито черти така безпогрешно напомнях чертите на Франсис и на Р. Х. М., предизвика у него възхищение и почит.

– Добро утро – обърна се той към Хенри, макар че се изхитри да включи в поздрава си и Леонсия. – Приятели на Франсис?

– О, сър! – възкликна Леонсия. – Повече от приятели. Ние дойдохме тука, за да го спасим. Аз четох сутрешните вестници. Само да не беше глупостта на този прислужник...

В същия миг у Чарли Типъри се стопиха и най-малките съмнения. Той протегна на Хенри ръка.

– Аз съм Чарлс Типъри – представи се той.

– А аз се казвам Морган, Хенри Морган – сърдечно каза Хенри и се вкопчи в ръката му, както удавникът се вкопчава в спасителен пояс. – А това е госпожица Солано... Сеньорита Солано, господин Типъри.

Всъщност госпожица Солано е моя сестра.

– Аз идвам по същата работа – заяви Чарли Типъри, след като се запознах. – Спасяването на Франсис, доколкото ми е известно, трябва да се изрази в звонкови пари или в абсолютно сигурни ценни книжа. Аз нося всичко, което успях да събера оттук-оттам през цялата нощ и което, сигурен съм не е достатъчно...

– Колко носите? – без заобикалки го попита Хенри.

– Милион и осемстотин хиляди... А вие?

– Дребна работа – каза Хенри и посочи отворения куфар, без да има представа, че говори с познавач на скъпоценни камъни, събрал опита на три поколения.

Бърз преглед на десетина взети наслука камъка и още по-бърз поглед за преценяване на количеството накараха Чарли Типъри да се изчерви от изненада и възбуждение.

– Те струват милиони! Милиони! – възкликна той. – Какво ще ги правите?

– Ще ги превърнем в пари, за да отървем Франсис – отговори Хенри. – Можем да ги заложим за каквато поискаме сума, нали?

– Затворете куфара! – извика Чарли Типъри. – Трябва да се обадя по телефона... Искам да хвана баща си, преди да е излязъл от къщи – обясни той през рамо, докато чакаше да го свържат. – Ние сме само на пет минути оттука.

Тъкмо когато той завърши краткия разговор с баща си, в стаята влезе Паркър с полицейски лейтенант и двама полицаи.

– Ето ги бандитите, лейтенанте... задържете ги – рече Паркър – ... О, сър, моля да ме извините, господин Типъри. Не вас, разбира се... Само другите двама, лейтенанте. Не зная каква вина ще намери у тях съдът... положително са луди, ако не и нещо повече, което е много вероятно.

– Здравейте, господин Типъри – поздрави го свойски лейтенантът.

– Никого няма да задържате, лейтенант Бърнс – усмихна му се Чарли Типъри. – Можете да изпратите колата обратно в участъка. Аз ще уредя всичко с инспектора. Но вие ще дойдете с мен и с тоя куфар, и с тия подозрителни личности у дома. Ще бъдете охрана... о, не моя охрана, но на тоя куфар. В него има милиони, студени милиони, сигурни милиони, красиви милиони! Когато го отворя пред баща си, ще видите гледка, каквато са виждали малко хора на тоя свят... А сега да вървим всички. Губим време.

Той посегна към куфара едновременно с Хенри и когато двамата се

вкопчиха в него, лейтенант Бърнс се спусна да ги разделя.

– Вижте, нека го нося аз, докато не сме го заложили – рече Хенри.

– Разбира се, разбира се! – съгласи се Чарли Типъри. – Само да не губим повече скъпоценно време. Преговорите също ще ни отнемат доста време. Хайде! По-бързо!

ГЛАВА XXIX

Мораториумът помогна извънредно много и падащите акция престанаха да падат, а някои дори започнаха да се качват. Това бе така почти за всички предприятия с изключение на предприятията, в които участвуваше Франсис и които преследваше Ригън. Той продължаваше да понижава курса, предизвикваше непрекъснато падане на цените и с радост наблюдаваше как на борсата се появяват огромен брой акции на „Тампико Петролиъм“, разпродавани очевидно не от друг, а от Франсис.

– Сега му е времето – съобщи Ригън на своите съзаклятници. – Купувайте и продавайте. И в двата случая ще печелите. Помнете списъка, който ви дадох. Продавайте тези акции, продавайте ги в брой. Те непрекъснато ще падат. Колкото за другите, купувайте, купувайте ги, без да губите време, и връчвайте веднага всичко, което сте продали. Разберете, че не можете да загубите, а като продължавате да подбивате цената на акциите от списъка, ще убиете с един куршум два заека.

– А какво ще правите вие? – попита го един от съучастниците.

– Аз нямам какво да купувам – отговори той. – Това ще ви докаже, че съм ви дал този съвет съвсем честно и че съм сигурен в цялата работа. Не съм продал нито една акция освен посочените в списъка, тъй че нямам никакви задължения спрямо купувачите. Ще продължавам да продавам в брой и да понижавам курса на акциите от списъка, и само от списъка. Точно в това се състои моята игра и вие можете да участвувате в нея, като продължавате да продавате в брой.

– Ето на! – с отчаяние извика Баском на Франсис в десет и половина в частния си кабинет. – Всички акции се качват освен акциите на вашите предприятия. Ригън е жаден за кръв. Никога и наум не ми е идвало, че може да прояви такава сила. Не можем да издържим! С нас е свършено! Ние сме вече съсипани... вие, аз, всички... всичко!

Никога още Франсис не се бе чувствувал по-спокоен. „Щом всичко е загубено, защо да се тревожа?“ – разсъждаваше той. Лаик в борсовата игра, в ума му се мярнаха възможности, които твърде опитният, твърде добре запознатият с борсовите операции Баском не можа да прецени.

– Стига сте се тревожили – посъветва го Франсис; новата му идея приемаше все по-завършена й по-веществена форма с всяка изминала секунда. – Хайде да изпушим по една цигара и малко да си

поприказваме.

Баском отговори с жест, изразяващ безкрайно нетърпение.

– Почакайте – замоли му се Франсис. – Спрете! Погледнете! Чуйте! Вие казвате, че с мен е свършено?

Борсовият му посредник кимна.

– И с вас е свършено?

Той пак кимна:

– Което значи, че сме разорени, разорени докрай – продължи да излага новото си хрумване Франсис. – В такъв случай и за вас, и за мен е свършено ясно, че не може да има нищо по-лошо от пълно, свършено, стопроцентово, цялостно, окончателно разорение.

– Губим скъпо време – възрази Баском, но кимна с глава в знак на съгласие.

– Нищо не губим, щом сме така окончателно разорени, както току-що го казахме – усмихна се Франсис. – Понеже сме разорени докрай, времето, продажбите, покупките – нищо не може да има за нас някаква стойност. Стойностите не съществуват, не го ли разбирате?

– Продължавайте, да видим какво ще кажете – рече Баском, у когото за миг търпението надделя над безнадеждното отчаяние. – Аз вече изгубих всичко и нямам какво повече да губя.

– Сега започвате да ме разбирате – зарадва се Франсис. – Вие сте член на борсата. Карайте тогава, купувайте, продавайте, правете всичко, каквото може да ни хрумне, на вас и на мен. Ние не можем да загубим. Каквото и да вадите от нула, остатъкът е винаги нула. Проиграхме всичко, каквото имахме пък дори и нещо отгоре. Сега ще проиграем и това, което нямаме.

Баском все още правеше, слаби опити да възрази, но Франсис сломи съпротивата му, като повтори с неумолима решителност:

– Помнете: каквото и да вадите от нула, остатъкът е винаги нула!

В течение на следващия час, като в някакъв кошмар, Баском се отказа от лична инициатива, последва съвета на Франсис и се впусна в най-безумната борсова авантюра в своя живот.

– Е, бихме могли вече да спрем играта – изсмя се Франсис в единадесет и половина. – Но помнете, че сега не сме по-зле, отколкото бяхме преди един час. Тогава представлявахме нула. Сега сме също нула. Можете, когато пожелаете, да закачите обявление за несъстоятелност и разпродажба.

Уморено, с натежала ръка Баском взе телефонната слушалка и тъкмо се канеше да даде нареждане за спиране на борбата и да обявя

безусловна капитулация, когато вратата се отвори и през нея долетя познатият припев на пиратската песен, който накара Франсис със заповедническо движение да хване ръката на борсовия посредник.

– Чакайте! – извика Франсис. – Слушайте!

И те заслушаха песента, стигнала при тях преди самия певец:

Гръб до гръб двамина с тебе
бихме се с цял екипаж!

Когато Хенри нахълта в стаята с огромен (не този от сутринта) куфар в ръце, Франсис подхвана припева.

– Какво става? – обърна се Баском към Чарли Типъри, който беше все още с фрак, но изглеждаше съвсем капнал и измъчен от преживяното напрежение.

Чарли извади от вътрешния си джоб и подаде на Баском три джиросани чека на обща сума един милион и осемстотин хиляди долара. Баском тъжно поклати глава.

– Много късно – каза той. – Това е капка в морето. Сложете го обратно в джоба си. Само ще ги хвърлим на вятъра!

– Чакайте, чакайте! – възкликна Чарли Типъри, дръпна куфара от ръката на пеещия Хенри и го отвори. – Може би това ще помогне?

„Това“ се състоеше от безбройно множество грижливо подредени пачки държавни облигации и ценни книжа със златни краища.

– Колко има тука? – едва можа да изрече Баском, целият пламнал от прилив на смелост.

А Франсис, смаян от неизмеримото изобилие на ново оръжие, опря да пее, за да си поеме дъх. Но и той, и Баском отново хлъцнаха, когато Хенри измъкна от страничния си джоб още десетина джиросани чека. Те можеха само да се блещат от невероятната сума, защото всеки чек беше за един милион долара.

– А там, откъдето сме взели това, има още колкото искаш – небрежно ги осведоми Хенри. – Трябва да кажеш само една дума, Франсис, и ние ще изравним със земята тази шайка борсови мошеници. Хайде, залавяй се за работа! Навсякъде се говоря, че си съсипан, унищожен. Хайде, дай им да разберат, и толкова. Разори всички до един, да не оцелее никой от тия, които искаха да те съсипят. Вземи им всичко: и златните часовници, и коронките от зъбите.

– Най-после си намерил съкровището на стария сър Хенри! – поздрави го Франсис.

– Не – поклати глава Хенри. – Това е част от съкровището на древните май... около една трета от него. Втората трета е при Енрико Солано, а третата е на съхранение в „Национална бижутерска и търговска банка“ тука... Знаеш ли, аз имам за тебе новини, стига да си готов да ги изслушаш.

А Франсис беше готов много скоро. Баском знаеше много по-добре от него какво трябва да се прави и вече даваше по телефона нареждания на служещите си – да купуват в такъв неимоверен мащаб, че цялото състояние на Ригън нямаше да стигне, за да връчи на купувачите продадените в брой акции.

– Торес умря – каза Хенри на Франсис.

– Ура! – беше радостният отговор на Франсис.

– Умря като плъх в капан. Видях главата му да стърчи навън. Не беше красива картина. Шефът също умря. И... и още някой умря...

– Да не е Леонсия! – възкликна Франсис.

Хенри поклати глава.

– Някой от Солановците... старият Енрико?

– Не, твоята съпруга, госпожа Морган. Торес я застреля, умишлено я уби. Аз бях до нея, когато тя падна. А сега дръж се, имам още новини. Леонсия е тука с нас, в съседната стая, и чака да отидеш при нея. Не можеш ли да почакаш, докато свърша? Имам и други новини, които ще ти обяснят някои неща преди да отидеш при нея. Дявол да го вземе, да бях като един мой познат китаец, щях да те накарам да ми платиш един милион за сведенията, които ти давам безплатно.

– Казвай... какво е то? – нетърпеливо попита Франсис.

– Добри новини, разбира се, най-достоверни добри новини. Най-добрите новини, каквито някога си чувал. Аз... да не вземеш да ми се смееш или да ми счупиш главата... защото добрите новини са, че аз си имам сестра.

– Какво от това? – грубо отговори Франсис. – Аз зная открай време, че имаш сестра в Англия.

– Но ти не ме разбираш – продължаваше да го мъчи Хенри. – Това е съвсем нова сестра, пораснала вече, най-хубавата жена, която някога са виждали твоите очи.

– И какво от това? – изръмжа Франсис. – Може да е добра новина за тебе, но не виждам какво общо има с мене!

– Аха, сега стигнахме до най-важното – захили се Хенри. – Ти ще се ожениш за нея. Давам ти пълното си съгласие...

– Няма да я взема, дори да ти е десет пъти сестра и десет пъти по-

хубава! – прекъсна го Франсис. – Няма жена на тоя свят, за която ще се ожена!

– И въпреки това, Франсис, момчето ми, ти ще се ожениш за тази. Зная това. Чувствавам го с цялото си същество. Готов съм да се обзаложа.

– Обзалагам се на хиляда долара, че няма да се ожена.

– А! Щом ще залагаш, залагай повечко, та да има за какво – прото-чи Хенри.

– Залагам колкото искаш.

– Дадено! Тогава хиляда и петдесет долара... А сега върви в съседната стая да я видиш.

– Заедно с Леонсия ли е?

– Не, съвсем самичка.

– Нали ми каза, че там е Леонсия?

– Точно така, точно така. Леонсия е наистина там. И при нея няма жива душа, и тя те чака, за да си поприказвате.

Франсис започваше вече да се дразни.

– Защо ме разиграваш така? – попита той с яд. – Нищо не мога да разбера от твоите усуквания. Ту ми разправяш, че там била някаква твоя съвсем нова сестра, ту пък е жена ти.

– Кой ти каза, че изобщо имам жена? – отговори Хенри.

– Предавам се! – не се сдържа Франсис. – Ще отида да се видя с Леонсия. А с тебе ще си поговорим после, когато дойдеш пак на себе си.

Той се запъти към вратата, но Хенри го спря.

– Само една секунда още, Франсис, и свършвам – каза той. – Искам да ти обясня поне едно нещо. Аз не съм женен. Там те чака само една жена. Тази жена е моя сестра. И тя е Леонсия.

Трябваше да мине половин минута, докато зашеметеният Франсис проумее положението. Той пак се обърна към вратата и се втурна ната-тък, но Хенри го спря.

– Печеля ли облога? – попита той.

Но Франсис го блъсна настрана, стрелна се през вратата и я тръшна подире си.

КРАЙ

© 1986 Сидер Флорин, превод от английски

Jack London
Hearts of Three, 1918

Сканиране: sig_Ivanhoe, 24 януари, 2007 г.
Разпознаване и последна редакция: NomaD, 27 януари, 2008 г.

Публикация:

Издателство „Георги Бакалов“, Варна, 1986

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5253>]